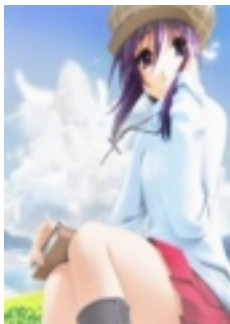

Nếu bống ta chạm nhau

Contents

Nếu bống ta chạm nhau	1
1. – Chương 1	2
2. – Chương 2	8
3. – Chương 3	10
4. – Chương 4	15
5. – Chương 5	21
6. – Chương 6	24
7. – Chương 7	28
8. – Chương 8	34
9. – Chương 9	39
10. – Chương 10	57
11. – Chương 11	66
12. – Chương 12	71
13. – Chương 13	76
14. – Chương 14	85
15. – Chương 15	94
16. – Chương 16	100
17. – Chương 17	106
18. – Chương 18	112
19. – Chương 19	117
20. – Chương 20	123
21. – Chương 21	127
22. – Chương 22	132
23. – Chương 23	138
24. – Chương 24	140
25. – Chương 25	142
26. – Chương 26	147
27. – Chương 27	151
28. – Chương 28	154
29. – Chương 29	157
30. – Chương 30	162

Nếu bống ta chạm nhau

Giới thiệu

Truyện được xây dựng theo kết cấu quen thuộc của Teen fic nên nếu thấy nhàm thì các bạn có thể n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-bong-ta-cham-nhau>

1. – Chương 1

Chương I: TRỞ VỀ

...London, thủ đô nước Anh, trong một ngôi biệt thự hoa lệ...

Trong căn phòng với màu chủ đạo là màu trắng, một cô gái với khuôn mặt baby đang ôm con gấu bông to đang say giấc thì:

“I came in like a wrecking ball

I never hit so hard in love...”

Nó với lấy cái Ip 5s, mở con mắt cá sấu ti hí nhìn màn hình, bố nó gọi:

- Alo! Con nghe đây bố.
- Con gái yêu của ta, con vẫn chưa dậy à?
- Dạ. Con bị bố đánh thức rồi. Bố đèn con đi.
- Công chúa của bố muốn bố đèn gì cũng được mà. Ta có chuyện muốn nói với con đây.
- Vâng! Con vẫn đang nghe đây ạ.
- Ngày mai con sẽ về Việt Nam.
- Cái gì cơ ạ?_ nó hét muốn banh điện thoại làm ông Lê phải tránh xa cái điện thoại để tránh bị điếc -_-
- Hic. Bố chưa điếc cũng bị con làm cho điếc mà. Nhỏ tiếng xuống đi nhị tiểu thư.
- Sao tự nhiên con lại phải về Việt Nam ạ? Bố nói muốn. con học xong ở bên này mà.
- Phải hồi 2 đứa kia, 2 đứa làm gì để ông bà giận không cho ở Anh nữa, bắt bố mẹ lôi 2 đứa về. Xong, ông bà không cho thì năn nỉ bố mẹ vô ích. Buông xuôi thôi.
- Con đâu rồi?_ Ông Lê gọi nó
- Phải về mấy tháng ạ?
- Về luôn, hè ông bà sẽ cho sang chơi.
- Vâng._ Nó đáp mà mặt xị xuống như đeo cả tạ chì.
- Bố mẹ đặt vé rồi đó. 8h sáng mai con bay.
- Con biết rồi.

- Ủ. Gặp con sau. Bỏ vào hộp đây.

- Vâng. Chào bố ạ. Chụt.

Nó ngồi than trời trách đất, xui quá đi mà

Ngồi một lúc nó sực nhớ ra là phải rút hồ sơ với xin nghỉ ở trường ĐH nữa. Nó bật dậy, vào WC để VSCN.

...30p sau...

Nó bước ra với chiếc quần jean dài, bó sát, mài rách thêm chiếc áo pull rộng có hình thần tượng của nó-Suju (thần tượng của au :v). Mái tóc hạt dẻ được búi cao. Trông nó giản dị mà vẫn rất đẹp. Trời cuối hạ bắt đầu se lạnh. Nó với lấy chiếc áo khoác len dài tới gối, thêm chiếc khăn màu café, cặp kính Nobita nữa. Không có từ gì diễn tả vẻ đẹp của nó ngoài PERFECT.

Bước ra ngoài, hít một hơi dài. Bầu không khí sang thu khá dễ chịu, nắng trải khắp nơi, trên đường, trên những tòa nhà, chiếu lên đài phun nước ở ngã tư gần nhà nó. Mọi thứ đều đẹp đến nỗi trầm trồ.

Bước từng bước trên con đường quen thuộc mà nó đã đi suốt 5 năm, có thứ gì đó len lỏi trong nó, chắc là luyện tiếu. Một cơn gió khẽ thổi ngang qua đùa nghịch mấy sợi tóc của nó, một chiếc lá úa rơi, xoay xoay cùng gió không muốn lìa cành. Nó cứ vừa đi vừa ngắm, một lúc rồi cũng tới trường nó. Bỗng qua khuôn viên rộng thênh thang nó tới thẳng phòng hiệu trưởng.

(Đoạn này nói Tiếng Anh nhưng au sẽ viết bằng TV cho các bạn dễ đọc :3)

“Cốc... cốc... cốc”

- Mời vào!

Nó mở cửa bước vào:

- Chào giáo sư.

- Huyền Thy Le, em tới đây có chuyện gì? Giờ học sắp bắt đầu rồi.

- Thưa giáo sư, em tới để rút hồ sơ.

- Ồ! Sao vậy? Không phải em sắp hoàn thành chương trình học ư?

- Thưa giáo sư, gia đình muốn em về Việt Nam ạ.

- Ra vậy. Chúng ta đi.

Vị hiệu trưởng già đứng dậy, với lấy chùm chìa khóa và chiếc áo khoác vào người. Ông dẫn nó tới phòng lưu trữ hồ sơ.

(Vì suốt 5 năm học nó là học sinh xuất sắc nên hiệu trưởng biết nó)

Sau khi rút hồ sơ, nó lên lớp để dọn sách vở trong tủ đồ cá nhân. Bọn tiểu quỷ bạn nó biết nó phải về mà đứa nào cũng cười toe toét. Dù gì cũng chơi với nhau 5 năm rồi, nghe nó phải về ít ra cũng phải tỏ ra buồn chứ, đằng này... Nó chán nản đi về luôn.

Sau khi về nhà dùng bữa trưa, nó dặn chị giúp việc dọn đồ rồi lên phòng ngủ nguyên buổi chiều (chị này heo gọi bằng cụt ~.~)

...7p.m...

” Cốc... cốc... cốc”

- Tiểu thư! Đến giờ ăn tối rồi.__ Bác Jack gọi nó

- Cháu không ăn đâu.__Nó đáp bằng giọng ngái ngủ.

- Ông bà chủ đang chờ tiểu thư ở dưới lầu đấy ạ.

30s để tiếp nhận thông tin, nó luống cuống thay đồ. Bố mẹ nó cực ghét ai không đúng giờ. Phen này chắc chết >.<>

5p sau nó ăn mặc chẵn chu xuống nhà. Ngó quanh ngó quắt, không hề có bóng dáng của bố mẹ nó.

- Bác Jack! Bác lừa con.

- Xin lỗi tiểu thư. Đó là cách duy nhất khiến tiểu thư thức dậy.

Nó cứng họng, đúng là “Giững càng già càng cay mà”.

- Mời tiểu thư dùng bữa.

Nó đành ngồi xuống ăn. Sau khi dọn hết đồ thức ăn trên bàn, nó ôm cái bụng no căng định lên lầu ngủ thì:

“I came in like a wrecking ball

I never hit so hard in love...”

Nó rút điện thoại ra, là Jes- bạn cùng lớp của nó:

- Bỏ chuẩn bị đi, 10p nữa tớ qua đón.

Chẳng để nói kịp nói gì, Jes cúp máy cái rụp. Nửa tin nửa ngờ nó cũng lên thay đồ.

Đúng 10p sau “Bim... bim”

Nó chạy ra, là Jes cùng đám bạn nó:

- Lên đi bồ.

Nó lên xe, chiếc xe chuyển bánh, theo sau là một đàn xe. Nó bị bịt một cô bạn bịt mắt.

- Mấy bồ đưa tớ đi đâu thế?

- Bí mật.

Sau một hồi vi vu, lũ quỷ đó cũng đưa nó tới nơi. Jes dắt nó đi đâu đó.

- Tớ cỡi băng bịt mắt được chưa?_nó tò mò

- Tớ đếm đến 3 là Sam cỡi băng bịt mắt cho Thy nha.

- Yes, sir

“1...2...3

Chiếc băng được cởi ra. Pháo giấy bắn ra bay khắp nơi. Trước mắt nó là một bữa tiệc nhỏ với toàn bộ ánh sáng là nền cùng những chùm bóng bay được giăng trên những cái cây.

- E hèm, Jes thay mặt cả lớp chúc Thy sẽ có một chuyến bay tốt đẹp.Về Việt Nam nhớ không được quên bọn tớ đâu đấy.

Nó lặng người, lũ quỷ của nó, sống mũi nó cay cay.

- Cảm ơn mấy....

Chữ bạn còn chưa nói xong đã có một nắm bánh kem nhắm bản mặt xinh đẹp của nó mà bay tới.

“Bẹp”

Nó lãnh trọn nắm bánh, dính tèm lem. Khẽ vuốt lấy nắm kem trên mặt, nở một nụ cười, nó quẹt kem vào mặt những người gần nhất. Trò chơi bắt đầu, cả lũ cố gắng bôi trét khắp nơi có thể. Nó ném, cả lũ ném, ném loạn xạ, rồi thì hò hét, rồi thì chạy rầm rầm (hí hí. au được ngồi ăn bánh kem xem trò vui :3)

Sau 1h30p59s thì cái trò kinh khủng đó cũng dừng lại. Cả lũ bắn tà la từa lưa, tóc bết lại, quần áo xộc xệch ngồi thở hồng hộc. Ai nhìn thấy cảnh này chắc chắn đều nghĩ chúng nó chui từ đồng rác ra. Thở được tí chúng nó lại bày trò. Đến 12h, khi tất cả đã thấm mệt bọn nó mới chia tay, ai về nhà nấy.

Nó mệt mỏi lê cái thân tàn về nhà tắm rửa. Lũ tiểu quỷ đó, thật không nỡ rời xa mà. Tắm rửa xong, nó lên giường ngủ để lấy sức mai về Việt Nam.

....7 a.m...

“Cốc...cốc...cốc”

- Tiểu thư dậy đi. 7h rồi._ông Jack gọi nó

- Cho cháu ngủ thêm chút nữa đi mà.

“Haizz. Tiểu thư lại thế. Biết bao giờ ông già này mới không phải gọi dậy nữa đây”_ông Jack thầm nghĩ.

“I came in like a wrecking ball

I never hit so hard in love”

Điện thoại nó réo ing ỏi, với tay lấy cái ip, nó nghe:

- Alô! Ai đấy? Mới sáng ra đã...

Chưa để nó kịp nói hết câu bố nó đã chen ngang:

- Còn 45p nữa máy bay sẽ cất cánh.

Một câu nói ngắn gọn nhưng đủ cho nó hiểu hậu quả nếu nó không nghe lời.

- Vâng. Con dậy ngay. Bố yêu ngày mới tốt lành.

- Tốt. Con cũng thế nhé. Bye con yêu.

Sau khi thay đồ, nó ra xe. Đến sân bay là 7h55p. Nó chào tạm biệt ông Jack cùng anh lái xe rồi kéo vali vào trong.

“Xin thông báo chuyến bay EV1802 từ London, England sang Hà Nội, Việt Nam sẽ cất cánh lúc 8h. Đề nghị hành khách nhanh chóng làm thủ tục để chuyến bay được cất cánh đúng thời gian. Xin trân trọng cảm ơn”

Tiếng nói trong trống của nhân viên sân bay vang lên. Nó nhanh chân bước trên sân bay rộng thênh thang lên máy bay.

Đúng 8h, chuyến bay cất cánh.

Sau mấy tiếng đồng hồ dài đằng đẵng, nó đã có mặt tại sân bay Nội Bài. Kéo hành lí ra ngoài, không khó để nó nhận ra bà quản gia nhà nó, bà ấy vẫn vậy, đứng đắn và quý phái.

- Bác Hiền, cháu nhớ bác quá diiii!_nó reo lên rồi ôm chầm lấy bà quản gia

- Cái con bé này. Cháu mà cũng biết nhớ ta sao?

- Vâng. Cháu nhớ nên cháu mới về ở luôn với bác Hiền này._nó chun chun mũi nói, nhìn yêu ời là yêu.

Bác Hiền khẽ véo mũi nó:

- Sắp lấy chồng đến nơi rồi mà vẫn không nhẽo quá cô nương ạ.

- Bác này..._nó xì mặt

- Thôi nào. Cười đi bác thương nhá.

Nó cười toe rồi chợt nhận ra gì đó, nó hỏi:

- Bác Hiền! Bố mẹ cháu đâu sao không ra đón cháu. Chắc họ không nhớ cháu nên không thèm ra đón :c

- Bố mẹ cháu đang nấu món cháu thích chờ cháu về ăn mà.

- Thật ạ? Thế thì về mau thôi.

Nó lạnh chanh leo tót lên xe (chị này háu ăn quá trời -_-)

Nó bước lên chiếc limo đen bóng. 15p sau chiếc xe dừng trước cổng căn biệt thự nhà nó. Không đợi xe đi vào, nó nhảy tót xuống nhả nhả chạy qua cái sân rộng vào nhà, vừa chạy vừa kêu:

- Bố mẹ ời! Thy về rồiiiiiiiii.

Bố mẹ nó bước ra, nó chạy ôm chầm lấy bố nó, thơm cái “chụt” vào má bố nó rồi quay sang mẹ nó thơm cái nữa. Bố mẹ nó cười hiền từ, bố nó hỏi:

- Con gái yêu của bố đi có mệt không?
- Dạ không Con nhớ bố mẹ quá trời.
- Bố mẹ cũng nhớ con nhưng dạo gần đây công ty nhà mình mới mở thêm chi nhánh nên bố mẹ bận bù đầu, chẳng có thời gian sang thăm con.
- Con thương bố mẹ quá.__nó xịu mặt
- E hèm, hình như không ai nhìn thấy mình thì phải.__mẹ nó im lặng nãy giờ bây giờ mới lên tiếng.
- Hi hi. Mẹ yêu ghen tỵ với bố à?__nó chạy sang ôm tay mẹ nó
- Ô! Hóa ra vẫn có người thấy mình.
- Thôi mà mẹ! Con xin lỗi mà. Con nhớ mẹ nhất nhất nhất quả đất này luôn.__nó giả vờ nịnh bợ.
- Thôi đi cô. Chỉ giỏi nịnh.__ mẹ nó cốc nhẹ nó
- Đau con mà.__nó ôm trán dù chả đau tí nào (==)
- Không phải giả vờ. Có vào tắm để ăn không cô?
- Dạ có.
- Còn không đi nhanh?

Nó phi lên tầng để mặc mẹ nó tình cảm khoác tay bố nó đi vào (F.A không thích điều này --)

Nó mở cửa phòng, căn phòng vẫn thế, dường như nó vẫn đang là con bé của 5 năm trước trong căn phòng này vậy. Nó mở tủ lấy đồ đi tắm, bên trong toàn quần áo mẹ nó mua mà nó không mặc, xếp đầy ắp. Haizzz... nó lớn nhanh quá. Đang trong hồi tưởng thì bụng nó réo.

Nhanh chóng đi tắm rồi xuống nhà, bàn ăn thịnh soạn toàn món nó thích, chắc bố mẹ nó nấu mệt lắm.

- Lại đây ăn mau đi con.__mẹ nó gọi
 - Vâng.__nó lon ton chạy lại
 - Ăn nhiều một chút. Bố th
- ấy con gầy đi.
- Chắc lại sợ béo à?__mẹ nó chen vào
 - Không ạ. Con ăn nhiều mà không hiểu sao không béo được. Không tin con ăn hết chỗ này cho bố mẹ xem.
 - Bố mẹ cần hành động.
 - Con mời bố mẹ ăn cơm.__nó cầm đĩa gấp một miếng sườn cho bố mẹ nó.
- Đó là miếng duy nhất nó có thể gấp cho bố mẹ nó tại bố mẹ nó toàn gấp cho nó, báo hại nó ăn ngon muốn bội thực. Nó đang dọn dẹp thì bố mẹ nó gọi ra:
- Con yêu. Bố mẹ có chuyện muốn nói chuyện với con.
 - Con ra ngay.
 - Ngồi xuống đây với mẹ nào.__mẹ nó vỗ vỗ vào chỗ cạnh mình.

Nó ngồi xuống:

- Rồi ạ. Bố mẹ có chuyện gì cần nói với con ạ?
- Bố mẹ đã xin cho con vào học trường SKY. Thứ 2 tới con sẽ vào học.
- Ở Việt Nam vào học sớm vậy ạ? bây giờ mới tháng 7 mà.

- Ủ. Trường THPT QUÍ TỘC SKY vào học sớm hơn các trường khác con ạ.
- Cái gì? THPT?_ Nó hết ầm nhà
- Bố mẹ chưa điếc đâu._mẹ nó nhăn mặt
- Con xin lỗi. Nhưng con đang học ĐH năm cuối mà.
- Bố mẹ biết. Nhưng ở Việt Nam không ai cho con học ĐH ở tuổi 17 đâu. Con chịu khó chút đi.
- Vâng._nó nói mà mặt dài ra cả mét
- (Au: giống vòi bơm nước ghê

Thy: *lườm*

Au: *xách dép*)

- Hạ Thảo với Hà My cũng học ở đó đấy.
- Nó quên mất chiến hữu của nó chứ. Bố mẹ nó nhắc mới nhớ.
- Bây giờ bố mẹ có việc phải đi luôn không ở lại với con được.
- Hic. Sáng mai rồi đi không được ạ?
- Việc gấp lắm con ạ.
- Vâng.
- Đừng buồn nữa. Bố mẹ hứa xong việc sẽ về với con ngay.
- Vâng. Để con tiễn bm.

Bố nó kéo cái vali to thùng, mẹ nó đứng dặn dò nó đủ thứ, nào là phải biết tự chăm sóc cho bản thân, không được thức khuya, học hành cho thật tốt,... (Mấy mẹ lúc nào cũng vậy =.=")

Dặn xong bố mẹ nó hôn tạm biệt nó rồi lên xe. Chiếc Limo nhanh chóng khuất sau cánh cổng. Công việc của thương nhân là thế, bố mẹ nó đi suốt, hầu như lúc nào nó cũng ở nhà cùng anh Thiên.

Lắc đầu để xua mấy ý nghĩ tự kỉ, nó hí hửng lên phòng. Lâu lắm nó mới về Việt Nam, phải rủ 2 con bạn thân đi đập phá thôi. Nó rút cái Ip 5s ra, gọi cho ai đó.

...Tại biệt thự nhà họ Trần...

“Em thấy lạc lõng ở giữa dòng người đi trên phố đông,

Đi tiếp bao lâu mới tới cuối nỗi buồn...”

Thảo nhìn vào điện thoại. Là số lạ. Không biết ai nữa. Có lẽ là mấy thằng dở hơi giờ trò tán tỉnh. Haizz...nản thật. Thảo bắt máy:

- Alo. Thảo nghe.
- Chào em._nó giả giọng ồm ồm
- Có quen?
- Không quen nói chuyện mới quen. hề hề.
- Không có gì thì tôi cúp.
- Khoan, Thy nè. Bỏ không nhận ra tớ à?
- Thy á?_Thảo hét ầm lên làm nó giật mình suýt đánh rơi điện thoại. (Ip 5s rơi xót lắm :3)
- Bỏ ơi. Nhỏ cái loa giùm tớ đi. Tớ mà phải vào viện kiểm tra bỏ phải trả tiền viện phí đấy.
- Tại tớ bất ngờ quá. Xin lỗi bỏ nha. Bỏ về từ bao giờ mà bây giờ mới gọi cho tớ?

- Tớ mới về lúc chiều. Lát đi quây bồ nha.
- Ủng hộ 2 tay 2 chân luôn.
- 8h nha. Tớ gọi My đã.
- Để tớ gọi cho.
- Thế cũng được, tớ cúp máy đây.
- Bye bồ.

...Biệt thự họ Nguyễn...

” Đừng để một ai khác đứng giữa anh và em

Sợ bàn tay chẳng còn thuộc về nhau...”

My bước từ nhà tắm ra. Thật bức bối quá đi, không biết kể nào cả gan vậy trời. Tiến đến chiếc giường thân yêu, với lấy cái Ip:

- Alô.
- My. Thảo nè. Đi bar không?
- Thì đi, nhưng có vụ gì thế?
- Bí mật không được bật mí. Bồ cứ đi rồi sẽ biết.
- Nói luôn đi mà. Năn nỉ bồ á.
- Không mà. 8h30p bar BLUE nhá.
- Ok. Bye bồ.

2. – Chương 2

Chương 2: Gặp gỡ

Khoảng 30p sau, trên đường tới BLUE – quán bar lớn nhất Hà Nội (cái này au chém, đừng google map mất công :3) có 3 chiếc xe đang đi tới: 1 Limo trắng, 1 Audi đỏ và một BMW vàng, chủ nhân của chúng đều là những cô gái vô cùng xinh đẹp.

Nó cùng 2 con bạn xuống xe. Vừa thấy nó My đã hét ầm lên rồi chạy lại ôm cổ nó:

- Bồ về lúc nào vậy Thy?
- Tớ mới về chiều nay . Bồ lỏng tay ra xiu được không? Tớ sắp chết ngạt rồi.
- Hìhì. Sorry bồ._My buông tay_Sao bồ không cho tớ biết?
- Thảo bảo sẽ nói cho bồ mà.
- À, ra thế._My quay sang Thảo_Sao bồ không cho tớ biết?
- Thì bây giờ bồ biết rồi nè. Tớ muốn tạo bất ngờ cho bồ còn gì :3
- Ok. Nghe cũng tạm. Thy, mình vào đi, hôm nay Thảo trả tiền.
- Ok. Let's go!!!_nó hào hứng.

Trong bar người ra vào nườm nượp với đủ loại người, từ dân buôn, đại gia đến các cô gái chân dài,... Bar lúc nào cũng phát tiếng nhạc xập xình của mấy anh DJ điển trai. Bar gồm 5 tầng: tầng 1 là dành cho tất cả; tầng 2 dành cho những ông chủ tiếp khách; tầng 3 là tầng dành cho đại gia với chế độ phục vụ riêng; tầng 4 là tầng điều khiển có văn phòng của giám đốc, quản lý,...; tầng 5 là tầng dành cho những cậu ấm cô chiêu lắm tiền.

Nó cùng 2 con bạn vào thang máy lên tầng 5. Tầng 5 này khung cảnh khác hẳn khung cảnh hỗn độn bên dưới. Nhạc được chọn lọc, phục vụ chuyên nghiệp. Ba đứa nó mở cửa bước vào, cả tầng đều quay ra nhìn. Trước cửa là ba cô gái cực kì dễ thương. Nó mặc áo pull lệch vai màu trắng, hình đầu lâu xương chéo bằng cườm đen, quần jean dài bó rách te tua càng làm tôn thêm đôi chân dài của nó, mái tóc dài được uốn xoăn đuôi, nước da trắng không cần trang điểm, gương mặt thanh tú. Thật là cuốn hút mọi ánh nhìn. Bên cạnh nó- Thảo với bộ đồ da bó sát màu đỏ, mái tóc màu đỏ hung được tết mái, tất cả tôn lên vẻ đẹp của cô, trông Thảo giống như một đóa hồng, đẹp lạ. My cũng không kém cạnh, bộ váy ren đơn giản, mái tóc vàng được búi cao kèm vương miện đính đá, sang trọng mà không kém phần trẻ trung. Ba cô gái thu hút mọi ánh mắt trừ ánh mắt của ba con người ngồi bàn trung tâm. Cũng chẳng liên quan, nó và 2 cô bạn tìm bàn ngồi.

- Hai bồ uống gì?_nó hỏi

- Mình sunshine._My nói

- Mình Whisky._Thảo trả lời

Nó vẫy tay gọi phục vụ, anh phục vụ lon ton chạy đến:

- Ba cô dùng gì ạ?_rời mắt khỏi quyển sổ con, anh chàng ngẩng lên và đơ luôn vì ba cô gái này thật sự rất “DỄ THƯƠNG “.

- Cho tôi một Sunshine, một Rainbow và một Whisky.

ANH chàng phục vụ không hề có phản ứng làm nó phải khẽ húych vào tay anh ta để anh ta tỉnh lại.

- Ô! Dạ! Cô vừa gọi gì cơ?

- Cho tôi một Sunshine, một Rainbow và một Whisky.

- Vâng! Có ngay ạ. Xin cô chờ ột chút.

Anh chàng phục vụ luyên tiếc quay đi. 2 phút sau anh ta trở lại và mang đồ uống cho bọn nó. Ba đứa vừa nhâm nhi vừa cười đùa nói chuyện rôm rả.

Thảo đã gọi đến ly thứ 2, thường thì đến ly thứ 3 là sẽ “có chuyện” nhưng hôm nay mới hết ly thứ 2 thì cô nàng đã bắt đầu rồi. Nguyên nhân là do bài “Trouble maker” nổi lên, mà đó lại là bài mà Thảo rất thích cho nên cô nàng đã lên sân khấu để nhảy. Nền nhạc sôi động cùng những bước nhảy điệu luyện và cực quyến rũ của Thảo đã thu hút tất cả. Kết thúc bài hát, Thảo bước xuống trong sự tiếc nuối của mọi người. Có người còn tung hô muốn cô nhảy nữa nhưng cô từ chối rồi đi về chỗ mình.

Đi qua bàn hẳn thì Thảo bị khụy chân, may mà có Tú đỡ không giờ thì cô đã đo đất rồi. Thảo chuệnh choạng đứng dậy, hất tay Tú ra rồi đi thẳng. Không một câu cảm ơn hay một nụ cười xã giao.

Tú nghĩ cô chỉ như bao cô gái bình thường khác, muốn gây chú ý với anh nên mới làm vậy. Nhưng hình như anh nhầm, CÔ đặc biệt hơn anh tưởng

Thảo rẽ lại chỗ quầy bar gọi cả chai Whisky và không về chỗ nữa . Nó và My cũng chẳng buồn can vì can không nổi nên đành kệ cô muốn làm gì thì làm. Cô với tay lấy một cái ly thủy tinh rót rượu ra, xoay ly rượu trên tay rồi uống trong một ngụm. Uống xong cô ném mạnh cái ly xuống đất.

“Choangggg”

Cái ly vỡ thành trăm nghìn mảnh, văng khắp nơi. Nổ một nụ cười nửa miệng, rồi lập lại hành động.

Tiếng ly thủy tinh vỡ rất vui tai, nó và My ngồi nhìn Thảo cười cười, trò này xưa quá rồi :v

Đến ly thứ 4, khi Thảo định ném thì có một bàn tay giữ cô lại, cô vùng vằng, bàn tay càng xiết chặt hơn.

- Bỏ tay tôi ra._ Cô lè nè

- Không._Tú kiên quyết

- Hỏi lại lần nữa bỏ không?

- Không.

“Bóppp”

Một cái tát trời giáng vào khuôn mặt điển trai.

1s

2s

3s

Sau 3s “đơ như cây cơ” vì hành động bất ngờ của Thảo, Tú tức giận gầm gọng:

- Cô biết cô vừa làm gì không?

- Biết. Mới tát một tên rảnh rỗi sinh nông nổi đi lo chuyện bao đồng.

- Cái gì?_ Tú như không tin vào tai mình, người này, thật sự ngang ngược mà.

- Muốn xem lại không?_Thảo vung tay, nhắm má kia của Tú mà bay tới.

Ngay lập tức Tú chụp lấy, kéo mạnh tay, vì mạnh quá nên Thảo không giữ được thăng bằng nên lao thẳng vào người Tú.

Cảnh nóng, đề nghị trẻ em dưới 16 tuổi tua nhanh :3

Cảnh tượng bây giờ là một cô gái nóng bỏng đang nằm trên người một anh chàng tuần tú và quan trọng nhất là đang “Kiss me baby”

1s

2s

3s

4s

5s

Cả tầng nín thở dõi theo nhân vật chính, không khí nặng nề bao trùm không gian đến ngột ngạt. Thêm 2s nữa để hiểu ra vấn đề, Thảo ngại ngần lặn xuống khỏi người Tú, mặt cô bắt đầu đỏ lên

“Thôi rồi! “First kiss” để dành cho người yêu của mình. Xong. Bị tên đó lấy rồi. Phải làm sao? Làm sao?”

“Em thấy lạc lõng ở giữa dòng người đi trên phố đông

Đi tiếp bao lâu mới tơi cuối nỗi buồn..”

Điện thoại của Thảo reo. Gạt hết mớ lòng nhùng, cô chạy vội vào nhà vệ sinh. Có lẽ cô cần giấu khuôn mặt đang đỏ lên hơn là nghe điện thoại.

...Trong nhà vệ sinh...

-Alô!

3. – Chương 3

Chương 3: Chạm mặt

- Con đang làm gì đấy?

- Con đang đi chơi cùng bạn chút thôi ạ.

- Ừ. Con vẫn khỏe chứ?

- Vâng. Con khỏe. Bố mẹ khỏe không?

- Bố mẹ khỏe, chắc phải cuối tháng sau bố mẹ mới về với con được. Công việc bận quá.
- Vâng. Con biết rồi ạ.
- Ta mới cho con chuyển sang trường SKY. Chắc mai họ sẽ chuyển đồng phục tới cho con.
- Sao lại phải chuyển ạ? Con học ở Venus cũng tốt mà.
- Ta biết. Nhưng chính bố Thy nhờ ta chuyển con qua đó để mấy đứa học cùng nhau. Điều kiện ở SKY cũng tốt hơn nhiều.
- Vâng. Thế cũng được ạ.
- Bây giờ bố phải đi giải quyết nốt vài việc, con đi chơi nhớ về sớm nhé.
- Vâng. Con chào bố.
- Bye con yêu.

Thảo cúp máy, mặt cô vẫn chưa hết đỏ. Thực sự quá xấu hổ, lần sau chắc cô không dám uống rượu nữa mất. Xả nước thật mát vào lòng bàn tay, cô tập vào mặt để làm mặt mình bớt đỏ.

Sau một hồi thì mặt cũng bớt nóng, cô lấy bộ dạng bình thản nhất bước ra. Mọi người vẫn đang xì xào bàn tán về cô và sự việc hot nhất trong bar mới xảy ra. Mặc kệ, cô kéo nó và My đi về.

.....trong bãi đỗ xe.....

“Cuộc sống đâu lường trước điều gì

Tình yêu có thể đến rồi đi

Bàn tay dẫu đang nắm thật chặt mà vẫn lạc nhau”

Chuông điện thoại của My réo rất- là bố cô.

- Daddy. I miss you so much.
- Con bé này lại lạnh chanh rồi. Sắp lấy chồng rồi đấy cô ạ.
- Bố này!!!_My không nhẽo
- Thôi nào! Công chúa của bố đang làm gì vậy?
- Con đang đi chơi chuẩn bị về ạ. Sáng mai mấy giờ bố mẹ về để con đi đón?
- Bố xin lỗi! Kế hoạch thay đổi nên chắc phải tháng sau bố mẹ mới về.
- Lâu vậy ạ?
- Ủ. Công chúa của bố có nhớ bố không?
- Con nhớ lắm lắm rồi ý. Con mong bố mẹ về lắm rồi.
- Xong việc lần này ta về đưa mẹ con con đi du lịch. Con chịu không?
- Dạ chịu!
- Mà My này! bố mới chuyển con qua trường quý tộc SKY.
- Sao tự nhiên lại chuyển ạ?
- Bố mẹ Thy nhờ ta chuyển con qua đó đi học cùng nó luôn. Con không phản đối chứ?
- Dạ không ạ. Bố thật là tâm lí. Con yêu bố nhất trần đời.
- Ủ. Muộn rồi, con về đi rồi ngủ cho sớm nhé!
- Vâng ạ. Chúc bố mẹ ngủ ngon.
- Bố mẹ bồ mới gọi hả?-Thy hỏi.

- Ủ. Bố mẹ dặn tớ vài việc.
- Thôi chúng mình về đi._Thảo giục.
- Ủ.
- Bye hai bồ nha._cả ba đứa đồng thanh rồi leo lên xe lao vút đi.

.....9 a.m, ngày hôm sau, biệt thự nhà họ Dương.....

“Đừng vội vàng em hãy là em của ngày hôm qua

Đừng bỏ mặc anh một mình nơi đây”

Chuông điện thoại réo rất làm hấn choàng tỉnh. Nếu không phải tên Tú chết tiết sau khi xảy ra tai nạn với con nhỏ kia cứ bị đơ đơ đại đại thì hấn với Hải đâu phải mất bao nhiêu thời gian để kéo tên đó ra khỏi địa ngục (ây. người ta ở thiên đường mà :3). hấn cực kì bức cái kẻ “vô cùng duyên dáng” đang làm cái điện thoại réo rất mãi không ngừng kia, sao dai thế không biết? Hấn quờ quạng tìm cái Ip:

- Alô! Mới sang sớm đã làm phiền thiếu gia ta, không muốn sống nữa à?_hấn trả lời với một ngữ khí lạnh băng, thừa sức giết người.
- Thôi đi ông tướng. Nướng vừa thôi, tao ngủ thấy mùi khét rồi đấy!_Tú chọc hấn.
- TẠI AI MÀ BẮN THIẾU GIA TA PHẢI NGỦ MUỘN HẢ???_Hấn gầm lên.
- Tại tao, tại tao được chưa? Mày dậy đi sắm sách vở với đồ dùng học tập đi, mai vào học rồi đấy.
- Năm nào chả như năm nào, mày mua luôn hộ tao đi.
- Được thôi. Nhưng tao nghe nói cuốn “KHOA HỌC VÀ ĐỜI SỐNG” mày đang tìm hôm nay sẽ ra đấy. Mày biết 5 năm nó mới ra một lần và mỗi lần 5 cuốn mà.
- Hả??? Sao mày không nói sớm???
- Mày có hỏi đầu mà tao nói)
- Đợi đấy, tao sẽ tính sổ với mày sau. Chúng mày đang ở đâu?
- SHOPPING CENTRAL.
- Ủ! Tao đến ngay.
- Nhanh nhá.
- Biển đi.

Hấn cúp máy. Hấn phải nhanh mới được. Mở tủ lấy bộ đồ, hấn vào nhà vệ sinh thay đồ.

15p sau, hấn bước ra với một bộ dạng so ciuuuuu (Mẹ ơi! Bông băng đâu, xịt hết máu mũi ra rồi T.T). Hấn mặc áo pull đen, quần jean rách màu đen, mũ hip hop, áo denim không tay, thêm đôi giày cao cổ cũng màu đen nốt. khuôn mặt hoàn hảo với cằm V- line, mắt to, da trắng mịn (CÓ MỘT SỰ GATO CHÀ BẮ). Hấn trẻ trung, năng động nhưng không kém phần khỏe khoắn và quyến rũ :3

với tay lấy ví và điện thoại bỏ vào túi, hấn xuống lầu. Một mình hấn ở trong căn biệt thự này cùng với quản gia và người giúp việc. Cứ thế lặng lẽ ngày này qua tháng khác. Bố mẹ hấn thì công việc tối ngày, cả năm chắc về thăm hấn được vài lần mà cũng chẳng thể ở lâu. Hấn lại là con một, không người bầu bạn hấn ngày càng trở nên ít nói và lạnh lùng hơn.

Hấn vào gara lấy xe rồi phóng vút đi.....

Nó chạy với tốc độ nhanh nhất vào SHOPPING CENTRAL, nếu koong phải tại tên bảo vệ làm nó mất quá nhiều thời gian thì có lẽ nó không phải chạy như vậy, chả lẽ bây giờ nó ra đường phải cải trang? (chả là anh bảo vệ mãi ngắm chị ấy quá nên...). Thảo và Mỹ đã đợi nó ở trước cửa.

- Hai bồ đợi tớ có lâu không?

- Bỏ còn biết lâu nữa sao?_hai cô bạn nhìn nó với đôi mắt giết người.
- Hi Hi! Xin lỗi mà _nó nở một nụ cười giả lả cầu xin sự khoan hồng.
- Lần sau nướng vừa thôi, nướng đến khét luôn rồi._đồng thanh luôn.
- Tớ biết rồi. Minh vào đi.

-Bỏ đừng mong có thể đánh trống lảng. Tí phạt bỏ phải chi tiền cho buổi shopping ngày hôm nay.

- Dạ thưa sếp._mặt nó méo mó đi trông thấy, lúc nào cũng bị bắt nạt mà T.T

Đúng lúc đó hần cùng bạn bước vào, hai kẻ nổi tiếng hôm qua gặp lại nhau thì mặt biến sắc. nó nhìn Thảo, rồi dùng ánh mắt ngây thơ vô số tội của mình mà phát biểu:

- Bỏ bị trúng gió hả Thảo. Mặt bỏ biến sắc như tắc kè vậy. Vừa nãy mắng tớ khỏe lắm mà?

Người thấy mùi không lành trong đôi mắt đầy sát khí của Thảo, My vội kéo nó và Thảo đi để tránh rắc rối. Ba người đi trước mặc kệ bọn hần đằng sau. Nhớ ra nhiệm vụ quan trọng nhất nó vội chia tay hai con bạn lên tầng 10 mua sách.

Bước vào hiệu sách, nó làm mọi người chú ý bởi ngoại hình thật nổi bật. Mái tóc ngang lưng màu hạt dẻ được cắt hợp thời, áo pull, váy ren 3 tầng ngang gối, giày búp bê đen và mũ hip hop đen càng làm tôn thêm nước da trắng hồng của nó (hai anh chị này mặc đồ đôi :v). Không để tâm đến những ánh mắt đó nó tìm tới quầy sách khoa học. Sau một hồi tìm kiếm nó đã thấy cuốn sách nó cần. cuốn sách đang ở ngay trước mắt nó, chỉ cần với tay thì nó sẽ sở hữu được cuốn sách mà nó đang rất mong chờ. Khi tay nó chỉ còn cách cuốn sách chừng 2 cm thì có một bàn tay khác đã giành lấy cuốn sách và quay đi. Nó quay lại, xem cái dung mạo của kẻ dám cướp sách của nó.

Trước mắt nó là một tên con trai cao gần 1m90, da trắng, môi đỏ, cằm v-line, nhìn hần con gái còn phải ghen tỵ nữa. Hần- đẹp đến từng na nơ mét. Đời nó nhìn trai đẹp không ít nhưng chỉ mình hần mới có sức thôi miên như vậy. Tâm hồn nó đã phản chủ bay đi đâu mất, khi lí trí của nó sắp ngừng hoạt động thì tia lí trí cuối cùng cũng kịp thức tỉnh nó:

‘Thy!!! Mày điên rồi. Tỉnh lại, là hần cướp sách của mày, mau đòi lại, mày không thể để mất được. Phải đòi lại, phải đòi lại’

- NÀY CẬU!!! Làm ơn trả sách cho tôi._nó nói bằng chất giọng băng BẮC CỰC đặc trưng.

Hần không thể phủ nhận việc hần bị bắt động trước đứa con gái này cho đến khi cô ta gọi hần, cô ta xinh hơn tất cả các cô gái hần từng gặp, một nét đẹp lạ lùng, không thể nhầm lẫn. Nhưng hình như cô ta lại hơi ngổ ngáo quá thì phải :/ hay cô ta không phải con gái? Trước giờ hần luôn tự tin về độ đẹp trai làm siêu lòng cả trai lẫn gái, less lẫn gay của hần mà không hiểu sao cô ta lại có thể cưỡng lại được (đoạn này Phong đệ hơi bị tự sướng rồi á nha).

- Cô mới nói gì? Tôi không hiểu?_hần đáp trả bằng chất giọng băng NAM CỰC (BC thua chắc)
- Tại anh có vấn đề hay anh không hiểu tiếng người?_nó đá đểu.
- Mong cô tôn trọng người khác một chút.
- Thôi được. Tại sao anh lấy sách của tôi?.
- Sách của cô???_hần nhếch miệng_ Cô làm ơn nói điều gì có lí một chút đi. Sách ở trên giá sao tự nhiên lại là sách của cô được?
- Tôi đang chuẩn bị lấy thì anh giật của tôi..

Chưa kịp cho nó nói hết câu hần đã xen ngang:

- Tôi xin đính chính, sách là tôi lấy trên giá, không giật của ai hết.
- Anh...
- Tôi không rảnh đôi co với cô. Sách do ai lấy được thì nó là của người ấy.

- Anh là đồ ngang ngược.

- Người ngang ngược phải là cô mới đúng.

Hắn buông câu nói lạnh lùng rồi bước đi. nó chạy theo túm lấy tay hắn:

- Anh có thể nhường cho tôi được không?_nó nói giọng nhẹ nhàng với đôi mắt long lanh () tuyệt chiêu sử dụng với bố mẹ và anh trai :v)

Trông khoảnh khắc, trái tim băng đá lâu năm của hắn khẽ rung động. Một bàn tay, một ánh mắt có thể làm ta như vậy ư?

Hắn đè nén cảm giác đó xuống, hắn không thể nhường, trước giờ không ai có thể làm hắn xao động dù là bố mẹ hắn thì huống gì mà hắn phải nhường cho nó? Hắn tự nhủ rồi buông một từ ngắn gọn không thừa không thiếu:

- KHÔNG!!!

Nó không tin vào tai mình. Có người có thể từ chối nó O.o. Tên này thật sự không đáng mặt đàn ông, đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong được. Haizzzz. À, mà còn một thứ nữa – TIỀN. Chẳng ai có thể chê tiền được. Nó nói với hắn:

- Bây giờ anh bán lại cho tôi đi. Bao nhiêu tôi cũng mua. Anh cứ ra giá đi.

- Tôi không cần tiền. Cô thật phiền, làm ơn để tôi yên.

Hắn bước đi dứt khoát bỏ lại nó với gương mặt không thể nào biểu cảm hơn. Nó bị sốc tập hai, hắn đúng là không bình thường. Nó thầm rửa hắn

“Cái loại con trai gì mà nhỏ nhen, keo kiệt. Đi giành đồ với một đứa con gái mà không biết nhường sao? ĐỒ ĐÀN BÀ, ĐỒ NHỎ NHEN, ĐỒ ÍCH KỈ”

Nó định bỏ đi nhưng nghĩ đã mất công vào mà không mua gì đi ra cũng ngại. Nghĩ thế nó liền quay vào chọn tạm vài cuốn về đọc. Sau khi mua xong xuôi cũng là 10h30. Chắc bây giờ nó tới chỗ Thảo và My rồi đi ăn trưa luôn. Nó rút điện thoại ra gọi cho Thảo...

“Em thấy lạc lõng ở giữa dòng người đi trên phố đông

Đi tiếp bao lâu mới tới cuối nỗi buồn”

- Thy à? Tổ nghe đây!

- Bờ đang ở đâu đó?_nó hỏi bằng cái giọng uể oải.

- Tổ đang trên tầng 17, bán dụng cụ học tập.

- Hai bờ đợi tí, tớ lên ngay.

- Có mình tớ ở đây thôi, My nói là đi mua đồ gì đó rồi. Mà bờ lên nhanh đi, sáng giờ bờ đã mua được gì đâu.

- Ừ. Bây giờ lên mua đây.

- Ừ. Nhah lên nhé.

nó cúp điện thoại, tiến lại phía thang máy.

“TING”

Thang máy mở ra, hắn bước ra ngoài, tay cầm cuốn sách đọc chăm chú, trông như kiểu trên người nó vậy. Nó coi như không thấy, bước vào trông bấm nút để có thể

không trông thấy hắn càng nhanh càng tốt.

“TING”

Thang máy mở ra, Thảo đã đứng sẵn ngoài đó, cô lôi tuột nó vào trong. Thấy mặt nó xị xuống, không khác gì cái bánh đa nhúng nước liền hỏi:

- Bò sao vậy? Có chuyện gì à?
- Có kẻ giật mất cuốn sách khi tớ sắp chạm được vào rồi lấy nó đi mất.
- Ai mà vô duyên vậy?
- Là cái tên cao nhất đi cùng cái tên bò hôn hôm qua đó.
- Bò có nhất thiết phải nhắc lại như vậy không?
- Tớ xin lỗi.
- Hắn là đàn ông con trai mà lại đi giành đồ với bố. Hắn có biết ngượng không vậy?
- Chắc không đâu.
- Thôi kệ đi, sau này đọc cũng được mà.
- ừm. Mình lựa đồ đi.

Nó và Thảo loay hoay chọn đồ. Phải đếm gần một tiếng đồng hồ mới lựa xong đồ cho ba đứa (hic, đủ cả lớp dùng luôn rồi --). Xong xuôi, nó gọi cho My bảo My lên tầng 21 ăn trưa.

.....Nhà hàng Hi An....

Nó và Thảo ngồi chờ My, My vừa tới đã nhìn thấy bọn nó ngay.

- Bò đi đâu thế?_vừa thấy My nó đã hỏi ngay.
- Tớ đi mua mấy thứ linh tinh ý mà.
- Thôi. Gọi món đi. Hai bò ăn gì?
- Tớ một bít tết._Thảo nói.
- Tớ một gà rán._My trả lời.

Nó vẫy tay gọi chị phục vụ.

- Quý khách dùng gì ạ?_chị phục vụ nhã nhặn.
- Cho em một bít tết, một gà rán và một mì Ý đặc biệt loại nhiều ớt nhất.
- Quý khách đợi một lát chúng tôi sẽ mang món ra ngay.

Trong khi chờ đợi, nó lôi cuốn sách ra đọc, My và Thảo ngồi nói chuyện mà không để ý rằng bọn hắn ngồi cách đó một bàn và cũng gọi đồ ăn y hệt tụi nó.....

4. – Chương 4

Chương 4: Tình cờ

Phục vụ mang đồ ăn cho tụi nó, vì hai badn gọi đồ giống nhau nên đưa nhầm và đương nhiên là không ai biết.

Bọn nó bắt đầu dùng bữa. Nó trộn mì thật đều, dùng đũa cuộn một thìa cho vào miệng. Mì của nó thực sự không cay, thậm chí nó còn không cảm nhận được là có ớt trong đó. Mì siêu cay gì mà kì quặc. Nó ăn thêm một đĩa, hoàn toàn không cay thật mà. Vậy là sao?

Hắn cuộn một đĩa mì cho vào miệng. Ngay lập tức, một sức nóng kinh khủng lan rộng ra trong miệng buộc hắn phải phun trả thức ăn vào đĩa:

- Cay....hiccc....cay quá.....nướccc....

Hắn không thể nói hắn hơi vì hắn bây giờ đang sắp chạy bùng.

Hải chạy vội về phía quầy, lấy một chai nước tung về phía hắn. Hắn vội chộp lấy bóc ra tu ừng ực. Sau một hơi hết chai nước, hắn ngồi phịch xuống ghế, mặt hắn đỏ phừng phừng, người hắn nóng lên, khoang miệng lẫn cuống họng như thiêu như đốt.

Nó ngồi cười như một con bệnh, hạnh phúc khi nhìn hắn như vậy. Cho đáng đời, cái tội dám giadnh sãnh với ta. Thật là ý trời, ý trời.

- Hai bồ xong chưa. Mình đi ăn kem._nó đang hả hê nên no rồi, chả muốn ăn nữa. Hai con bạn ngồi chứng kiến cảnh đó cũng không ăn, đồ ăn nguội cũng không ngon nữa, thôi thì ăn kem.

Trả tiền xong, bọn nó cứ quán kem thẳng tiến.

...Trong quán kem...

- Chị ơi! Cho em li nữa!

Đây là ly thứ năm kể từ lúc nó vào quán. Chuyện này chả có gì kì lạ khi nó đi ăn kem. Ba màng này một khi đã ăn kem thì mỗi đĩa 10 ly là bình thường . Duy chỉ có điều lạ là hôm nay nó cứ vừa ăn vừa cười một mình, My và Thảo nói gì nó cũng căng lặt tại.

“Mày nhìn tên đó lúc đấy mà xem. Cái bản mặt méo mó khó coi chưa. Mất cả vẻ đẹp trai. Đáng nhẽ phải rút điện thoại ra quay, lúc buồn xem lại chắc chắn sẽ rất vui mà. Haha”

Thảo huơ huơ tay trước mặt nó, phải mất một lúc hồn nó mới trở về nhập lại vào xác:

- Bồ đang làm cái gì vậy?_ trên đầu nó có cái dấu chấm hỏi to đùng.

- Câu đó tớ hỏi bồ mới đúng.

- Hỏi tớ? Tớ làm gì à?_nó vẫn ngơ ngơ như bò đeo nơ.

- Đúng._hai cô bạn đồng thanh.

Đúng lúc đó chị bồi bàn mang kem tới cho nó, cắt ngang cuộc tra hỏi.

- Kem của quý khách đây. Chúc quý khách ngon miệng.

- Cảm ơn chị.

- Bồ có nói không?_Thảo vẫn không chịu buông tha.

- Nói gì chứ? Ăn kem đi không chảy bây giờ._nó đánh trống lảng.

Thảo đành tha cho nó. Ba nàng tíu tít ăn kem. Sau khi no nê, bọn nó lại đi mua sắm tiếp. Đang mua đồ thì My khát nước, cô đi một mình xuống mua nước.

Cô tiến về thang máy, nhấn nút. Cửa thang máy mở ra, My bước vào nhấn nút xuống. Cửa thang máy sắp đóng lại thì có một cánh tay rắn chắc chặn ngang làm thang máy phải mở ra. Một chàng trai tuấn tú bước vào, dáng người cao, chuẩn, ăn mặc lãng tử, dễ dẫn tim mấy nàng mơ mộng lắm. Người đó không ai khác là Hải, anh xuống mua nước cho hai thằng bạn (chơi oẳn tù tì thua phải đi thì có :v). Anh đưa tay ra nhấn nút để đóng thang máy, vô tình chạm vào tay My lúc cô cũng vừa đưa ra để nhấn nút. Cô nhanh chóng rút tay lại, khuôn mặt ửng hồng. Cô đứng cúi mặt xuống nhìn đôi giày. Hải thì hai tay đút túi quần, một không khí e ngại bao trùm làm không gian im ắng phát sợ.

Bỗng “Phụt” một tiếng, đèn trong thang máy tắt hết, thang máy ngừng hoạt động, lơ lửng. My sợ hãi nhấn nút một cách hoảng loạn, hoàn toàn vô ích. Cô vội rút điện thoại ra định gọi nó cứu nhưng điện thoại đã tắt nguồn từ lúc nào. Cô cố gắng bật lên nhưng điện thoại chỉ lóe lên rồi tắt luôn. Hải lắc đầu ngán ngấm sờ tay vào túi lấy điện thoại để bảo hắn gọi người. Túi trống không. Thôi rồi, Tú cầm điện thoại của anh. Chắc chờ tí nữa sẽ có điện liền. Hải dựa người vào thang máy khoanh tay chán nản. Trong khi đó người My đang run lên từng hồi. Cô sợ bóng tối, bóng tối luôn làm cô nhớ đến cái chết đau lòng của người chị thân thương.

...Hồi tưởng...

- Chị ơi! Hai chị em mình trốn ra ngoài chơi đi.
- Không được đâu. Giờ muộn rồi, để mai trời sáng rồi chị dắt em đi chơi nha.
- Không! Em muốn đi bây giờ cơ. Mai bố mẹ không cho đi đâu.
- Không được đâu. Mày dễ thương đi ngủ đi nhé. Chị yêu Mày nè.
- Không chịu đâu. Đi một chút thôi mà chị. Nha chị...ị...ị..._Mày lắc lắc bàn tay nhỏ nhắn của chị.

Cô chị đành chịu thua:

- Vậy mình đi chút thôi nha.

Hai cô bé vốn là thiên kim của vợ chồng chủ tịch tập đoàn thời trang EVI nổi tiếng. Cũng vì thế mà chúng luôn bị nguy hiểm rình rập, nếu có chúng trong tay đồng nghĩa với có một gia tài kếch xù. Hàng ngày, dù đi bất cứ đâu chúng đều có vệ sĩ đi cùng. Tuổi thơ của chúng chỉ gói gọn trong căn biệt thự to lớn này, học hành đã có gia sư riêng, muốn gì đều được bố mẹ mua cho đầy đủ. Có lẽ chính điều đó đã khiến Mày luôn khao khát được ra thế giới bên ngoài cánh cổng sắt to lớn kia.

Đã là 11h đêm, tất cả người làm đều đã ngủ hết, cô chị dắt em đến trước cửa phòng quản gia, dặn em đứng yên ở đó, cô bé lén vào lấy chùm chìa khóa đặt trên bàn rồi dắt Mày ra mở cửa trốn ra.

Hai cô bé dắt nhau đi trên vỉa hè, hít hà mùi hoa sữa thân thuộc. Hà Nội về đêm không còn quá ồn ào, ánh đèn đường vàng vọt trải dài trên con đường vắng lặng, hai cô bé nắm tay nhau đi dạo, tiếng cười đùa ríu rít.

Bỗng chúng bị bế thốc lên một chiếc xe cỡ nhỏ.

- Haha. Bắt được chúng mày rồi. Không chỉ một mà là hai đứa, chắc chắn bọn tao sẽ kiếm được bọn tiền từ Chủ tịch của EVI._tên bắt cóc cười khùng khục.
- Ừm...ừm...Các ông là ai? Thả chúng tôi ra._cô chị ra sức giãy giụa.
- Tao đâu có ngu. Hahaha.

Một tên lái xe đi trong khi hai tên đồng bọn trói chị em Mày lại rồi bịt kín mắt. Chúng ném hai cô bé vào một nhà kho bỏ hoang tối tăm, mùi ẩm xộc lên, khắp nơi là chuột và gián, chúng rít lên những tiếng thật kinh khủng.

- Chị ơi! Mày muốn về nhà.
 - Mày ngoan nào. Bố mẹ sẽ mau tới đón chúng ta thôi._Chị Mày an ủi, cô bé ôm lấy Mày rồi chúng thiếp đi.
- Hôm sau, khi hai chị em đang ngủ thì cánh cửa sắt kẹt mở, một tia sáng yếu ớt lọt xuống căn hầm tối tăm, tên du côn mang đồ ăn xuống cho hai cô bé:

- Hai đứa mày dậy ăn mau lên._hắn cất giọng ồ ồ.

Lấy ra hai cái đùi gà từ trong túi, hắn thô bạo nhét vào hai chiếc miệng nhỏ xinh. Vì đói nên Mày ăn cái đùi gà một cách ngấu nghiến còn chị cô cùng vậy, nhất quyết không ăn.

” Phì”

Một bãi nước miếng bay thẳng vào mặt tên côn đồ:

- Thả bọn tao ra! Lũ man rợ.
- A! Con ranh này..._hắn giáng một tát tai vào khuôn mặt ngây thơ. Máu từ mũi cô bé tuôn ra.
- Khốn nạn! Rồi các ông sẽ phải đền tội.

“Bốp”

Một cái tát nữa giáng xuống má bên kia. Máu miệng cô bé học ra, ướm hết mảng vấy hồng phần trước ngực đã bị lem bẩn.

Cô bé gục xuống bên xanh Mày, hai cái tát của tên du côn là quá sức chịu đựng với một cô bé.

- Ông không được đánh chị tôi._My hét lên.
- Mày là cái thá gì mà cấm tao? Mày tin là tao đánh cả mày không?
- Ông là đồ khốn nạn.
- Con này giỏi._hắn giơ bàn tay lên định tát My.
- Kh...không...đ...được...đánh...em....t...tôi._cô chị thều thào.
- Ê! Đại ca gọi mày kìa._tiếng the thé của một tên vọng xuống.
- Ok. Tao lên ngay đây.

Trước khi đi, hắn không quên lườm hai cô bé và để lại một lời hăm dọa:

- Chúng mày cứ cẩn thận đấy!!!

Thời gian nặng nề trôi qua trong sự lo lắng của những bậc làm cha làm mẹ. Hai cô con gái của vợ chồng chủ tịch mất tích đến hôm nay đã là ngày thứ ba.

“Re....e...e...eng”

Tiếng chuông điện thoại vang lên, bà Nguyễn chụp vội lấy điện thoại:

- Alô!
- Tao đang giữ hai cô con gái của chúng mày. Hãy đem một tỷ đến đường XYZ nếu không thì chờ đến nhặt xác chúng nó đi. Nếu chúng mày báo cho lũ cớm thì tao không ngần ngại bỏ số tiền đó để tặng mỗi đứa một phát súng đầu. Hahaha
- “Tút...tút...tút”
- Thế nào? Đã xác định được vị trí của bọn chúng chưa?_cảnh sát trưởng lo lắng.
- Thưa sếp đã tìm ra vị trí của bọn chúng. Chúng ta có thể tiến hành giải cứu con tim._một viên cảnh sát thông báo.
- Được! Chuẩn bị lực lượng chúng ta xuất phát ngay.
- Chúng tôi muốn được đi cùng các anh._bố My đề nghị.
- Vâng. Mời ông bà ra xe.

Trong khi đoàn xe cảnh sát đang đi tới hang ổ của bọn cướp thì hai cô bé vẫn đang phải vật lộn với sự sợ hãi. Cô chị đã không ăn uống gì suốt mấy ngày trời. Bây giờ, cô không còn chút sức lực nào nữa, làn da tái nhợt, đôi môi khô nứt nẻ. Cố gắng lê đi trong bóng tối, cô chạm phải một thanh sắt dẹt ở trong góc, có lẽ có thể dùng nó.

“Rẹt...rẹt...rẹt...”

Tiếng dây thừng cọ vào thanh sắt đều đều.

“Phụt”

Sợi dây đứt tung, mau chóng cởi sợi dây ở chân. Cô quờ quạng tìm My:

- My! Em đâu rồi?
- My đã thiếp đi, nghe tiếng gọi giật mình tỉnh dậy.
- Chị...
- Dậy đi em! Chúng ta ra khỏi đây nào.
- Bố mẹ tới rồi à chị?
- Chưa. Nhưng chị sẽ dẫn em đi.

Lần mò trong bóng tối, hai chị em My đã tìm thấy cửa ra. Đúng như cô dự đoán, cửa không hề khóa. Có lẽ chúng không nghĩ hai cô bé có thể trốn chạy.

“Kẹt”

Mở cánh cửa hé hé, không có tên nào canh chừng, có lẽ chúng đi đâu đó.

- Chị đếm đến 3 hai chị em mình chạy ra thật nhanh nhé.

- Vâng.

- Sẵn sàng chưa? 1...2...3.

Hai cô bé dùng hết sức bình sinh chạy đi. Xung quanh hoang vu, toàn là cỏ. Cô chị cố sức dắt em chạy thật nhanh nhưng không kịp rồi, tên bắt cóc đã nhìn thấy họ.

- Hai con kia. Đứng lại cho tao!!!

Hai cô bé mãi miết chạy, đôi chân trần bé nhỏ đạp trên nền đất lạnh lẽo. My vấp ngã, chị cô quay lại để đỡ cô dậy.

Tên bắt cóc đã đuổi tới nơi. Jấn dừng lại, rút khẩu súng đen sì ra.

“Cạch”

Khẩu súng lên nòng, chĩa thẳng vào người hai cô bé. Trong ánh nắng vàng vọt buổi chiều tà, hấn đứng đó lạnh lùng, khuôn mặt không chút biểu cảm. Hấn từ từ gờ khẩu súng lên, bóp cò.

“Đoàng”

Viên đạn vô tình bay ra với tốc độ vô cùng đáng sợ.

- My!!! Cẩn thận!!!!

Chỉ kịp hét lên một tiếng rồi lao ra đỡ viên đạn. Viên đạn găm vào bụng. Cô bé ngã xuống, ngay trước mặt My. Chiếc váy hồng phấp phơ loang đỏ dần, máu từ bụng vẫn không ngừng túa ra. My khóc thét lên lao ra chỗ chị:

- Chị!! Chị tỉnh lại đi.

Cô đưa tay ra ôm vết thương trên bụng chị, máu vẫn không ngừng chảy.

- Chắc chị...phải...đi...rồi...My ạ. Em...ở...lại...ngoan nhé...cô chị thều thào.

- Chị sẽ không sao đâu. Cố lên chị.

Chiếc xe cảnh sát vừa tới, tên bắt cóc vứt lại khẩu súng bỏ chạy. Bố mẹ My xà xuống bên hai chị em. Người mẹ xinh đẹp khuôn mặt hốc hác quì phục xuống bên cô chị, ôm lấy cô bé:

- Con yêu. Bố mẹ sẽ đưa con đi bệnh viện. Rồi con sẽ ổn thôi mà. Cố lên con.

Ông Nguyễn đư

a tay bế cô bé, cô bé chỉ túm lấy cánh tay ông mà nói:

- Không...kịp...rồi...C..con...không...thể...sống...được...nữa...Con chưa...báo hiếu...được cho bố mẹ...Mong bố mẹ...tha...thứ...cho...đứa...con...bất...hiếu...này...Con...xin lỗi..

Cô bé trút hơi thở cuối cùng, bàn tay nắm tay ông Nguyễn buông xuống.

- Con tôi..._mẹ My chỉ kịp thét lên một tiếng rồi ngất lịm đi.

Trời đổ mưa, một cơn mưa nặng hạt, tấp vào mặt lạnh buốt.

Trong màn mưa mịt mù, tất cả trở nên u ám, nhuộm màu chết chóc, lạnh lùng đến thê lương.

* * kết thúc hồi tưởng* *

Không biết đã bao nhiêu lần My nghĩ đến cái kí ức kinh hoàng đó. Mỗi lần nó đến, đều giày vò tim gan của cô, đau đớn vô cùng. Nếu như lúc đó cô không đòi đi chơi, nếu như lúc đó cô không vấp ngã, nếu như lúc đó tên bắt lương đó không bóp cò, nếu như viên đạn bay trượt, nếu như người chihu viên đạn đó là cô,...Cuộc sống vốn không tồn tại hai từ “nếu như”, tất cả đều đã xảy ra và người có lỗi lớn nhất là cô. My khóc, từng giọt nước mắt rớt tạch tạch trong bóng tối tĩnh mịch. Hải đứng đó, không mảy may để ý đến cô gái đang khóc kia. My khóc to hơn, tiếng nấc nghẹn ngào, buồn xé ruột xé gan. Đường như không thể đứng vững, My ngồi bệt xuống thang máy mà khóc. Hải bối rối không biết phải làm sao:

- Này cô...Cô làm sao thế?

Im lặng.

- Cô à...Cô có sao không?

Đáp lại anh là sự im lặng đáng sợ, My vẫn khóc, tiếng khóc náo nức.

- Cô làm ơn nín đi. Coi như tôi năn nỉ cô đấy. Cô khóc nữa họ lại nghĩ xấu cho tôi.

My vẫn không nói, bây giờ Hải hoảng loạn thực sự, anh chưa bao giờ biết an ủi ai hết, phải làm sao? Bất giác, anh ngồi xuống, ôm cô vào lòng.

- Chị...chị...đừng đi mà..._trong vô thức cô gọi người chị thương yêu.

“”Chị???”Cái thằng đàn ông như mình đây lại là chị? Cô ta không bình thường à? Kệ đi, phải làm cô ta ngừng khóc đã” Hải thầm nghĩ.

Cô dụi vào lòng anh mà khóc ngon lành. Anh ngồi bệt xuống sàn, cho cô dựa vào vai, cứ để cô khóc còn anh ngồi lau nước mắt cho cô.

Điện sáng lên, thang máy hoạt động trở lại. Thấy ánh sáng My như chợt tỉnh cơn ác mộng. Qua đôi mắt đầm nước, cô thấy mình đang trong vòng tay của một người con trai xa lạ, anh ta đang lau nước mắt cho cô, bàn tay dịu dàng khẽ gạt những giọt nước trên mi. Cô đỏ mặt, vội đẩy Hải ra rồi vùng đứng dậy:

- Xin lỗi đã làm phiền anh. Tôi ổn rồi. Cảm ơn anh rất nhiều.

Hải bất ngờ. Anh không thể hiểu nổi cô gái trước mặt. Cô ta giống như hề vậy, biến đổi gương mặt rất nhanh.

- Ủ. Không có gì. Mà cô bị làm sao vậy?

Im lặng.

- Có lẽ tôi hơi vô duyên. Nếu cô...

Hải chưa nói hết câu My đã nhẹ nhàng:

- Là tôi sợ bóng tối.

Hải tính hỏi vì sao trong lúc khóc cô ấy lại gọi anh là “Chị” nhưng...

“Ting”

- Tôi xuống tầng này. Một lần nữa cảm ơn anh._My cúi người.

- Tạm biệt cô.

My cười rồi bước ra khỏi thang máy.

Trong và ngoài thang máy, hai con người, hai suy nghĩ khác nhau.

Sau buổi shopping mệt nhoài, ai cũng chọn inh một giấc ngủ sớm để chuẩn bị cho buổi học ngày mai.

5. – Chương 5

Chương 5: Đi học

...Biệt thự nhà họ Lê, 6:30 a.m....

“Ree...ngggggg”

Cái đồng hồ lại réo. Mắt vẫn nhắm nghiền, nó với lấy cái thứ đáng ghét và...

“Bụp”

“Em” đồng hồ siêu cute “được” nó ban ơn cho ra thẳng bãi rác thành phố.

Chưa được 2 phút thì

“Tingggggg”

Cái đồng hồ lại réo rất, Chẳng cần nghĩ nhiều, nó cho bay vào tường luôn.

“Tít...tít...tít..”

Lại nữa, nó không biết bà quản gia đặt bao nhiêu cái đồng hồ báo thức trong phòng nữa đây trời.

“Bụp”

Em đồng hồ bay tới, hôn tường đắm đuối với tốc độ chóng mặt. Vừa đặt lên tường nụ hôn nồng thắm thì em ấy đã hi sinh.

Nó lại tiếp tục sự nghiệp trọng đại nhưng chưa đầy 1p điện thoại nó đã réo rất:

“I came in like a wrecking ball/I never hit so hard in love”

Nó với tay lấy cái điện thoại, từ chối cuộc gọi. Điện thoại lại reo, nó uể oải bắt máy mà mắt thì nhắm tịt:

- CON LỢN KIA MAU DẬY ĐI!!! HÔM NAY LÀ NGÀY ĐẦU TIÊN NHẬP HỌC ĐẤY!!!_Thảo gào lên làm nó suýt làm rơi cái điện thoại.

- Hả? Học gì?_nó ngơ ngác.

- Bỏ còn chưa tỉnh hả? Để tớ nói bỏ nghe. Bỏ đang ở Việt Nam, hôm nay là ngày bỏ nhập học, bỏ còn 15p để vào trường . Hếttt. Chúc may mắn.

Thảo cúp máy cái rụp. Phải mất 1s để hiểu ra vấn đề thì nó mới bật dậy, chạy vội vào WC. Chỉ 2p sau nó đã xuất hiện với bộ đồng phục học sinh. Nó không nhớ lần cuối nó mặc đồng phục là khi nào nữa --. Đồng phục trường này khá đẹp, một sơ mi trắng, chân váy đen xếp li, bên ngoài là vest đen, chỉ trừ mỗi hai cái vòng đồ ở cổ tay. Trên ngực áo là phù hiệu trường SKY và tên học sinh được mạ vàng. Đúng là trường quý tộc, luôn phải xa xỉ. Chải lại mái tóc hạt dẻ bông bênh, nó nhanh chóng xuống lầu bảo anh tài xế chở đi học.

Chiếc Limouse trắng đỗ lại, bác bảo vệ đang đóng cửa. Nó vội chạy nhanh tới:

- Cho cháu vào với ạ.

- Đáng nhẽ là không được đâu nhưng hôm nay ta châm trước cho.

- Cháu cảm ơn bác ạ._nó cúi đầu cảm ơn rồi mau chạy vào sân trường. Thảo và My ngồi chờ nó trên ghế đá:

- Cậu thua rồi Thảo, trả tớ 100\$ đi.

- Đây. Của bỏ.

- Hai người làm gì vậy?

- Tớ và Thảo cược xem bỏ đến kịp không? Tớ bảo kịp nên tớ thắng :v._My cười cười giải thích làm nó ngã ngửa.

- Hai người có nhất thiết phải làm thế không?
- Có._hai cô bạn đồng thanh làm nó hận không thể đâm đầu với chần bông mà chết :3
- Đi xem lớp nào._My kéo nó với Thảo đi.
- Ồ. Tổ tưởng 2 người học ở đây.
- Bố mẹ bỏ nhớ bố mẹ bọn tớ chuyển bọn tớ sang đây.
- Yeah! Bố mẹ no.1 :3
- Đi nhanh lên nào._Thảo giục.

Loay hoay một lúc mới tra được xong bản đồ trường, tra xong lại mất thời gian để đi tìm đường tới phòng Hiệu trưởng.

“Cốc..cốc...cốc”

- Mời vào!
- Chúng em chào thầy._ba đứa đồng thanh.
- Các em là học sinh mới?
- Vâng. Đúng ạ.
- Tôi đã xem qua hồ sơ của các em. Các em sẽ vào lớp 11B1. Bây giờ mời các em theo tôi.
- Vâng ạ.

Bọn nó đi theo Hiệu trưởng. Sau một hồi vòng vo, rẽ ngang rẽ dọc bọn nó cũng đứng trước được cái lớp mang biển 11B1. Lớp học to, đẹp không thua khách sạn, trang thiết bị vô cùng hiện đại. Hiệu trưởng vẫy tay gọi bà cô trong lớp, bà ta hơn hốt đi ra với khuôn mặt không thể tươi hơn (Mới có 20 mấy mà bị kêu bà. Tội nghiệp)

- Thầy có gì Ặn dò ạ?_bà cô nở một nụ cười nịnh bợ.
- Đây là học sinh mới của lớp cô. Cô đưa các em vào lớp đi. Tôi đi đây.
- Vâng. Thầy đi ạ.

Bà cô quay sang ra lệnh cho 3 đứa nó:

- Ba em đợi tôi vào giới thiệu, khi nào tôi gọi thì các em vào lớp nhé.

Bà cô vào “cái chợ”, cầm cây thước khủng bổ gõ xuống bàn gỗ cái rầm thì cái lũ lố nhố mới chịu im im một tí:

- Giới thiệu với cả lớp hôm nay lớp chúng ta được đón thêm ba bạn mới._quay sang phía cửa_ Các em vào lớp đi.

Cả lớp bỗng im lặng hẳn.Ba đứa vừa bước vào đã gặp ngay một tràng “Ồ” kiêm hú hét của bọn thú trong lớp, ý nhằm của các bạn trong lớp.

Tiếng ồn ào nổi lên:

- Oa!!! Xinh quá chúng mày ơi._Nam sinh 1.
- Có lẽ nào đây là những thiên sứ do Đấng Tối cao phái xuống để cứu rỗi cuộc đời tôi._một tên đeo kính to dùng gờ tay về phía chúng nó (Ơ. Hơi bị sến --)
- Con gái lớp mình chỉ đáng xách giày ấy nàng ấy._nam sinh 3 mơ màng.
- Ông kia!!! Ông mới nói ai phải đi xách dép._tiếng một nữ sinh rít qua kẽ răng.
- Đã xấu còn điếc. Tôi nói mấy bà đi xách giày cho các nàng ấy đi._nam sinh 3 thở dài lắc đầu.
- Ông muốn chết à?

Bla...Bla...Bla...

- Trật tự!!!!_bà giáo lại ra sức gõ thước để thị uy trước lũ giặc giời.

Lớp có vẻ bớt ồn chứ không có vẻ gì là sẽ im lặng.

Bà giáo bực tức gất lên với bọn nó:

-Giới thiệu nhanh đi. Muộn giờ học rồi.

- Chào các bạn mình là Trần Hạ Thảo._Thảo nở nụ cười làm mấy bạn yếu tim đổ liểng xiểng.

- Mình là Nguyễn Hà My, mong được các bạn giúp đỡ._My cúi đầu chào.

- Lê Huyền Thy._nó buông một câu không thừa không thiếu -_-

- Được rồi, bây giờ các em sẽ ngồi ở..._bà giáo bỏ lửng câu nói đưa mắt khắp lớp để tìm lấy chỗ trống. Chỗ nào cũng đều kín cả rồi, chỉ còn mỗi chỗ của ba hoàng tử thôi. Nếu đắc tội với ba nàng này chắc bà giáo cũng không được yên mà đắc tội với ba chàng cũng chẳng thoát khỏi vé du hành về vườn. Thôi thì mặc kệ, tới đâu thì tới vậy -_-

- Bây giờ Thy sẽ ngồi với Phong, My ngồi với Hải và Thảo ngồi với Tú nhé.

- Không._bọn hấn cùng cả lớp đồng thanh phản đối kịch liệt.

- Các em thông cảm, lớp ta hết chỗ rồi.

- Không là không._hấn lạnh lùng.

Nó chẳng quan tâm lắm đến lời của tên đó, đi thẳng xuống cuối lớp, nơi phát ra tiếng nói:

- Cậu là Phong?_nó hỏi

- Phải! Thì sao?_vẫn kiểu lạnh lùng boy :3

Giờ thì hấn mới thêm ngẩng đầu lên mà nhìn nó, không khó để nó nhìn thấy hấn là tên đáng ghét cướp sách yêu sách quý của nó. Thật đúng là “Oan gia ngõ hẹp” mà, đã thế nó càng phải ngồi đây. Chắc chắn hấn sẽ khổ dài dài. Nó nhếch môi, một nụ cười khiến người hiền lành nhất cũng muốn xông vào oánh rồi thản nhiên đặt cặp lên bàn mà ngồi xuống chỗ trống ngay cạnh mà chẳng quan tâm tới những ánh mắt giết người đang chia thẳng vào nó.

- Go out!!!_hấn chỉ ngón tay ra phía cửa.

- Never!_nó nhìn hấn, ánh mắt sắc lạnh.

- Mời cô ra khỏi chỗ của tôi.

- Chỗ anh anh ngồi, chỗ tôi tôi ngồi, có liên quan gì đến nhau không?_nó diễn thuyết cho hấn một tràng.

Hấn hành như sắp bùng nổ. Đời hấn chưa gặp đứa con gái nào lì lợm, ngang nghạnh như vậy. Hấn đứng bật dậy nhưng chưa kịp nói đã bị chặn ngay họng:

- Hai em không mau về chỗ đi, sắp vào lớp rồi. My ngồi bàn trên Phong, Thảo ngồi trên My.

- Vâng ạ._hai cô nàng đồng thanh rồi nhanh chóng vào chỗ.

Hai nàng không khỏi đỏ mặt khi nhận ra người ngồi cạnh mình nhưng rất nhanh thôi, họ lấy được vẻ bình thường vốn có.

“REE...E...E...E...N G”

Tiết học đầu tiên của năm học mới bắt đầu.

Một thầy giáo khá trẻ, lại đẹp trai bước vào lớp:

- Cả lớp đứng!_hấn hô to.

- Chào các em. Mời các em ngồi._thầy giáo lịch sự cúi chào, không quên nở một nụ cười tươi rói.

- Sau kì nghỉ hè các em có gì mới không?
- Dạ không! Như mọi năm thôi thầy ạ. Nhưng hôm nay lớp mình có 3 học sinh mới ạ._một nam sinh cười tươi.
- Ba bạn mới giới thiệu thầy biết tên được không?
- Dạ! Em là Trần Hạ Thảo.
- Em là Nguyễn Hà My._nàng nhạ nhàng đúng điệu tiểu thư.
- Em là Thy._nó uể oải.
- Được rồi! Cảm ơn các em. Mời các em ngồi xuống. Thầy là Trần Anh Quốc, dạy môn Vật lý lớp ta. Bây giờ các em lấy sách vở ra chúng ta vào bài mới nhé.

Mặc dù đã cố gắng hết sức nhưng nó chỉ có thể nghe được 5 phút. Gì chứ? Nó học qua đoạn này lâu rồi. Vô vị. Nghĩ thế nó lười em Ip ra, cầm tay nghe rồi ngủ biến. Hắn cũng chẳng bao giờ nghe giảng, chẳng qua đến trường để cho ông hấn đỡ cảm rằm thôi. Hấn chơi điện tử chán chê mãi đến khi thấy người mới mới bỏ máy xuống. Khẽ vận người, hấn bị đứng tim mất vài giây. Lúc ngủ trông nó đáng yêu quá. Tóc mái khê rủ xuống khuôn mặt trắng hồng, hàng mi dày khép hờ, đôi môi phớt hồng, chúm chím. Hấn lắc đầu một cái “Mày làm gì thế Phong??? Đi ngắm một đứa con gái đang ngủ à? Mày có bình thường không? Mày điên rồi. Cô ta là thứ phải tránh xa...”

Sau một hồi tự nhủ hấn lại cúi mũi chơi game tiếp.

“Re...e...e...n g”

Tiếng chuông hết giờ cũng chẳng làm nó tỉnh, có lẽ tại sáng dậy sớm nên nó buồn ngủ (má ơi! Tí muộn mà bảo sớm -_-)

5p sau vào tiết 2. Nó ngủ chẳng buồn chào cô luôn, tại Hải chán hết rồi nên nó đứng hay ngồi thì có trời biết.

Tiết này là tiết Hóa. Lớp nó được thừa hưởng điểm phúc học cùng bà cô nổi tiếng khó tính. Đã 35 xuân xanh mà chưa mảnh tình vắt vạy (hình như là vắt vai chứ nhỉ). Độ ác thì khét tiếng thôi rồi.

6. – Chương 6

Chương 6: Cuộc chiến không khoan nhượng

Nhờ cái lưng của Hải mà nó bình an vô sự được 15p đầu. Sau một khoảng thời gian hăng say giảng mà không cần biết học sinh có tiếp thu được không bà giáo ra cả đồng bài tập cho lớp làm. Mấy bài dễ thì bọn trong lớp xử ngon ơ, đến bài cuối học quá chẳng đứa nào giải được (hắn cùng 4 đứa kia giải ra rồi nhưng lười không đứa nào thèm giơ tay mà cứ ngồi im re). Bỗng cái đèn 2000W trong đầu hấn sáng lên:

- Thưa cô hay để bạn Huyền Thy lên bảng giải bài tập đi cô. Ta cũng nên kiểm tra thực lực của bạn ấy, không nên để hiện tượng ngồi nhầm lớp xảy ra trong trường ta.

Bà giáo chẳng cần suy nghĩ gật đầu ngay.

- Ý kiến của lớp trưởng rất đúng. Mời em Huyền Thy lên bảng giải bài tập này cho tôi.

3p trôi qua nhưng vẫn không hề có bất kì dấu hiệu nào cho thấy nó sẽ lên bảng. Bà giáo sốt ruột giục:

- Em Huyền Thy mau lên bảng.

Nó vẫn đang ngủ ngon lành mặc My dùng hết sức bình sinh lay nó.

- Huyền...Thy...lên...bảng._bà giáo gần từng chữ một với khí chất bức người.

Nó vẫn ngủ say, vì vụ tới tận đầu tận đuôi.

Không còn kiên nhẫn nữa, bà cô “chống ề” 35t đẩy lại cặp kính dày cộp cho ra vẻ tri thức rồi nhăm bàn cuối lớp đi xuống. Thấy nó nằm ngủ ngon lành, bà cô bước lại, ghé sát mặt nó cất giọng “oanh vàng”:

- Còn không mau dậy cho tôi?

- Đừng chạy gà rán...Ta bắt được mi rồi..._nó vừa nói mớ vừa túm lấy tà áo dài bằng lụa của bà giáo.

Bà giáo giật mình lùi lại và...

“Xoàcccc”

Nguyên tà áo dài ve vờ trên tay nó. Bà giáo che vội phần bụng bị hở, với khuôn mặt đặng đặng sát khí gào tướng lên:

- Dậy mau cho tôi!!!

Nó đã ngủ say thì trời có sập cũng không phải mối bận tâm của nó. Huống gì đây mới chỉ là bà cô già với khuôn mặt đặng đặng sát khí, ngùn ngụt lửa hận chưa xả thịt, lột da, ăn gan, uống máu nó kia thì đâu có hề hấn gì. Bà giáo uất nghẹn hòng, đi tìm thầy giám thị. Tiếng giày cao gót nện trên nền gạch cộp cộp như âm thanh từ cõi chết vọng về.

Trong lúc bà giáo ra ngoài thì hai cô bạn xúm vào đánh thức nó nhưng hoàn toàn vô ích. Nó vẫn say ngủ bất chấp nguy hiểm đang cận kề.

Một lát sau bà giáo quay lại cùng ông giám thị. Ông giám thị này xấu thậm tệ. Khuôn mặt 50 già nua nhăn nheo, cái mũi to, bạnh ra, môi dày, bụng phệ, chân ngắn và chi tiết quan trọng nhất là cái đầu hói lơ thơ vài sợi tóc được vuốt keo quá đà bóng nhẫy. Tính thì như hổ lửa. Có lẽ với hình dạng đó mà học sinh trường này coi ông như quái vật (đúng rồi còn gì :v). Vác cái bụng phình, ông ta oai nghiêm hùng dũng tiến tới chỗ nó:

- Lê Huyền Thy, em dậy mau.

Nó vẫn ngủ “hăng say”.

- Lê Huyền Thy!!! Mau dậy cho tôi!!!_ông giám thị gằn giọng.

Nó vẫn không có phản ứng.

- Lê Huyền Thy!!!_ông giám thị gào tướng lên làm cả lớp giật mình bịt tai.

Nó giật mình bật dậy, đập bàn cái “Rầm”:

- Đứa nào? Đứa nào vừa làm cái trò vừa rồi???

Mặt ông giám thị biến sắc như tắc kè, từ xám sang tím ngắt.

- Là tôi!_ông thầy giọng run run vì tức.

- Thầy hét to như vậy có việc gì ạ?

- Em còn không tự giác nhận lỗi à?

- Lỗi??? Thầy nói gì mà kì cục. Em có lỗi gì?_mặt nó ngơ ngơ.

- Xuống văn phòng tôi ngay._ông thầy không thể kiềm chế được gào tướng lên.

- Xuống thì xuống. Thầy việc gì phải gào lên thế. Em không điếc.

- Theo tôi.

Nó bước theo ông thầy, ung dung tự tại ngắm cây lá chim chóc trong trường . Trông nó giống đang đi du ngoạn hơn là đi vào hang hùm. Ông giám thị phải cố gắng lắm mới không phát khùng với cái thái độ của nó.

- Em vào đi._ông thầy mở cửa phòng.

Nó bước vào trong, chẳng cần được cho phép ngồi xuống bộ sofa.

- Cho em một tách cafe không đường với sữa vừa phải.

Ông thầy sốc tập 1, không hiểu nó đi chịu phạt hay đang đi nhà hàng.

- Đây không phải nhà hàng. Lê Huyền Thy, em biết tội của mình chưa?

- Tội gì? Em có làm gì đâu?

- Em còn chối hả? Tôi khuyên em nên ngoan ngoãn. Biết đâu tôi sẽ nghĩ lại mà nhẹ tay hơn với em.

- Thầy nói gì em không hiểu. Em tự thấy em không có lỗi. Nếu không có việc gì nữa thì xin phép thầy em về lớp.

Nó hiên ngang đứng dậy, chào ông thầy kiêu quân đội rồi đi ra. Không chịu được nữa, ông giáo gầm lên:

- Đứng lại đó cho tôi. Em dám bước ra khỏi đây tôi sẽ đuổi học em.

Điện thoại trong túi quần bỗng rung lên, ông thầy móc điện thoại ra, là tin nhắn từ hội trưởng hội học sinh:

“Thầy cứ để trường hợp của Thy cho em giải quyết. Em sẽ trị tội thật thích đáng. Nhờ thầy bảo cô ta lên phòng em ngay nhé”

Mặc dù đang vô cùng ức chế nhưng ông thầy vẫn phải ngậm ngùi tha cho nó. Lần đầu tiên trong suốt 30 năm lịch sử làm giám thị trường này ông gặp một đứa con gái ngỗ ngược như vậy mà không thể xử tội. Thật nhục nhã. Nếu như cái tên hội trưởng kia không phải cháu hiệu trưởng thì chắc chắn hôm nay con bé này không có đường về rồi.

- Bây giờ em lên văn phòng hội trưởng hội học sinh đi. Hình phạt sẽ được đưa ra cho em.

- Vâng, nó phũ phũ áo như vừa bước vào nơi dơ bẩn lắm rồi quay ra_À, phòng đấy ở đâu thầy?

- Em ra hành lang, có lối đó, em lên tầng 7, rẽ trái sẽ thấy.

- Cảm ơn thầy.

Nó đi ra ngoài, tiến lại phía thang máy.

“Ting”

Thang máy mở ra, hần đang đứng trong đó. Nó bước vào, chả bận tâm lắm.

“Ting”

Thang máy mở ra, cả hai cùng bước ra.

- Cũng bị phạt hả?

Hần không trả lời. Nó bước vào phòng, ngồi xuống ghế. Rất tự nhiên lấy trà ra pha.

- Hừm, thơm quá. Trà này được đấy.

Nó ngồi gác chân lên bàn, thông thả nhâm nhi tách trà. Trời se se lạnh mà uống trà là thích lắm.

- Ê!! Lại đây uống trà này.

- Cô là người đang chuẩn bị chịu phạt đấy.

- Thì sao? Không phải cậu cũng vậy sao?_nó trả lời hồn nhiên_Cái thằng mặt thộn hội trưởng đi đâu rồi không biết. Bắt tôi phải chờ lâu bỏ xừ.

- Cô nói ai mặt thộn?_hần đứng bật dậy hùng hổ.

- Thằng hội trưởng._nó thản nhiên.

- Cô....

- Ra cậu là thằng ngu đó!_nó phán một câu rồi nhếch miệng cười đều (muahaahaha, cười ké tí :v)

Mặt hần nóng dần lên, trên khuôn mặt trắng mịn không tì vết đã có những đốm hồng.

- Đùng nóng. Cậu đẹp trai vậy, nóng quá đứt mạch máu não chết uống lắm.

- Cô...

Chưa để hấn nói hết câu nó đã chen ngang:

- Muốn phạt gì thì phạt đi.

- Quét dọn lớp học trong một tuần.

“Phutttt”

Ngụm trà nó vừa nhấp chưa kịp trôi đã phun hết ra. Người lãnh hậu quả không ai khác là hấn.

- Cậu bị điên à???

- Tôi không điên. Cô bị phạt là đúng lắm.__hấn đang cố lau vết trà trên mặt và áo.

- Chỉ ngủ một lát mà bị phạt ghê vậy?

- Một lát của cô dài 90p. Chưa hết, cô còn xé áo giáo viên, cãi thầy giám thị. Phạt như vậy còn nhân nhượng cho cô lắm.

- Tôi không làm__nó cãi ngang.

- Tùy cô thôi. Không làm thì hiệu trưởng sẽ gọi điện báo cho phụ huynh.

Bố thì nó không sợ tại bố đã quá quen với mấy vụ này từ hồi nó còn học ở Anh kìa nhưng mẹ nó thì là cả một vấn đề to lớn đấy. Mẹ nó sẽ cấm túc nó, không cho đi chơi, không mua sắm, không bạn bè, không tự do, bị hộ tống đi học, bị quản thúc. Ôi không!!! Nó ôm đầu tưởng tượng ra cái viễn cảnh đó mà không khỏi rùng mình.

- Thôi được. Một ngày thôi nhá. Một tuần nhiều quá.

- Không mặc cả.__hấn khề nhếch môi nhưng khó ai có thể thấy, lạnh lùng buông câu nói.

- Thích thì chiều. Lê Huyền Thy này chưa biết sợ ai đâu.__nó quệt ngón tay cả qua mũi, đáng điệu “hồ báo trường mẫu giáo”.

“Re...e...e...n..g...”

Tiếng chuông hết tiết vang lên.

- Cô về lớp đi. Nhớ cuối giờ tự giác ở lại không là không xong với tôi ddaau.

- Biết rồi.

Nó hậm hực bước ra ngoài. 17 năm nay nó chưa bao giờ phải cầm cái chổi quét dọn bao giờ vậy mà bây giờ hấn bắt nó dọn lớp một tuần. Thật quá sức chịu đựng. Nó còn chưa đòi nợ vụ bị hấn cướp sách là may rồi. Vậy mà hấn lại ngang ngược phạt nó. Được! Nó sẽ trả thù.

- Tên chết tiệt. Ta sẽ báo thù. Hahaha.__nó cười như một con bệnh (may mà tầng này không có ai :3)

“Ọc...ọc...”

Bụng nó lại bắt đầu hát bài ca réo rắt. Sáng đi vội nó đã ăn được gì đâu -__-. Bây giờ đi ăn đã, có no mới nghĩ được kế mà trả thù.

Nó lang thang về lớp kéo hai cô bạn xuống canteen. Canteen giờ này đông nghịt người, khó khăn lắm nó mới chen được vào. Sau khi mua được một lô thức ăn nó khệ nệ bưng cái khay đầy ắp về bàn bắt đầu công cuộc “bình định dạ dày”. Đang mải mê với tô phở thì nó nghe thấy tiếng lũ con gái trong canteen hú hét ầm ầm lên, kiểu như cái sở thú ý. Mới đầu nó cũng chẳng bận tâm nhưng khi nghe bọn nó gào thét nào đó tên “Phong” thì bộ não nó bắt đầu hoạt động. Nó mới nghĩ ra kế trả thù, nhếch mép một cái rồi cầm lấy cái pate kẹp trứng với xúc xích mỡ ra, rưới thật nhiều ớt. Xong xuôi, nó quay qua hai cô bạn:

- Hai bồ cứ ăn đi, tớ đi đây tí.

- Nhanh không bọn tớ ăn hết đấy.

- Ok

Nó cầm cái bánh được “chế biến đặc biệt” lại chỗ hần. Cũng giả vờ như cái lũ FC ngu ngốc hám trai chen vào trong. Đứng trước mặt hần nó chìa cái bánh thơm phức còn nóng hổi ra:

- Phong. Ăn bánh của em đi. Khó khăn lắm em mới nhờ người ta làm riêng cho anh đấy.

Hần đang đói. Thấy nó cầm bánh loại hần hay ăn tới, dùng cái bộ mặt “không thể lương thiện hơn” tới mời, có lẽ nó định hối lộ chẳng? Hần nhận lấy. Bọn con gái bu quanh đó tức ra mặt. Hàng chục, à không, hàng trăm con mắt sắc lẹm nhìn nó. Nó chẳng có vẻ gì là quan tâm tới lũ lỗ nhố kia, cái nó muốn là hần ăn cái bánh, chỉ thế thôi. Thấy hần vẫn còn chần chừ không ăn, nó lại dùng cái giọng “mật ngọt chết ruồi” ra mà dụ dỗ:

- Phong. Ăn đi mà.

“Con ruồi” ngu ngốc là hần đã mắc bẫy, sa vào hũ mật tằm độc của phù thủy độc ác.

Nó lùi ra ngoài, giơ ba ngón tay lên đếm:

- 3...2...1...zero...

- A...a...a...a..._tiếng hần hét thất thanh._Mau...lấy...nước...

Nước mắt, nước mũi hần túa ra tràn trề. Một đứa con gái đưa hần chai nước khoáng. Hần vợ vội, tu một hơi hết cả chai. Khoang miệng hần vẫn đang nóng bừng. Nhưng dù sao cái nóng trong miệng vẫn không thể bằng cái nóng trong người hần. Hần len qua đám đông để tìm bóng dáng nó nhưng tuyệt nhiên không thấy. Có lẽ nó đã lùi đi khi hần còn đang phát hoảng với “tác phẩm” của nó (ngu gì ở đây để ông trả thù :v)

“Cô được lắm. Dám chơi tôi sao? Tôi định sẽ không bắt ép cô nhưng chính cô là kẻ khiêu chiến. Đừng trách Dương Hải Phong tôi ác độc”.

“Re...e...e...n.g...”

Chuông vào lớp reo lên. Hần ngậm ngùi vác cái bụng lọng bọng nước về lớp. (ây, thật khổ cho Phong đệ :v)

Vừa vào để

n chỗ ngồi, hần đã bị nó ném ột ánh nhìn đắc chí với nụ cười “đểu vô cùng”:

- 1-0.

Hần thừa hiểu nó muốn nói gì. Được thôi, nếu đã muốn chơi thì Phong sẽ chơi với cô đến cùng.

Nó lấy sách vở ra, giả vờ học nhưng thực chất đang tính kế. Hần ngồi im lặng, mi hơi khép trông như ngủ nhưng thực chất cũng đang tính kế.

7. – Chương 7

Chương 7: Cuộc chiến không khoan nhượng (2)

“R....e...e...ng...”

Tiếng chuông báo hiệu hết giờ vang lên. Nó gạt hết mớ bùng nhùng trong đầu, tung tăng nhảy chân sáo khoác tay Thảo và My ra về. Thật không may mắn, nó còn chưa ra khỏi cửa lớp đã bị gọi giật trở lại:

- Đứng lại!_âm thanh phát ra trầm thấp nhưng khí chất lại bức người.

- What?_nó nhăn nhó.

- Cô bị phạt nhớ không?

- Suýt quên. Phạt thì phạt, làm gì phải thế. Tôi sợ anh à?_nó đưa ngón cái quệt ngang mũi, mặt song song với trời.

- Vậy làm đi.

- Có cần bọn tớ giúp không?_My dịu dàng hỏi nó.

- Không được phép.

Hắn tạt nguyên xô nước đá vào cái hi vọng nhỏ nhoi mới nhen nhúm của nó.

- Hai bồ về trước đi, lát tớ về.

- Bồ về sau nha, tớ với My đi trước.

- Ủ, bye bye.

- Bây giờ cô đi lấy dụng cụ vệ sinh lại đây.

- Where?

- Water Closet.

- Wait a minutes girl._nó nhếch mép rồi bước đi.

Hắn gần như muốn lao vào bóp miệng nó, dám nói hắn là “girl” à >.<. là=“” cô=“” chọc=“” tức=“” phong=“” tôi=“” nha,=“” đừng=“” trách=“” tôi=“” vô=“” tình.=“”>

Trong lúc nó đi khuôn cái đồng dụng cụ lên lớp thì hắn mang giấy rác, vỏ đồ ăn,... rải đầy ra lớp. Lớp học bây giờ trông y cái chuồng lợn có con lợn trắng tinh bên trong (hắn mặc áo trắng mà :v)

- Cái gì thế này?_nó gào lên, suýt đánh rơi mọi thứ nó mới mang về.

- Lớp học chứ cái gì.

- Cách đây 5p nó còn rất sạch mà.

- Không biết. Cô mau làm đi.

Nó hậm hực quét quét lau lau trong khi hắn thảnh thơi ngồi nghịch điện thoại, cái mặt căng căng chỉ muốn ột đập (ta ủng hộ Thy :3). Sau một hồi “vật lộn” với cái chuồng lợn, nó ngồi nghỉ nhưng chưa kịp đặt bàn tọa xuống hắn đã bắt nó đi giặt giẻ lau bảng.

- Anh ác vừa thôi, giẻ lau bảng bẩn thế bắt tôi giặt. Muốn tay tôi toác ra à?

- Chả liên quan. Thế mới là hình phạt._hắn phán một câu xanh rờn.

Nó ngậm ngùi giặt cái giẻ. Vừa giặt vừa tưởng tượng hắn là miếng giẻ trong tay mà ra sức vò, xé. Giặt xong nó lau sạch sẽ cái bảng to oạch.

- Rồi đó. Tôi về đây.

- Để tôi kiểm tra đã.

Hắn đi vòng vòng, nó làm sạch quá làm sao bắt lỗi được. Nhìn khắp nơi hắn cũng thấy ô cửa kính vẫn dính bẩn một chút.

- Cô chưa lau cửa kính?

- Tôi lau rồi. Mất anh có vấn đề à?

- Trên kia. Vẫn còn bẩn. Không làm thì thôi, đã làm phải đến nơi đến chốn. Lau đi.

Nó hùng hổ đi lau kính. Khổ thân cái cửa, nó lau mà cứ như chực đâm cho vỡ toang ra.

Sau 1h30p50s bị hắn hành hạ nó mới được tha bổng. Giờ cũng 5h30 rồi, đáng nhẽ nó đã được về từ 4h rồi. Người nó rã rời. Lê cái thân xác hoang tàn ra ngoài cổng, anh tài xế đã đợi nó từ rất lâu. Nó lên xe về nhà, kết thúc buổi học đầu tiên đầy oan nghiệt.

....Biệt thự nhà họ Lê...

Vừa về tới nhà là nó phi ngay lên phòng. Ném cái cặp xuống giường, nó lại tú lấy quần áo đi tắm. Ngâm mình trong bồn nước nóng, mùi sữa tắm hương oải hương nhẹ nhàng khoan khoái làm nó quên hết bao bực dọc. Ngâm mình khoảng 30p nó xuống ăn tối. Ăn xong nó lại lên phòng soạn sách vở ngày mai. Xong xuôi, nó cài một loạt đồng hồ báo thức rồi mới yên tâm đi ngủ.

...6h sáng hôm sau...

“Reeeeeeng”

“Tít...tít...tít...”

Nó lại chuẩn bị ấy “em” đồng hồ hôn tường như mọi khi nhưng chợt nhớ ra “sứ mệnh” quan trọng nên đành ngậm ngùi chia tay “ANY” (anh người yêu) và em Teddy âm áp. Nhanh chóng VSCN rồi xuống nhà ăn sáng. Mọi người trong nhà thấy nó như vậy không ai dám giạt giữ mà phải chuẩn bị áo phao (để phòng tối lủ lủ :v). Nó lừ mắt nhìn mọi người trong nhà mới thôi trêu chọc. Ăn xong, nó nhờ anh tài xế chở đi học.

....6h30p, trường SKY....

Nó đến sớm nhất trường , giờ này trường vắng tanh như chùa bà đanh. Nó lên lớp cất cặp, cầm xô nước giặt giẻ bảng hôm qua phục ở thang máy. Nó đã điều tra được rằng hần luôn đến trường lúc 6h40 một mình nên quyết định phục thù.

Thang máy đang lên.

“Tinh”

Cửa vừa mở, hần mới bước được 3 bước thì nguyên một xô nước bắn hắt lên người.

- Cô làm cái trò gì thế?_hần gầm lên.

- Xin lỗi lớp trưởng, tại hôm qua tớ chưa đổ xô nước bắn, đang định xuống dưới để đổ thì chẳng may vấp ngã nên...

- Quá quắt.

- Tớ đã nói không cố ý rồi mà. Không lẽ cậu hẹp hòi thế à?_nó nở nụ cười thánh thiện, ngây thơ vô (số) tội nhìn hần.

Nó đã xin lỗi rồi mà hần chấp nhặt cũng không được. Hần đành nuốt cục tức to đùng xuống mà lại tú đồ lấy bộ đồ khác để thay.

Hần vừa quay đi thì nó đã cười khoái chí rồi còn giả vờ nói vu vơ nhưng thực chất là muốn hần nghe thấy:

- 2 – 1.

Hần gần như bốc hỏa: “LÊ HUYỀN THY, cô được lắm. Rồi cô sẽ biết chọc giận DƯƠNG HẢI PHONG này là điều ngu ngốc nhất mà cô từng làm.”

Cả ngày hôm ấy nó vui lắm, cứ tíu tít với Thảo và My suốt.

Chả mấy mà hết ngày học, chuông tan học vang lên là ai cũng đều lục tục ra về. Nó hớn hờ định cùng hai cô bạn đi về thì hần lại như ma như quỷ gọi giật nó lại:

- Ê! Ở lại chịu phạt.

- Ờ ha. Suýt quên._nó quay ra hai cô bạn.- Hai bồ về trước đi, nhớ 8h bar BLUE nhé.

- Ok. Bye bồ nha.

Nó lại cặm cụi lau dọn. Không hiểu làm sao hần có thể lười cả cái hồ rác về lớp để bắt nó dọn như thế này. Mặc dù rất muốn kêu nhưng cứ nhìn bản mặt tiểu nhân của hần là nó lại cố gắng. Không thể để hạng tiểu nhân bỉ ổi đạt được mục đích. Cố lên nào.

Hôm nay làm đã quên nên nó làm nhanh hơn, 5h là được về.

Không hiểu hắn có bị hắt xì không khi mà nó vừa tắm vừa chửi rửa hắn. Mà kể cũng lạ, hắn biết vụ hồi sáng nó làm là cố tình mà chỉ bắt nó quét dọn thôi cũng lạ. Có lẽ hắn đang tính kế, nó phải đề phòng mới được.

Sau một tiếng tắm gội, nói xấu, chửi rửa và tính kế nó cũng chịu ra khỏi WC. Xuống nhà ăn tối xong nó lên trên chọn một bộ cánh ưng ý nhất. Vẫn là phong cách quen thuộc với chút bụi, chút phong cách nhưng cũng không kém phần xinh đẹp và quyến rũ. Hoàn thành tất cả nó đi xuống lấy chìa khóa xe rồi phóng đi.

....7h30p, biệt thự nhà họ Hoàng....

“Nắng ấm xa dần rồi/Nắng ấm xa dần rồi/Nắng ấm xa dần xa dần theo những tiếng cười”

Tú đang ngồi xem “Oggy” cười hô hố với lấy cái điện thoại:

- Gì mà?
- Muốn rủ mày đi bar thôi. Mày lại ngồi xem Oggy à?
- Sao mày biết?
- Mày thì còn cái gì ngoài xem ba cái phim nhảm nhí đó? Thế đi không?
- Liệu tao phải mua áo phao với thuyền máy không?
- Ý gì?
- Lần nào đi bar nếu không phải bọn tao lôi đi thì mày đâu có đi. Chả có nhẽ mặt trời mọc đằng Tây?_Tú đá đểu.
- Mày lảm mồm như đàn bà từ bao giờ thế Tú?_Phong gằn giọng.
- Đi! Tao đi là được mà, làm gì căng thẳng thế? Mày gọi Hải chưa?
- Rồi. 8h, BLUE.
- Ok.

Tú cảm thấy sắp có chuyện. Thằng trời đánh kia dạo này có khác lạ. Hay hắn yêu rồi nhỉ? Chắc không. Hắn mang danh hiệu “Cục nước đá” này lâu rồi. Mà thôi, nghĩ gì nhiều, có thể là hôm nay nổi hứng muốn đi thôi mà. Tú nhanh chóng thay đồ rồi phóng tới BLUE.

...8h, bar BLUE...

Trong bar tiếng nhạc DJ cực mạnh, thanh niên nam nữ quay cuồng trong ánh đèn đủ màu. Quay cuồng, trác táng. Đúng là tụ điểm ăn chơi bậc nhất Hà Nội này.

Bọn nó vừa vào đã có không ít kẻ tới bông đùa nhưng dĩ nhiên chẳng đáng để bận tâm, nó không thừa thời gian với mấy loại người này. Nó cùng hai cô bạn nhanh chóng lên trên tránh cái không gian hầm hố này.

Bọn hắn cũng vừa mới đến, ai cũng đều phong độ và thu hút báo hại bartender phải tốn tiền gọi xe cứu thương đến hết mấy chị mê trai.

Bọn hắn nhanh chóng lên tầng 5 nhằm giảm thương vong cho các girl :3.

Hắn vào trong bar, nhạc nhẹ êm dịu, ánh đèn vàng dịu dịu. Hắn lại quây, gọi một ly rượu vang đỏ, ung dung tiến lại phía nó, giả vờ trượt chân rồi:

“Àooooooooo”

Nguyên cả ly rượu đổ vào người nó, tóc mái nó ướt nhẹp, rỏ tong tong xuống cái áo len, ướt cả vào trong, loang lổ.

- Cậu có sao không? Xin lỗi, tớ bất cẩn quá._hắn rút lấy mấy tờ khăn giấy trên bàn đưa cho nó (tớ với cậu nghe sồn da gà >.<)>
- Sao cậu dám???_nó tức nghẹn họng.

- Tớ xin lỗi, không cố ý thật mà.

Chợt nhớ ra điều gì đó nó cởi cái áo len ra. Trời, cái áo yêu thích của nó.

- Anh có biết đây là cái áo mà tôi thích nhất không hả??? Cả thế giới chỉ có một cái của nữ thôi đấy._nó hét lên.

Cái áo nó đang mặc có một đôi, cái của nam đã có người mua, cái của nó là cái duy nhất của nữ do chính tay Bi Rain thiết kế, có cả chữ kí nữa kìa.

Hắn ngỡ người ra, cái áo nó đang mặc là áo đôi với hắn. Hắn quý cái áo này lắm nên hắn hiểu cảm giác của nó lúc này.

- Tôi xin lỗi. Tôi sẽ đền cho cô._giọng hắn trầm xuống.

- Đền? Anh suy nghĩ đơn giản vậy? Đền bằng cách nào đây?_nó nói mà mắt rơm rớm (tức quá đây mà)

Hắn không hề muốn làm nó khóc. Hắn chỉ muốn nó thử cảm giác của hắn chút thôi. Hắn đâu ngờ được việc sẽ đến nước này...

Nó thì nước mắt chỉ trực trào, nó tức. Cái áo này là kỉ niệm mà nó và anh Thiên sang Hàn dự show, Bi đã bán đấu giá cái áo để lấy tiền làm từ thiện. Hôm đó nó được nói chuyện với Bi, được bắt tay và chụp hình nữa. Vậy mà hắn – cái tên đáng ghét lại...

Hắn cầm ly rượu trên bàn, dúm vào tay nó:

- Cho cô hắt lại. Đừng khóc.

- Áo của anh làm sao như áo tôi được.

- Ai bảo không?_hắn cởi áo khoác da ra._Đây cũng là cái duy nhất của nam đấy.

Nó nhìn hắn. Cái áo giống hệt, cũng có chữ kí của Bi, hóa ra hắn là người đã mua mất cái của nam. Đúng là oan gia (ơ, tưởng duyên nợ chứ nhỉ ^^)

- Anh không tiếc à?

- Dĩ nhiên là có. Nhưng thà để nó hỏng còn hơn để cô phải khóc.

Nó suy nghĩ một hồi rồi buông một câu:

- Anh đi đi. Tôi không nỡ làm thế.

Hắn quay đi, hơi bứt rứt vì hành động của mình. Nhưng cảm giác tội lỗi ấy còn chưa theo hắn được bao lâu thì hắn đã hạ cánh ngay trước bàn nó. Chính nó đã ngáng chân làm hắn ngã một cái có một không hai. Hai thằng bạn đố của hắn bấy giờ mới xuất hiện, vội đỡ hắn dậy. Tất cả mọi người có mặt trong bar đều quay ra nhìn hắn rồi bật cười hả hê. Hắn định cho nó một bài học thì nó đã chuồn mất từ lúc nào. Hắn lại thua nó, ông trời thật quá bất công, tại sao lại để hắn có thể yếu lòng mà quên rằng hắn đang đối mặt với một kẻ vô cùng tinh ranh (cái này người ta gọi là “anh hùng không qua nổi ải mỹ nhân” :v)

“TÔI NGHĨ CÔ MUỐN DỪNG LẠI THÌ TÔI SẼ KHÔNG LÀM GÌ CÔ. NHƯNG ĐẾN NƯỚC NÀY THÌ DƯƠNG HẢI PHONG TÔI SẼ KHÔNG THA THỨ”_hắn tự nhủ rồi mau chóng đi về.

....Biệt thự họ Lê, 9:30 p.m...

Nó vừa về nhà đã vào ngay nhà tắm để ngâm mình, người nó bây giờ bần kinh khủng. Tóc tai, quần áo loang lổ, toàn mùi rượu. Lúc trong bar nó đã định hắt nguyên ly rượu

vào cái áo của hắn cho bõ ghét nhưng lại tiếc nên thôi. Nhưng không sao, cho hắn đo đất như vậy đủ vừa đau vừa nhục rồi. Vừa nghĩ nó vừa cười (giống con bệnh :v)

Đang ngâm mình thì đầu nó nảy ra một ý tưởng. Nó đứng dậy lấy cái khăn tắm lau người rồi mặc quần áo. Nó ra ngoài ôm cái lap lên giường gõ gõ bấm bấm (TG không biết, đừng hỏi :3)

...Biệt thự họ Dương, 10:30p.m...

Hắn vừa tắm xong, chỉ mới quần cái khăn tắm rồi ra ngoài. Mái tóc ướt nước rủ xuống bộ ngực vạm vỡ, lăn qua từng múi trên bụng hắn (:oimeoi: chết tui >.<)>

Cứ nghĩ đến chuyện tối nay là hắn lại thấy nhục nhã vô cùng. Giá lúc đó mà có cái lỗ hắn sẵn sàng chui xuống cho khỏi nhục nhã. Mà có phải nó khiến hắn bẽ mặt một lần đâu? Tại sao hắn luôn bị nó lừa thế? Tại sao???

Hắn không ngờ nó ác vậy. Được, hắn sẽ cho nó biết hắn lợi hại như thế nào.

Hắn ôm cái lap lên giường gõ cách cách cái gì đó (TG nằm cạnh nhưng dốt Tin học nên botay)

Một lúc sau vì quá mệt, hắn thiếp đi.

...6:30 a.m sáng hôm sau...

Nó cố gắng mở mắt. Tại hôm qua thức khuya quá nên quá khó để dậy sớm. Nhưng không sao, chỉ cần thấy bộ mặt méo xẹo của hắn là nó vui rồi.

Hắn mới dậy, bình thường hắn dậy khá sớm. Chỉ tại hôm qua thức hơi khuya nên vậy. Hắn mở tủ lấy bộ đồng phục rồi vào WC thay đồ đi học.

Nó tới trường là 7h, Hà Nội sáng mùa thu thật đẹp. Không khí se se lạnh, sương trắng mỏng manh vương vấn khắp nơi như một màn lụa mỏng. Trường nó trong sáng thật đẹp: yên tĩnh, ẩn hiện, xa xa mới thấy vài học sinh. Tâm hồn nó còn đang vi vu trên tận mười mấy tầng mây đàm đạo với Vương Mẫu Nương Nương bỗng nhiên bị đập thẳng xuống. Cái gì thế này???

Đập thẳng vào mắt nó là ảnh nó mặc đồ hở hang uốn éo khoe hàng với đủ mọi tư thế. Dưới mỗi bức ảnh còn đề "LÊ HUYỀN THY- 11B1 . Mắt nó như muốn rớt ra ngoài. không biết ai mà chơi ác vậy??? Nó cố gắng xé thật nhanh mấy tấm hình xuống. Mấy đứa học sinh đến sớm đang túm tụm vào xem, thấy nó thì chỉ trỏ rồi bàn tán xôn xao. Nó vừa giật mấy tấm hình vừa lục lọi trong trí nhớ xem ai có thể là kẻ tiểu nhân như vậy? Sau một hồi phân tích, tìm kiếm đại ca BRAIN của nó đã cho ra một hình ảnh. Đúng! Chỉ có thể là hắn. Cái này chắc chắn là do hắn lục Facebook lấy ảnh nó để ghép với mấy con người mẫu phản cảm đây mà. Thật không ngờ hắn hèn thế. Nhưng không sao. trò vui còn ở trước mắt, xem ai khổ hơn ai.

Hắn đến trường , không hiểu sao từ đêm qua điện thoại hắn đã có rất nhiều tin nhắn. Điện thoại trong túi hắn lại rung, cứ vậy liên hồi. Hắn móc điện thoại ra. Có cả trăm, à không, cả nghìn tin nhắn. Chưa đầy 5p, hộp thư đã đầy không thể nhận thêm, hắn bấm xóa hết mà không cần đọc. Lại có cả người gọi, số lạ hoắc. Hắn gần như phát điên. Liệu ai có thể biết số điện thoại của hắn được? Trừ Hải, Tú và bố mẹ hắn ra thì không ai biết. Hắn đang mãi suy nghĩ thì Tú đến vỗ vai:

- Ê! Mày vào trang web trường chưa? Trên đấy treo số điện thoại của mày đấy.

- Thế à? Thảo nào từ sáng giờ điện thoại tao bị khủng bố. Tin nhắn với cả gọi điện. Tao điên mất.

- Cả Insta gram với Facebook của mày nữa, treo số điện thoại với cả stt điên khùng. Tao tưởng mày..._Hải bỏ lửng câu nói.

- Tao xem đã.

Hắn vào web trường , facebook với Insta, toàn thứ nhăng nhít. Không biết ai có thể hack được chứ???

Chưa đầy 3s hắn đã thấy ngay nó. Chắc chắn là nó.

Hắn hùng hổ lên lớp, nó cũng đang đứng chờ. Vừa thấy mặt nhau cả hai đã đồng thanh:

- Tôi và anh/cô có chuyện cần nói.

- Được._lại đồng thanh.

- Lên sân thượng._hắn lạnh lùng.

Hai cục lửa đang hùng hực bước ra ngoài bỏ lại đằng sau một đám lũ nhỏ đang xầm xì hóng hớt.

...Trên sân thượng....

- Tại sao anh làm như thế này?_nó ném xấp ảnh cho hấn.
 - Còn cô cũng không kém phần long trọng đâu._hấn giơ điện thoại cho nó xem cái facebook bị nó phá tanh bành.
 - Anh quá đáng hơn nhiều. Anh biết tôi có thể bị đuổi học vì những tấm ảnh đó. Anh nhìn đi, chỉ là mặt tôi thôi, còn mấy thứ khác đâu phải. Thế mà cái lũ bại não dưới kia đâu có biết, chúng nó cứ xì xầm chỉ trỏ như vậy làm sao tôi chịu được?_nó nói một hơi làm hấn nghe muốn ù tai.
 - Tôi chỉ để ở phạm vi nhỏ, cô xem cô làm gì này._hấn lại giơ điện thoại, tin nhắn tới tấp._Facebook với web trường là công khai đấy._hấn cũng bực tức không kém.
 - Thôi được, cả hai đều có lỗi. Giờ chúng ta sẽ tìm cách khác phân thắng bại.
 - Được. Phần thưởng cho người thắng cuộc là gì?_hấn hỏi.
 - Còn phải phần thưởng nữa á?
 - Dĩ nhiên. Nếu không thì thắng có ý nghĩa gì? Hay ai thua sẽ phải làm osin cho người kia 2 tháng, trong thời gian đó người thua phải tuyệt đối nghe lời người thắng. Được không?
 - Lâu thế?
 - Cô không dám sao? Sợ thua tôi à?_hấn kích đều.
 - Không. Tôi sợ cậu thua làm osin cho tôi thì tôi tệ lắm._nó nhếch môi.
 - Cô nên tự lo ình đi.
 - Nhưng thi gì mới được chứ?
 - Điểm số.
 - Là sao? Anh nói rõ ra xem nào.
 - Cuối mỗi học kì chúng ta sẽ thi 8 môn chính. Tổng điểm của ai cao hơn thì người đó thắng.
 - Được. Nói là phải giữ lời đấy.
- Nó đồng ý luôn. Riêng khoản học hành thì nó không sợ.
- Để tránh lật lọng, tôi với cô viết cam kết._hấn đề nghị.
 - Được thôi.
- Hai người về lớp viết cam kết, vấn đề đã có hướng giải quyết.

8. – Chương 8

Chương 8: Kết quả sau cùng

Trong suốt mấy tháng trời nó và hấn cần cù học, học và học. Căn bản là tại cả hai đều hiểu thắng không muốn bị thua phải làm osin. Cũng nhờ thế mà suốt mấy tháng bố mẹ hấn và bố mẹ nó được yên bình, không phải lo chúng nó quậy phá nữa.

Kết thúc ngày thi cuối cùng, bây giờ nó có thể nắm chắc phần thắng đến 99%, trừa khi có phép màu xảy ra, còn không thì nó sẽ thắng chắc. Nó quyết định sẽ thưởng ình một chuyến xả hơi sau mấy tháng trời giết hại chất xám. Nghĩ là làm, nó rút điện thoại ra, tìm số của Thảo nhấn nút gọi.

...Biệt thự Trần gia...

“Em thấy lạc lõng ở giữa dòng người đi trên phố đông/Đi tiếp bao lâu mới tới cuối nỗi buồn”

Thảo với lấy điện thoại, là nó:

- Cái con nhỏ này. Cuối cùng bồ cũng chịu cầm đến điện thoại rồi đấy hả?_Thảo nói giọng trách móc.

- Xin tiểu thư đừng nóng, sẽ mau già. Xin lỗi tiểu thư, tại Thy phải lo học để đánh cược..._nó chưa nói hết câu Thảo đã nhảy vào hòng nó.
- Đánh cược á??? Với Phong hả?
- Ủ. Sao bồ biết?
- Nhìn hai người là biết, lúc nào cũng cầm đầu vào sách vở. Bọn này gọi cũng đâu có nghe._Thảo nói vẻ thấu hiểu.
- Bọn này? Là sao?_nó linh cảm có gì đó không lành.
- Không có gì._Thảo cười trừ.- Mà bồ cược gì đấy?
- Điểm thi. Ai thua thì làm osin cho người kia 2 tháng.
- Bồ thua chắc rồi.
- Bồ không tin tó sao?
- Không phải. Chỉ là trước giờ trong mọi kì thi hần đều đạt điểm tối đa, đứng đầu toàn trường đó.
- Thật hả? Sao bồ không nói sớm.
- Bồ có nói cho tó biết đâu. Cứ im ỉm thế tó biết đâu mà lần.
- Thôi kệ. Tối đi quây nhá, 8h BLUE nhá.
- Okey.
- Bye bồ.

Thảo cúp máy. Cô thấy lo lắng cho con bạn quá hiếu thắng của mình. Nếu nó thua thì sẽ tởm tẹ lắm.

Trong lúc đó nó đang nói chuyện với My.

- Bồ giỏi lắm. Bơ tụi này những mấy tháng trời. Sao không bơ luôn đi.
- Tớ xin lỗi mà. Thời gian qua tớ bận học.
- Sao lạo thế?
- À, đánh cược với tên Phong ý mà.
- Cái gì??? Bồ cược với Phong? Cược cái gì?
- Chuyện dài lắm, tối đi BLUE tớ kể cho.
- Ủ. Mà mấy giờ đấy bồ?
- 8h nha.
- Ủ. Tớ biết rồi. Bye bồ.
- Bye bye.

Hần cũng mới gọi cho hai thằng bạn chí cốt. Anh này thì chắc thắng nên gọi hai thằng bạn đi ăn mừng. Anh em có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu mà lại.

Nghe điện thoại của hần xong, Tú gọi ngay cho ai đó, cười nói rất vui vẻ (TG không nghe trộm được -_-)
Tại bar BLUE...

Nó và hần đến sớm hần 5p, đang ngồi chờ ở hai bàn đối diện nhau trên tầng 5.

Hải và My bước vào trong tư thế tay trong tay, áo đôi, cười nói tình cảm. Nó và hần cùng há hốc, ruồi bay vào hàng đàn còn đủ chỗ chứa. Còn chưa kịp ngậm miệng thì lại bị shock tập 2. Clgt? (cần lời giải thích ^^). Đó không phải là Thảo và Tú sao??? Không phải anh chị ấy là oan gia ngõ hẹp à? Sao lại ôm eo nhau thế kia??? Chắc nó nhìn nhầm.

Nó nhắm tịt mắt lại rồi mở ra, dụi dụi thêm mắt xem có phải nó đang mơ không??? Không hề. Những gì đang diễn ra trước mắt nó hoàn toàn là thật. Thật 100%. Cái gì đang xảy ra thế này???

Thảo và My thấy nó ngồi miệng mở to như “cá ngỗ”, mắt thì sắp rớt ra ngoài nên lại ổn định tinh thần cho nó. Hai anh kia thì lại bàn lồi cổ hần vào ngồi chung.

- Mấy người thành đôi từ bao giờ vậy?_Nó nói cùng lúc đó cũng có một tiếng nói cất lên, hỏi một câu y hệt.

- Hai người ăn ý ghê ha. Còn mặc áo đôi nữa kìa._Tú nháy mắt châm chọc.

Bấy giờ nó với hần mới quay qua nhìn nhau. Lại áo đôi cùng kiểu. Lần nào cũng đụng hàng, cứ như kiểu hần rình xem nó mặc gì thì mặc y thế vậy.

- Không phải đánh trống lảng. Trả lời tớ đi._nó nghiêm giọng, trưng cái mặt hình sự ra mà dọa.

- Thì đấy. Tình cờ gặp, có tình cảm rồi thành đôi. Đơn giản thế thôi à._Tú nhún nhoe.

- Bao lâu rồi?

- Hai tháng._cả 4 đứa đồng thanh.

Xong, trong lúc nó mải học hành chăm chỉ, dùi mài kinh sử thì hai con bạn nó đã có người yêu. Vậy là bây giờ chỉ còn mình nó FOREVER ALONE rồi. Tủi thân ghê ghớm.

Vậy là cả buổi hôm đó, nó và hần được xem phim tình cảm sến súa chỉ bọn yêu nhau mới làm được.

Kết thúc buổi đi chơi, nó về nhà ngủ luôn. Ngày mai là có kết quả, nó sẽ biết nó thắng hay thua. Vì hồi hộp nên nó trằn trọc mãi nhưng cơn buồn ngủ nhanh chóng kéo nó vào với những giấc mơ êm đềm.

....

Sáng hôm sau nó dậy từ sớm. Có lẽ vì hồi hộp mà không thể ngủ tiếp. Nó dậy VSCN rồi thay bộ đồng phục vào xuống nhà ăn sáng. Hôm nay nó muốn đi bộ cho thoải mái lại khỏe người nữa. Nó bước chân ra ngoài, không khỏi rùng mình với cái thời tiết này. Hà Nội đã sang đông, sương trắng giăng khắp nơi như một dải lụa uốn lượn đẹp mắt. Trời rét căm căm, thỉnh thoảng có một làn gió thoảng qua khiến người ta rùng mình. Nó bước thật chậm trên con đường. Nếu so cái lạnh này với cái lạnh bên Anh thì có thấm thía gì. Hay tại nó được ở quê hương nên cảm giác ấm áp hơn? Hà Nội sáng tinh sương vắng lặng, thấp thoáng hàng cây trơ trọi yên bình. Đâu đó vắng tiếng rao của những gánh hàng rong. Hà Nội không đông đúc, tấp nập thật đẹp.

Nó cứ thong thả đi dọc con đường, chẳng mấy mà trường nó đã hiện ra trước mắt. Ngôi trường rộng lớn vào sớm không người đẹp lung linh, yên ả. Bình thường khi đi bất cứ đâu người ta thường chọn con đường ngắn nhất vì lười, vì vội,... Nhưng đôi khi, một con đường khác lại dẫn tới những điều bất ngờ.

Nó quyết định đi thăm quan hết mọi ngõ ngách trong trường, dù gì bây giờ vẫn còn sớm lắm. Nó đi khắp nơi, ngang qua những tòa nhà cao tầng, những bồn hoa tuyệt đẹp đang còn ướt sương. Trước mặt nó là một khu nhà kính có đề “VƯỜN LÂM SINH”. Nó chưa bao giờ vào đó thì phải. Đôi lúc cũng cần khám phá chút nhỉ. Nó mỉm cười tuyệt mỹ rồi bước vào trong. Ở đây có rất nhiều cây, đủ loại, đủ màu rực rỡ. Nó đi loang quanh khu vườn, trong đây mang cho người ta cảm giác thật dễ chịu, tạo cho người ta khoảng lặng nhỏ để suy nghĩ về cuộc đời. Nó bắt gặp một chậu hoa hồng xanh ở cuối góc vườn (cái này bịa :3). Chậu hoa lạ làm nó ngáy ra nhìn. Đúng rồi, nó phải chụp lại mới được. Nó rút điện thoại ra chụp vài kiểu.

Đang mải mê chụp choẹt thì trời đổ mưa. May là nó đang trong nhà lợp kính nên không bị ướt. Ngồi trong này ngắm mưa khá là thú vị. Nhìn từng giọt nước bé xíu rơi xuống chạm vào thành kính tan ra, rơi xuống đất. Nó cứ ngẩn ngơ ngắm những hạt mưa giăng đầy trời. Đã lâu lắm nó mới rảnh rỗi để ngồi ngắm mưa. Hình như người ta có quá nhiều lí do để biện minh cho việc làm của mình thì phải.

Lạ quá! Sao đang mùa đông mà lại có cơn mưa kéo dài như vậy nhỉ? Nó không mang ô, nếu cứ mưa không ngớt như thế này chắc nó cảm trại ở đây luôn quá.

Nó cứ suy nghĩ vẩn vơ mà không để ý đã có người bước vào từ lúc nào. Cậu ta đứng ngắm nó một lúc rồi không biết cậu ta nghĩ như thế nào mà lại đến bắt chuyện với nó:

- Bạn là ai?

Câu hỏi đặt ra làm nó thoát khỏi đồng suy nghĩ vẩn vơ. Nó ngẩng đầu lên nhìn. Trước mặt nó là một cậu con trai cao khoảng 1m8, làn da hồng hào rất mịn, đôi mắt đẹp bị che khuất bởi cái kính to lù lù choán cả nửa khuôn mặt, mái tóc được cắt khá đơn giản. Tóm lại mới nhìn trông cậu ta ngổ ngổ nhưng cũng dễ thương kiểu học-sinh-tiểu-học. (Đồ biết ai đấy :3 TG cũng không quen thằng mặt thộn này :v)

- Chào bạn. Tớ là Lê Huyền Thy, học ở 11B1. Còn cậu là...

- À, tớ tên Quân, học ngay B2 cạnh lớp cậu ý.

- Vậy à. Tớ không để ý lắm.__nó nở một nụ cười hiền làm trái tim “ai đó” đập lệch một nhịp. (not me :v)

- Cũng đúng. Tớ không có gì nổi trội. Với lại cứ giờ nghỉ tớ lại ra đây. Chỗ này rất yên tĩnh.__Quân hào hứng kể.

- Còn tớ mới đến đây lần đầu. Tại hôm nay đi học sớm nên tớ đi dạo quanh trong trường rồi thấy chỗ này.

Rồi cứ thế nó với cậu bạn mới quen ngồi nói chuyện rôm rả, cứ như thân quen lâu lắm.

“Ree...ee..eng”

Chuông vào lớp reo lên. Bấy giờ nó với Quân mới ngừng nói chuyện. Trời vẫn đang mưa, may mà Quân mang theo ô. Hai người vui vẻ đi chung một cái ô lên lớp. Đến cửa lớp nó chào Quân:

- Tạm biệt cậu người. khi nào ra đó nhớ gọi tớ với nhé.

- Tớ biết rồi. Bye cậu nha.__Quân nở một nụ cười khoe răng rồi quay đi.

Nó vui vẻ bước vào lớp. Hắn không thấy nó đâu từ sáng, bây giờ lại thấy nó tung tăng với tên con trai khác không hiểu sao hắn thấy khó chịu, bức bối trong người.

- Buổi sáng tốt lành.__nó vút cái cặp lên bàn quay sang cười toe toét.

- Sáng nay quên uống thuốc à?__hắn hỏi một câu làm nó tức ói máu.

- Anh có vấn đề về thần kinh à?__nó nhại y giọng làm hắn tức điên.

- Thôi. Không chấp đồ đàn bà như anh.

- Cô dám nói tôi là đồ đàn bà?__hắn gằn giọng.

- Nhỏ nhen như cậu không lẽ là đàn ông?__nó nhếch mép, một đường con hoàn hảo dễ gây chết người.

- Cô...cô...__hắn lắp bắp.

- Bị tôi nói trúng tim đen rồi không cãi lại được à?

- Lê Huyền Thy, cô sẽ biết tay tôi.__hắn gằn từng chữ, mặt đằng đằng sát khí.

- Được. Tôi chờ.__nó cười toe toét.

Đúng lúc đó bà giáo bước vào lớp cắt ngang cuộc khẩu chiến.

- Cả lớp đứng.

- Chào các em. Mời các em ngồi.__Bà giáo cúi người chào.

- Hôm nay chúng ta sơ kết học kì I. Bây giờ tôi sẽ đọc điểm và xếp hạng của các em sau đó tôi sẽ chuyển bảng điểm đến tận tay các em. Lần này lớp chúng ta có sự thay đổi lớn về thứ hạng. Tôi sẽ đọc điểm từ thấp lên cao nhé.

30- Trịnh Khải Hoàng- 70 điểm

29....

...

3- Đặng Hoàng Hải, Nguyễn Hà My, Hoàng Tuấn Tú, Trần Hạ Thảo- 79 điểm.

Nó nín thở. Chỉ còn tên nó với tên hần thôi. Ai sẽ thắng đây???

- 2- Lê Huyền Thy- 79,5 điểm.

Và vị trí đầu tiên không ai khác là Dương Hải Phong với số điểm tuyệt đối 80 điểm. Bây giờ lớp trưởng lên phát bảng điểm cho các bạn.

Nó nghe cứ như sấm động giữa trời quang. What the hell? Nó thua hần. Không thể nào. Hần đặt tờ bảng điểm trên bàn cho nó, nó vợ vội lấy, dò tìm. Nó “bị” 9,5 điểm môn Văn (ước gì mình cũng “bị” điểm 9,5 như chị ấy --). Có lẽ nó bị trừ điểm lỗi chính tả rồi. Thế là hết, nó thua thảm hại luôn rồi. Đang miên man suy nghĩ thì bị hần lôi về thực tại.

- Chuẩn bị tới nhà tôi làm osin đi là vừa.

- Osin? Đến nhà anh?_nó ngạc nhiên tột độ, không hiểu nổi những từ ngữ cao siêu mới được phát ra từ đôi môi kia.

- Cô quên cái này rồi à?_hần giơ tờ cam kết đung đưa trước mặt nó.

- Nhớ. Nhưng tôi tưởng chỉ làm osin ở trường cho anh thôi. Giờ phải tới nhà anh là sao?

- Thế mà gọi là osin à? Cô thấy có osin nào chỉ ở trường khô

ng? Phải tuân lệnh tôi cả ở nhà và ở trường. _hần phán một câu làm mặt nó biến sắc.

- Nhưng nhờ anh có ý đồ xấu với tôi thì sao?_nó thật thà nói, mặt ngu không tả được (thế con nào đang tả :v)

- Cô quá tự tin rồi đấy. Con gái xếp hàng theo tôi cả đồng, hot girl không thiếu. Nghĩ sao tôi thêm đung tới con lợn cô hả?

- Ủ. Cũng đúng. Mà khoan, anh mới nói cái gì?

- Không có gì._hần phải kìm nén lắm mới không phì cười trước bộ dạng của nó bây giờ.

- Nhưng còn bố mẹ tôi.

- Cô không định nuốt lời chứ?_hần nhếch môi khích nó.

- Không bao giờ. Nhưng tôi ls có thể vắng mặt khỏi nhà lâu như vậy?

- Bảo là cô ở nhà bạn.

- Đành vậy thôi._nó chán nản chấp nhận.

- Tan học tôi chở cô về nhà lấy đồ.

- Sao gấp vậy? Anh đưa tôi địa chỉ, mai tôi tới.

- Không. Ngay hôm nay.

- Mai đi.

- Không. Ngay hôm nay. Kể từ giờ phút này cô là osin của tôi.

Nó im lặng, không biết nói gì với tên phát xít độc tài này. Cứ tự quyết định mà chả hỏi ý kiến nó. Giờ nó đã hiểu ách nó lệ là như thế nào.

- Không còn vấn đề gì nữa mời các em nghỉ.

Nó vẫn ngồi im. Đây là câu nói đáng sợ nhất mà nó từng nghe. Nó không-muốn-về-nhà-hần.

- Đi về thôi. Cô không định về à?

Nó vẫn ngồi im như bị gấn keo không tách ra được cái ghế, mặt mếu máo trông rất buồn cười.

- Cô làm gì thế? Đi về mau lên.

Nó đành đứng dậy, lê đôi chân nặng như chì lê từng bước chậm chạp theo hấn. Học sinh các lớp đã về hết, chỉ còn mình nó và hấn vẫn đang lang thang. Hai người vừa bước vào thang máy, hấn đang định nhấn nút đóng thì có tiếng gọi:

- Đợi tớ với.

Là Quân. Hấn định đóng cửa thì nó ngăn lại.

- Sao về muộn vậy?_nó tươi cười hỏi Quân, bộ mặt ủ rũ đã biến mất.

- Cậu cũng vậy mà.

- Bla bla....

Hấn bị hai người kia cho ra rìa, chả ai thèm đếm xỉa tới. Hấn bắt đầu thấy khó chịu với cái “thằng” đang đứng toe toét kia, người đầu mà vô duyên dễ sợ, từ đâu xông vào tía lia như đúng rồi. Còn cả cái con osin của hấn nữa, con gái gì thấy trai là toe toe toét toét. Ghét >.<>

Thang máy xuống tới nơi, hấn đành ra trước, nó với Quân theo sau, vừa đi vừa nói chuyện. Phải mất tới 15p hai con “rùa” mới bỏ ra đến nhà xe.

- Cô có nhanh lên không? Tốn thời gian quá._hấn nhăn nhó.

- Cứ bình tĩnh đã. Chờ có tí mà lải nhải nhiều kinh.

Hấn suýt nhồi máu cơ tim, nó chắc chán sống rồi thì phải.

- Cho cô 2p để về.

- Rồi, từ từ._nó hất mặt với hấn rồi quay sang Quân._Tớ về trước nha. Tớ về trước.

- Ok. Mà cho tớ số điện thoại cậu đi, có gì hai đứa liên lạc cho tiện.

- 0166xxxxxxx

- Được rồi. Bye cậu.

- Bye.

- Quá 15s, cô sẽ bị phạt._thấy nó vừa bước tới hấn đã phán một câu xanh rờn.

- Cái gì?

- Còn không nhanh lên là tôi hành hạ cô đấy.

- Đồ phát xít.

- Bla bla...

Nó và hấn đấu khẩu suốt từ lúc đấy luôn. Hấn đưa nó về nhà lấy đồ rồi đưa nó tới nhà hấn luôn. Trên đường về nó chỉ biết thở dài ngao ngán:

- Ngày tháng khổ cực đã bắt đầu.

9. – Chương 9

Chương 9: Những ngày đầu của chế độ mới

...Biệt thự nhà họ Dương...

Hấn dừng xe trước một cái cổng sắt to sụ, đen sì. Cổng mở, hấn lao thẳng xe vào, băng qua khoảng sân rộng rãi. Nó xuống xe, không khỏi trầm trồ với cảnh trước mắt. Một tòa biệt thự to lớn với màu chủ đạo là trắng. Cột đá cao 3-4m trắng to, cả căn biệt thự được xây dựng theo lối kiến trúc phương Tây tinh xảo. Nó xoay qua một chút, cái lối nó vừa đi qua lúc này cũng rộng thênh thang, ở giữa đặt một đài phun nước hình ngựa một sừng với cánh trên lưng. Hai bên lối đi đã được phủ xanh rì một lớp cỏ êm ái trải dài thật thích mắt. Cây cảnh với vô số hình dạng và thể loại vô cùng ấn tượng khiến nó không khỏi thốt lên:

- Oa! To quá! Nhà anh theo chủ nghĩa tư bản bóc lột à mà xây được nhà to khủng khiếp!_nó nói nhưng cũng kèm theo công kích.

- Quá khen! Nhà cô cũng không kém nhà tôi._khóe miệng hần khẽ nhếch đáp trả.

Khóe miệng nó giật giật, nhất thời không biết nên nói như thế nào cho phải.

Nhìn biểu hiện của nó, hần cũng không nói gì nhiều, buông đúng hai từ:

- Vào thôi!

Bấy giờ nó mới như tỉnh lại, chỉ kịp nhìn thấy cái dáng cao lớn đó tay dứt túi quần ung dung tự tại đi vào mặc nó với hai cái vali to oạch. Nó hết nhìn lưng hần rồi lại nhìn vào hai cái vali, hần thậm chí còn không giúp nó. Hần có phải người không vậy? Thấy cô gái “mỏng manh yếu đuối” như thế này mà cũng không nỗ lực giúp (em muốn ới ToT). Vậy là nó đành khệ nệ tự lôi vali vào nhà, nhanh chóng đuổi theo hần.

Nó kéo vali vào trong. Thật không ngờ nha, bên ngoài đã đẹp rồi bên trong còn đẹp gấp vạn lần hơn.

Nó cứ bước theo quán tính, mắt tía lia nhìn ngó khắp nơi. Tự nhiên hần khựng lại làm nó không kịp trở tay, đập nguyên cái mặt vào lưng hần, hạ cánh xuống đất:

- Au ui...Tự nhiên dừng lại làm cái khỉ gì vậy?_nó ngồi dưới đất ôm mũi, giọng điệu oán trách.

- Cô không có mắt?_hần nhú mày.

Nó hùng hổ đứng dậy, chỉ thẳng mặt hần, mắt ánh lên giận dữ:

- Ai bảo tôi đang nhìn xung quanh thì anh dừng lại không báo tôi chả đâm vào. Tôi còn chưa bắt anh đền uì dập của tôi thì thôi. Anh phách lối cái gì?

- Osin!_một tiếng gọi rất đỗi bình thường nhưng lại như một cái tát thẳng vào mặt nó, miệng nó cứng đờ. Nó thề, cái tên đứng trước mặt nó đây có thể dùng lời nói làm người ta tức chết.

- Thôi được rồi. Phòng tôi đâu?_nó cố gắng nhẫn nhịn, không táng cho hần quả đấm.

- Đối diện phòng tôi trên tầng 2.

- Tôi lên cất đồ._nó khệ nệ xách 2 cái vali to oạch bước từng bước nặng nề.

- Đưa tôi xách hộ._chẳng cần nó đồng ý hần đã túm lấy cái vali to hơn thông thả lên trên.

- Không ngờ anh cũng biết thế nào là ga-lăng với phụ nữ.

- Không cần thì thôi. Tôi để cô tự xách.

- Ấy đừng...Đừng mà. Dù sao cũng cảm ơn anh nha._nó cười híp cả mí, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Hần thấy tim mình khê đập lệch, nhanh chóng quay lên, đi thật nhanh lên tầng. Nó cũng nhanh chóng đi theo hần.

- Phòng cô đó. Vào xếp đồ nhanh lên rồi đi nấu cơm cho tôi. Tôi đói rồi.

- Ủ. Mà tôi hỏi anh vài điều được không?

- Hỏi đi.

- Bố mẹ anh đâu?

- Bố mẹ tôi? Họ luôn không có ở nhà, chỉ những ngày tết họ mới về nhà ở cùng tôi vài ngày rồi lại đi ngay. Có năm họ cũng không thèm về._giọng nói hần trầm hần xuống, đôi mắt nâu u ám.

- Tôi hiểu._nó thừa hiểu cảm giác của hần bởi nó cũng vậy thôi, thường bố mẹ rất ít về, nó toàn phải ở nhà với anh.- Mà anh ở một mình ở đây à? Sao tôi không thấy ai?

- Tôi là con một.

- À. Nhưng nhà anh không có giúp việc à?

- Có. Rất nhiều là đẳng khác. Nhưng tôi có osin mới nên cho họ đi du lịch gết rồi.__hắn nói dối không chớp mắt.

- Cái gì?_nó nhảy dựng lên, thiếu điều muốn nhảy vào túm cổ áo hắn để gào.

- Cô phải làm hết việc ở đây.__hắn nói lại, thanh âm trầm ổn, không mang theo chút gì là cợt nhả (nhưng chỉ ta mới biết hắn đang cười thầm trong bụng :v Quá hiểm độc :3)

- Chết tôi rồi! Thảm rồi!_nó hai tay ôm đầu, không ngừng cảm thán khi nghĩ tới cwn nhà, à không biệt thự to oạnh này.

Thật ra hắn vốn là đang lừa nó. Trước kia, người giúp việc sẽ đứng đầy nhà chờ hắn sai bảo nhưng vì muốn ngược đãi nữ chính nên đã cho họ được về khu nghỉ ngơi ở tầng âm của khu biệt thự. Nếu không phải người trong nhà sẽ không thể biết là có nơi như vậy. Quả nhiên, mục đích của hắn đã đạt được, nó bị dọa tới xanh cả mắt thế kia cơ mà. Điều này làm hắn bỗng chốc vui vẻ, khoe miệng khê nhếch lên tạo thành một đường cong hoàn hảo nhưng ngay lập tức hắn đã trở về với bộ mặt ban đầu.

- Nhanh lên rồi đi nấu cơm. Tôi đói rồi.__hắn lên tiếng giục giã để kéo cái bà cô đang ôm đầu kia ngồi dậy.

- Được rồi. Anh về phòng trước đi.

Hắn quay lưng đi về phòng, mặc kệ nó với cái đầu đang không ngừng “tiêu thụ chất xám”.

Nấu ăn với nó mà nói thì không phải chuyện gì to tát vì nó đã phải sống tự lập từ nhỏ nên có học qua. Nhưng điều làm nó lo sợ là tại đây, trong cái biệt thự “to tổ bố” này, nó mà phải quét dọn, lau chùi hết, còn chưa kể tới việc phải phục vụ tên khó ưa kia thì thà một dao giết nó đi cho xong. Cứ nghĩ tới tương lai trước mắt là nó không thể ngừng than thở. Ông trời thật “seven Germany” với nó mà (thất đức ý mà ^^)

“Cố lên! Hai tháng nhanh thôi mà Thy”.

Nó tự cổ vũ ỉnh rồi nhanh chóng thay bộ quần áo đồng phục ra thay vào bằng bộ quần áo ở nhà thoải mái rồi xuống bếp. Căn bếp sạch sẽ, sang trọng, đầy đủ tiện nghi nhưng hình như đến tủ lạnh cũng sạch quá rồi thì phải, chẳng có bất kì thứ gì trong đó, trống trơn. Chắc phải đi mua. Nhưng chỗ khu nhà hắn nó chưa đi bao giờ, làm sao biết được. đành phải “tạo việc làm” cho kẻ ăn không ngồi rồi ung dung tự tại kia thôi. Nghĩ là làm, nó lên tầng gõ cửa.

“Cốc...cốc...cốc”

- Cậu chủ! Cậu có thể đưa tôi đi siêu thị được không? Nhà cậu không còn gì ăn cả.__câu nói của nó nghe có vẻ rất bình thường nhưng phải mang tới 8 phần châm biếm.

- Tôi không quan tâm. Đó là việc của cô.

- Vậy cậu chủ chịu khó chịu đói bữa trưa nay nhé.

- Cô dám?

- Sao không? Là cậu chủ không muốn ăn mà.

- Cô tự đi đi.__hắn đành thỏa hiệp.

- Thiếp gia ơi! Cậu động não hộ tôi với. Tôi mới tới đây, đường còn chưa thuộc nữa là.

Hắn ngó người ra. Cũng phải. Nó không biết được, thôi thì đi một chuyến vậy.

- Đi thay đồ đi. Tôi chờ cô đi.

- Ok.

Nó nhanh chóng thay đồ rồi xuống dưới, hắn đã chờ sẵn ở dưới, hai tay thông dong đút túi quần.

- Đi thôi.__nó bước đi trước, hắn theo sau.

Hai người tới cổng siêu thị, hắn sống chết cũng không vào làm nó phát bực:

- Anh không vào tôi chọn toàn món cay nấu cho anh ăn.

- Được rồi. Tôi đi, tôi đi là được mà.

Hắn nhấn nhó không khác gì đứa trẻ phải chịu ủy khuất, hận không xé xác được con người trước mặt. Nó thì cứ tung tăng đi trước, chọn lấy một cái xe đẩy rồi dúi vào tay hắn:

- Anh đẩy đi.

- Sao tôi phải đẩy. Cô là osin mà.

- Dương thiếu gia đẹp trai, có thể đẩy giúp tôi được không?_nó nở nụ cười nịnh nọt làm tim “ai đó” khẽ chệch nhịp.

- Thì đẩy.

Hắn lặng lẽ đẩy xe theo sau nó, chăm chú nhìn nó cẩn thận lựa chọn đồ bỏ vào xe. Đi được một lúc thì hai người gặp được một cô bé đang đứng khóc, hắn vốn định đẩy xa đi qua, không quan tâm nhưng nó đã tiến tới quì xuống cạnh cô bé:

- Bé cưng! Bố mẹ em đâu? Sao em lại ở đây khóc vậy?_giọng nói dịu dàng làm cô bé đang khóc cũng phải ngược khuôn mặt đầm nước lên nhìn.

- Hức...Hức...Em...Hức...không biết..._cô bé nói trong tiếng nấc.

- Bé ngoan. Nín đi. Chị dẫn em đi tìm bố mẹ.

- Vâng.

Nó rút khăn tay trong túi quần lau kỹ khuôn mặt nhỏ nhắn. Con bé thật xinh xắn. Làn da trắng trẻo, má phúng phính dễ thương, đôi mắt to tròn với hàng mi dài cong vút. Nó chắc chắn cô bé kia sẽ là một mỹ nhân trong tương lai. Nó dắt cô bé đi, tíu tít nói nói cười cười. Hắn bỗng nhiên trở thành đồ thừa, chỉ lặng lẽ theo sau hai người. Sự xuất hiện của ba người xinh đẹp kia thu hút không ít ánh nhìn xung quanh. Một vài tiếng bàn tán nổi lên:

- Nhìn đôi vợ chồng ấy xem. Trẻ vậy đã có con lớn thế kia rồi._một bà nhận xét.

- Ủ. Nhìn con họ xem, đáng yêu quá._một bà khác gật gù.

- Bố mẹ nó đều đẹp thế kia, nó đẹp là chuyện thường._một bà khác tỏ vẻ hiểu biết phán.

- Cả nhà ấy đều đẹp._bà đầu tiên tóm lại một câu.

- Bla...Bla...Vân vân và mây mây.

Nó nghe bọn họ nói, còn lén lút chỉ trỏ nữa, không thể làm lơ để chọn hoa quả mà phải lên tiếng:

- Các cô hiểu lầm rồi. Cháu với anh ta không phải như mọi người nghĩ đâu.

- Không cần phải giải thích, bọn cô hiểu._một trong số đám bà tám xua xua tay.

- Chắc còn trẻ vậy mà nghe bọn cô nói nên ngại chứ gì. Không sao đâu._bà cô tỏ vẻ hiểu biết cười vỗ vỗ vai nó.

- Trông hai đứa rất đẹp đôi.

Mặt nó đen sì lại, mở miệng:

- Cháu...

Còn chưa nói hết câu lại bị nhảy vào chặn họng:

- Thôi. Hai đứa đi đi. Bọn cô cũng đi luôn đây.

- Vâng. Các cô đi ạ. Nhưng bọn cháu...

- Được rồi! Được rồi! Tạm biệt hai đứa. Hai đứa hạnh phúc nhé, nuôi dạy con cho tốt.

Nói rồi mấy bà tám xoay lưng quay đi bỏ nó ở lại mặt toàn vạch đen bó tay toàn tập với mấy bà cô thích chụp mũ này. Nó mãi nghĩ, chợt thấy có gì đó không đúng. HẮN- tại sao không nói lời nào giải thích. Nó quay qua:

- Sao anh không giải thích cho bọn họ hiểu?_nó nhú mày hỏi cái tên đứng trước mặt.

Hắn nãy giờ vẫn lằng lằng, không hiểu sao trong lòng thấy vui vui, không hề nghe thấy được dù chỉ là một từ nó nói.

- Trái Đất gọi Dương Hải Phong nghe rõ trả lời._nó kiễng chân, hươ hươ tay trước mặt hắn.

- Cô làm gì vậy?_hắn giật mình tỉnh mộng, lông mày khẽ nhú nhìn nó khó hiểu.

- Tôi gọi anh về. Anh bay cao, bay xa quá rồi, không gọi nhớ anh rơi cái búp tôi lại phải hầu hạ thương binh.

- Nói nhiều quá. Mua đồ mau đi._hắn mặt hầm hầm đẩy xe bước đi.

- Xì! Đồ làm phách._nó “xì” một tiếng rồi quay qua cô bé đang bế bên cạnh.- Bé thấy anh ấy xấu không? Ghét nhỉ?_nó nói nhỏ chỉ để cho hai người họ nghe thấy..

- Anh đẹp, chị đẹp, cả hai cùng đẹp._cô bé ngây ngô trả lời.

Con lợn gặm tỏi ??? Sao ai cũng bảo nó với hắn đẹp đôi vậy? Nó đẹp là sự thật hiển nhiên rồi. Còn hắn mà đẹp cái gì? Trông y như cục nước đá, bảo đẹp được cũng lạ.

Nó vừa nghĩ, không quên “tự sướng tinh thần” thì nghe cô bé reo lên:

- Mẹ...mẹ...Con ở đây._đôi tay nhỏ vươn ra vẫy vẫy rồi tụt xuống khỏi người nó chạy lại phía kia.

Người mẹ trẻ ôm chặt lấy đứa bé, nước mắt bắt đầu

hứa ra không kìm nén:

- Con yêu đi đâu vậy? Biết mẹ lo cho con như thế nào không?

- Con sai rồi. Con xin lỗi. Mẹ đừng khóc nữa mà._cô bé đưa tay lên gạt nước mắt trên má mẹ.

- Ừm. Mẹ không khóc. Ly ngoạn lắm._mẹ cô bé hôn một cái rờ kêu vào má phính rồi bé cô bé lên ngang hông.

- Chị không biết làm thế nào để trả ơn hai đứa nữa. Cảm ơn hai đứa đã giúp bé.

- Không có gì đâu ạ. Ai trong hoàn cảnh ấy cũng sẽ làm như vậy thôi ạ!_nó cười tươi.

- Hai em cầm lấy uống nước._mẹ cô bé dúm vào tay nó một tờ polime 500k còn mới tinh (cho au đi *mất long lanh*)

- Tấm lòng của chị bọn em xin nhận. Chị cầm lấy mua sữa cho cháu._nó dúm lại tờ tiền vào tay chị kia.

- Hai em thật tốt. Cảm ơn hai em nhiều lắm. Chị phải đi đây.

- Vâng! Chị đi ạ!

- Con chào anh chị đi rồi mẹ con mình về.

- Bye anh đẹp trai, bye chị xinh gái, Ly về ạ._cô bé đưa tay nhỏ ra vẫy vẫy.

- Bye nhóc nhé! Đừng để bị lạc nữa nha!_nó cũng đưa tay lên vẫy lấy vẫy để.

Bà mẹ trẻ quay đi, được ba bước thì quay lại nói với theo:

- Hai em đẹp đôi lắm. Chúc hai đứa hạnh phúc.

- Em không..._nó còn chưa kịp giải thích thì bóng người đã đi khuất, nó đành im lặng không nói thêm gì nữa.

Nó lắc lắc đầu để xua đi những lời nói kia của mấy bà tám rồi nhanh chóng đi mua đồ tiếp. Nó và hấn cứ tiếp tục giẫm đi giẫm lại mua tới chọn lui. Vài cô trong siêu thị ngẩn ngơ ngẩn hấn, có cô còn xịt cả máu mũi, tay ôm mũi mà mắt vẫn không rời người hấn, lại còn “liếc ngang liếc dọc” người hấn rồi xì xào. Nó đương nhiên chẳng quan tâm, hấn thì càng không bởi đây là “chuyện thường ở chợ huyện” (anh ý tự tin thấy ớn --)

Nó đang chọn chọn thì có chị tới vỗ vai nó cái “bộp”:

- Này em! Có chồng đẹp là phải biết giữ không là bị giật như chơi đấy.
- Chuẩn đấy. Chồng là thứ cho không ai lấy, bán không ai mua nhưng hờ ra là mất em ạ.
- Các chị hiểu nhầm rồi. Bọn em..._nó chưa nói hết câu đã lại bị chen ngang.
- Nó nói đúng đấy em ạ. Chị thấy mấy con kia cứ nhìn chồng em hau háu, chực chờ ăn tươi nuốt sống luôn.
- Thực ra em và hấn...
- Nhớ lời bọn chị đấy! Giữ chồng cẩn thận vào. Chồng chị mà đẹp như chồng em chị bắt ở nhà, trưng trong tủ kính luôn. Thôi. Bọn chị đi trước.

Nói rồi hai bà chị bỏ đi không để nó kịp nói thêm lời nào. Nó bị sốc, cứ đứng “ngơ ngơ như bò đeo nơ” bất động.

Hấn hươ hươ tay trước mắt nó, mắt nhìn theo hướng trần nhà mà ra sức gọi:

- Đáp xuống. Đáp xuống mau Lê Huyền Thy.
- Anh hăm à?_nó bưng tỉnh, hăm hực dậm chân một cái rồi bỏ đi.

Hôm nay không biết nó bước chân nào ra cửa nữa, đen đui không chịu được. Nhìn thế quái nào mà nó với hấn lại thành đôi vợ chồng trẻ tình nghĩa trăm năm vậy??? Tức muốn chết luôn à....

Sau gần 1h đồng hồ ở siêu thị hai đứa nó “vơ vét” được túi lớn túi nhỏ, lúc ra ngoài thì nó bảo hấn là còn thiếu một số thứ, bắt hấn xách đồ ra trước rồi quay trở lại mua thêm. Hấn xách đồ ra, dáng người cao ngạo bước đi hiên ngang làm không biết bao nhiêu cô trầm trồ:

- Oa! Đẹp trai quá chúng mày ơi!_một nàng mắt mơ màng.
- Đẹp trai, cao ráo, trắng trẻo...Ừm...Body đẹp nữa._một cô khác chen vào.
- Con trai thời nay mấy ai được như anh ấy, chịu bước chân vào siêu thị. Ga- lăng quá. Ước gì tao là người yêu anh ấy.

Hấn thấy buồn cười, có mỗi mấy lời này nói đi nói lại không thấy chán sao? Hấn nghe mãi nhầm tai lắm rồi.

Hấn lên xe ngồi đợi, nó cũng ra ngay sau đó, đặt túi đồ ăn vặt to vật vã vào ghế sau chiếc mui trần rồi hiên ngang leo lên ngồi ghế phụ khiến không ít cô tiếc ra mặt:

- Có vợ rồi._một cô gái thở dài thườn thượt
- Quá là chán luôn.

Hấn chờ nó thắt xong dây an toàn liền lập tức nhấn ga rời đi. Chiếc xe sang trọng lướt trên đường, hòa vào với dòng người tấp nập buổi trưa mang theo hai con người với hai suy nghĩ khác nhau.

Về đến nhà, nó bắt tay vào nấu nướng luôn. Hấn cũng không làm vướng chân, ngoan ngoãn ra ngoài xem tivi. Nó xào xào nấu nấu, chỉ một lúc mùi thơm đã bay ra khắp nơi, kích thích cái bụng đang “ham muốn” của hấn không ngừng.

- Phong! Xong rồi!_nó đứng ở cửa bếp thò đầu ra gọi hấn.
- Ừ.

Hấn đi rửa tay rồi nhanh chóng vào bàn. Nó đã ngồi ngay đối diện chờ hấn.

- Ăn thử xem nào. Lâu rồi tôi chưa vào bếp.

Nó đẩy đĩa bít tết và mì ý về phía hắn, mong chờ.

Hắn nhìn món ăn trước mắt, có đầy đủ sắc, hương, trông rất bắt mắt. Bít tết vừa tới, màu nâu với nước sốt hấp dẫn nhưng đĩa mì ý bên cạnh lại khiến hắn đổ mồ hôi lạnh (có ai nhớ vụ ở nhà ăn không? Thím ấy bị ám đến tận bây giờ :v)

Nó nhận ra sự lúng túng của hắn khi nhìn đĩa mì, đúng là “chim sợ cành cong”, nó đành lên tiếng:

- Yên tâm. Tôi không cho ớt. Đừng sợ.

- Ai bảo cô tôi sợ._hắn mặc dù trong lòng hoang mang nhưng vẫn cứng miệng.

- Ăn mau đi. Nguội là không ngon.

Hắn cầm dao, đĩa lên, bắt đầu cắt bít tết cho vào miệng nhai thử. Mùi vị này...quả thật rất giống với món bít tết bà hắn làm. Những ngày hắn còn bé, bố mẹ hắn vẫn thường đi biệt, chỉ có ông bà chăm sóc hắn. Hắn quý bà, nhưng bà đã bỏ hắn đi cách đây mấy năm, kể từ đó hắn không còn được nếm mùi vị đó nữa. Hắn thấy lòng trùng xuống, cổ họng tự nhiên nghẹn nghẹn...Hắn nhớ bà.

- Anh làm sao thế? Dở quá thì bỏ đi. Đừng ăn nữa._nó nhìn đôi mắt nâu đang tối dần đi, vội vàng kéo đĩa bít tết ra.

Hắn đưa tay ra giữ lại, cất giọng khàn khàn:

- Không phải. Nó rất ngon. Nó làm tôi nhớ đến bà tôi.

- Bà anh đâu rồi?

- Bà mất rồi._hắn nói, giọng nói mang mùi vị đau khổ mà nó chưa từng nghe qua.

- Tôi xin lỗi đã khơi lại chuyện buồn của anh.

- Không có gì. Cô cũng ăn đi.

- Chúc anh ngon miệng.

- Cô cũng thế.

Nó lặng lẽ ăn phần của mình. Trong suốt bữa ăn không ai nói thêm câu nào nữa. Nó không biết phải nói gì. Còn hắn, hắn thấy nhớ bà. Bà hắn rất hiền, thường hay kể chuyện cho hắn nghe, bà cũng luôn dạy hắn điều hay lẽ phải, động viên hắn mỗi khi hắn buồn.

Ăn xong, hắn ra ôm cái ti vi, nó thì dọn dẹp, rửa bát đĩa. Nhưng hình như trong này có điều gì đó không hợp lí. Nó nhớ lúc nó đi là căn nhà còn y cái bãi chiến trường, lúc về lại đột nhiên ngăn nắp lạ thường, chắc chắn không chỉ có hai người họ ở đây. Vậy là nó bị lừa? Phải, bị lừa một cách trắng trợn luôn. Nó phải hỏi cho ra nhẽ, phải tìm lại công lí. Nghĩ là làm, nó hùng hổ ra ngoài phòng khách, chống nạnh đứng trước mặt hắn.

- Ê! Sao anh lừa tôi?_ní hất mặt, giọng điệu y như giang hồ đòi nợ thuê.

- Hử? Tôi lừa cô? Lừa cái gì?_hắn nhìn nó nhú mày, chưa thể tiêu hóa được câu nói kia.

- Anh nói là giúp việc nhà anh đi nghỉ 2 tháng.

- Ủ. Rồi sao?

- Sao sao cái đầu anh! Đi nghỉ mà nhà có người dọn sạch sẽ, gọn gàng à?

- Ý gì?

- Có giúp việc mà anh bắt tôi nấu nướng, phục vụ anh à?

- Cô hay nhỉ. Cô là osin, mấy việc như vậy đương nhiên là phải làm rồi.

- Nhưng anh lừa tôi. Báo hại tôi phải lo lắng làm sao để dọn cái nhà to đùng này của anh._nó gào lên.

- Tôi có bảo cô phải dọn nhà à? Hay thích để tôi cho họ nghỉ thật?
- Anh...anh..._nó lấp bắp, không biết phải nói gì với tên độc tài, phát xít đang ngang ngược hoành hành trước mặt.
- Đi lên nghỉ đi. Để yên tôi xem ti vi.
- Xi! Đi thì đi!_nó vùng vằng lên tầng.

Nó đánh một giấc đến 5h chiều mới thềm dậy.

Lại tiếp tục với nghĩa vụ chăm con lợn chăm ăn lười làm to tướng kia. Tối nó chỉ nấu vài món đơn giản rồi lại gọi hấn vào ăn. Không khí vẫn cứ luôn kì quặc, không ai nói với ai câu nào, giống kiểu chỉ cần nói là đã rút chốt lựu đạn mà vẫn ôm trong tay. Nó ăn nhanh chóng rồi lên tầng đi tắm, mặc ăn vẫn đang thông thả ăn.

Sau 1h đồng hồ ngâm trong bồn nước ấm áp nó thấy tinh thần thư thái hơn hẳn. Nó xuống dưới, định xem phim hoạt hình thì hấn lại đang xem đá bóng. Nó cực ghét cái vụ bóng bánh này, có mấy chục con người mà đi giành nhau một quả bóng, chạy lung tung, không vui tẹo nào.

- Anh đi tắm đi._nó cất giọng hấn mới ngẩng đầu lên nhìn.

Nó mặc nguyên bộ đồ ngủ màu trắng hồng hình thỏ, trông cực cực cực dễ thương làm hấn cảm thấy không khí đột ngột tăng lên. Hấn vội vàng lên trên, bỏ luôn cả trận bóng đang xem dở. Trước khi khuất sau cầu thang hấn còn để lại một câu:

- Gọt ít hoa quả cho tôi.
- Biết rồi.

Hấn vừa bước chân lên cầu thang là nó phi một cước lên sofa ngồi chễm chệ, ung dung ngồi xem hoạt hình trên kênh Cartoon Network, chả còn nhớ gì về lời hấn dặn, cười như một con trốn trại mới ra.

Hấn đứng dựa vào tường xả nước. Từng giọt nước ấm áp lăn trên khuôn mặt hoàn mỹ, chảy xuống người làm hấn dễ chịu (cái này au tưởng tượng, không dám mục sở thị, mang tiếng “dê” là oan uổng lắm :3). Tim hấn dạo này rất hay không nghe lời, cứ thấy nó là cứ phải nhẩy hip hop với tập boxing làm hấn khó thở kinh khủng. Có khi nào hấn thích nó? Thích nó? Không thể nào. Nó với hấn gặp nhau là như nước với lửa, không cãi nhau không chịu được, làm sao thích được. Đúng rồi. Hấn không biết yêu, không biết thích.

15p sau hấn tắm xong, thay bộ đồ mới rồi xuống phòng khách. Nó ngồi hai chân co lên ghế hếch mắt xem hoạt hình, tay vẫn gọt táo như thường (siêu nhân vậy O.o). Hấn cũng không quan tâm lắm, thấy cái điều khiển ở trước mặt hấn thì cúi xuống với lấy điều khiển, định chuyển kênh xem nốt trận bóng thì nó vút luôn dao với quả táo vào rổ, nhẩy dựng lên, chộp lấy cái điều khiển:

- Để yên tôi xem hoạt hình.
- Tôi không thích.
- Để cho tôi xem chút thôi._nó năn nỉ.
- Cô mấy tuổi rồi còn xem hoạt hình hả? Trẻ con nó cười cho bây giờ.
- Tôi bằng tuổi anh. Hoạt hình dành ọi lứa tuổi mà._nó giật được cái điều khiển giấu ra sau lưng.
- Đưa đây.
- Không.

Hai người cứ giằng co mãi. Đứng dưới đất nói chuyện với hấn mỗi cổ, nó cũng không định nhường, ngang nhiên nhẩy lên sofa nhưng đầu ai ngờ rằng trong lúc nhẩy lên nó bị trượt chân. Hệ quả kéo theo là “người đàn ông hấp dẫn nhất thế giới” kéo nó về phía mình (cái người đàn ông này Newton tìm ra ý nhá, không phải nam chính :v)

Phòng khách sáng rõ với ánh sáng đèn chùm chiếu lên diu diu, bầu không khí vui nhộn bởi tiếng nhạc hiệu “Tom and Jerry” nhưng lại cực kì ám muội bởi đôi nam nữ trước mặt đây (đoán xem ta đã làm gì :v)

1s

2s

3s

4s

5s

5s hai kẻ nằm kia vẫn giữ nguyên tư thế với hai đôi mắt cá ngỗng không thể mở to hơn sắp rớt cả ra ngoài.

Chả là lúc nữ chính nhà ta sắp hôn đất thì anh nam chính quyết định

làm “anh hùng cứu mỹ nhân”, nhanh chân tính đỡ nữ chính nhưng người tính không bằng Ice ta tính, người-đàn-ông-kia lập tức đã kéo đôi nam nữ kia xuống đất, cho chúng “môi chạm môi”.

- Không định xuống à? Được hôn tôi thích đến không muốn rời sao?_hắn quay đi tránh khỏi đôi môi anh đào đỏ mọng của ai kia (Má ơi! Tuôi tức, sao N.G.U quá vậy! Tuôi đã tạo điều kiện cho như vậy rồi cơ mà >.<)>

Nó vội vàng chống tay sang hai bên hông hắn bật dậy, khuôn mặt trắng trẻo bỗng chốc trở nên đỏ ửng.

- Cô nặng như lợn ý._hắn nhăn mặt chống người ngồi dậy.

- Có 45kg.

- Ồ. Có 45kg thôi mà. Chỉ suýt bị cô làm trật xương thôi mà.

- Tôi...

Nó định nói nhưng nghĩ lại thấy xấu hổ quá. “Thiên a! Ông thật biết đùa nha!”_nó chỉ có thể than thầm trong đầu, không dám ngẩng lên nhìn hắn. Tay nắm chặt vào nhau, mũi chân vẽ mấy vòng tròn vô nghĩa trên mặt đất.

Hắn suýt bật cười với con người trước mắt, trông ngô nghê khiến người ra rất muốn....BẮT NẠT...

- Cô làm sao?_hắn không tha mà vặn vẹo.

- Tôi...tôi..._nó ấp úng, không thể tìm ra một lí do nào biện hộ.-A! Đi giặt đồ!

Nó đưa ra một cái lí do siêu củ chuối rồi chạy như bay lên tầng mặc hắn đang đứng cười một mình, tay vô thức sờ lên môi còn lưu lại mùi hương thanh nhã của nó (Đích thị là Trâu Quì trốn trại :v muahaha)

Nó đóng sập cửa phòng một cái, tựa lưng vào cửa đưa tay lên đặt vào lồng ngực trái. Tim mạch của nó dạo này có vấn đề rồi, ở gần hắn là cứ “thịch thịch” không thôi. Chắc hôm nào nó phải đi kiểm tra tổng thể cho an toàn (có ai thấy chỉ số N.G.U của anh chị này cao quá không :/)

Hắn - cái kẻ có trái tim được bảo quản ỷong ngăn đông lạnh lâu ngày, đang ngồi xem ti vi nhưng những gì đang được phát lại không lọt vào tay hắn nổi lấy một chữ. Nghĩ lại vừa nãy, thực sự nó rất quyến rũ, người nó toát lên một mùi hương hoa sen rất thanh mát, khiến hắn không khỏi ngây dại. Lúc nó hôn hắn, trái tim hắn như ngừng đập, thời gian xung quanh hắn như ngừng trôi, hắn thực sự rất muốn hôn nó thật sâu nhưng hắn sợ nó sẽ phát giác ra trái tim đang loạn nhịp của hắn. Hắn sợ, hắn sợ trái tim không-có-yêu-thương lạnh giá của hắn sẽ tan chảy, sẽ đắm chìm trong mộng tưởng hắn tự vẽ ra.

Hắn đang mông lung nghĩ linh tinh chợt bị một tiếng hét thất thanh làm cho giật mình hoảng sợ.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaa

Hắn chạy nhanh tới phòng vừa phát ra tiếng hét.

- Cô sao vậy?_hắn lo lắng quì xuống bên cạnh nó đang ngồi bệt dưới sàn, hai tay còn đang che mắt.

- Anh...anh..._nó lắp bắp, mãi không nói được chữ nào.

- Chuyện gì vậy? Nói mau._hắn gần như mất kiên nhẫn mà quát lên.

Nó dùng một tay bịt mắt, tay kia chỉ chỉ vào giỏ đồ:

- Đó đó...

Hắn không hiểu nổi ý của nó là gì, quát to hơn:

- Chết tiệt! Có gì thì nói mau lên. Tôi sắp bị cô làm cho khủng rồi.

- Cái UNDER WEAR của anh kia._nó không nhìn được nữa, bỏ nốt tay đang che mắt ra mà gân cổ gào lại.

Hắn ngó người nhìn giỏ đồ rồi lại quay sang nhìn nó nãy giờ chưa tiếp nhận nổi thông tin “đơ” ra. A, chắc tại tiểu thư như nó chưa bao giờ thấy mấy thứ này của đàn ông con trai nên thấy “ghê”.

- Có vậy mà hét ầm lên làm tôi tưởng chuyện gì to tát lắm.

- Quá to rồi còn gì. Lần sau tự giác bỏ vào trước đấy.

- Biết rồi._hắn nhăn nhó cầm cái quần chíp bỏ vào máy.

- Size có vẻ chuẩn._nó đưa ra một phát biểu “kinh thiên động địa”.

Hắn thấy mặt mình đang nó lên. Hử, cái gì thế? Đừng bảo là hắn đang xấu hổ nha? Không đời nào! Không bao giờ giữa mùa hè lại có tuyết rơi được. Hắn nhanh chóng xoay đi không để nó phát hiện được bất thường, bỏ xuống dưới. Nó thì chẳng hiểu hắn làm gì, cũng chẳng quan tâm. Nó đi dọn dẹp phòng hắn trong lúc chờ giặt đồ. May mà hắn không quá bừa bộn nên dọn cũng không mệt.

Dọn dẹp xong thì đồ cũng được giặt xong, nó chuẩn bị phơi đồ thì nhớ ra điều gì đó lại xuống dưới gọi hắn.

Phòng khách sang trọng vừa nãy bây giờ tối om, tên điên biến thái này lại đang giở trò quái quỷ gì vậy? Nó dựa vào ánh sáng duy nhất còn sót lại trên màn hình ti vi ở xa kia, lò dò bước từng bước một. Tiếng nhạc rừng rợn nổi lên làm nó sồn da gà, rồi bỗng “ten” một tiếng, nó giật mình quay lại thì thấy nguyên một con mắt mũi đỏ lôm toàn máu, đầu tóc rũ rượi, mặt trắng bệch đang há miệng thật to lao về phía nó (chị ấy có trí tưởng tượng thật phong phú :v). Phản xạ đầu tiên của nó là hét lên một tiếng rồi nhảy lên sofa – thứ gần đó nhất.

- Cô làm quái gì thế? Đau chết được._hắn nhăn nhó nhìn cái chân yêu quý bị giẫm đạp không thương tiếc.

- M...m...ma...ma _nó ú ớ kêu không ra tiếng.

- Cô trời không sợ, đất không sợ mà lại đi sợ mấy thứ trong ti vi thế này à?

- Ai bảo anh mở...hức...tắt đi được không?...hức...tôi...tôi...sợ! _giọng nói yếu ớt cầu xin của nó làm lòng hắn loảng xoảng vài tiếng.

Vội vàng tắt ti vi rồi bật tay cái “tách”, hệ thống điện lại được bật lên soi rõ khuôn mặt xinh đẹp ngấn nước kia làm hắn luống cuống.

- Sao mà khóc? _hắn ngồi xuống sofa, chăm chăm nhìn nó ngồi khóc rầm rức.

- Sợ.

- Tự nhiên xuống đây làm gì?

- Bảo anh lên phơi đồ.

Nó vẫn chưa nín khóc, nước mắt ứa khuất cứ thế rơi ra, trong veo lăn trên đôi má trắng bệch. Hắn không kìm được mà đưa bàn tay lên nâng cằm nó, tay kia khẽ lau đi những giọt nước mắt trên khóe mi, nhẹ giọng vỗ về:

- Ngoan! Không sao nữa rồi! Đừng khóc nữa!

Nói rồi hắn kéo tay nó đứng dậy lên trên, kéo một mạch nó tới cửa phòng giặt là. Nó đã nín từ bao giờ, khuôn mặt mới khóc xong ngô nghê, mũi đỏ đỏ như con mèo nhỏ, để mặc hắn kéo lên trên. Hắn buông tay nó, đem đồ của mình phơi lên, lại nhìn thấy...mặc dù nói vu vơ nhưng âm thanh không nhỏ:

- Size cũng không hề nhỏ.

Nó này giờ đứng nhìn hần, nhất thời bị câu nói của hần làm cho đỏ mặt tía tai, đứng im không nói được câu nào.

Hần cố gắng nhin cười nhìn người con gái trước mặt đang biến đổi sắc mặt từ trắng bệch sang đỏ rồi xám xịt mà không khỏi bật cười, may mà nén lại kịp. Hần xong việc liền xoay người bỏ đi bỏ nó đứng “bơ vơ”. Mãi sau đầu óc nó mới hoạt động trở lại, vội vàng phơi đồ của mình rồi tự hứa sẽ không bao giờ để hần thấy cảnh như vậy nữa. Xong xuôi nó đi ngủ, ngày hôm nay thực sự quá mệt mỏi làm nó nhanh chóng đi vào giấc mộng êm đềm.

Những ngày tiếp theo qua đi trong tẻ nhạt, hần ôm khư khư ti vi, chẳng để nó xem phim hoạt hình. Đã thế còn giữ đủ trò hạch sách làm nó phát bực. Nó thầm khấn cho hai tháng này qua thật mau đi, nó không muốn làm osin, không muốn làm nô lệ (chị này chém gió thành thần :v)

Đến ngày thứ ba nó mới nhớ ra “em yêu” của nó. Tại sao nó có thể quên được em ấy cơ chứ. Không lẽ chưa già đã lẫn. Nó lôi lap ra, cắm D lên mạng, nghịch ngợm, rồi tự nhiên lại vào Zing Mp3, mở bảng xếp hạng. Hừm, đứng đầu là “Gangnam Style” của PSY, nó nhấn vào. Âm thanh sôi động vang lên làm nó thấy vui vẻ hẳn, nó vặn volume lên hết cỡ rồi bắt đầu nhảy nhót.

Hần ở dưới nhà xem ti vi không yên. Nhạc thì to quá cỡ, còn rầm rầm cái gì vậy? Hết chịu nổi, hần hùng hổ đi lên tầng trên. Tới phòng nó, tiếng nhạc phát ra inh tai nhức óc làm hần không khỏi nhíu mày.

Cố nén tức giận, hần gõ cửa.

Không ai trả lời.

Lại tiếp tục gõ.

Vẫn không mở.

Hần dùng nốt kiên trì cuối cùng lại gõ.

Vẫn không mở...

Các cụ bảo “quá tam ba bận”, sức chịu đựng của hần đã đạt tới cảnh giới cao nhất, hần hung hăng đá cửa một cái.

“Rầm”

- Ôn ào quá!_hần đứng ngoài cửa bịt tai gào lên.

Nó đang nhảy nhót xị trong phòng bị tiếng động kèm tiếng gào trời long đất lở của hần làm khựng lại. Tiếng nhạc vẫn vang lên đều đều, âm thanh vô cùng sôi động. Hần tiến tới, mặt lạnh tanh. Nó sợ hãi tránh sang bên cạnh, đôi mắt nâu chăm chú nhìn hần với vẻ ngây thơ vô (số) tội, mặt dãn không thể tả (nên au sẽ không tả :v)

Hần lại chỗ máy tính, giảm volume xuống một chút rồi xoay người ra ngoài, khi đi qua nó còn không quên để lại một cái nhếch mép đầy thâm ý rồi ra ngoài đóng cửa phòng.

Nó đứng im như phỗng, cảm thấy mạch máu dưới da bỗng nhiên tăng nhiệt độ đột ngột làm người nó bốc hỏa. Tại sao ông trời giỗ trâu nó thế, cứ toàn cho hần thấy nó hâm dở như thế này mới chịu được à?

Hần ở ngoài cửa, nở một nụ cười tươi rói nhưng nhanh chóng tắt ngay (Á! Mẹ ơi! đẹp trai chết tuôi rồi T^T)

Nó phát hỏa, không biết làm gì đành chạy ra ban công. Ngay lập tức nó bị cảnh trước mắt làm cho kinh ngạc. Ban công này hướng ra sân sau nhà hần. Nó đến đây được 4 ngày rồi nhưng chưa ra đến đằng sau. Nhà hần thật xa hoa quá nha, trước đẹp sau cũng đẹp nữa. Cả một thảm cỏ xanh mượt trải dài đến ngút tầm mắt. Nắng đang lên sau bao ngày trời ảm đạm, cái nắng đông Hà Nội không gay gắt, nhẹ nhàng rắc xuống mặt cỏ xanh ướt sương ánh nắng chan hòa làm tắt cả cảnh vật như lung linh hơn. Điều khiến nó đặc biệt chú ý là cây hoa trắng toát ở đằng xa xa kia. Nó rất đẹp, dưới tán cây còn có cả xích đu trắng thanh khiết. Cảnh trước mắt nó không giống thật chút nào. Nó nhắm mắt lại, mở ra, cảnh vật vẫn y hệt. Nó quên đi sự việc xấu hổ kia nhanh chóng, quay vào lấy chiếc áo khoác len rồi chạy ù ra sân sau.

Hắn độc chiếm ti vi mãi cũng chán. Thấy nó chạy ra ngoài, vô thức đi theo nó. Nó ngồi trên xích đu trắng, dưới nắng mặt trời dịu nhẹ ánh lên vẻ thanh nhã. Tán cây bạch hoa cứ thế rắc từng cánh hoa nhỏ trắng muốt lên người nó. Dưới cây bạch hoa, thảm cỏ xanh rì lóng lánh sương càng làm nổi bật người con gái đang phiêu diêu kia. Cảnh sắc trước mặt làm hắn điêu đứng. Một vẻ đẹp nguyên sơ, dịu dàng, thánh thiện, lại không hề vương chút bụi trần. Trông nó giống như tiểu tiên nữ xinh đẹp trong truyện cổ tích luôn làm say lòng người. Hắn cứ đứng đó, ngây ngốc nhìn nó, không tự chủ được mà lấy điện thoại ra nháy liên tục.

“Phong ơi! Mày điên rồi! Mày đang làm trò gì thế hả? Tự nhiên đứng đây ngăn ngõ ngấm một đứa con gái. Mày không bình thường à?”_con quỷ sứ trong đầu hắn trỗi dậy.

“Cảnh trước mắt tuyệt nhiên rất đẹp. Hắn là con người nên rung động trước cái đẹp là chuyện thường tình”_thiên sứ thánh thiện trong hắn bảo vệ.

“Nghe tao này Phong. Trêu chọc cô ta đi”_con quỷ sứ cười ha hả.

” Không được! Cô ấy sẽ ghét mày!”_thiên sứ vội vàng can ngăn.

Hắn gạt phắt thiên sứ áo trắng sang một bên, tiến về phía nó trêu chọc:

- Cô ngồi đây chờ hoàng tử cười lợn tới đón à?_hắn nhún nhử.

- Anh..._nó định nói nhưng lại thôi, bầu không khí đang rất tuyệt vời, không thể để kẻ như hắn phá hoại được.

- Tôi làm sao?_hắn được nước làm tới.

- Vô duyên.

- Vô duyên là vô cùng duyên dáng! (câu này nghe quen quen ^^)

- Không thèm cãi nhau với anh. Tụt hết cả cảm xúc.

Nó quay đi, mặc hắn đứng đấy muốn làm gì thì làm.

- Không nói thì thôi. Xì!_hắn như trẻ con, bĩu môi “xì” một tiếng.

Nó không quan tâm, cầm lên một chiếc vòi tưới cho cây, mặc dù sương đọng trên lá rất nhiều nhưng mặt đất thì hoàn toàn khô. Hắn cũng hăng hái làm theo.

Hai người đang im lặng tưới cây thì hắn lỡ tay phun trúng vào người nó khiến nó ướt nhẹp.

- Ashhh...Chờ gì kì cục vậy?_nó nhún mày gắt lên.

- Tôi xin lỗi. Tôi không cố ý, chỉ là lỡ..._

Chưa để hắn nói hết câu nó đã chia thẳng vòi nước vào người hắn và...

“Phụt”

Mái tóc hạt dẻ của hắn tiếp nhận luồng nước đầu tiên, rồi cả người cũng dần trở nên ướt át.

- Cô dám phun nước vào tôi sao?_hắn tức giận gào lên.

- Tôi không cố ý đâu mà. Hi hi..._nó cười nịnh nọt nhưng ai cũng nghe ra là cười đếu.

- Cô...cô..._hắn tức giận nói không nên lời.

- Tại anh trước. Lêu lêu..._nó lè lưỡi trêu chọc.

- Là cô khiêu chiến trước đấy nhá..._hắn hô to rồi ngay lập tức chia luôn vòi nước về phía nó mà ra sức phun.

- Thích thì chiều. Liều thì chiến. Come on, babe..._Nó chu mỏ lên rồi cũng lăn xả vào.

Tại biệt thự rộng lớn nằm không xa nội thành, giữa cái nắng nhẹ và thời tiết rét run đặc trưng của mùa đông Việt Nam có hai kẻ điên khùng vừa hò hét, vừa đuổi nhau chạy vòng vòng, phun nước tứ tung...

(P&T: Từ từ, dừng lại! Có gì đó không ổn. Con TG kia! Mi mới nói cái gì?_đồng thanh

TG: *cười cười* Không có gì. *nói nhỏ* Hai đứa điên khùng thật mà, ta đâu có nói điều.

T&P: Lắm lắm gì đấy? Đẹp ra để anh chị lấy chỗ chiến tranh cái coi.

TG: Lâu lâu bon chen tí mà cũng không cho *bối bối*

T&P: *cười đều* Đẹp mới à TG? Đẹp thế ư ờ chơi.

TG: Không được. Đẹp mẹ ta mới mua. Mất mẹ ta giết T^T

T&P: còn không mau đi đi?

TG: *ngậm ngùi* chào m.n Ice đi, không được giao lưu nữa. Bai. Xi diu ơ gèn *vậy vậy*)

Hai đứa khùng vẫn phun nước vào nhau không thôi. Mãi cho đến khi cả hai đã thấm mệt mới chịu dừng lại.

- Tôi...mệt lắm rồi._hắn thở hổn hển.

- Cuối cùng...anh...cũng...nhận thua._nó vừa nói vừa thở.

- Ai nói thế? Ngồi nghỉ chút rồi tiếp tục._hắn vẫn ngang ngạnh như đứa trẻ bướng bỉnh.

- Thôi! Tôi xin! Anh không mệt thì tôi mệt.

- Thì thôi.

Hai đứa “TK” ngồi bệt trên mặt đất, đầu tóc ướt rồi mù, quần áo lấm lem nước với đất. Mãi một lúc sau mới trở vào nhà. Hắn giục nó đi tắm rồi mình cũng về phòng tắm luôn.

Tắm xong hắn ung dung xuống dưới chờ nó nấu bữa trưa. 30p trôi qua, vẫn chưa thấy nó đâu. Đầu hắn xẹt qua một tia nghi hoặc. Có lẽ nào nó ngã trong nhà tắm? Đang dùng đầu óc 14 năm đọc Conan của mình suy luận thì hắn thấy nó lò dò bước xuống.

- Tôi tưởng cô ngắt trên cành quất rồi chứ?_hắn châm chọc.

- Tôi là loại con gái yếu đuối thế à? Khinh người quá rồi nha.

Thấy nó vẫn đủ sức “đấu võ mồm” với mình thì hắn an tâm hơn. Chắc nó không ốm được.

Nấu ăn xong nó dọn dẹp, dặn hắn là tối nó không dậy nấu cơm, hắn tự ăn gì đó đi. Nó đi ngủ. Hắn ậm ừ, cũng không nhận ra vẻ khác thường của nó.

Nó cố gắng bò lên tầng, đầu óc nó đang xoay vòng vòng, cứ kêu ù ù như có con gì ở bên trong khiến nó khó chịu. Cơn mệt mỏi làm nó thiếp đi...

...Sáng hôm sau...

Hắn tỉnh dậy đã là 9h sáng, không ai gọi hắn dậy. Đáng nhẽ 7h sáng nó đã phải gọi hắn dậy ăn sáng rồi chứ? Hắn VSCN rồi xuống dưới nhà ôm “vợ yêu” (là em ti vi to tổ bố cựa hắn ý :v)

10h...

Hắn bắt đầu thấy đói, nó không nấu bữa sáng, cũng không hề thấy mặt mũi nó đâu từ sáng đến giờ. Không biết nó đi đâu nữa. Dù gì bây giờ nó cũng là osin nhà hắn, sống trong nhà hắn thì đi đâu cũng phải biết báo cho hắn chứ. Thật không coi ai ra gì mà. Hắn bực bội rút điện thoại ra gọi cho nó.

“I came in like a wrecking ball/I never hit so hard in love”

Điện thoại nó ở đầu giường reo không biết bao nhiêu lần. Nó cố gắng với lấy cái điện thoại nhưng cánh tay vô lực lại không chịu nghe lời. Chân tay nó giống như bị phè, không thể nhúc nhích.

Hắn gọi phải đến 20 cuộc mà chỉ có chuông, không ai bắt máy cả. Mới đầu hắn thấy tức giận, bây giờ thì lòng hắn lại hiện lên nỗi lo sợ mơ hồ. Có khi nào nó đã xảy ra chuyện? Hắn lắc đầu. Không thể nào. Gọi thêm vài cuộc nữa, kết quả vẫn vậy, nó không nghe đành chịu chứ biết làm thế nào bây giờ. Cơn đói thúc giục làm hắn tạm gác lại chuyện của nó mà đi tới tủ lạnh tìm đồ ăn. May mà nó có chốt cả đồng vào rồi.

Hắn lôi một hộp Chocopie với hai hộp sữa ăn tạm (người ta bảo “ngưu tầm ngưu, mã tầm mã” còn anh chị này “lợn tầm lợn” muahaha :v). Hắn ôm đồng hồ ăn lên phòng. Qua phòng nó lại nghe thấy tiếng nhạc phát ra (nhạc tối qua nó mở cho dễ ngủ). Hắn lắc đầu thở dài, lại không tắt à? Đẩy cửa vào phòng, không có ai. Lạ ở đầu giường vẫn đang mở, điện thoại để ngay đấy, thảo nào hắn gọi không nghe. Chắc đi vội nên quên không tắt lap, quên luôn cả điện thoại rồi. Hậu đậu đến thế là cùng.

Hắn tiến tới đưa tay tắt lap, không phát hiện ra nó đang bị cái chăn che mắt. Lúc hắn vừa quay đầu định rời đi thì tay tự nhiên truyền đến cảm giác bỏng rát làm hắn giật mình quay đầu lại. Bàn tay trắng nhợt của nó túm chặt lấy tay hắn, mong manh như một chiếc lá nhỏ sắp lìa cành. Hắn hốt hoảng lật chăn ra. Bàn tay nắm tay hắn dần buông lỏng, nó hoàn toàn lịm đi. Cả người nó mồ hôi đầm đìa, ướt cả bộ đồ ngủ. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầm nhưng giọt mồ hôi to bằng hạt đậu, tóc bết lại, cả người đỏ bừng.

Hắn run run đưa tay sờ trán nó, không tự chủ được mà thốt lên:

- Sốt cao quá rồi!

Hắn vội vàng rút điện thoại ra gọi cho quản gia.

Chỉ chưa đầy 10p, bác sĩ đã được mời đến. Sau khi kiểm tra một hồi mới lên tiếng:

- Cô ấy bị cảm, may mà phát hiện kịp thời nên không bị nguy hiểm đến tính mạng. Bây giờ tôi cho cậu một số thuốc, nhớ cho cô ấy ăn rồi uống thuốc, sẽ mau khỏe thôi.

- Cảm ơn ông.

- Tôi xin phép về trước.

- Quản gia. Tiền khách.

Quản gia gật đầu, dẫn ông bác sĩ đi khỏi. Vừa lúc đấy một nữ giúp việc bưng tô cháo nóng hổi nghi ngút khói.

- Để tôi...hắn đỡ lấy bát cháo.-Cô về khu vực đi. Có việc tôi sẽ gọi sau.

Cô giúp việc luyên tuyền rời đi. Đây là lần đầu họ được đứng gần hắn vậy, không muốn rời đi là phải thôi. Hắn bưng tô cháo nghi ngút khói vào phòng, đặt tô cháo lên bàn cạnh giường, hắn khẽ lay nó:

- Thy! Dậy ăn cháo nào!

Nó lơ mơ mở mắt, mắt mấy phút mới có thể nhìn rõ người trước mặt:

- Không ăn đâu...nó phụng phịu, mắt còn rơm rớm.

- Ngoan! Phải ăn cháo rồi uống thuốc mới nhanh khỏi, mới không mệt nữa chứ.

- Thuốc đắng lắm.

- Thôi nào. Ngoan. Tôi đỡ cô ngồi dậy rồi bón cho.

Chẳng cần biết nó đồng ý hay không hắn đã dựng người nó ngồi dậy, kê thêm một cái gối đằng sau lưng cho nó.

Thấy hắn bưng bát cháo còn đang nghi ngút trong tay đưa tới gần nó.

- Tôi tự ăn được mà...nó đưa tay run rẩy muốn với lấy tô cháo.

- Thôi. Tổ vẽ làm gì. Trông cô bây giờ cảm to cháo chắc đổ hết lên người quá. Ngồi yên tôi bón cho.

Nó cũng biết là hắn muốn tốt cho nó nên cũng không phản kháng nữa. Hắn mặt nghiêm túc ngồi tỉ mỉ bón cho nó từng chút, từng chút một, thỉnh thoảng cầm giấy ăn khẽ chấm quanh khóe miệng bị dính của nó. Mắt hắn ánh lên những tia sáng ấm áp, hành động vô cùng nhẹ nhàng, nâng niu. Mắt nó chỉ có thể nhìn thẳng vào khuôn mặt tuyệt mỹ trước mắt. Trông hắn giống thiên sứ ma mị hút hồn, lại dịu dàng. Tim đó không chịu yên thân, cứ “thịch thịch” làm mặt nó nổi lên từng tảng hồng nhẹ trên khuôn mặt trắng trẻo làm nó trông xinh như mộng, đáng yêu lúc ôm lại càng mỏng manh, khiến người ta thật muốn che chở.

- Này!...hắn gọi làm nó giật mình.

- Cái gì?_nó giống như người bị phát giác hành vi xấu, giọng run run.
- Thấy tôi đẹp trai thế sao?_hắn nở nụ cười yêu nghiệt chết gái làm mặt nó càng đỏ hơn.
- Đang mơ à?_nó cố trấn tĩnh giọng nói đá đều hắn.
- Chắc vậy. Trong mơ tôi thấy có người nhìn tôi chăm chăm.
- Bón cho tôi thì bón nhanh lên, nói nhiều vậy.

Hắn không nói gì, lại cười rồi tỉ mẩn bón nốt tô cháo cho nó. Ăn xong, hắn cầm cả nắm thuốc đủ màu với một ly nước lọc đưa cho nó:

- Này! Uống hết đi.
- Nhiều thuốc vậy? Không uống.
- Phải uống.
- Cho tôi uống với sữa được không?
- Không được. Phải uống với nước lọc mới có hiệu quả.
- Nhưng đắng lắm.
- Không nói nhiều. Uống mau nào.

Nó nhăn nhó hết nhìn hắn lại nhìn mấy viên thuốc xanh đỏ trước mặt mà không ngừng kêu gào trong đầu. Nhìn mặt nó biểu cảm kì dị làm hắn không nhận được, cười thành tiếng.

- Cười gì mà cười.
 - Không có gì. Uống đi.
- Nó nhắm mắt nhắm mũi nhét cả đồng thuốc vào rồi ực một hơi hết sạch.
- Giải lắm. Giờ ngủ đi.
 - Tôi ngủ suốt rồi. Giờ lại ngủ nữa á?
 - Cô sẽ thấy buồn ngủ nhanh thôi.

Hắn đỡ nó nằm xuống, kéo chăn lên ngang vai cho nó.

- Ngủ đi.
- Nó rúc vào trong chăn, chẳng mấy lại ngủ say như chết (chị này like a pig :v). Hắn chờ nó ngủ say rồi mới lại sofa ngay cạnh ngồi đọc sách, nhâm nhi đồng đồ ăn vặt để đầy trên bàn cạnh đó.
- Nó ngủ đến 4h chiều mới dậy. Có vẻ đã khỏe hơn rất nhiều. Nó quay người xuống giường.

- Dậy rồi à?
- Ừm.
- Đi đâu thế?
- Tắm chứ đi đâu. Người tôi đang bốc mùi này.

Nó giờ giờ cái áo ra để hắn kiểm chứng. Nhưng hình như có điều gì đó bất thường thì phải. Trên người nó đang mặc cái sơ mi đen bằng vải cao cấp, dài ngang đùi, tay áo được xắn tới khuỷu. What the hội? Bộ pyjama của nó đâu? Tại sao lại là cái này?

- Cái gì thế này?_nó gào lên.
- Hắn nhíu mày nhìn nó, chẳng hiểu mô tê gì cả, nghi ngờ hỏi lại:
- Cái gì là cái gì?
 - Sao tôi mặc cái này?_nó chỉ vào người, giọng run run.

- Áo của tôi.
 - Áo của anh? Áo của anh sao trên người tôi? Quần áo tôi đâu?
 - Quần áo cô thấm mồ hôi ướt, tủ đồ của cô lại khóa, nên tôi lấy tạm để thay cho cô.
 - Anh...anh nói...cái gì?_mặt nó trắng bệch, lấp bắp nửa ngày trời mới nói xong được một câu.
- Hắn đơ người. Cái biểu hiện này là sao? Không phải nó nghĩ hắn thay đồ cho nó đấy chứ. Ô mai gừng, à nhầm, oh my god? Hắn trong sạch mà. Nhìn sắc mặt biến đổi như tắc kè của nó hắn lại nảy ra ý định muốn trêu nó chơi.
- Là sao?
 - Anh...anh đã nhìn thấy những gì?
 - Tất cả.
 - Tất cả?_nó tưởng nó nghe nhầm.
 - Ừ. Tất cả.
 - Dương Hải Phong. Anh là đồ chết tiệt. Tại sao anh làm thế với tôi???
- Nó hét lên rồi òa khóc nức nở. 17 năm mặc quần áo của nó chỉ trong một này bị cái tên dê xồm kia thấy hết. Nó làm sao để mà đối mặt với hắn đây? Trời à? Sao ông ác vậy? Ông đui, mù, câm điếc à mà để kẻ xấu lòng hành như vậy chứ? Nó không ngừng cảm thán, càng ngày càng khóc to hơn.
- Hắn hốt hoảng, luống cuống không biết phải làm gì nữa. Trước giờ hắn rất sợ nhìn thấy con gái khóc.
- Nín xem nào._hắn quát lên
 - Huhu...huhu._nó không những không nín mà còn khóc to hơn.
 - Làm sao mà khóc._hắn lại gần nó hơn, chân tay thừa thãi không biết phải làm gì.
 - Tôi không làm gì cô cả. Người hầu thay đồ thì tôi đứng ngoài. Chỉ định trêu cô chút thôi. Nín đi._hắn hạ giọng khẩn cầu.
- Nó nghe vậy càng gào to hơn.
- Tôi đã bảo là tôi đùa rồi mà. Sao khóc nữa vậy?_tiếng khóc của nó nỉ non, cứ như phải chịu ủy khuất làm hắn rối bời.
 - Anh bắt nạt tôi. Hức...hức...
 - Nín đi. Tôi biết tôi sai rồi.
- Nó vẫn không ngừng được nước mắt, từng giọt, từng giọt cứ tí tách rơi xuống. Hắn cuống cuống:
- Tôi xin lỗi...xin lỗi mà.
- Nó vẫn không nín. Hắn không biết làm thế nào, đánh liều nâng mặt nó lên mà đặt môi mình lên môi nó. Cảm nhận được hơi thở thơm mát trên môi, nó giật mình, chỉ biết mở to mắt ra mà nhìn khuôn mặt hoàn mỹ kia được phóng đại hết cỡ, quên cả là đang khóc mà nhìn.
- Cái thằng cở hớ này đang làm gì nó thế này? H...hôn nó ư? Cái “first kiss” của nó. Nó để cho người yêu nó cơ mà. Tại sao hắn có thể trắng trợn mà cướp đi như thế này? Cái tên biến thái này. Nhưng hình như nó thấy thích hơi thở mùi bạc hà mát mát này, môi hắn cũng rất mềm nữa. (tuoi G.A.T.O T^T). Tia lí trí cuối cùng thức tỉnh, nó vội vàng đẩy hắn ra, hét âm lên:
- Anh làm cái trò gì thế?_mặt nó vô thức đỏ bừng lên.
 - Làm cho cô nín. Không phải cô nín rồi sao._hắn thản nhiên, cái mặt song song với trời làm nó chỉ muốn táng nguyên đôi dép thỏ nó đang đi vào mặt hắn.

- Anh có biết đây là first kiss của tôi không hả? Tôi để dành cho người tôi yêu cơ mà._nó chỉ thẳng mặt hần mà gào.(second kiss rồi chuy eì :v)

- Không ngờ cô sến thế._đổi ngược với khuôn mặt “gà chọi chuẩn bị lên sàn” của nó hần chỉ cười cười, mặt đều không chịu được (thế mà ta cứ phải chịu mà đứng miêu tả >”<)>

Hần vẫn cứ đứng mà “cười như đười ươi gặm chuối” (vâng, cô giáo miêu tả lớp au cười như thế ()). Nó tức muốn xịt khói ra đằng tai.

- Anh có ra ngoài không hả? Ra ngoài._nó lại gào.

Bây giờ ai thế nó cũng phải bò lăn ra cười (au đang lăn lộn trên sàn rồi :3). Mặt nó thì đỏ phừng phừng, tai đỏ lựng sắp xịt khói, mặt nhăn như khỉ. Hần nhìn lại càng thấy buồn cười, đầu tiên còn bụm miệng, lúc sau thì phá lên cười thoải mái làm nó đã ngượng còn ngượng hơn.

- Đi ra._nó đẩy mạnh hần, đóng cửa cái rầm.

Bị đuổi một cách phũ phàng mà hần không hề tức giận, thậm chí còn đứng đó cười ngây ngô, còn nói một câu rất nhỏ:

- Ngốc ạ. Đây cũng là first kiss của tôi đây. (đã bảo là second kiss rồi cơ mà =.=)

Nó ngồi dằn vặt, chửi rửa hần chán chê mới chịu đi tắm. Tắm xong nó lại định ngủ tiếp nhưng cái bụng nó lại phản đối, biểu tình rầm rộ. Nó vốn ăn nhiều mà hần cho ăn tí cháo từ trưa hết luôn ro.Nó xuống bếp nấu mấy món đơn giản, một loáng là xong hết.

Nấu xong thì lại có một vấn đề nảy sinh: CÓ NÊN GỌI HẦN XUỐNG ĂN HAY KHÔNG???

“Gọi hần xuống ăn đi”_tim động lòng.

“Không được”_lí trí kiên quyết.

“Mình mà ăn một mình thì hần sẽ hả hê vì trêu người được mình đó”_tim lập luận.

“Cũng đúng. Thôi thì gọi. Chuyện kia không đáng quan tâm”._lí trí mềm lòng.

“Đi nào”.

Đến trước cửa phòng hần, nó chần chừ mãi mới đưa tay ra gõ cửa.

“Cốc...cốc...cốc”

- Vào đi. Cửa không khóa._hần cất giọng lạnh lùng.

Nó đẩy cửa bước vào. Hần đang ngồi trên giường, hai tay khoanh ra sau đầu, mắt nhắm hờ ngồi nghe nhạc. Ánh sáng trắng nhợt nhạt buổi chiều hắt lên khuôn mặt hần đẹp như tạc. Hàng mi dài, khuôn mặt nam tính với làn da mịn màng, sống mũi cao thẳng tắp, còn đôi môi mỏng mị hoặc kia nữa. Tim nó “thịch” một cái, lại nhớ tới cảnh hồi chiều, mặt không khỏi ửng hồng. Nó lắc đầu xua đi cái ý nghĩ linh tinh trong đầu, cất giọng nhỏ nhẹ:

- Thưa thiếu gia! Mời thiếu gia xuống dùng bữa.

- Tôi không muốn ăn.

- Xì. Đồ xấu xa, nhỏ mọn, lợi dụng, dè xồm, động vật nguyên sinh. Không ăn thì tôi ăn một mình. Đồ làm phách.

Nó lạnh lạnh một tràng rồi xoay lưng định bỏ ra ngoài.

- Cô ra sớm hơn tôi nghĩ. Tưởng cô xấu hổ không dám ra luôn cơ._hần mỉa mai

Nó tức điên nhưng lại cố kiềm chế, dùng giọng thản nhiên mà nói một câu:

- Chẳng sao hết. Ở nhà con cún nhà tôi cũng hay làm thế.

Mặt hần biến sắc.

What??? Giống con cún nhà nó? Một đại thiếu gia đẹp trai, tài giỏi như hần hôn nó mà nó bảo giống như con “cờ hó” nhà nó á? (anh này bệnh tự sướng cao quá :v). Thật quá quắt mà.

- Xuống ăn cơm._nó nhìn khuôn mặt hần đổi màu không khỏi cười thầm.

- Ủ.

- Đồ công tử dỏm. Mới nói không ăn cơm mà.

- Bây giờ tôi muốn ăn rồi. Làm sao không?

- Không.

Nó ra khỏi phòng, cũng không để ý hần đang đi ngay sau mà chửi:

- Đồ đàn bà, đồ ki bo, đồ chấp vặt, đồ lợi dụng, đồ...đồ...Đồ gì nhỉ?_nó cứ lẩm bẩm một mình.

- Đồ vô liêm sỉ chứ gì._hần chen vào.

- A ha. Đúng rồi._nó nhảy cẫng lên, khoa chân múa tay thích thú.

- Cô được lắm._hần trầm giọng.

- Ối!_nó giật thót.- Anh...anh theo sau tôi à?

- Ủ. Chửi hay lắm.

- Hờ. Xuống ăn nhanh kẻo nguội hết đồ._nó mau chóng chạy xuống dưới, không dám nhìn ánh mắt giết người kia.

Ăn xong, nó kêu mệt rồi phúi quần lên phòng, để mặc hần với đồng bát to tướng. Lúc hần nhận ra bị nó gài nó đã đi từ lâu. Hần gọi giúp việc tới rửa rồi bỏ lên trên.

Nó về phòng, nằm lẩn lộn trên giường nghe ngặc. Chán chê mê mải rồi mà chả có gì thú vị, mới có 7h30 thôi. Hay là ngủ? Nó ngủ nhiều đến nỗi mắt sưng rồi, ngủ nữa chắc không mở được mắt mắt. Nó chợt nhiv ra lẩn dụng đồ hần ở nhà sách. Đúng rồi! Hần “cướp” sách của nó, bây giờ chắc chắn đang trong nhà, phải tìm đọc mới được.

Nó tới trước cửa phòng hần, gõ cửa.

“Cốc...cốc...cốc”

Không có động tĩnh gì cả, có lẽ hần còn đang xem ti vi dưới kia. Nó thử xoay nắm cửa. Cửa không khóa, hần không có thói quen khóa cửa sao? Nó chần chừ suy nghĩ xem có nên vào hay không? Kể cũng hơi vô duyên khi tự nhiên vào phòng con trai. Nhưng mà kệ, nó có trộm cắp gì đâu mà phải sợ cơ chứ. Nó bước vào, lúc chiều có vào phòng hần nhưng nó không để ý lắm, bây giờ vào nó lại thấy khá ngạc nhiên với cách bài trí không giống châu Âu cũng chẳng ra châu Á, cách bài trí tưởng như lộn xộn nhưng nhìn kĩ lại thấy nó rất sáng tạo, lại hài hòa. Nó lại gần giá sách. Hai giá sách phải cao tới ba mét kê sát hai bên tường với đủ loại sách từ kinh tế, khoa học tới truyện tranh. Trông phòng hần cũng giống cái thư viện thu nhỏ lắm. Nó cẩn thận tìm kiếm. Hừm, sao hần cất kĩ quá vậy?

- A! Đây rồi._nó reo lên sung sướng.

Cuốn “Khoa học và đời sống 5” nó đang tìm ở trên giá cao tít. Nó với tay lên. Sặc. Giá sách cao thế không biết. Nó làm gì thấp lắm đâu mà với không tới chứ. Nó lại kiễng chân, cao hơn được tí nữa, gần tới rồi. Bỗng một bàn tay với lấy cuốn sách cho nó. Nó giật thót, đôi chân đang kiễng bỗng chới với, nó theo hướng sàn gỗ mà ngã tới.

Cảnh tượng trước mắt thật rất mờ ám. Hần đang quấn một chiếc khăn tắm ở ngang hông nằm trên người nó, còn nó thì nằm trên tấm thảm lông màu đen. Quan trọng nhất là hai người đang mắt chữ O miệng chữ O luôn, mặt đối mặt, mũi chạm mũi, môi chạm môi. Nếu bây giờ ai nhìn vào cũng sẽ hiểu lầm đôi trẻ (mà kẻ gây ra là ta *cười lớn*)

Hai người vẫn nằm im bất động.

Chuyện là lúc nó ngã, hấn theo phản xạ có điều kiện đưa tay ra đỡ. Đáng thương thay là trời thích phụ lòng người, “người đàn ông hấp dẫn nhất thế giới” đã kịp kéo hai người xuống tạo ra cảnh tượng ám muội kia. (trờiii nào? ta đó. muahihi :v)

“I came in like a wrecking ball/I never hit so hard in love”

“Đừng vội vàng em hãy là em của ngày hôm qua/Đừng bỏ mặc anh một mình nơi đây”

Hai chiếc điện thoại không hẹn mà cùng reo làm hai con người bất động này giờ sức tỉnh. Hấn lật đặt đứng dậy với điện thoại đầu giường, cố gắng bình ổn trái tim đang nhảy tung tung, nó cũng móc điện thoại ra.

- Tao/tớ nghe đây._hai người, hai điện thoại, hai nơi cùng đồng thanh.
- Đến BLUE chơi đi._Thảo và Tú mỗi người gọi ột người khác nhau cùng nói một câu.
- Ủ. Tớ đến ngay._nó nhỏ nhẹ.
- Chờ tao tí._hấn nói cụt lủn.

Nãy giờ trong phòng vẫn là không khí kì quặc, ngọt ngào vô cùng. Hấn đành lên tiếng:

- Cô cũng tới đó hả? Thay đồ đi tôi chở cô đi.
- Ủ._nó trả lời nhẹ nhàng rồi chạy như bay ra khỏi phòng.

Tim nó vẫn đang loạn nhịp, có một cảm giác kì lạ nhen nhóm trong tim. Nó bất giác đưa tay lên môi. Trên đó, vẫn còn lưu lại mùi bạc hà với hơi thở nam tính của hấn. Nó không biết từ bao giờ mà thànhkiến của nó với hấn đã biến mất. Không phải là nó đang thích hấn chứ??? Nó lắc lắc đầu. Không bao giờ và đừng mong chờ, hấn là đồ đáng ghét, đáng ghét. Nó tự nhủ rồi mau chóng thay đồ. Khi nó vừa mở cửa bước ra thì cánh cửa đối diện cũng mở ra cùng lúc. Nó không dám nhìn hấn, cả ngày hôm nay đã quá nhiều chuyện xấu hổ rồi. Hấn cũng không nói gì, lẳng lặng đi trước, nó đi theo sau.

Trên đường đến BLUE vẫn là sự im lặng bức người. Hai con người trên xe, mỗi người đều mang theo suy nghĩ riêng của mình.

10. – Chương 10

Chương 10: Sự cố

...Bar BLUE...

Tụ điểm ăn chơi của các tiểu thư, công tử đông hơn mọi ngày, người ra vào tấp nập, dưới sàn hàng tá những con người trẻ tuổi đang lắc lư điên cuồng theo điệu nhạc của DJ trên kia, kèm với ánh đèn xanh đỏ nhảy loạn lên không khỏi khiến người ta đau mắt.

Với không khí như vậy chẳng có ai muốn để ý xung quanh mà sự xuất hiện của đôi trai gái đang bước vào thật sự gây được ấn tượng mạnh mẽ khiến người ta ngừng thở. Chàng trai với dáng người cao ráo, có lẽ cao hơn tất cả những người ở đây, khuôn mặt y như thiên thần điển trai một cách không thật, đẹp từng nanô mét khiến người khác ngỡ ngàng. Sống mũi cao cương nghị, đôi môi quyến rũ làm không biết bao người si mê. Cô gái bên cạnh cao tới nách chàng trai, khuôn mặt điển hình của những con búp bê, xinh đẹp, đạt tới chuẩn mực nghệ thuật. Làn da trắng nõn giống như phát sáng ở nơi thiếu ánh sáng này. Hai người tiến vào, khách trong bar không ai nói với ai tự động dẹp ra nhường đường cho hai người. Phải mấy phút sau, khi hai bóng dáng ấy đã đi khuất mọi người mới như hoàn hồn, tiếp tục những công việc đang dở...

Lên tới căn phòng quen thuộc, nó với hấn vừa vào đã thấy đập vào mắt những cảnh tình cảm tới phát ói. Tú thì ôm Thảo ngồi trên đùi mình, tay cầm ly rượu xoay xoay cho Thảo uống còn Thảo đang đút hoa quả cho bạn người yêu với ánh mắt toàn trái tim. Nó rùng mình, gai ốc trên người đua nhau nổi lên. Hấn cũng chẳng khá khẩm hơn khi nhìn thấy Hải với My đang ôm nhau ghé tai thăm thăm thì thì rồi cười thích thú. Miếng táo trong tay My còn anh một miếng, em một miếng sến không chịu được. (nổi da gà với anh chị này luôn ~.~)

Đường như không chịu nổi nữa hấn mới trầm giọng:

- Chúng mày thôi được rồi đấy. Sến muốn ói.
- Tôi đồng ý với ý kiến của anh, nổi hết cả da gà da vịt.__nó nói rồi đưa hai tay lên xoa xoa cánh tay.
- Hai người không muốn xem thì nhắm mắt lại.__Tú phản bác, vẫn không thôi ôm Thảo.
- Đừng nói hai người GATO với tụi này nha.__My nháy mắt đầy ẩn ý.
- GATO con khỉ ý.__hắn với nó cùng đồng thanh.
- Ai ai. Biết hai người tình chàng ý thiếp rồi.__Thảo tặc lưỡi.

Mặt nó thoáng chốc đỏ lên nhưng ngay lập tức trở về trạng thái bình thường. Dạo gần đây mấy người này thường ghán ghép mãi, không những nó không thấy bức mà còn thấy có gì đó vui vui trong lòng. Không lẽ, nó “thích” hắn? Mà thích là cái khỉ gì nó còn không biết, có lẽ đó chỉ là cảm xúc nhất thời thôi.

- Không nói được gì nữa à?__Hải khích逗逗.
- Vợ vẫn. Lũ lảm chuyện.__hắn nhìn mặt bước tới ghé ngồi xuống, nó vẫn đang suy nghĩ vẫn vơ.
- Nàng ơi! Nàng bay đi đây vậy?__Thảo đứng lên nắm tay nó cười cười.
- Hở? Bỏ tay tớ ra đi. Ghớm quá.__nó giãy nảy lên rồi phi lại chỗ gần hắn ngồi. Mặc dù không thích nhưng cơ bản là còn ghế đẩu trống, không ngồi đẩu thì ngồi đâu.
- Hay hai người thử yêu nhau đi.__Tú nói rồi cười nham nhở.

Nó đang tu ngum rượu nghe vậy thì sắc, quay ra phun luôn vào kẻ mới phát biểu, mặt nhăn nhó:

- Điên đủ chưa?__lại là cái giọng nói kia đồng thanh.
- Oa oa. Ẩn ý quá ta. Hay yêu rồi mà cứ giấu tụi này?__My cười tươi.
- Tôi/tớ mà thêm yêu cô ta/hắn ta á?__nó và hắn cùng phản ứng quyết liệt.
- Chối nhanh thế. Càng chối bọn tao càng có lí do để tin rằng hai đứa có tình cảm.__Hải gật gù kiểu như chuyên gia.
- Tớ thề, Lê Huyền Thy này không bao giờ yêu tên khó ưa kia, cho dù cả thế giới có mình hắn là con trai.
- Tao mà yêu nó tao đi bằng đẩu.
- Cuộc sống đẩu lường trước điều gì.__Hải hát vu vơ nhưng thực chất vẫn là cho hai nhân vật chính nghe.
- Thôi. Bỏ đi.__nó lên tiếng phá vỡ cái bầu không khí kì quặc.
- Không được. Bỏ là bỏ thế nào?__bốn cái loa cùng phóng thanh.

Đang lúc bị dồn vào đường cùng thì Quân xuất hiện:

- A! Huyền Thy! Lại gặp cậu rồi. Có duyên ghê nha.
- O Quân! Cậu cũng tới đây à? Qua đây ngồi với bọn tớ cho vui.
- Các cậu không phiền nếu tớ ngồi cùng chứ?__Quân vừa hỏi vừa nở nụ cười lịch sự.
- Không. Phiền gì đâu. Càng đông càng vui. Cậu ngồi đi.__Thảo niềm nở.

Quân rất tự nhiên ngồi xuống cạnh nó, môi vẫn luôn luôn cười.

- Thy không định giới thiệu cậu ấy với bọn này à?__Hải nháy mắt.
- À quên. Giới thiệu với mọi người đây là Quân. Cậu ấy học bên lớp 11B2. Hôm nọ tớ với cậu ấy vô tình gặp nhau ở vườn lâm sinh trường mình. Cậu ấy thú vị lắm.__nó liến thoắng.
- Chào các bạn. Rất vui được làm quen.
- Ủ. Bọn tớ cũng vậy. Tớ là Tú, ngồi cạnh tớ là Thảo, kia là Hải và My, cái thằng mặt sắt ngồi cạnh Thy là Phong.

Cả bọn nhanh chóng làm quen rồi ngồi trò chuyện tíu tít, bỏ mặc hấn ngồi làm “lạnh lùng boy”.

Tự nhiên hấn thấy khó chịu vô cùng. Nó lúc nào cũng thân thiện với tất cả chỉ riêng với hấn là lúc nào cũng xù lông xù cánh rồi gây sự khích bác nhau. Lại còn cái “thằng” kia nữa, ngồi xa xa ra cái coi, ngồi sát vậy làm cái gì chứ? Sắp ôm nhau đến nơi rồi. Hấn thấy người càng lúc càng nóng, sắp phát hỏa luôn rồi vậy mà chả ai thèm nhìn hấn một cái luôn.

- Tôi có ý này. Chơi quay chai uống rượu đi._Tú cười nham hiểm.

- Chơi thì chơi. Sợ gì._nó hùng hổ.

Vậy là cả bọn gọi thêm hai chai rượu nữa. Cả bọn chơi vô cùng hăng hái, chả mấy chốc đã hết hai chai.

- Thêm chai nữa em ơi._Hải vỗ tay.

- Thôi. Muộn rồi. Đi về._hấn nãy giờ ngồi như cái bóng thì lên tiếng.

- Ai za. Có người đau lòng rồi kìa._Thảo cười te.

- Cũng phải thôi. Ai bảo Thy đen đui, lần nào cũng uống. Hết cả rượu của bọn này luôn rồi.

- Tao không chấp chúng mày._hấn nhăn nhó.

Cô phục vụ mới đem một chai rượu nữa ra hấn đã đuổi vào không thương tiếc.

- Thôi muộn rồi, về đi._Thảo nhìn đồng hồ thúc giục.

- Ủ. Giải tán. Hôm nào lại tiếp tục nhé._My cười toe.

- Về sớm thế. Tổ chơi nữa cơ. Phải trả thù._Nó lè nhè.

- Để lần sau nhá._Hải toe toét.

Thế là cả bọn lục đục kéo nhau ra về. Nó say quá nên hấn với Quân phải giữ. Lúc say ai cũng sẽ không bình thường, nó cũng không phải ngoại lệ. Nó cười tíu tít đưa tay vỗ vỗ lên mặt hấn:

- Cái mặt này đẹp trai bán cho nhà chứa là có bọn tiền này. Haha.

Hấn phát khùng buông tay nó, mặc nó chơi với suýt ngã. May mà Quân nhanh tay níu lại được.

- Phải công nhận cậu bỏ kính ra trông đẹp trai kinh khủng nha._nó vuốt vuốt khuôn mặt mịn màng.

- Đi về._hấn nắm tay nó định lôi đi.

- Để tôi đưa cậu ấy về._Quân vẫn giữ lấy nó khư khư.

- Tôi đi với Quân. Anh về đi.

Hấn hậm hực bỏ lên xe về trước. Lần này là nó trêu người hấn, sau này bị hấn hành hạ cũng đừng trách hấn ác. Hấn phóng như bay lướt qua nó.

Quân bế nó đặt lên phía sau chiếc mô tô đen ngòm, lấy mũ bảo hiểm đội vào cẩn thận cho nó rồi mới lên xe phóng vù đi.

- Chậm quá. Nhanh nữa đi Quân._nó lè nhè.

- Ôm chặt vào nhé.

Nó tự giác ôm lấy eo cậu bạn, Quân rồ ga, chiếc xe phóng tít, nó phấn khích hét lên. Quân nở nụ cười tươi, nó thật đáng yêu.

Khuya...Đường phố vắng tanh không một bóng người, thỉnh thoảng mới có một chiếc xe vọt qua nhanh chóng. Ánh đèn cao áp vàng vọt chiếu sáng con đường toàn lá rơi. Nó thoải mái la hét, phấn khích đến tột cùng. Quân theo chỉ dẫn của nó lái xe về nhà hấn.

Hấn về từ đời nào mà không thấy nó về. Hấn lo lắng đi lại ngoài ban công.

“Ki...i...i...iii...t”

Chiếc mô tô đỗ lại trước cánh cổng sắt đen sì. Quân bước xuống trước rồi bế nó đặt xuống. Nó loạng choạng đứng không vững nên Quân phải dìu nó đến cổng để nó mở cổng.

- Bye Quân nhé._nó giơ tay kiểu bộ đội.

- Ủ. Vào nhanh kéo lạnh nha.

Hắn thấy mặt mình nóng nóng, có gì đấy chua chua dâng lên nghẹn đắng trong lòng. Hắn bực bội quay vào đắp chăn ngủ luôn.

Khó khăn lắm nó mới vào được trong nhà, chưa kịp cởi áo khoác lẫn ra sofa ngủ luôn. Mãi tới nửa đêm lạnh quá mới lò dò lên trên tầng. Ở nhà phòng nó ở tầng 2 bên trái nhưng ở nhà hắn phòng nó lại ở bên phải. Vì say quá, nó cũng không biết vào nhầm phòng nên rất tự nhiên chui vào cái giường rộng thênh thang, cởi áo khoác ra rồi kéo chăn ngủ ngon lành.

... Sáng hôm sau..

Ánh nắng mùa đông nhẹ nhẽ rắc những sợi li ti xuống khắp nơi, sương vẫn chưa tan hết dùng đục vương vẩn khắp nơi như những cục bông khổng lồ. Nắng và sương quyện vào nhau tạo nên một bức tranh thơ mộng. Ánh nắng rọi vào qua ô cửa sổ sát đất không buông rèm rọi vào mi nó. Nó khẽ cựa mình tránh đi ánh nắng, theo bản năng rúc vào một chỗ ấm áp. Hừm, cái thứ trước mặt thật sự rất ấm, còn có mùi thơm thoang thoang rất riêng, quyến rũ vô cùng làm nó ra sức hít hà. Nhưng mà có gì đó không đúng thì phải. Nếu nó không lầm thì trên eo nó có một bàn tay, à không, một cánh tay mới đúng còn nó thì đang gối đầu lên một cánh tay khác. Nó lơ ngơ ngẩng đầu lên. Đập vào mắt nó bây giờ là khuôn mặt phóng đại hết cỡ của hắn. Nó không tin vào mắt mình, nhắm mắt thật chặt rồi mở ra, vẫn là khuôn mặt như hồ ly tinh của hắn, đẹp yêu nghiệt, thậm chí nó còn thấy mấy cái lông tơ trên mặt hắn long lanh trong nắng. Cơ mà cái gì thế này? Nó ôm hắn ngủ????

- A...a...a...a..._sau một cơ số phút nó mới nhận thức được vấn đề rồi nó mới bật dậy hét ầm lên.

- Sao thế?_hắn hỏi bằng cái giọng ngái ngủ (giả vờ 100%).

- Anh...anh..._nó lắp bắp không thốt nên lời.

- Làm sao?

- Huhu...Không biết đâu...huhu...Sao anh vào phòng tôi?

- Cô nhìn lại xem phòng ai?_hắn trả lời bằng cái giọng đều đều, mắt còn chưa mở.

Nó ngừng khóc, đưa mắt nhìn quanh căn phòng một lượt. Đây là phòng hắn 100%, nhìn đồng sách kia là biết.

- Anh bế tôi sang đây?_nó nghi ngờ.

- Cô nặng như lợn ai mà bế cho được?

Nó ngồi ngẫm nghĩ. Không lẽ nó sang phòng hắn thật? Nó xó tạt cứ hể uống say là không biết trời trăng mây gió gì nữa. Hơn nữa, phòng hắn cùng phía với phòng nó ở nhà...

- Nhưng nếu thấy tôi nằm đây anh phải biết qua phòng khác chứ?

- Hôm qua tôi cũng có tỉnh đâu. Cái này không trách tội được. Là cô tự nguyện.

“Tự nguyện”???Hai từ phát ra từ miệng hắn nhẹ nhàng nhưng với nó không khác gì búa tạ giáng vào đầu. Nó như muốn điên luôn. “Tự nguyện” tức là nó tự chui vào nằm với hắn, tự nguyện ôm hắn. Chuyện này mà đồn ra ngoài thì mặt mũi nó biết để đâu được chứ. Nó luống cuống chạy ra ngoài, đóng cửa phòng hắn cái rầm. Nó tựa vào ban công cuối hành lang mà hét:

- A...a...a...a...a...

Hắn ngồi trong phòng cười ngặt nghèo bò lăn cả ra giường. Nhìn cái mặt của nó lúc vừa mếu máo vừa suy nghĩ trông buồn cười vô cù

ng, khó khăn lắm hần mới tìm được không bật cười nhưng bây giờ tất cả quá giới hạn, hần cười như chưa bao giờ được cười luôn.

Thực chất hần đã dậy trước nó tầm 10p, cũng thấy lạ vì nó cứ rúc vào lòng hần rồi luồn tay qua tay hần để ôm eo, hần định gọi nó dậy nhưng tự nhiên lại muốn xem phản ứng của nó nên lại giả vờ ngủ tiếp. Đúng là không ngoài dự đoán của hần.

Hần phải công nhận rằng lúc nó ngủ trông đáng yêu vô cùng. Hàng mi dày, đen, dài che đi đôi mắt tinh nghịch thường ngày. Hai má nó hồng hồng, vương vài sợi tóc tơ mềm mại. Đôi môi anh đào he hé, thỉnh thoảng lại tru lên như mời mọc con người ta phạm tội. Hần nhớ lại mà không khỏi nở một nụ cười.

Nụ cười của hần chưa kéo dài được bao lâu thì cái đồng hồ đã đập thẳng mắt hần, chỉ còn 15p nữa là vào lớp. Hần vội vàng bật dậy thay đồng phục. Ra ngoài thì thấy cửa phòng bên cạnh vẫn đóng kín, có cả tiếng thút thít của nó bên trong.

- Còn 13p nữa. Tôi đợi dưới nhà.

Một câu nói ngắn gọn đủ cảnh tỉnh con người bên trong. Nó như lò xo bật tới tử quần áo thay vội bộ đồng phục rồi phi xuống sân với tốc độ ánh sáng. Nó mở cửa xe sau rồi nhanh chóng leo lên, hần không nói gì, lặng lẽ đạp ga phóng vút đi.

Với kiểu đi xe bán sống bán chết, chiếc xe của hần đã kịp dừng đúng lúc bác bảo vệ chuẩn bị đóng cổng. Thấy hần bác bảo vệ lại lật đật mở cổng. Vì hần là hội trưởng hội học sinh trường, thỉnh thoảng có việc đột xuất vẫn đi muộn nên được đặc cách, không lo bị nhốt bên ngoài (toàn ngủ nướng dậy muộn thì có :v)

Hần thì qua ngon ơ còn nó thì bị chặn lại.

- Cô này là học sinh lớp nào? Đi muộn không được vào __bác bảo vệ nghiêm nghị.

- Cháu...cháu...__nó đang phân vân không biết phải nói sao thì hần xen vào.

- Cháu nhờ bạn ấy đi làm một vài việc cho hội học sinh ạ.

- À. Vậy được rồi. Cháu vào đi.

Nó và hần cùng nhau bước vào lớp. Lớp đang truy bài, tiếng lảm rảm không phải học bài cũ mà là tiếng buôn chuyện sôi nổi. Thấy nó và hần đi song song cạnh nhau thì mọi ánh mắt không hẹn mà cùng chiếu vào người cặp đôi đang đi về cuối lớp. Không gian im ắng đến ngạt thở. Mãi đến khi nhân vật chính ngồi vào chỗ mình rồi thì tiếng xì xào lại tiếp tục nổi lên.

- Trông kìa. Anh Phong đi với con nhỏ cùng bàn đấy.

- Chắc nó gỡ thủ đoạn gì đấy mới dụ dỗ được anh Phong.

- Công nhận. Nhan sắc con nhỏ đó bình thường quá làm sao lọt được mắt anh Phong.

- Chả nhẽ hot boy cuối cùng của lớp mình cũng có chủ nốt rồi à? Chán quá. Tuổi đi chết đây!!!

- Bla...bla...bla...

Mặc dù được làm tâm điểm của sự chú ý nhưng nó chẳng mấy may để tâm chút nào. Đầu óc nó bây giờ trống rỗng, chẳng nghĩ được việc gì ra hồn cả. Nó cứ ngồi ngơ ngẩn hết một tiết học, mãi cho đến khi điện thoại trong túi quần rung hân vía của nó mới bay được về nhập vào xác.

“Hết giờ ra canteen nhá ^^”

“Ok. Qua lớp gọi tớ nhé :3

“Tớ biết rồi. Học đi ”

Nó đọc xong tin nhắn, chán nản nằm xuống ngủ chờ hết giờ. Ra chơi, Quân đứng ở cửa gọi to:

- Thy ơi! Thy!

Nó đang mơ mơ màng màng ôm bàn nghe tiếng gọi ngồi bật dậy, dòm dòm ngó ngó (chưa tỉnh ngủ ý mà :v)

- Tớ ở đây._Quân cười, giơ tay vẫy vẫy.

Hắn ngồi chơi game này giờ, vừa chơi vừa canh cho bọn kia không phá nó, tự nhiên thấy nó bật dậy, rồi nghe giọng nói quen quen kia cũng theo nó quay ra nhìn. Nó đứng dậy, vuốt vuốt cái váy cho thẳng rồi ra ngoài cửa, vừa đi vừa cười toe toét. Hắn nhìn theo bóng nó, đôi mắt trống rỗng, vô hồn.

...

Sau khi “xử đẹp” một tô phở, một cái bánh mì kẹp thịt, một quả trứng ốp la, một cốc sữa thì nó đang ngồi ăn bím bím. Bỗng nhiên Quân hỏi nó:

- Chiều đi chơi với tớ nhé?

- Ừ. Mà đi đâu?

- Bí mật.

- Oa. Nói đi mà. Tớ hồi hộp lắm.

- Không được.

- Nói đi. Nói đi mà.

- Bí mật không thể bật mí. Tới nơi Thy khác biết.

- ...

Nó và Quân cứ thế rôm rả hết giờ ra chơi. Mãi cho đến khi chuông réo rất mới chịu lết xác về lớp.

- Lát tan học nhớ đợi tớ nhé.

- Tớ biết rồi.

- Bye cậu nhé.

- Ừ._nó giơ tay vẫy vẫy rồi đi vào

Nó ngồi xuống ghế, chẳng buồn nhìn cái mặt của “bạn cùng bàn” đang nhăn nhó khó coi vô cùng, thản nhiên úp mặt xuống bàn ngủ tiếp.

Hắn nhìn nó. Lại ngẩn ngơ một lúc. Hắn đang tức mà chính hắn cũng chẳng hiểu hắn tức vì điều gì. Chỉ cần thấy nó đi với người con trai khác là máu nóng của hắn cứ dồn hết cả lên. Cái con người này lúc nào cũng làm hắn khó chịu. Có khi nào...

Cái ý nghĩ mới nhen nhóm còn chưa kịp bùng đã bị hắn cho gáo nước tắt ngúm. Lắc đầu xua đi ý nghĩ vớ vẩn, hắn tiếp tục cắm mặt vào chơi game tiếp.

Một ngày học trôi qua nhanh chóng, nó vì được nạp đủ năng lượng nên trưa cũng không thèm dậy ăn nữa. Cả lớp đã về hết, chỉ còn lại nó với hắn trong lớp. Ánh nắng vàng yếu ớt rọi lên người nó khiến người nó như sáng bừng lên, long lanh đến lóa mắt.

- Đi về thôi con lợn._hắn ghé sát tai nó mà gọi.

- Lợn quay đâu cơ?_nó hỏi lơ mơ, chép chép miệng.

- Lợn quay cái đầu cô ý._hắn bực mình đứng dậy vò đầu bứt tai, không biết phải làm gì với kẻ trước mặt.

Quân bước vào lớp, cười với hắn một cái xã giao rồi lại gọi nó.

- Thy! Dậy đi nào.

Nó vừa nghe thấy thế vùng ngay dậy. Do đứng lên quá nhanh mà đầu nó đập vào cằm hắn đánh cộp một cái. Hắn bị đau ôm cằm, nó ngồi phịch xuống ôm đầu xuyt xoa.

- Cô bị điên à? Đau chết tôi rồi.

- Hic. Lần sau tránh xa tôi ra. Đau chết được.

Quân vội vàng đưa tay xoa đầu cho nó, vừa xoa vừa ân cần hỏi:

- Cậu đau lắm không?
- Hơi hơi thôi. Không sao rồi.
- Mình đi nhé.
- Ừm. Đi nhanh lên. Hồi hộp quá.
- Hai người đi đâu?_hắn bị bơ đẹp này giờ bây giờ mới lên tiếng.
- Đi chơi. Anh về trước đi.

Nó đáp gọn lỏn rồi vợ cặp kéo Quân đi mất.

Hắn đứng im nhìn theo bóng dáng nó khuất dần, trong lòng bỗng thấy mất mát. Mãi lâu sau mới rời đi.

Trong khi đó nó đang thong dong trên chiếc xe mini màu bạc của Quân theo hướng ngoại thành mà đi. Nó ngồi sau xe, mái tóc màu hạt dẻ bay bay trong cái nắng nhạt. Mới đầu nó còn thích thú chỉ trở, lúc sau bắt đầu chán dần, chốc chốc lại hỏi:

- Đến chưa Quân?
- Sắp đến rồi.

Một lúc nữa:

- Đến chưa Quân?
- Chút nữa thôi.
- Lâu quá vậy?
- Tổ hát cho nghe khỏi chán nhé.
- Ừm. Hát đi.

- ” Có chút bối rối, chạm tay anh rồi

Vì anh đang mơ giấc dịu dàng

Có chút thương nhớ, chạm môi anh rồi

Vì em yêu chỉ yêu mùa ghé thôi

Có chút thương nhớ, làn môi nhẹ nhàng

Khi em, yên say trong giấc

Có chút thương nhớ chỉ là mơ mộng thôi

Vì anh...Luôn mong được có em

Người nói yêu anh đi, người nói thương anh đi

Để cho tim này đừng ngóng trông hao gầy

Hãy đến bên anh đi

Để mai trọn vẹn chúng ta

Vì nơi tim này luôn có

Tình yêu giấu kín cùng thương nhớ...Cho em...”

Nó im lặng nghe Quân hát, giọng hát êm ái rót vào tai rung động từng góc ngách trong tâm hồn làm nó quên luôn đoạn đường phía trước, chỉ chăm chú nghe hát.

Sau khi tổ chức “liveshow” phục vụ khách sộp sau lưng chán chê cuối cùng nơi họ cần tới đã ở trước mặt.

- Đến rồi đây Thy.

Nó xuống xe, hoàn toàn choáng ngợp với phong cảnh trước mắt. Nguyên một cánh đồng hoa bồ công anh trải dài hút mắt đang rạp rờn trong gió, những cánh hoa trắng muốt nhỏ tí xíu bay đầy trời, đẹp đến mê hồn.

- OA...._nó chỉ kêu lên như vậy rồi chạy ù xuống cánh đồng hoa.

Nó nhảy nhót tung tăng xuống, thích thú thốt lên:

- Đẹp quá đi!!!

- Thy thích không?

- Có. Tớ thích lắm.

Nói xong nó lại cười xòa chạy tung tăng nghịch ngợm khắp nơi. Quân kiếm một chỗ gần đấy ngồi xuống, cầm điện thoại làm phó nháy. Có lúc chụp được nó đang cong môi thổi mấy bông hoa, có ảnh nó lại cười rạng rỡ trong ánh tịch dương chói lòa.

Sau một tiếng đồng hồ chạy quanh đồng hoa, nó đã thấm mệt. Quân gọi người đem xe tới đưa nó về. Mấy tia sáng cuối cùng cũng đã tắt hẳn, trời tối nhanh chóng. Nó lên xe, Quân mở nhạc, bản “Time boils the rain” của Ngô Diệc Phàm vang lên êm ái làm nó thiếp đi lúc nào không hay (bài này hay lắm luôn ý ^^). Quân lái xe phóng đi trên con đường vắng, chốc chốc lại quay sang ngắm nó.

...Tại nhà hắn....

Hắn lo lắng đi đi lại lại trong phòng khách, gần như phát điên lên. Trên cái ti vi to oạch đang điểm giờ chiều thời sự. Vậy là nó đã đi 3 tiếng rồi. Trời tối như vậy mà chưa thấy mặt đâu. Trông mặt tên Quân đấy không đáng tin chút nào, nó lại ngây thơ quá, có khi nào bị lừa không? (anh này xem phim nhiều quá bị ngộ). Đúng lúc hắn định báo cảnh sát thì chuông cửa reo vang:

“Tinh toong...tinh toong...”

Hắn vội vàng vợ lấy áo khoác chạy ra cổng nhưng vừa tới nơi thì hắn khựng lại. Là Quân.

- Cậu đến đây làm gì? Cô ta đâu?

Quân bất ngờ suýt rớt cả cằm khi thấy hắn:

- Cậu ấy trong xe tôi nhưng ngủ rồi.

- Gọi dậy đi.

- Đừng.

- Không gọi dậy cậu định đưa cô ta vào nhà kiểu gì?

- Tôi sẽ bế cậu ấy. Phìền cậu chỉ phòng cậu ấy cho tôi.

- Tôi không thích cho người lạ vào nhà._hắn bắt đầu thấy khó chịu.

- Nhà cậu?_Quân ngạc nhiên tốt độ.

- Phải._hắn chắc nịch.

- Vậy...Tại sao cậu ấy lại ở nhà cậu?

- Osin riêng._hắn bình thản phun ra hai từ.

- OSIN???_Quân như không tin vào tai mình hét lên.

- Ủ. Có gì lạ sao? Mà cậu không định đánh thức con lợn kia dậy chứ?

- Xin lỗi. Tại tôi hơi bất ngờ._Quân đưa tay vò vò tóc.

- Thôi. Cậu về đi. Để tôi bế cô ta vào nhà.

Hắn nói rồi tiến lại xe bế nó ra. Trước khi vào nhà không quên quay lại nói với Quân:

- Cảm ơn cậu đã đưa cô ta về.

Nói rồi không kịp để Quân nói thêm hắn đã bế nó đi mất. Quân đứng lặng người nhìn theo bóng dáng cao của hắn cho đến khi khuất hẳn Quân mới lên xe về nhà. Hắn bế nó lên phòng, nhẹ nhàng đặt nó xuống giường. Cúi xuống cởi giày với áo khoác cho nó xong hắn kéo chăn đắp cho nó. Nó nằm trên giường trắng, ánh đèn tường vàng vàng tỏa ra ánh sáng dịu dàng ấm áp. Trông nó như nàng công chúa trong rừng đang say ngủ chờ chàng hoàng tử tới đặt trên môi một nụ hôn để đánh thức nàng dậy. Nó với khuôn mặt thanh tú, mũi thon nhỏ thẳng tắp, môi hồng mềm mại hé mở để lộ hàm răng trắng xinh xinh. Bất giác hắn cúi xuống, đặt một nụ hôn lên đôi môi đẹp như cánh hoa kia một nụ hôn phớt. Nó đang ngủ thấy có gì đó nhột nhột trên môi bên lề lưỡi liếm một cái. Chính hành động vô thức này đã châm lên một vụ nổ khủng khiếp. Hắn gần như nổ tung, không tự chủ được mà tham lam cuốn lấy, hắn dùng lưỡi tách răng nó ra, lũng sục khắp mọi ngõ ngách

h tìm chiếc lưỡi non mềm kia mà cuốn lấy, tham lam hút hết tư vị ngọt ngào của nó không rời. Đang lúc hắn như mê đi trong cảm giác ngọt ngào thì nó khê cự mình, có lẽ do hắn hôn lâu quá nên nó thiếu dưỡng khí. Lúc này hắn mới giật mình lùi ra xa mấy bước. Nhìn khuôn mặt ngây thơ thánh thiện đang say giấc kia, trong lòng hắn dâng lên vô số mặc cảm tội lỗi. Hắn khê than:

- Mà yên rồi Phong ạ.

Hắn vội vàng về phòng đóng cửa ngồi tự kiểm điểm bản thân rồi ngủ quên lúc nào không hay.

Hôm sau, nó dậy từ sớm (Cả nhà xem dự báo thời tiết chưa? Nhờ chị ấy mà bão Matmo đang phi vào Biển Đông ế :v). Nếu không phải cái dạ dày rỗng tuếch biểu tình đòi “ăn” thì chắc nó vẫn đang “yên giấc say nồng” rồi. Nó nhăn nhó xuống bếp làm bữa sáng. Xong xuôi tất cả, nó lên phòng gõ cửa gọi hắn xuống ăn.

“Cốc...cốc...cốc...”

- Phong! Xuống ăn sáng. Tôi nấu xong rồi!

Nó gõ cửa rát cả tay mà không thấy trả lời. Tưởng hắn vẫn chưa tỉnh nên nó hùng hổ đập cửa xông vào, định bụng cho hắn một đá hôn đất nhưng vừa vào nó đã lập tức hét lên:

- A...a...a...a...a_nó vội vàng quay mặt đi

Hắn đang xỏ nốt chân quần, nghe tiếng hét thất thanh của nó vội vàng quay đi cố mặc nốt bộ đồng phục.

- Sao anh không vào nhà tắm mà thay đồ?_nó hỏi, mắt vẫn nhắm tịt, hai tay che kín mít.

- Phòng của tôi tôi muốn làm gì chẳng được.

- Thế sao tôi gọi anh không trả lời?

- Tôi định thay xong sẽ xuống. Ai dè cô hung hăng đập cửa xông vào. Uống phí 17 năm mặc quần áo của tôi.

- Anh...anh...tôi...tôi..._nó nghẹn họng, không nghĩ ra được lí do nào để phản bác.

- Thôi. Đi ăn.

Hắn cầm cặp thông dong đi trước, nó mặt đỏ như gà chọi đi theo sau, chỉ hận không thể xé xác tên đang nghênh ngang trước mặt.

Vào đến bàn ăn, nó bê đĩa trứng ốp la cùng hai lát bánh mì nướng thêm một cốc sữa đặt trước mặt hắn. Về phần mình, nó cũng có một ly sữa nhưng thức ăn chính là cả tô mì với hai quả trứng còn đang bốc hơi nghi ngút. Nó nhanh chóng bắt tay vào việc nhưng mới được hai gắp thì hắn đã chen ngang:

- Tại sao tôi không được ăn mì?

- Tại tối qua tôi chưa ăn, hôm nay phải ăn bù._nó đưa ra một lí do vô cùng “chính đáng”.

- Tôi muốn ăn mì.

- Hết mì rồi. Muốn ăn thì ăn của tôi này.

Nó vốn tưởng công tử nhà giàu ưa sạch sẽ như hân đời nào chịu ăn đồ thừa của nó nhưng nó đã nhầm to. Hân hồn nhiên kéo tô mì trước mặt nó về phía mình, hồn nhiên gấp mì ăn ngon lành làm nó tức nổ đom đóm mắt mà không làm gì được. Thế là nó đành ngậm ngùi ăn phần của hân trong niềm uất hận khôn nguôi.

Bữa sáng nhanh chóng kết thúc với sự thỏa mãn của hân và sự ảm ức của nó. Hai người mau chóng đi học. Khi xe còn cách trường tầm 100 mét nữa thì nó bảo hân dừng lại để đi bộ vào trong tránh sự soi mói của mấy bà tám trong trường.

Nó tưởng vậy là xong, ai dè khi nó bước vào trường, mọi ánh mắt vẫn đổ dồn vào người nó. Hân thù có, cảm thương có nhưng khinh bỉ là nhiều hơn cả. Nó thấy hơi lạ nhưng với bản tính bất cần đời nó lại điềm tĩnh về lớp. Mấy tiếng xì xầm ngoài hành lang càng lúc càng lớn, giống như cổ tình nói cho nó nghe.

- Con này tưởng bám được anh Phong lâu à? Đồ rẻ rách.

- Cái loại nó nhìn ngược nhìn xuôi chẳng có điểm nào lọt được vào mắt anh Phong.

- Còn chưa đủ trình xách dép cho tao ể.

Cả lũ nói rồi cười hô hố. Nó mặc dù khó chịu với những lời này nhưng nó chọn cách im lặng. Nói chuyện với những đứa không có não là một việc cực kì ngu xuẩn. Nó vào lớp, chẳng thèm nhìn bất kì ai lơ đãng thoảng ra nghe nhạc...

11. – Chương 11

Chương 11: Tình địch xuất hiện

“Re...ee...e...eng”

Tiếng chuông vào lớp vang lên, cả lũ đang lơ đãng tám chuyện vội vàng cong mông như vịt chạy về chỗ. GVCN bước vào.

- Cả lớp đứng!_hân hô to.

Cả lớp đứng chào nhưng chẳng có vẻ gì là nghiêm trang cả. Các cậu ấm, cô chiêu này được nuông chiều quá hóa hư rồi.

- Cô chào cả lớp! Mời các em ngồi!_mặc dù được chào kiểu nửa vờ nhưng bà giáo vẫn thi hành đúng lễ nghi, cúi người một góc 45° một cách chuyên nghiệp.

Sau khi cả lớp đã ngồi yên vị, bà giáo mới ra giữa bục giảng cất giọng:

- Thông báo với cả lớp, lớp ta hôm nay có một bạn mới được chuyển đến._Quay ra cửa.- Em vào lớp đi!

Một con bé bước vào, nhìn cũng thuộc dạng có nhan sắc, học sinh vào trường “quí tộc” này đương nhiên không thể nghèo rồi. Tuy không biết gia thế như thế nào nhưng chỉ cần nhìn cái bản mặt “song song với trời” của nàng ta thì đủ biết kiêu căng tới mức nào rồi.

- Tao thấy con này còn khó ưa hơn ba đứa chuyển vào hồi đầu năm._một nữ sinh quay sang nói chuyện với bạn.

- Nhìn chảnh như con cá cảnh luôn mà._nữ sinh bàn dưới chêm vào.

- Công nhận đấy. Lớp mình đen thật. Toàn gặp mấy đứa đầu đường xó chợ không à! Haizz!

- Bla...bla...bla

Tiếng xì xầm nổi lên mỗi lúc một nhiều, mỗi người một câu, chẳng ai nghe ai, lung bùng, lộn xộn hơn cảnh họp chợ Đồng Xuân luôn.

Nó vẫn thong dong nghe nhạc, thấy mấy cái miệng xung quanh hoạt động không ngừng thì mới chịu bỏ tai nghe ra nhìn lên trên. Một con khỉ, à nhầm, một con bé đang đứng làm trò, chắc vậy nên bọn trong lớp mới xì xào ác thế.

“Rầm...Rầm...Rầm...”

Ba tiếng thước thị uy vang lên, bà giáo như bị bắt đi quá giới hạn hét ầm lên:

- IM LẶNG!

Có lẽ vì nể tình không muốn cô bị nhồi máu cơ tim nên cái chợ mới tạm nghỉ. Bây giờ bà giáo mới hài lòng quay qua con khỉ trên bảng:

- Em tự giới thiệu về mình đi!

- Tôi là Đỗ Mĩ Kim, thiên kim đại tiểu thư của tập đoàn điện tử DK lớn thứ 10 Việt Nam và thứ 150 Quốc tế. DK là công ti thành lập vào năm 199x....

Con khỉ trên bảng đang rất hăng say diễn thuyết về cái tập đoàn con nhà nó mà không thèm nhìn khuôn mặt bắt đầu méo mó của bọn học sinh ngồi dưới. Hắn không thể chịu nổi nữa, đập bàn quát lớn:

- IM!

Một từ ngắn gọn khiến cho con khỉ với cái miệng không biết mệt mỏi im ngay tức khắc. Bà giáo nhanh chóng định thần, nhanh chóng hỏi:

- Em muốn ngồi đâu?

- Cạnh Phong._câu nói giản lược tới độ không có cả chủ ngữ vị ngữ.

- Bạn Huyền Thy đang ngồi ở đấy rồi, em chọn chỗ khác nhé.

- Không. Tôi chỉ thích ngồi chỗ đó.

- Nhưng...

- Không nhưng nhị gì hết! Cô còn muốn đi làm không?

Bà giáo phân vân không biết nên làm thế nào. Cô Mĩ Kim này được biết là vị hôn thê của Hải Phong mà Phong thì lại là con trai của tập đoàn Dương Thị lớn nhất nhì nên cô ta cũng được coi là con dâu của người thừa kế của tập đoàn lớn. Nếu con dâu yêu quý mà phản nản một câu thì cái công việc này có lẽ sẽ đi tong. Huyền Thy kia theo như hồ sơ thì gia cảnh cũng kém hơn Mĩ Kim nên có lẽ chỉ nên đặc tội với cô bé đó vậy. Chần chờ một lúc bà cô mới mở miệng:

- Thy! Em xuống ngồi bàn dưới nhé!

Trong đầu nó bây giờ khắp nơi giăng đầy cờ đỏ sao vàng, nắng rọi khắp trên một đồng cỏ nở hoa đủ màu sắc, chim chóc reo vui hót mừng kỉ nguyên tự do. Nó gần như giật tung cái cặp để bay xuống dưới nhưng chỉ một tiếng quát của hắn thì tất cả lại như sụp đổ.

- Đứng lại!_tiếng quát không to nhưng sắc mùi cảnh cáo.

Nó sau vài giây hoảng loạn thì trấn tĩnh quay đi, chắc không phải nói nó. Thế là nó lại thong dong quay đi. Hắn quát lớn:

- Tôi bảo cô ngồi im!_hắn cầm tay nó giật mạnh làm nó mất đà cắm đầu vào ngực hắn.

Cả đồng mắt dân hết cỡ đổ dồn về phía nó và hắn. Con khỉ đang xuống thì trợn mắt, nhìn nó với ánh mắt tóe lửa.

- Cô xuống mau. GVCN đã phân chỗ rồi mà.

- Cô ấy sẽ không đi đâu hết. Cô thích cô xuống mà ngồi._hắn nói trầm trầm, vẫn không thôi ôm nó.

Nó đứng hình, chân tay như thừa thải, đến giây ra khỏi lòng hắn cũng không được.

- Cô dám đổi chỗ ngồi của Huyền Thy tôi sẽ cho cô nghỉ việc ngay lập tức._Hắn hướng mắt về phía bà giáo mặt trắng bệch đang sợ run lấy bầy trên bàn, giọng vô hồn.

- Bạn Phong không muốn ngồi cùng em nên em chịu khó xuống bàn cuối kia ngồi nhé._bà giáo nói rồi chỉ tay xuống cái bàn sau lưng Phong.

Kim vùng vằng bước xuống, qua chỗ nó không quên liếc nó một cái suýt rớt trông mắt rồi mới đặt cặp cái rằm xuống bàn. Cả tiết học đấy nó lúc nào cũng cảm thấy lạnh sống lưng bởi đôi mắt oán hận ngút trời của “vị hôn thê” của “bạn cùng bàn”.

Đang định nằm xuống ngủ thì điện thoại trong ngăn bàn rung lên, là tin nhắn của Quân.

“Giải lao xuống canteen nhá ^^”

“Ok. Qua lớp gọi tớ nhé ”

“Biết rồi ạ. Học đi :3

“Lát gặp)”

Bây giờ đang là tiết Địa, nó chẳng ưa môn này cho lắm. Lúc nào cũng băng với biểu, lại còn đất đá với cả thời tiết, đau đầu, thà ngủ cho nhanh. Nó nghĩ là làm, nó lẩn ra ngủ luôn.

“Re...ee....eng”

Nó tỉnh dậy chớp chớp mắt, vươn vai một cái. Xoay người một cái đã thấy Quân đứng ngoài cửa lớp vẫy tay với nó. Nó cười tươi bước ra ngoài. Hắn thấy vậy dừng ngay việc chơi game, đứng dậy định đi theo nó thì “một cục thịt” từ đâu bay tới bám riết lấy hắn.

- Chồng ơi! Chắc bố chưa nói cho chồng nên vợ nói trước cho chồng biết. Hôm nay vợ sẽ dọn đến ở cùng chồng._con bé nói bằng cái giọng ngọt ngào.

- Buông ra! Thứ nhất, tôi không biết cô là con điên nào hết. Thứ hai, tôi chưa bao giờ làm lễ cưới cô nên đừng có một câu vợ hai câu chồng, chói tai lắm. Thứ ba, tôi cực ghét người khác chạm vào người nên phiền cô tránh xa tôi ra._hắn nói lạnh băng.

- Em không biết đâu. Bố mẹ bảo em dọn tới ở chung với anh, nói là làm quen trước kết hôn._con nhỏ không nhẽo nói bằng cái giọng điệu chảy nước rồi cầm tay hắn đưa.

- Buông!_hắn không chịu nổi đẩy tay nhỏ ra.

Nhỏ không chịu thua, cứ sấn vào bám lấy. Sau một hồi giằng co, giới hạn của hắn đã đẩy lên đỉnh điểm. Hắn gầm lên:

- Buông!

Nhỏ sợ hãi lùi lại, trên mặt khắc bốn chữ “không thể tin nổi”. Hắn định bước ra ngoài tìm nó thì chuông lại reo vào lớp. Hắn chán nản ngồi lại về ghế. Cứ tưởng tượng nó đi cùng tên kia miệng thì cười toe toét, tay cầm mấy thứ quà vặt ăn như một con lợn khùng là hắn lại cảm thấy trong lòng nổi lên một cổ chua lét. Hắn ghét, ghét, ghét. Vào lớp rồi sao mà nó còn chưa về lớp cơ chứ?

Bỗng nhiên tiếng hú hét của bọn con gái kéo hắn về lại thực tại. Có ai ngoài hắn có thể làm ấy con vịt đó phát khùng chứ? (cha này tự tin thấy sợ :v). Ngẩng khuôn mặt tạo với mặt không khí một góc 45° hướng mắt theo tiếng hét hắn đúng là có nhìn thấy một tiểu mỹ nam.(Ai, vì sao là tiểu à? Vì hắn là đại mỹ nam rồi :3). Anh chàng cao ráo, cao hơn hắn đồng đầu lỗ nhỏ của đám con gái bu quanh, ngũ quan hài hòa, khuôn mặt góc cạnh nam tính, mái tóc màu đỏ rượu tà mị phát phát. Bộ ple trên người không những không làm người kia già đi mà còn khiến anh ta trông quyến rũ hơn, một sự trưởng thành dễ thu hút con gái. Trên người lại toàn đồ hiệu, thân thể người này quả thật không đơn giản nha. (đó biết ai :3 chỉ ta biết thôi *cười gian xảo*).

- E hèm! Mời các em về chỗ ngồi._anh chàng cất giọng nghiêm túc.

Cả đám giật mình, hóa ra là thầy giáo, đám con gái vác cái khuôn mặt ủ ê như bánh bao chiều ế còn nhúng nước, trông đến thảm thương. Sau khi cả lớp ổn định thầy giáo trẻ mới lên tiếng:

- Chào các em! Thầy là Hoàng Thiên, 23 tuổi. Thầy được phân công giảng dạy bộ môn tiếng anh ở lớp ta. Mong các em chiều cố thầy._Thiên nói rồi nở nụ cười sát gái làm lũ con gái xịt máu mũi (Thiên tai! Thiên tai! Tại Thiên! Tại Thiên :v)

Lớp học được dịp ầm lên như chợ vỡ, cả đám lại nhao nhao lên:

- Thầy ơi! Sở thích của thầy là gì ạ?
- Thầy có bạn gái chưa thầy?
- Tối thầy rảnh không? Em muốn mời thầy đi uống nước.
- Thầy đừng đi với nó. Đi với em nè thầy.
- Bla...bla...bla...

Thiên không biết phải làm sao với cái lũ đang tía lia ở dưới, thực sự rất muốn nổi điên mà cứ phải cố nhẫn nhịn mà nở nụ cười gượng gạo như tượng sáp. Nó vừa về lớp, đang chuẩn bị xin vào lớp thì thấy trên bục giảng có một thân ảnh quen thuộc. Để đảm bảo mình không hoa mắt vì ăn quá nhiều nó đưa tay dụi mắt. Quả nhiên có tác dụng, cái thân hình đó càng hiện ra rõ ràng hơn.

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!

Nó hét vang một tiếng. Tội nghiệp mấy thầy cô đang viết dở bài giật mình đánh rơi cả phấn. Bọn học sinh lớp bên cùng lúc trốn xuống gầm bàn tránh động đất với thú dữ. Mấy con chim đang gật gù trên dây điện cũng vội vàng bay mất, có con không kịp bay đông cứng rơi xuống đất gãy xương mà chết. Cả lũ vừa mới nhón nháo trong lớp im bật, nhần nhó hứng chịu tiếng “gầm” của nó.

Sau tiếng hét “long trời lở đất” nó dùng hết sức chạy vào tới chỗ Thiên đang đứng cười cười nhảy lên ôm cổ, hôn một cái “chụt” rõ to vào má anh ta. Cả lớp ngay đơ, im lặng tới tiếng muỗi kêu cũng nghe thấy. Riêng có một người ở bàn gần cuối mặt biến sắc từ trắng bệch sang đỏ lôm và giờ là một màu đen âm u đáng sợ.

Nó không hề thấy được điều bất thường, vẫn ôm. cổ anh chàng trên bục giảng, cười đến ngọt ngào hỏi:

- Anh về sao không nói em biết em đón anh?
- Anh muốn tạo bất ngờ cho cưng thôi mà._Thiên cười đến sáng lạn.

“Cưng”?

Một tiếng này như sấm động giữa trời quang làm bọn con gái trong lớp lập tức lăn đùng ra ngất báo hại bọn con trai phải khiêng xuống phòng y tế muốn đứt hơi. Nó cứ mãi tía lia với anh nó mà không biết có kẻ đang phát hỏa sau lưng (Ta đứng gần tí rùi *đáng thương-ing”)

- Đây là lớp học.

Một câu của hấn phát ra, lạnh đến nỗi nó không tự chủ được mà rùng mình một cái.

- Thầy xin lỗi!_Thiên cười cười, gắp nó anh quên luôn anh đang là thầy giáo.
- Còn không xuống rồi về chỗ để thầy vào bài sao? Cô làm muộn 7p34s rồi.
- Kệ tôi! Mắc mớ gì anh mà anh quẩn?_nó bĩu môi, ngậm ngùi tụt xuống.
- Hết giờ học đi cùng anh nhé cưng._Thiên cúi xuống người nói nhỏ vào tai nó tạo ra một hành động vô cùng mờ ám.
- Em biết rồi.

Nói xong nó cười tươi về chỗ làm hấn muốn nổi điên mà cứ phải làm mặt lạnh.

- Bây giờ chúng ta vào học nhé. Hôm nay chúng ta vào bài...

Cả giờ học nó chăm chú nhìn lên bục giảng cười cười như con bệnh, anh nó cũng thỉnh thoảng quay xuống cười lại. Bề ngoài hấn có vẻ đang

vô cùng chăm chú ngồi chơi Gunny nhưng thực ra toàn Game over, trong lòng hắn bây giờ y hệt chảo axit đang sôi ùng ục sẵn sàng nhúng chín cái ông già trên bục giảng.

(TG: Ai i nói Thiên của ta như thế? Mi trẻ hơn ai mà kiêu căng hử? *bất mãn*

P: Ta đẹp trai hơn, trẻ hơn hẳn 6t.

TG: Thật sự quá thất vọng về người.

P: Thất cái đầu mi. Đi vào không ta đá cho bây giờ.

TG: Ta mà sợ mi à? Ta gọi Thiên ra trị mi. *cười gian xảo*

P: *nhìn chăm chú, mắt long lanh* Muội muội dễ thương qua kia viết tiếp đi nha.

TG bị trúng “mĩ nhân kế” à nhầm “Nam nhân kế” lại ngậm ngùi ra ngoài viết tiếp. Mê trai đẹp là một cái tội. Haizzz, quá buồn ột thế hệ a.)

Hắn mắt long lanh tràn đầy lửa, chỉ hận không thể túm áo, xách cổ, đá bay ông già kia ra khỏi Việt Nam, à không ra khỏi Trái Đất luôn. Tại sao có thể loại thầy giáo như vậy, hắn thề sẽ không đội trời chung với thằng cha trên bục. Thề danh dự đấy (ai nha, phụ lòng con rồi con trai, con không làm gì được mĩ nam của mẹ đâu *cười gian tà*)

Cả buổi học sáng lẫn chiều tâm hồn hắn đều nóng như lửa đốt. Tình địch của hắn càng ngày càng nhiều, cơ hội với nó ngày càng ít đi. Hắn đã thề chỉ yêu nó. Phải nhường nó cho người khác? Hắn không cam tâm. Ngàn vạn lần không cam.

“Reee....ee...eng”

Tiếng chuông tan học vang lên giải thoát bọn trẻ khỏi việc hành hình. Nó nhanh chóng gom đồng sách vở bỏ vào cặp rồi chạy nhanh ra ngoài. Mới đến cửa thì “pắc” một cái, cổ tay nó bị ai đó nắm mạnh tới nỗi cổ tay đau buốt. Nó hung hăng quay lại trừng mắt xem kẻ nào to gan như vậy. Đập vào mắt nó là khuôn mặt âm u của hắn.

- Làm cái gì thế?_nó khó chịu hỏi.

- Đi đâu?

- Đi đâu?

- Tôi đi đâu kệ tôi. Anh có quyền gì quản tôi._nó gân cổ lên cãi lại.

Hắn thấy tim mình hung hăng nhói một cái. Đúng. Hắn có là gì của nó đâu mà quản nó chứ. Hắn thích nó. Đó là tình cảm đơn phương của hắn. Quản nó? Hắn không có quyền.

- Cô phải nấu bữa tối cho tôi._hắn lấy đại được một lí do.

- Osin nhà anh đâu có thiếu? Tôi mới gọi điện thoại bảo người chuẩn bị cho anh rồi.

- Nhưng tôi không thích.

- Anh không thích là việc của anh.

Nói xong nó giăng tay ra nhưng hắn nhất quyết không buông, một mực giữ thật chặt. Đúng lúc nó đang không biết làm gì với cái tên “điên đột xuất” trước mặt thì Thiên tới.

- Cưng làm gì lâu vậy? Anh chờ cưng cổ dài ra sắp thành hươu cao cổ rồi.

- Em biết. Em muốn nhanh lắm chứ. Nhưng..._nó bỏ dở câu nói, chỉ chỉ vào cánh tay bị hắn nắm đang đỏ lên.

- Phiên cậu buông tay._Thiên nắm tay nó kéo đi.

Hắn cứng đầu nhất quyết không chịu buông. Phía bên này, Thiên cũng không chịu kém cạnh. Nó bị hai người kéo qua kéo lại, tay đau muốn rụng ra. Bực quá nó hét to:

- BUÔNG HẾT RA CHO TÔI!!!

Nhờ tiếng hét của nó cả hai lập tức buông tay. Nó xoa xoa hai cổ tay bị nắm đau nhói, lườm cảnh cáo hần rồi xoay người, khoác tay Thiên ra ngoài, không buồn quay lại nhìn hần.

Hần thất thần đứng đó nhìn bóng nó xa dần, tim hung hăng đập mạnh đến nhói đau. Hần...là kẻ thua cuộc. Không thể giữ được người con gái mình yêu, đó là điều khiến một thằng con trai mất mặt nhất. Hần đã từng nghĩ nó cũng thích hần nhưng hần sai rồi. Quanh nó có quá nhiều người theo đuổi, hần chỉ là một trong số đó mà thôi. Hần đứng đó thật lâu, thật lâu với đầu óc trống rỗng, không nghĩ ra được điều gì, đúng hơn là không muốn nghĩ. Yêu thật quá mệt mỏi. Thu dọn sách vở, hần xách cặp xuống lấy xe, đi về một phía vô định....

12. – Chương 12

Chương 12: Trừng phạt

Warning: Chương này không được “chong xáng” lắm nên yêu cầu các bạn còn trong sáng nhấn back. Ice không muốn bị kiện *cười đều*

.

Hần không hề về nhà mà phóng xe đi một nơi vô định. Hần cần làm gì đó để làm cái thứ ngu ngốc trong lồng ngực bớt đau. Một quán bar bên đường hấp dẫn hần. Chẳng nghĩ nhiều, hần đỗ xe lại, một mình đơn độc vẫn khoác nguyên bộ đồng phục học sinh.

Nó vô tư đi chơi cùng Thiên. Đã lâu lắm anh em nó không gặp nhau kể từ khi nó về Việt Nam. Thiên dẫn nó đi ăn, mua sắm đủ thứ. Nó kể hết cho anh nghe nó quen hần ra sao, ân oán như thế nào, cuộc đánh cược định mệnh đẩy đưa nó tới kiếp osin ra sao. Thiên bị nó đưa đi xem ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Hai người gặp nhau theo cách thật “củ chuối” khiến Thiên không khỏi cười to. Hóa ra linh cảm của anh không nhầm. Thằng nhóc đó là thích Thy nhà anh nhưng không dám nói. Có lẽ hành động của anh với nó trong lớp hôm nay khiến thằng nhóc nổi cơn ghen. Con nhóc nhà anh thì lại vô tâm quá. Nó có lẽ vẫn chưa biết thằng nhóc thích nó. Vậy thì anh đây sẽ ra tay giúp hai đứa một phen. Thiên cười nham nhở làm nó khó chịu. Nó đã tức như vậy rồi mà còn trêu nó. Nó không nói nhiều, bỏ luôn về nhà. Thiên không để ý nó mà cứ mãi theo đuổi suy nghĩ của mình, mãi đến khi nó đã ra khỏi cửa quán ăn mới phát hiện ra. Vội vàng trả tiền rồi Thiên nhanh chóng đuổi theo nó. Thiên đi nhanh lên, túm lấy tay nó:

- Anh xin lỗi. Để anh chở cưng về.

Im lặng.

- Anh xin lỗi mà. Lần sau không cười cưng nữa là được mà._Thiên thấp giọng năn nỉ.

Nó vẫn im lặng, không thèm liếc anh lấy một cái.

- Em không tha lỗi cho anh, anh lập tức gọi điện thoại nói cho bố mẹ biết em làm osin ở chung với bạn nam._Thiên bỏ bô.

Nó vội vàng giơ tay bịt miệng ông anh “có duyên” lại:

- Anh nhỏ nhỏ cái miệng ông lại.

- Ừ! Nhưng phải tha lỗi cho anh nhé.

- Được rồi. Tạm tha cho anh.

Nó ngẩng lên nhìn vào đồng hồ trong quán ăn rồi tá hỏa. Nhanh như vậy đã 10h rồi sao? Vậy mà nó vẫn tưởng còn sớm lắm. Giờ này về chắc hần sẽ phát rồ cũng nên. Ai nha! Cuộc đời nó sao đen đui như vậy...

- Muộn rồi, em về đây.

- Anh đưa cưng về.

- Nhanh đi.

Nó xoay người kéo tay anh nó đi nhanh ra bãi đậu xe. Thiên lấy xe nhanh chóng theo địa chỉ nó đọc mà đi một mạch. Tới nơi, nó xuống xe, chào anh nó:

- Anh về cẩn thận! Hôm nào rảnh em về nhà thăm anh.

- Anh biết rồi. Cưng vào đi. Nhớ cẩn thận.

- Vâng._nó cười toe, kiễng chân hôn má anh nó một cái rồi kêu mới vào trong.

Thiên chờ đến khi bóng nó khuất hẳn sau đài phun nước cũng lên xe rồi đi.

Nó vào nhà. Cả nhà tối om. Bình thường ở nhà nếu ngủ rồi phòng khách vẫn để mấy cái đèn neon trên tường. Không lẽ hần không ở nhà?

Nó chạy lên tầng, phòng hần tối om. Nó đánh bạo hé hé cửa, trong đó yên lặng như tờ. Nó bật đèn, phát hiện ra hần chưa về, cặp sách cũng không thấy. Có khi nào có chuyện xấu xảy ra với hần không? Có thể lắm. Nếu biết hần là con nhà giàu như thế này thì bọn bắt cóc không nhắm nhe mới là lạ. Nó gọi tới hỏi Tú và Hải nhưng không ai biết hần đi đâu. Nỗi lo trong lòng nó lớn dần lên. Chắc phải báo cảnh sát. Nó đang phân vân xem nên gọi cảnh sát không thì chuông điện thoại reo lên:

“I came in like a wrecking ball/I never hit so hard in love”

Nó nhìn thấy tên hiển thị trên màn hình là “Hải Phong” thì vội vã bắt máy:

- Anh bị điên à? Biết bây giờ là mấy giờ không còn chưa về nhà. Biết tôi lo cho anh như thế nào không hả?

Cậu phục vụ bên này xoa xoa cái tai mới bị nó hành hung, vội nói ngay:

- Xin lỗi chị. Anh ấy đang ở Larboom bar. Anh ấy đang rất say. Trong lúc say anh ấy cứ liên tục gọi Thy, Thy nên em mạn phép lấy điện thoại anh gọi cho chị. Chị có thể đến đón anh ấy không?

- Xin lỗi cậu. Tôi đến ngay.

Nó vội vã đi thay đồ, vợ lấy ví cùng điện thoại nhanh chóng ra ngoài bắt taxi. Phải chờ mãi mới bắt được taxi, nó không chần chừ nói địa chỉ cho bác tài. Xe nhanh chóng tới nơi, nó rút tiền ra trả rồi chạy vào trong.

- Chị có phải là chị Thy không ạ?_một cậu phục vụ đi tới trước mặt nó.

- Vâng. Là tôi đây. Anh ta đâu?

- Anh ấy kia ạ.

Theo hướng chỉ tay của phục vụ, nó thấy hần đang nằm gục trên bàn, tay vẫn đang quờ quạng tìm rượu.

- Phục vụ! Mang rượu tới đây._hần giọng khàn khàn gọi, tay còn không vẫy nổi.

Nó tiến nhanh tới, đỡ lấy hần.

- Mình say thật rồi. Sao có thể nhìn thấy cô ấy nhỉ._hần lầm bầm.

- Đi về!

Hần chưa kịp nói thêm gì liền đổ gục tại chỗ, không nhúc nhích. Nó cuống quýt trả tiền rồi cùng phục vụ dìu hần ra ngoài. Xe hần đành để đấy mai lấy vậy. Nó nhờ cậu phục vụ gọi taxi cho rồi đưa hần ngồi ghế sau, móc tiền ra đúi cho cậu phục vụ, nó cũng mau chóng lên xe.

Trên đoạn đường về hần vô lực, xụi lơ dựa vào vai nó. Nó cũng không có cách nào khác, cố hắng giữ hần không đổ xuống. Hần dù mơ màng vẫn có thể cảm nhận được hơi thở cùng mùi hương thanh nhã của nó, thực dễ chịu.

Xe dừng trước cánh cổng sắt quen thuộc. Nó trả tiền cho bác tài rồi dìu hần vào trong. Người nhả vừa to, vừa cao làm nó chật vật mãi mới dìu được hần lên tầng. Đá cửa phòng hần cái, giơ tay bật điện xong nó mới dìu hần vào giường.

- Đồ con lợn nhà anh. Ai bảo anh to thế. Làm tôi muốn đứt hơi._nó vừa thở phì phì vừa thả hân xuống giường.

Rất không may cho nó là nhờ “con lợn” kia nó bị kéo theo xuống giường, đập nguyên cái mặt vào lồng ngực hân. Từng tiếng tim đập mạnh mẽ dội vào tai nó, lồng ngực hân thực ầm ập làm mặt nó bất giác ửng hồng, tim cũng gia tăng tốc độ mà “thịch thịch” trong lồng ngực. Hân vòng tay ôm luôn nó (anh này say thật không vậy?). Ấm áp gia tăng làm mặt nó càng đỏ. Nó bây giờ đang rất bối rối, vừa muốn đẩy hân ra mà trong tận đáy lòng lại muốn cứ mãi nằm trong vòng tay rắn chắc, an toàn này. Cuối cùng vẫn là lí trí thắng, nó gỡ tay hân ra ngồi thẳng dậy, tháo cà vạt, mở thêm hai cúc đầu áo sơ mi của hân (*cười mờ ám* làm gì đấy chị ơi :v). Cuối cùng, cởi giày hân đặt hân nằm ngay ngắn trên giường. Đang định ra ngoài nhưng chợt nghĩ ra điều gì đó, nó lập tức phi lên bụng hân ngồi xuống. Túm lấy đầu hân, nâng cao rồi thả xuống.

“Bụp”

Một âm thanh vô cùng thanh thúy vang lên, trong đêm tĩnh mịch lại càng nổi bật.

- Anh đi chết đi! Dám làm cho bản tiểu thư lo lắng à? Dám cản tôi đi chơi à? Cho anh chết này! Nhỏ mọn này! Đồ công tử thối này!

Mỗi tiếng “bụp” vang lên là một câu rửa của nó. May cho hân là bộ ga gối cao cấp đỡ được cái đầu hân không có lẽ hân toi lâu rồi. Bị đập lên đập xuống nhiều lần hân cũng tỉnh tỉnh hơn chút. Lờ mờ trước mắt hân là hai cô gái đang ngồi trên bụng hân mà lằm bằm. Nó cứ ngồi trên bụng hân tiếp tục màn “trừng phạt” mà không để ý tới nó đang mặc cái váy ngắn lộ ra bắp đùi trắng nõn. Hân có thể cảm nhận được da thịt nó cọ xát từng chút một lên da thịt qua lớp áo sơ mi. Có phải không vậy? Con gái gì mà không ý tứ chút nào. Dù gì hân cũng là một thằng “đàn ông”, lại có hơi men trong người nữa đấy. Nó mà cứ làm liều vậy hân không chắc là sẽ tiếp tục làm “sư thầy” được nha. Đầu óc hân liên tục phất ra tín hiệu “kiềm chế”. May cho hân là nó đã chịu kết thúc màn này, từ trên bụng hân lăn xuống ngồi cạnh giường mà thở. Những tưởng màn hành hạ đã kết thúc ai dè nó chuyển phương án. Nó cúi sát mặt hân, nhìn chăm chú. Sau một cơ sở thời gian nó gờ tay ra vuốt mặt hân:

- Mũi tẹt xấu quá. Kéo cho cao._đứt lời nó ra sức kéo.

Hân đau suýt bật khóc. Ai nha, đợi hân tỉnh lại nó lãnh đủ. Thề có cái bóng đèn kia luôn.

- Cái loại mỏng môi hay hút._nó sờ sờ môi hân.-Mềm thế nhỉ. Hừm. Đi làm trai bao được á! Hahaha._nó cười lớn.

Hân tức suýt hộc máu. Môi hân trước giờ vẫn luôn rất quyến rũ, dễ dụ người ta phạm tội lắm nha.

- Mi gì mà vừa cong vừa dài. Khéo còn hơn con gái cũng nên. Tgảo nào tính như đàn bà.

Đắng...à mà thôi...Hân sắp khùng với con người trước mặt rồi nha. Hân hoàn mĩ vậy mà cứ mở miệng ra là nó chê ông chê eo. Biết hân được mệnh danh là “đại mĩ nam” của SKY không hả? (không =))

Sau một hồi chán chê mê mải nó xuống giường, tắt điện rồi về phòng, hân mệt quá thiếp đi luôn. Chưa đầy 5p sau nó đã quay lại, trên tay là bộ đồ trang điểm hoành tráng của nó.

-Tôi là vách ngăn thời gian :3-

Sau một hồi tô tô vẽ vẽ nó cũng hài lòng với “tác phẩm” của mình. Trước mặt nó bây giờ là một con “mèo lai gấu trúc” vô cùng đặc biệt. Mặt hân bị nó tô trắng bốp, hai quầng mắt đen sì, môi đỏ chót, mũi lại được vẽ râu mèo. Trông hân vừa thảm hại, vừa buồn cười làm nó không nhịn được cười ra tiếng. May mà cái tên trên giường kia ngủ say như chết rồi nên nó không lo. Cười đến chảy nước mắt nó mới chịu rón rén ra ngoài về phòng ngủ.

...Sáng hôm sau...

Hân nheo nheo hàng lông mi bị nắng chiếu vào, xoay người đi chỗ khác định ngủ thêm nhưng không được. Hân vươn vai ngồi dậy nhưng ngay lập tức bị cơn choáng váng kéo trở về. Cẩn thận ngồi dậy lắc lắc cái đầu, mọi việc hôm qua lại trở về trong đầu hân, rõ mồn một. Cảnh nó bỏ theo ông thầy, cảnh hân uống say, cảnh nó tới đưa hân về, rồi cả màn hành hạ khác người của nó làm hân bất giác nở nụ cười. Trong lòng nó, dù tận sâu sâu trong đó vẫn có hân, một góc nhỏ thôi cũng đủ làm hân ầm ập vô cùng. Hân xuống giường,

đi về phía phòng khách. Nhanh thật, hôm nay đã chủ nhật rồi. Cũng tốt, chủ nhật không phải đi học, đỡ chán hơn rồi.

“Ờc..ờc”

Bụng hần kêu lên ầm ầm làm hần thấy ngại. May mà hần đang đi trên hành lang một mình nên không ai nghe thấy, không có lẽ hần phải dọn thổ cũng nên. Hần vào bếp, trên mặt bàn là bữa sáng cùng một bát canh, dưới cốc sữa được kẹp mảnh giấy. Hần tiến lại gần, rút ra xem.

“Ngày mới tốt lành)

Bữa sáng tôi làm cho anh không biết anh có dậy sớm mà ăn không. Nếu dậy mà thấy nó nguội quá thì gọi người tới làm cái mới. Canh giải rượu đó uống vào cho khỏi nhức đầu nha :3

Tôi đi chơi với anh Thiên cả ngày nên bữa trưa với bữa tối của anh tôi nhờ mấy chị nấu cho rồi nhé. Tôi đi khoảng 10h tôi về.

Thy”

Đọc được mấy dòng đầu hần ầm ập bao nhiêu thì mấy dòng sau lại như tát vào mặt hần bấy nhiêu. Tên đó là ai chứ? Ngoại hình bình thường , gia cảnh bình thường , cái gì cũng bình thường , còn không bằng một góc của hần mà tại sao nó không chọn hần (ông có nói gì với người ta đâu mà biết :

))). Hần hậm hực ngồi xuống, cảm thấy mấy thứ trước mặt ngứa mắt vô cùng. Rút điện thoại gọi cho quản gia bảo người tới làm đồ ăn mới xong hần ra phòng khách ngồi chờ, không thèm để ý mấy thứ kia nữa.

Rất nhanh sau đó có 2 cô giúp việc đi tới lễ phép cúi người rồi hỏi hần:

- Cậu chủ muốn dùng gì để em chuẩn bị?
- Bánh mì nướng kẹp pate với sữa đi._hần dán mắt vào cái ti vi, không buồn nhìn người trước mặt lấy một cái.
- Bỗng cảm thấy 2 người kia không có động tĩnh gì hần mới ngẩng lên nhìn, định quát hai cô giúp việc không sợ trời không sợ đất này một trận thì...

“Phììì”

Một tiếng cười không kìm được mà bật ra. Hần lập tức thấy mặt nóng nóng, có gì đáng cười chứ, người này không sợ chết à?

- Im! Cười gì?_hần lạnh lùng buông một câu.
- Em xin lỗi cậu chủ. Tại tại..._cô giúp việc vừa cười sợ hãi co rúm lại, lắp bắp mãi không xong.
- Nói mau không tôi đuổi coo.
- Em...cậu chủ...

Hần không kiên nhẫn rút điện thoại định gọi cho quản gia. Hai cô giúp việc sợ hãi quì rạp xuống đất, liên tục cầu xin:

- Xin cậu chủ thứ lỗi. Bọn em không dám nữa đâu.
- Nói xem cô cười cái gì?
- Tại mặt cậu chủ buồn cười quá ạ.

Hần chột dạ đưa tay sờ sờ mặt. Đầu ngón tay truyền đến một thứ bột mịn mịn đủ cho hần hiểu điều gì đang xảy ra. Hần vội quát hai người giúp việc:

- Đứng dậy đi nấu đồ ăn mau.

Nói rồi hần quay lưng bỏ đi, như nghĩ ra điều gì, hần quay lại buông một câu:

- Chuyện này dám nói ra ngoài thì chết với tôi.

Dứt lời, hắn bay lên trên tầng với tốc độ ánh sáng rồi phi vào phòng tắm. Trước gương là hình ảnh “gấu trúc lai mèo” được nó kì công vẽ. Hắn tức giận rống lên:

- Lê Huyền Thy! Cô sẽ biết tay tôi!!!

Hắn tức tối rửa mặt, mãi mới sạch hết tác phẩm của nó. Lại nhớ ra hôm qua say, hắn vẫn chưa tắm thế là xả nước nóng vào bồn. Hắn trầm mình trong làn nước ấm, thấy người thoải mái hơn rất nhiều.

“Cốc...cốc...cốc...”

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, hắn lạnh giọng hỏi:

- Có chuyện gì.

- Đồ ăn đã làm xong, mời cậu chủ xuống dùng bữa. Cậu chủ còn gì cần dặn không ạ?

- Được rồi! Hai người về đi. Có gì tôi sẽ gọi quản gia.

- Vâng! Thưa cậu chủ.

Tiếng bước chân xa dần. Hắn đứng dậy, choàng đại cái áo khoác lông rồi ra ngoài mặc đồ. Tắm xong thực dễ chịu, hắn thông dong xuống tầng ăn sáng.

-Tôi là vạch thời gian lặng lẽ trôi ~.~

9h tối, hắn ngồi xem ti vi cả ngày phát chán. Tắt ti vi, hắn lên tầng trên, lôi laptop ra lên facebook dạo một vòng. Newfeed không có gì đặc sắc ngoài mấy cậu ấm cô chiêu chụp ảnh khoe giàu có. Hắn đang định out thì thấy một bức hình, địa điểm check in là Lotte, người đó không ai khác là nó. Điều này chẳng có gì đáng nói nếu nó không cùng tên thầy già kia không ôm nhau cùng chụp ảnh. Hắn thấy mặt mình nóng nóng, một cổ khó chịu dâng lên làm hắn muốn nổi điên.

Đúng lúc đó có một tiếng dừng xe vang lên bên ngoài, hắn ngay lập tức nhào ra ban công, hóng cái cổng sắt mà nhìn. Trước cổng, một chiếc BMW trắng đang đỗ lại, một người con trai từ trong bước ra, vòng qua bên kia mở cửa cho cô gái bước xuống. Nó mặc một bộ đồ đơn giản. Áo len trắng dày thả ngoài váy maxi dài màu đen, mái tóc xoăn nhẹ buộc thấp kèm mũ fedora đen càng làm nổi bật vẻ đẹp của nó. Người con trai bên cạnh phong thái hơn người. Anh ta mặc một cái quần trắng, áo len màu kem dịu dàng, mũ phớt trắng trông nổi bật. Hai người đi cạnh nhau thực xứng đôi. Mà không, xứng với nó chỉ có thể là hắn. Hắn thấy trong lòng chua chua, không muốn nhìn hai người ngoài kia, bỏ vào trong phòng.

Anh nó vỗ vỗ đầu nó:

- Hôm nay đi chơi thể dục vui không?

- Dĩ nhiên là có rồi. Cảm ơn anh nha._nó ôm chầm lấy người trước mặt, anh nó vẫn luôn chiều nó như vậy.

- Thôi đi cô! Cô không phải nịnh thì anh vẫn đưa cô đi chơi mà.

Nó không nói gì chỉ cười nịnh nọt.

- Vào nhà đi không lạnh._anh nó xoay vai nó về phía cổng.

- Em không muốn xa anh tí nào._nó phụng phịu.

- Ngoan. Mai anh lại cho đi ăn.

- Anh hứa nhé!

- Anh hứa.

- Móc ngoặc nào._nó đưa tay ra.

- Chịu cô luôn._Thiên vô vô ngoài mũ làm tóc nó rối tung rồi mới đưa tay ra móc ngoặc với nó.

- Em vào nhà đây, anh về đi.

- Ủ. Nhớ tự chăm sóc bản thân đấy.

- Em biết rồi.

Nó mở cổng vào nhà. Chờ nó đi khuất Thiên mới lên xe trở về. Nó rón rén vào nhà. Phòng khách vắng tanh, chắc hẳn ngủ rồi. Nó cầm hộp cháo vào bếp đổ ra. Mùi cháo thơm nức xộc vào mũi. Nó mua cháo để hẳn ăn đêm mà chắc hẳn ngủ nên nó đành tự xử vậy. Haizz, làm người tốt thực khó nha.

Hắn xuống nhà định bụng quạt cho nó một trận vì tội về muộn, xuống nhà lại không thấy ai, điện bếp vẫn sáng. Không lẽ nó đói lại đi ăn vụng. Hắn vào bếp, thấy nó vừa bê tô cháo đặt lên bàn.

- Làm gì đấy?

Nó giật mình quay lại:

- Là anh à?

- Không tôi thì còn ai vào đây. Cô làm gì mờ ám sợ tôi phát hiện à?

- Mờ ám cái đầu anh. Tôi mua cháo cho anh ăn đêm mà chắc anh không cần nên...

- Ai nói không cần. Tôi đang đói đây._hắn lập tức ngồi xuống, kéo bát cháo lại phía mình.

- Ăn mau kẻo nguội là không ngon đâu._nó cười cười nhìn hắn.

Hắn cúi xuống, chậm rãi múc từng thìa bỏ vào miệng. Mỗi thìa cháo tan trong miệng làm lòng hắn lại ấm lên một chút, cảnh nó đi chơi với ông già kia cũng đã bị hắn quăng ra sau đầu.

Bát cháo vơi đi nhanh chóng. Hắn vừa ăn xong nó đã đẩy một cái cốc tới trước mặt.

- Uống cái này đi. Nó sẽ giúp anh dễ ngủ hơn. Lần sau đừng uống nhiều rượu thế, không tốt đâu. Hôm qua anh làm tôi lo gần chết. Mà hôm nay anh có ăn đủ không đấy? Bỏ bữa hại lắm đấy._nó tuôn một tràng làm hắn đơ tại trận.

Hóa ra hôm nay đi chơi nhưng nó vẫn luôn lo cho hắn. Một dòng nước ấm êm ái chảy trong tim hắn. Hắn quên luôn mục đích xuống đây rồi. Mãi sau hắn mới thốt ra được một câu:

- Cảm ơn.

- Vì cái gì?

- Vì cô đã lo lắng cho tôi.

- Không có gì. Anh cứ như thế này đây yêu lắm._nó nói vô tư mà không để ý tới sắc mặt “ai kia” đang nóng lên.

- Đi ngủ sớm đi mai còn đi học._hắn đứng dậy buông một câu.

- Anh ngủ trước đi. Tôi dọn xong chỗ này rồi ngủ.

- Vậy tôi lên trước. Cô nhanh lên rồi đi ngủ nhé.

- Anh ngủ ngon.

- Cô cũng vậy.

Hắn đi lên phòng. Trong lòng hắn bây giờ tràn ngập cảm giác ngọt ngào khó tả. Được nó quan tâm thực thích. Hắn chìm vào giấc ngủ với một nụ cười thỏa mãn trên môi.

Bên ngoài, trăng treo lơ lửng mờ nhạt ngoài cửa sổ. Một đêm thanh bình....

13. – Chương 13

Chương 13: Nhận công tác

Hôm nay là thứ 2 đầu tuần, nó cùng hắn dậy sớm đến trường, vẫn là hắn dừng xe xa một chút để nó đi bộ vào trường.

Thứ hai có giờ sinh hoạt đầu tuần. Học sinh các lớp thường không thích phần này bởi mấy thầy cô sẽ nói rất nhiều, liên thiên, lan man toàn mấy vấn đề “quá là bình thường luôn”. Sau một hồi diễn thuyết chán chê mê mải, cuối cùng GVCN lớp trực tuần mới chịu mời hiệu trưởng lên nhận xét và triển khai các hoạt động tuần tới.

- Các em trật tự. Thầy có việc muốn thông báo. Đảm bảo các em sẽ bất ngờ._thầy hiệu trưởng mái tóc hoa râm lém lỉnh nói.

Cả trường bỗng chốc im phăng phắc. Thầy hiệu trưởng hắng giọng, vô cùng hào hứng nói:

- Năm nay, theo thông lệ 5 năm một lần, trường ta sẽ đi Nha Trang nghỉ đông. Trường ta, trường Nam sinh quý tộc STAR cùng với trường Nữ sinh quý tộc MOON sẽ cùng có các hoạt động vui chơi chào mừng. Kỳ nghỉ kéo dài 10 ngày từ 23/12 đến 3/1. Lát nữa, mời bạn hội trưởng hội học sinh trường lên văn phòng thầy nghe phổ biến kế hoạch cùng công tác chuẩn bị.

Thầy hiệu trưởng vừa dứt lời, cả trường liên reo hò ầm ĩ. Gì chứ. Sự kiện 5 năm mới tổ chức một lần, đúng kỳ nghỉ Giáng sinh, lại còn được tham gia với các trường khác nữa, thực quá là vui mà. Nữ sinh thì bàn tán xem hôm đó sẽ mặc gì. Nam sinh thì đoán già đoán non xem trường bạn có bao nhiêu mỹ nhân,...Bỗng chốc cái trường trở thành cái chợ lớn, ầm ĩ, ồn ào. Thầy hiệu trưởng chỉ biết lắc đầu, hắng giọng lần nữa rồi tuyên bố đồng ý:

- Không còn việc gì nữa mời các em nghỉ.

Chưa đầy 3 phút sau sân trường đã vắng tanh không còn bóng ai nữa. Học sinh kéo về lớp đông nghịt làm tắc luôn cả cầu thang bộ lẫn thang máy.

Hắn ung dung rút tay túi quần, khoan thai đi đến phòng hiệu trưởng.

“Cốc...cốc...cốc...”

- Mời vào!

Hắn đẩy cửa bước vào, không cần được mời mà ngồi luôn xuống bộ sofa da nâu trang nhã.

- Ông gọi cháu có chuyện gì?

- E hèm. Ở trường học là không có tình thân nha. Ta bây giờ là hiệu trưởng còn cháu là hội trưởng hội học sinh. Dĩ nhiên gọi cháu đến đây để đưa cháu kế hoạch rồi._ông hắn vừa nói vừa đưa cho hắn một tập hồ sơ.

- Bình thường việc này cháu đâu phải làm.

- Dĩ nhiên. GVCN từng lớp sẽ phổ biến kế hoạch cụ thể.

- Thế ông gọi cháu tới đây làm gì?

- Trường MOON đang dàn dựng một vở kịch cho đêm vũ hội, nhờ trường ta cử 2 người tới tập để diễn. Cháu với hội phó sẽ đi.

- Không phải hội phó đang ốm không đi học sao ạ? Hay gọi người khác ông nhé!

- Có phải cháu muốn đi cùng con bé ngồi cùng bàn không?

- Sao ông biết?_hắn đang mắt chữ A mồm chữ O. Không phải hắn biểu hiện quá ra ngoài rồi đấy chứ?

- Mỗi lớp có camera bao quát. Ông rảnh thường ngồi xem cháu nội đích tôn học tập. Cả hành động bảo vệ chỗ ngồi cho bạn cùng bàn ông cũng được chiêm ngưỡng đấy._ông hắn cười đều.

- Ông...ông..._hắn bị nói trúng tim đen nhất thời lúng túng không biết phải nói như thế nào.

- Ta đi bitis trong bụng cháu rồi đấy.

Ông hắn cười tùm tùm thêm cái nữa rồi đứng dậy lại bàn làm việc nhấc máy lên gọi cho GVCN lớp nó.

- Cô gọi giúp tôi lên văn phòng hiệu trưởng có việc gấp nhé.

-...

- Cám ơn cô.

Ông hấn cúp máy, quay ra cười hấn một cái:

- Ông gọi rồi. Lát con bé lên ngay.

Hấn cũng mỉm cười ngồi uống trà đàm đạo với ông. Khoảng 5p sau, bên ngoài có tiếng gõ cửa.

“Cốc...cốc...cốc...”

- Mời vào!

Nó khê mở cửa bước vào, nhìn thấy hấn thì hơi ngạc nhiên nhưng ngay lập tức lấy lại bình tĩnh bước vào, lễ phép chào:

- Em chào thầy ạ! Thầy tìm em có gì dạy bảo ạ?

- Em ngồi xuống trước đi._ông nó chỉ phía ghế sofa hấn đang ngồi, nó miễn cưỡng ngồi xuống.

- Hôm nay gọi em đến văn phòng để thông báo cho em là em sẽ cùng bạn Phong đến trường MOON để cùng tập kịch.

- Sao cơ ạ? Em á? Cùng bạn ấy ư?_nó không tin nổi vào tai mình, hết chỉ vào người nó rồi lại chỉ sang người hấn.

- Đúng. Là em.

- Thầy ơi! Nhân tài trường ta rất nhiều, em lại chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt e rằng đi sẽ gây lên làn sóng phản nộ vô cùng lớn ạ. Hơn nữa em cũng không biết đóng kịch.

- Thầy đã chỉ định em thì sẽ không ai dám bàn tán đâu. Em thông minh như vậy thầy tin em sẽ làm được.

- Nhưng em...

Chưa kịp để nó nói hết câu ông hấn đã uy hiếp:

- Ta thực không muốn nói cho bố mẹ em chuyện em ngủ gật trong lớp rồi còn xé rách áo dài của cô bộ môn Hóa đâu.

Mặt nó đen một nửa. Đúng là gừng càng già càng cay mà. Như thế này gọi là ép người, ép người đó. Nó trả lời bằng giọng rầu rĩ:

- Em đi là được mà thầy.

- Các em vẫn sẽ học buổi sáng, buổi chiều mới phải tập kịch nên sẽ không lo không theo kịp các bạn đâu.

- Vâng ạ.

- Bao giờ phải đi hả thầy?_hấn nãy giờ im lặng bây giờ mới lên tiếng.

- Trường đã đặt cho các em bay chuyến 7h sáng mai.

- Vâng ạ.

- Không còn chuyện gì nữa. Hai em về lớp học đi.

- Vâng. Em chào thầy.

Nó ảo não lê từng bước ra ngoài. Đất trời quanh nó như sụp đổ. Tại sao trường bao nhiêu người mà nó lại có “điểm phúc” được đi cùng “đệ nhất hotboy trường như vậy khác nào kêu gọi bọn FC của hấn vào anti.

Hấn vẫn còn nán lại uống nốt tách trà xong mới phải quần đứng dậy.

- Ông đã tạo điều kiện cho cháu đích tôn rồi đấy. Cố mà ghi điểm với con bé. Ông già này muốn có cháu dâu rồi._ông hấn cười tươi vỗ vỗ vai hấn.

- Vâng. Cháu sẽ cố hết sức.

- Được rồi. Cháu về lớp đi.

- Yes, sir. _hắn đứng nghiêm chỉnh chào kiêu quân đội với ông rồi ra ngoài.

Cả tiết học nó chỉ có thể ngồi thở ngắn than dài. Số nó chắc là số con mực mà. Bao nhiêu người thì không sao, thể quái nào lại vào nó. Nó đi với người khác thì không nói làm gì, đằng này lại là đi với hắn. Xui hết chỗ nói mà. Nó đang miên man suy nghĩ thì tiếng chuông réo rất kéo nó về lại xác. Nó đang định cất sách đã nghe tiếng anh nó với Quân đứng ngoài cửa lớp đồng thanh:

- Thy ơi! Đi canteen.

Nó không buồn nhìn hai người kia, cầm sách vở cất lại vào cặp, lê bước chân như đeo chì chậm chậm bò ra ngoài. Anh nó với Quân đang bị bu bởi một đám con gái. Anh nó có sức hút là điều hiển nhiên. Còn Quân với bộ dạng thường ngày thì cho cũng không ai thêm, có lẽ dựa hơi anh Thiên. Nó ra được đến cửa lớp, ngẩng đầu lên nhìn thì suýt choáng váng. Quân hôm nay đổi phong cách, mái tóc bù xù thường ngày được cắt tỉa gọn gàng, cặp kính đ*oai cũng được gỡ bỏ. Trông Quân cũng không hề thua kém bất kì hotboy nào. Thảo nào mà vừa nãy bị bu như vậy. Nó rất tự nhiên khoác tay hai người kéo xuống canteen trước những con mắt hình viên đạn của các bạn nữ sinh. Anh nó thấy nó ử rử thì cùng Quân pha trò chọc nó cười toe toét. Chợt như nhớ ra điều gì, nó quay sang Quân:

- Quân nha! Hôm nay hơi bị đẹp trai nhá. May mà tớ nhìn thấy cậu ở bar đẹp trai như thế nào rồi không chắc tớ cũng xị máu mũi nha.

Quân vuốt vuốt tóc, hất mặt lên đáp lại nó:

- Chuyện. Quân mà lại. Đẹp trai từ bé luôn. Bây giờ Thy mới biết là hơi muộn ỷ.

Nó nghe thấy vậy cứ nhìn lên trời mà gọi:

- Quân ơi! Quân!

- Quân đây mà? _Quân khó hiểu nhìn nó rồi tự chỉ vào người mình.

- Đây là xác thôi. Hồn Quân bay mất rồi. _nó giơ tay lên vẫy vẫy.- Xuống đi Quân, trên đó có dây điện, giật tè khói bây giờ.

Quân biết mình bị lỗ nên chỉ đứng cười cười. Nó hết quay ra trêu anh mình vài câu rồi lại trêu Quân vài câu làm cả bọn mãi mới tới được canteen. Đến nơi, nó được phân công chọn chỗ, anh nó với Quân có trách nhiệm mua đồ ăn và đồ uống. Nó tìm được một bàn trống gần cửa sổ bèn nhanh chóng ngồi xuống chờ. Chưa được 2p thì có mấy nữ sinh tới gây sự.

- Con ranh kia. Mà không thấy đây là bàn tao à? Cút ra chỗ khác. _một con nhỏ hung hăng chống nạnh quát nó.

- Nực cười! Nhìn xem, đây là bàn trống tôi ngồi. Các cậu dựa vào đâu mà bảo đây là bàn của các cậu? Với lại tôi nghĩ bạn học được đến từng này có lẽ bạn cũng biết phép lịch sự, đừng cư xử như mấy bà bán cá ngoài chợ như thế, mắt mặt học sinh trường lắm.

- A! Con ranh này! Mà dám nói chị tao như vậy à? Chán sống rồi phải không? _một con nhỏ ở phía sau hùng hổ xông tới cất giọng the thé.

- Tôi không muốn gây chuyện. Các người nên đi khỏi đây trước khi tôi mất bình tĩnh.

- Mà được. _con nhỏ đứng đầu giơ tay lên, hướng mặt nó bay tới.

Những tưởng sẽ có một âm thanh vang lên nhưng cổ tay con nhỏ đã bị giữ lại với một lực khủng khiếp làm con nhỏ chỉ có thể kêu lên oai oái:

- A! Đau quá! Buông ra! Đứa nào to gan vậy? Biết tao là..._ nửa câu cuối cùng con chưa kịp thoát ra nhỏ đã phải nuốt hết vào. Nhỏ cất giọng ẻo lả:

- A! Thầy...thầy...em...em...

- Cút khỏi đây. Nếu còn để tôi thấy cô lại gần Thy tôi lập tức đá cô biến khỏi đất nước này. _Thiên trợn mắt lên nói làm nhỏ kia sợ run.

Thiên bình thường rất hào hoa, lịch sự nhưng cứ hễ ai động vào em gái là anh sẽ ngay lập tức xù lông xù cánh lên để bảo vệ. Nó là báu vật vô giá, không ai có quyền làm tổn thương nó.

- Em...em..._con nhỏ “đầu đàn” sau khi bị Thiên dọa sắc mặt tái xanh không thốt ra được lời nào. Thiên bây giờ trông không khác gì một con quỷ khát máu. Đáng sợ, quá đáng sợ.

- Cútttt!_Thiên tức giận rít lên.

Con nhỏ ngay lập tức rời đi cùng đám đàn em, không dám quay đầu lại nhìn luôn.

Quân bây giờ mới mua được đồ ăn quay lại bàn thì thấy sắc mặt Thiên không tốt, vội vàng hỏi:

- Có chuyện gì xảy ra vậy?

- Không có gì đâu._nó cười kéo tay anh nó ngồi xuống ghế.

- Tại sao cũng không cho chúng nó một trận để chúng nó bớt hống hách đi?

- Mấy nhỏ đó vốn không thể là đối thủ của em. Đánh kẻ yếu hơn? Em không làm.

- Hả? Cái gì? Ai gây sự với Thy hả? Thy có làm sao không? Nói tớ biết đứa nào tớ đi hỏi tội nó._Quân nhảy dựng lên.

- Tớ không sao. Khỏe re. À mà tớ có sao rồi._nó khẽ nhăn nhăn mặt.

- Làm sao?_hai người cùng đồng thanh.

- Sắp bị đói chết._nó lè lưỡi ra làm mặt xấu với hai người trước mặt rồi với lấy cái trứng ốp la ăn ngon lành.

Hai người nào đó cùng thở phào nhẹ nhõm.

- Cưng á? Lần sao còn thể anh ỳnh cưng đấy.

- Tuân lệnh sếp._nó cười nham nhở.

- Con bé này._Thiên nhào người ra cốc lên trán nó một cái.

- A ui! Đau quá! Quân ơi! Anh Thiên bắt nạt tớ kìa._Nó giả vờ ôm trán, quay sang dùng ánh mắt long lanh nhìn Quân.

Quân chẳng nói chẳng rằng, nhào người cốc cho nó thêm cái nữa.

- Anh Thiên đánh đúng lắm. Ai bảo Thy không nghe lời anh ấy.

Mắt nó bắt đầu ngấn nước, nó úp mặt xuống bàn thút thít:

- Oa! Hai người ý đông hiệp yếu, cùng nhau bắt nạt tôi. Oa oa!

Anh nó và Quân cuống quýt hết lên. Không lẽ lực ra tay mạnh quá làm nó đau sao? Thiên vội lay người nó:

- Anh xin lỗi cưng. Anh không cố ý mà!

- Oa oa!

- Thy nín đi! Quân với thầy Thiên biết lỗi rồi mà.

- Oa oa!_nó không nể mặt vẫn gào ầm lên.

- Nín đi. Tan học anh chở cưng đi mua sắm. Thích gì cứ mua, anh quẹt thẻ._Thiên vô cùng hào phóng vỗ ngực.

- Thy nín đi rồi Quân đãi Thy một châu kem.

- Hai người nói rồi đẩy nha. Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy._nó tỉnh bơ, thậm chí mắt còn ráo hoảnh.

- Hóa ra cưng/cậu giả vờ à?_hai người vừa ăn quả lừa to đùng, không hện mà cùng lên tiếng.

- Ai nha! Không trách em được. Có trách thì nên trách hai người quá ngốc. Ha ha._nó ôm bụng cười vui vẻ.- Ăn mau đi kéo nguyệt mất ngon.

Nó nói rồi bắt đầu ăn. Anh nó và Quân cũng ngay lập tức nhập cuộc để giải quyết đồng đồ ăn la liệt trên bàn.

“Reee....eeee...engggg”

Lúc nó vừa buông đũa cũng là lúc tiếng chuông hết giờ vang lên, nó quay sang anh nó và Quân:

- Hai người ăn xong chưa?
- Tớ xong rồi.
- Hai đứa về lớp đi. Anh bây giờ có tiết ở khối 12.
- Vâng. Tan học bọn em chờ anh.
- Bọn em đi nha thầy._Quân lễ phép chào.

Nó vui vẻ khoác tay Quân ôm cái bụng tròn căng về lớp, vừa đi vừa nói chuyện cực kì vui vẻ. Hắn cả giờ ra chơi bị Mĩ Kim bám riết, không làm thế nào thoát được ra để đi tìm nó. Lúc này thấy nó trở về người vôdn khó chịu lại càng phát hỏa lên. Nhìn xem, có đứa con gái nào lại cứ ôm tay một thằng con trai đi khắp trường như thế kia không? Thực là quá quắt. Hắn cố nuốt cục tức to đùng ngồi xuống ghế, không đếm xỉa tới con đĩa dói vẫn đang bám chặt không buông. Mãi cho tới khi cô giáo bộ môn vào thì con đĩa mới chịu hậm hực về chỗ.

Hai tiết học cuối và buổi học chiều trôi qua trong im lặng, chẳng ai nói với ai câu nào. Căn bản là hắn muốn hỏi nó xem nó đi đâu, làm gì với hai người kia nhưng nếu hỏi biết đâu nó hiểu sai ý hắn lại làm mối quan hệ chưa được tốt này của hai người càng trở nên tệ thắm nên đành lựa chọn im lặng.

“Reee....eeengggg”

Tiếng chuông hết giờ vang lên, chưa bao giờ nó chờ mong tiếng chuông này như hôm nay. Mau chóng thu dọn sách vở vào cặp, nó bay ngay sang B2 chờ Quân. Tội nghiệp cậu bạn, mới ra tới cửa đã bị nó khoác tay kéo đi. Hắn thấy tim mình hung hăng nhói một cái. Cũng đúng thôi, thấy người mình thích đi cùng người khác có ai mà không đau lòng. Hắn thực sự rất rất muốn mang nó về nhà khóa cửa lại giam nó bên hắn luôn.

Đang lúc hắn chuẩn bị đuổi theo nó thì điện thoại trong túi quần rung lên. Hắn rút điện thoại ra, màn hình hiển thị “Bố”. Hắn gạt nghe:

- Con đây!
- Ủ. Mọi việc ổn cả chứ?
- Vâng! Vẫn ổn ạ! Bố gọi con có chuyện gì không?
- Ủ, cũng có. Hôm nay con đi đón con bé Mĩ Kim về nhà ở nhé. Ta với gia đình bên đó muốn cho hai con sống thử rồi vun đắp tình cảm.
- Nhưng con không có tí cảm xúc nào với cô ta. Con ghét cô ta. Con không muốn sống cùng cô ta, càng không muốn cưới người như cô ta.
- Nhưng các con đã có hôn ước.
- Đẹp luôn mấy thứ vớ vẩn ấy đi. Bây giờ là thế kỉ XXI rồi bố ạ.
- Bố không cần biết. Con mau chóng đón con bé về nhà ngay hôm nay.
- Nếu không?
- Nếu không thì ta ngay lập tức điều tới 30 vệ sĩ không cho con ra khỏi nhà, tất cả thẻ tín dụng của con đều sẽ bị khóa, không internet, không điện thoại. Ta cho con 5s suy nghĩ.
- 1.
- 2.

Tiếng bố hấn dứt khoát chặt phăng mọi suy nghĩ trong đầu hấn. Đúng là “Giùng càng già càng cay”, bố hấn luôn biết cách khiến hấn phải nghe lời mà.

- 3.

- 4.

Bố hấn vẫn đang đếm. Hấn chợt nhớ ra ngày mai hấn với nó đi rồi, không lo con nhỏ nữa nên ngay lập tức gật đầu.

- Được rồi. Con đi đón cô ta về nhà.

- Biết điều ngay từ đầu có phải tốt hơn không. Đỡ mất công ta ụy hiếp.

- Vâng. Con biết bố cao tay rồi.

- Dĩ nhiên. Thôi, ta làm việc tiếp đây. Bye con. Chúc hai đứa vui vẻ nha.

- Vâng. Con chào bố.

Hấn cúp máy trong tâm trạng bức bối. Nó thì không thấy đau, con nhỏ khó ưa thì cứ bám riết lấy. Đứng thì có tới nách người ta mà bám gì bám riết vậy. Qua một lớp áo khoác với một lớp áo len mà hấn vẫn thấy rùng mình.

- Đi mau lên. Tôi không có nhiều kiên nhẫn.

- Vâng.

Con nhỏ rảo bước nhanh hơn để đi theo hấn nhưng khổ nỗi 2 bước của nhỏ mới bằng một bước của hấn. Hấn bị nhỏ kéo lại phát bức, quát lên:

- Cô thôi được rồi đấy. Vương vúi quá!

- Không.

- Buông tay tôi ra.

- Không.

Hấn đã hết cách với con đĩa này rồi. May mà chỉ phải chịu đựng cô ta trong một ngày thôi đấy. Nhưng hấn tin một ngày này chắc chắn là một ngày sống trong địa ngục. A men! Chúa cứu vớt linh hồn chúng con.

Nó bây giờ đang được vì vu khắp nơi, hôm nay thề là anh nó sẽ vô cùng đau xót vì đã lỡ hứa đi quẹt thề cho nó. Hôm nay hấn bị con nhỏ kia bám lấy nên chẳng sai vật được nó như mọi khi. Nhưng cứ hể thấy nhỏ kia khoắc tay hấn trong lòng nó lại thấy chua chua, nghèn nghẹn. Trong tiểu thuyết, cảm giác như thế này được gọi là GHEN. Nhưng mà ghen ư? Có phải quá vô lí rồi không? Nó với hấn vốn chỉ là bạn học, rồi bây giờ chỉ là hai kẻ sống chung nhà trong thời gian ngắn ngủi. Yêu hấn? Chắc nó không đủ tư cách...

Hấn bây giờ đang phải ở nhà chịu đựng cực hình. Tưởng về đến nhà nhỏ sẽ dễ chịu hơn ai dè càng lúc càng khó ưa. Ăn món này thì chê, món kia cũng không vừa ý, ông à ông ọ đến phát điên. Lòng dạ thì như lửa đốt, 6h30 rồi đấy, tan học được 2h rồi sao nó vẫn chưa về? Lại đi với ông thầy Thiên địa gì gì đó hay là tên Quân lớp bên rồi. Càng nghĩ càng ức chế, càng nghĩ càng khó chịu.

- Chồng ơi!!! Chồng à!!!

Hấn đến phát tởm cái giọng này rồi. Cô ta không thể được như nó à. Ài, lại là nó. Hấn điên rồi. Con giun xéo lắm cũng quắn, hấn như núi lửa phun trào, quát âm lên:

- Co lùi xa tôi ra. Tốt nhất nên biết điều cút lên phòng rồi ở yên đấy cho tôi. Đừng để tôi giết cô.

Hấn nói xong bỏ lên phòng khóa cửa ngồi ôm laptop, không buồn nhìn tới khuôn mặt sợ hãi của “vị hôn thê”.

Nó lang thang khắp nơi, ăn đủ thứ đặc sản vỉa hè. Tất cả đều hoàn mỹ nếu mọi người không xì xào bàn tán về bộ đồng phục trên người nó. Học sinh của SKY là không được ăn quán vỉa hè à? Luật ở đâu qui định thế? Sau khi ăn xong sữa chua mít, nó bắt anh nó cùng Quân đưa đi uống trà sữa. Lúc đi qua một shop

bán đồ nam, nó nhìn thấy một bộ đồ rất đẹp. Có lẽ hần mặc vào sẽ rất hợp, sẽ rất có phong thái. Nó nghĩ rồi lại tự cốc vào đầu mình. Không phải bây giờ nó đang được đi cùng người anh thương nó nhất cùng với cậu bạn đáng yêu đấy thôi, tự nhiên lại nghĩ về hần. Từ bao giờ hần lại ám ảnh cuộc sống của nó như vậy chứ? Nó đang nghĩ về hần, còn hần biết đâu đang vui vẻ bên “vợ bé nhỏ”, chẳng nhớ ra nó là ai.

Mãi tới 9h anh Thiên cùng Quân mới đưa nó về nhà “hần”. Nó chào tạm biệt hai người rồi vào trong. Chưa vào tới nơi đã nghe tiếng chua ngoa the thé của Mĩ Kim:

- Con kia! Sao mày vào đây? Đây là nhà của vợ chồng tao mà. Cút đi.

- Cô lịch sự chút. Đừng có nói khó nghe như vậy.

- A! Tao biết rồi. Mày chính là loại gái bao chuyên ăn bám đàn ông.

- Xin cô cẩn trọng lời nói. Tôi thực không muốn tát cô cho bản tay tôi.

- A! Mày được. Để tao thay trời hành đạo, đánh cho con lẳng lơ mày tỉnh ra.

Kim giơ tay lên muốn tát nó, nhưng khi tay vừa giơ lên đã bị một bàn tay to giữ lại. Tay đó không ai khác là tay hần. Hần nhìn chăm chăm kẻ ngông nghênh trước mặt, nếu hần không nghe thấy tiếng nó mà xuống kịp thì không biết đã xảy ra chuyện gì rồi.

- Cô mà chạm vào một sợi tóc của cô ấy thì biết tay tôi._Hần nhìn chăm chăm người đối diện, giọng nói trầm trầm cùng đôi mắt lạnh lẽo khiến người ta không rét mà run.

- Cô ta là cái thá gì mà vợ không được động?

- Không gì hết.

“Không gì hết”??? Từ trước đến giờ nó không biết ba từ này có sức sát thương lớn như vậy. Nó nhất thời bất động, không biết phải làm gì nữa. Tim hình như đang đau lắm rồi.

- Không là gì sao chồng phải bênh cô ta?

- Tôi không có nghĩa vụ phải giải thích với cô.

- Chồng...

- Không nói nhiều. Biến.

Hần quát nhẹ rồi kéo nó đang đứng như trời trồng kia lôi nó lên tầng. Cổ tay truyền đến từng trận đau nhói làm nó sực tỉnh, khó hiểu nhìn con người đang trước, hần bị điên chăng? Cổ tay nó muốn đứt ra rồi. Nó liều mạng giãy ra khỏi tay hần.

- Bỏ tay tôi ra. Đau quá.

- O...Tôi xin lỗi!_hần này giờ bị con nhỏ kia làm mất đi lí trí, khi lí trí nhờ câu nói của nó mà trở về thì hần nhận ra tay hần đang nắm thật chặt cổ tay nó.

- Đau quá._nó ôm cổ tay nhăn nhó.

- Đưa tôi xem.

- Không cần.

- Đưa đây.

- Không cần mà.

Hần không thèm nói thêm, lôi luôn cổ tay nó ra xem. Trên cổ tay nhỏ xinh, trắng ngần là năm vết ngón tay hần đỏ ửng chói mắt. Hần mở cửa phòng mình, lôi tuột nó vào trong. Đẩy nó ngồi xuống cái giường khung gỗ của mình rồi vào phòng tắm lấy một cái khăn mới, mở tủ lạnh mini ở trong phòng lấy ra một ít đá rồi chườm lên cổ tay nó. Nó khẽ nhăn mặt.

- Đau lắm à?

- Không.

- Thế sao mặt nhăn nhó thế kia?

- Buốt quá!

- Ừm._hắn mỉm cười, vừa chườm vừa khẽ thổi.

Nó ngây ngốc ngồi nhìn hắn làm. Trông hắn khi tập trung làm gì đó trông cực “handsome”, mái tóc hạt dẻ mềm mại rủ xuống trán, thân hình cao lớn quì dưới sàn tỉ mỉ chườm từng chút từng chút cổ tay nó. Đôi môi mỏng khiêu gợi khẽ thổi. Đôi môi kia nó đã chạm qua hai lần (hơn rồi :v), thực giống như cánh hoa mềm nhẹ khiến người ta mê mẩn. Có phải thượng đế đã làm khi cho hắn làm con trai không? Hắn thấy cổ tay nó bắt đỏ thì ngừng đầu lên, bắt gặp ngay nó đang nhìn chằm chằm mình đến thất thần thì khẽ mỉm cười. Nó bị phát giác thì ngay lập tức quay mặt ra hướng khác, mặt không tự chủ được mà đỏ lên.

- Nhìn tôi đẹp trai lắm đúng không?

- Hâm à?

- Không biết nãy ai mãi ngắm tôi rồi bị tôi phát hiện ha.

- Tôi nhìn mây, nhìn gió, nhìn quái gì anh.

- Nhìn mây, nhìn gió, trong đó có tôi. Mà tôi cũng không nói cô đang nhìn tôi nha.

Nó nhất thời lúng túng không biết làm như thế nào. Hắn im lặng nhìn mặt nó rồi cười. Hắn đã bao giờ nói rằng trong lúc xấu hổ nó cực dễ thương chưa nhỉ?

- Thôi. Về phòng xếp đồ đi. Mai 6h30 ra sân bay.

- O! Sân bay á? Đi đâu?

- Trời. Cô mau quên vậy. Mai chúng ta đi Nha Trang mà.

- À ừm! Tôi quên mất. Tôi về phòng đây.

Nó chán nản về phòng

g. Đạo này nó hay quên quá. Mà tại sao chỉ có nó với hắn phải đi? Trường có bao nhiêu người cơ mà. Đây nhất định là ý trời rồi (Trời nào? Ý của Ice ta đó *cười nham hiểm*). Nó về phòng mau chóng tắm rửa rồi lên giường làm một giấc quên trời quên đất luôn.

....6 a.m...

“Cốc...cốc...cốc...”

Hắn gõ cửa phòng nó, hắn thực muốn nhanh chóng rời khỏi đây trước khi Mĩ Kim tỉnh dậy, con nhỏ đó là chúa lằng nhằng, nếu biết hắn đi Nha Trang không chừng sẽ bám theo. Đề phòng đêm dài lắm mộng thì tốt nhất là nên đi sớm một chút.

- Ai vậy?_nó ngái ngủ ra mở cửa, trên người là bộ đồ ngủ gấu trúc bằng bông anh Thiên mới mua cho, mái tóc rối xù, mắt thì mắt nhắm mắt mở trông đến buồn cười.

- Dậy chuẩn bị đi sớm. Tôi sợ tắc đường._hắn khoanh tay trước ngực, hỏi một câu rất “hồn nhiên”.- Cô...mới trốn trại à?

Nó sực tỉnh cúi đầu nhìn lại mình. Không ra một cái thể thống gì hết. Nó ngượng quá đóng sầm cửa lại nhưng hắn rất nhanh giữ lại được:

- Đằng nào tôi cũng nhìn thấy rồi, đóng làm gì nữa. Chuẩn bị nhanh lên còn đi.

- Anh là đồ vô duyên.

Nó đóng cửa lần nữa, hắn cũng không giữ, mỉm cười, xoay người về phòng.

- Ngốc ẹ. Trông đáng yêu lắm.

Hắn khẽ nói rồi dứt tay vào túi quần ung dung về phòng kéo cái vali nhỏ ra cửa chờ nó. 15p sau nó bước ra, khệ nệ kéo theo cái vali to oạch.

- Cô mang gì lắm đồ vậy?

- Anh không phải con gái làm sao anh biết. Mà tôi có bắt anh xách đâu mà anh thắc mắc.

Hắn không nói gì thêm, một tay đỡ lấy cái vali của nó, tay kia cầm vali của mình.

- Ô...

- Ô cái gì? Đi xuống mau đi.

Hắn xách hai cái vali đi xuống, Mĩ Kim chưa dậy nên hắn dễ dàng ra ngoài mà không hề có vật cản. Nó đi sau nhìn bóng lưng hắn mà mỉm cười. Hắn có đôi lúc thực dễ thương.

- Cô ra ngoài gọi taxi hộ tôi._hắn thấy sau lưng mình nhột nhột, vội nói với nó.

- Ủm._nó tiến lên bước qua hắn ra ngoài gọi taxi.

Hắn xách hai cái vali ra để xuống cùng nó chờ xe. Chiếc taxi mau chóng dừng lại, nó định cất vali của mình vào cốp thì hắn đã nói:

- Lên xe đi. Để đó cho tôi.

Nó ngoan ngoãn trèo lên ghế sau ngồi. Hắn cất hai chiếc vali vào cốp rồi lên ngồi ghế phụ lái. Chiếc xe thẳng tiến đến sân bay Nội Bài.

Đến sân bay, hắn trả tiền taxi rồi lại kéo hai chiếc vali. Nó biết ý đi kiểm tra giờ bay rồi quay lại chỗ hắn ngồi chờ. Lát sau, tiếng phát thanh viên trong trẻo vang lên:

“Chuyến bay mang số hiệu HNNT1122 từ Hà Nội tới Nha Trang sắp cất cánh. Yêu cầu hành khách mau chóng làm thủ tục lên máy bay cho kịp giờ khởi hành.”

Nó đứng dậy đi vào, hắn vẫn hai tay hai vali đi theo. Bước lên máy bay, nó tìm đúng vị trí rồi ngồi xuống, hắn cũng ngồi ghế ngay cạnh. Nó còn đang mãi nhìn xem có chị tiếp viên nào không thì cái mặt hắn đập vào mắt, nó đỏ mặt hỏi:

- Làm cái gì vậy?

Hắn chỉ cười mà không nói. Mặt nó thì càng lúc càng đỏ. Chỉ đến khi tiếng “tách” vang lên nó mới hoàn hồn.

- Cài dây an toàn thôi. Không cần căng thẳng thế.

Nó thực muốn dấm cho cái tên trước mặt một trận nha. May mà nó kìm được, quay mặt đi không nhìn hắn nữa.

Máy bay mau chóng cất cánh, nó cũng mau chóng thiếp đi. Hắn thấy nó gật gù sợ nó va đầu vào thân máy bay đau nên kéo đầu nó tựa vào vai mình. Chỉ một lúc sau, hắn cũng thiếp đi...

14. – Chương 14

Chương 14: Tắc rồi 1

Sau mấy tiếng đồng hồ bay mệt mỏi, nó và hắn cũng đáp được xuống sân bay. Nó đi trước bắt taxi, kệ hắn với hai cái vali một lớn một nhỏ. Hai người lên taxi tới thẳng trường Nữ sinh quý tộc MOON.

Đúng là trường quý tộc có khác, cái gì cũng phải hơn người. Chỉ tính riêng cái khuôn viên trường đã khiến người ta phải cảm thán. Hắn gửi hai cái vali lại phòng bảo vệ rồi hỏi phòng hiệu trưởng. Đi quanh co qua mấy tòa nhà, lên thang máy lên tầng 20, phòng hiệu trưởng ở nơi trung tâm tầng đó. Hắn đi trước gõ cửa:

“Cốc...cốc...cốc...”

- Mời vào._một giọng nữ thanh thúy vang lên.

Nó cùng hắn bước vào, cúi đầu chào:

- Chúng em chào cô!
- À! Các em là học sinh được SKY cử đến phải không? Mời các em ngồi._vừa nói vị hiệu trưởng vừa làm động tác mời.
- Nó ngồi an vị rồi cất tiếng trả lời:
- Vâng. Đúng rồi ạ.
- Cô đã xếp lớp cho các em rồi. Các em sẽ học 11B1. Nhưng cô có chút thắc mắc..._hiệu trưởng bỗ lững câu nói.
- Cô cứ hỏi đi ạ.
- Theo thông tin cô nhận được là trường SKY cử hai nam sinh là hội trưởng và hội phó hội học sinh mà. Hắn im lặng này giờ bây giờ mới lên tiếng:
- Bạn hội phó bị ốm nặng nên thầy hiệu trưởng trường em cử bạn ấy đi thay ạ.
- Ra vậy. Nếu vậy thì có lẽ sẽ hơi bất tiện cho các em chút rồi.
- Sao lại thế ạ?_nó ngơ ngác.
- Trường MOON hiện giờ đang phải sửa sang lại dãy nhà khách nên tạm thời cô mới sắp được một phòng trống cho hai em...
- Cái gì ạ?_Nó nhảy dựng lên.-Cô đừng nói với em là em phải ở cùng phòng với bạn ấy nhé!
- Cô rất tiếc nhưng sự thật là như vậy.
- Vậy em đi thuê khách sạn.
- Không được. Các em phải ở trong trường để đảm bảo khi nào trường triệu tập là các em sẽ có mặt luôn.
- Nhưng em...
- Được rồi ạ. Phòng bọn em ở đâu ạ?_hắn ngắt lời nó một cách phũ phàng.
- Chờ cô một chút. Cô sẽ gọi bạn Lan Anh – hội trưởng hội học sinh dẫn hai em về phòng.
- Vâng. Phiền cô ạ.
- Cô hiệu trưởng đứng dậy nhắc máy gọi cho ai đó. Khoảng 10p sau ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân.
- “Cốc...cốc...cốc...”
- Mời vào.
- Một cô bạn xinh xắn bước vào, cúi đầu chào:
- Em chào cô!_quay sang hắn và nó.-Chào hai bạn.
- Chào bạn._nó cười tí mắt.
- Chào._mặt hắn không đổi, y như cục nước đá.
- Giới thiệu với hai em đây là bạn Lan Anh- hội trưởng hội học sinh trường MOON. Còn đây là hai bạn SKY cử đến trường mình. Em dẫn hai bạn về phòng nhé.
- Vâng ạ.
- Được rồi. Các em đi nghỉ sớm đi.
- Chúng em chào cô._cả ba cùng chào rồi ra ngoài.
- Hai bạn tên gì?_Lan Anh nở nụ cười tươi bắt chuyện.
- Tớ tên Phong còn con nhỏ trông ngốc ngốc này tên Thy.

- Anh nói ai ngốc?
 - Cô chứ ai.
 - Anh ngốc thì có._nó gào lên.
 - Cô ngốc thì cô cứ nhận đi. Tôi không cười cô đâu._hắn châm chọc.
 - Hai bạn vẫn thường cãi nhau như thế này à?_Lan Anh lên tiếng cắt ngang cuộc cãi vã “dở hơi” của nó với hắn.
 - Không._cả hai đồng thanh.
 - Hai người lạ thật._Lan Anh cười làm mặt nó thoáng đỏ.
 - E hèm. Tôi đi lấy đồ, hai người ở đây đợi chút._hắn đánh trống lảng rồi lủi ra phòng bảo vệ.
- Lấy đồ xong lại là hắn kéo vali cho cả hai, nó tay không vừa đi vừa buôn chuyện với người bạn mới quen.
- A! Đến nơi rồi.

Ba người dừng trước một cánh cửa gỗ tinh xảo.

- Hai bạn vào phòng đi. Phòng tớ ngay bên cạnh, có gì thì cứ qua hỏi, giúp được tớ sẽ giúp.
- Cảm ơn cậu nha._nó nhí nhảnh.
- Cảm ơn. Bọn tôi vào trước._hắn nói rồi đẩy cửa kéo vali vào, nó cũng theo sau ngay.
- Bye hai người nha._Lan Anh vẫy vẫy tay rồi cũng trở về phòng mình.

Nó vào phòng, thoáng chốc bị shock bởi sự hào nhoáng của nó. Phòng rộng, đủ cả nhà tắm và toilet riêng, đồ vật được bài trí rất nhẹ nhàng, đúng kiểu con gái. Màu chủ đạo của căn phòng là hồng và trắng, rất điệu luôn.

Đập vào mắt nó là một chiếc giường lớn. Kiểu dáng giường là kiểu của mấy nàng công chúa trong truyện cổ tích của đám trẻ con. Chiếc giường gỗ có thêm bốn cái cột ở bốn góc với rèm màu phấn hồng giăng bốn phía. Thực sự phải nói là rất đẹp nhưng điều quan trọng là...chỉ có duy nhất một chiếc. Ô mai gừng, á nhầm, ô mai gót, hiệu trưởng nói chung phòng thôi chứ có bảo chung giường đâu chứ? Goát dở hơi? Em biết thế kỉ XXI tư tưởng đã cải tiến rất nhiều nhưng nam nữ thụ thụ bất tương thân mà, ngủ chung sao được. Chúa ơi! Con còn trong trắng vô cùng. Trời ơi, sao trời ác thế???

(Trời: Vụ này ta vô can. Kẻ thù ngay sau lưng người.

TG: Câu này nghe quen quen ta :/

Trời: Trong Mị Châu – Trọng Thủy đó má!

TG: Há há *lăn lộn* Con trai ngoan quá. Má thương ghen :*

Trời: *quát* Mi dám gài ta à?

TG: No, no. Mi tự gọi ta mà *cười nham hiểm*

Trời: Thiên Lôi đâu? Đánh chết con TG kia cho ta *xẹt..xẹt..đùng*

TG: *Tóc dựng đứng, mặt đen sì, đi Tây Thiên đây* bye~)

Trong lúc nó đi xem xét kiến trúc phòng thì hắn đã xếp hết quần áo của mình vào một bên cái tủ gỗ kê trong góc. Thấy nó cứ đứng thất thần, hắn gọi:

- Thy! Cô sắp đồ vào tủ đi. Không lẽ đợi tôi sắp cho cô.
- À ừ. Nhưng...
- Nhưng nhị cái gì? Làm nhanh lên rồi đi tắm. Tắm xong còn đi ăn chứ. Tôi đói lắm rồi.

Hắn nói xong không kịp để nó hó hé gì đã ôm quần áo vào tắm trước. Nó đứng ngây ngốc thêm một lúc rồi cũng sắp đồ của mình vào tủ. Nó sắp xong cũng là lúc hắn tắm xong.

- Vào tắm đi. Nhanh lên đây. Con gái các cô là chúa lề mề.

- Tôi biết rồi.

Nó ôm quần áo vào phòng tắm, hắn ngồi lau đầu cho khô.

20p sau nó mới ra khỏi nhà tắm, mái tóc vẫn còn rỏ nước chảy xuống cổ. Hắn cầm cái khăn đứng dậy chụp lên đầu nó.

- Làm gì vậy?_thấy hắn có hành động kì lạ, nó chột da lùi lại một bước.

Hắn tiến lên chụp đầu nó vò vò:

- Tóc ướt chảy ra sàn bẩn lắm.

Nó không nói thêm được lời nào, đứng im cho hắn vò tung đầu lên.

- Xong rồi._hắn bỏ tay xuống, khuyến mãi thêm nụ cười tươi rói làm tim nó đập loạn.

- Ê! Này!_hắn thấy nó cứ đứng im phải cất tiếng gọi.

- Hả? Ồ!

- Bị tôi quấy rầy à?_hắn lại cười tà mị.

- Hâm._nó quát lên rồi quay mặt đi.

- Sấy tóc đi rồi đi ăn. 6h rồi._hắn lên tiếng phá tan không khí ngưng ngập.

- Ủ. Anh ra ngoài trước đi, tôi ra ngay.

- Tôi ở cổng đợi cô.

Nói xong hắn ra ngoài, để nó một mình trong phòng. Nó sấy tóc xong, thay đồ ra đã thấy hắn đứng cạnh chiếc xe quen thuộc:

- Đây là xe anh mà.

- Ủ. Xe tôi.

- Sao nó lại ở đây.

- Nó mới được chuyển tới đây. Tiền taxi tốn lắm.

- À. Vậy cũng tốt. Tôi muốn đi đâu anh có thể đưa tôi đi, không thì tôi mượn xe anh cũng được._nó cười khoái trá.

- Đi mau nào.

- Ok.

Nó leo lên ghế phụ, thắt dây an toàn cẩn thận. Hắn nổ máy, xe phóng vút đi trong ánh chiều tà.

- Muốn ăn gì?

- Đi Nha Trang đương nhiên ăn đồ biển rồi. Anh đủ tiền trả không đấy?

- Cô coi thường tôi quá nha.

- Rồi xem.

Xe hắn dừng lại trước một nhà hàng sang trọng, sau khi cất xe, hai người cùng đi vào trong.

- Nhà hàng này đẹp thật._nó reo lên thích thú.

- Cô làm tôi mất mặt quá.

- Xìì....

Nó quay đi không thèm nhìn hắn. Mãi cho đến khi tay bị nắm kéo đi một phía khác nó mới quay đầu khó hiểu nhìn hắn:

- Đi đâu thế?

- Cứ đi rồi biết.

Hắn lôi nó vào thang máy, lên thẳng tầng 36- tầng cao nhất của nhà hàng.

“Ting”

Thang máy mở ra, nó lại bị lôi ra ngoài.

- Từ từ, đừng lôi. __nó nhăn nhó.

- Nhắm mắt lại nào. __hắn lấy tay bịt mắt nó.

- Anh bày trò gì vậy?

Hắn không trả lời, lấy tay bịt mắt nó dẫn nó tiến về phía trước.

- Được rồi. __hắn nói rồi buông tay.

Nó ngay lập tức ngay đơ. Trước mặt nó là một cảnh tượng cực kì ấn tượng, quá mức lãng mạn. Mặt biển hoàng hôn đỏ rực rỡ, mặt trời như quả cầu lửa khổng lồ đang lặn dần xuống phía chân trời. Xa xa là hàng dừa trải dài, bờ biển cũng có vài đôi tình nhân thích thú ngắm cảnh. Tất cả đều chân thực tới mơ hồ.

- Đẹp không? __hắn không biết từ bao giờ đã đứng cạnh nó.

- Ừm. Thực đẹp.

- Ngắm xong rồi thì đi ăn thôi.

- Ừm. __nó gật đầu quay lại.

Lại một lần nữa nó bị choáng. Nguyên một bàn ăn to dùng với đủ loại hải sản, còn có cả một chai champagne nữa. Cảnh này dễ gợi người ta liên tưởng đến cảnh hẹn hò lãng mạn của thần tượng phim tình cảm nha.

- Ngồi đi. __hắn lịch sự kéo ghế ra cho nó, nó cũng theo phép lịch sự ngồi xuống.

Hắn vòng tới đầu kia bàn ăn, ngồi xuống đối diện nó. Mặt trời đã tắt còn le lói một vài sợi trên nền trời xám dần. Đèn được bật lên tỏa ánh sáng dịu dàng chiếu lên người hắn đẹp lạ kì. Hắn cầm lấy con cua gỡ ra rồi để vào đĩa của nó.

- Thử đi. Tươi lắm đấy.

Nó này giờ mãi nhìn hắn làm, bây giờ mới giật mình mà thoát khỏi mớ bùng nhùng trong đầu.

- A! Cảm ơn!

Hắn nhìn biểu hiện lúng túng của nó khẽ mỉm cười. Nó trong những lúc như thế này rất đáng yêu.

Cả bữa tối nó cầm cút ăn. Nhà hàng này làm đồ ăn rất tuyệt luôn, ngon hết sảy. Cả bàn ăn tưởng như vậy mà hai người cũng giải quyết sạch sẽ.

- Cô thỏa mãn chưa?

- Rồi. Tôi no không đứng dậy được luôn. __nó vỗ vỗ cái bụng qua lớp áo.

- Thế thì tốt. Đi về nào.

Nó loạng choạng đứng dậy, hắn phải chạy lại đỡ.

- Không ăn được thì cố làm gì?

- Bỏ phí thức ăn cũng là phạm tội.

- Bó tay với cô. Đi dạo biển cho tiêu cơm nhé.

- Thế cũng được.

Thế là hấn đành đỡ nó ra ngoài. Xuống tầng trệt lấy xe xong hấn phóng thẳng ra biển. Chả mấy chốc xe đã dừng trước bờ biển dài vô tận. Nó thích thú nhảy tung tăng khắp nơi, hấn dứt tay vào túi quần đi dạo theo sau nó. Ánh trăng sáng bạc chiếu rọi, bầu trời lấp lánh sao, khung cảnh lãng mạn nên thơ như chiều lòng người (ta làm ra thực đẹp hôô :v). Bỗng nhiên nó chạy lại phía hấn, kiễng chân lên áp thứ gì đó vào tai hấn. Tay nó mát mát chạm vào má hấn thực dễ chịu, bên tai truyền đến tiếng rì rào dịu êm. Hấn nở một nụ cười tươi, dưới ánh trăng càng thêm phần yêu mị. Nó bỗng rồi quay đi. Hấn thôi không dứt tay vào túi quần nữa, cởi đôi giày thể thao để gọn lên bờ rồi nhảy vào trong biển. Làn nước mát rượi làm hấn thấy thoải mái vô cùng. Hấn cúi người xuống, thò tay xuống nước té nó. Nó đang đi bị té nước thì giật mình quay lại, thấy hấn đang nở nụ cười đầy chiến thắng. Máu nóng dâng lên, nó cởi đôi sandal nhảy xuống biển, đáp trả lại công kích của hấn.

Biển đem sóng vỗ rì rào, từng ngọn sóng đập vào bờ vỡ tung thành hàng trăm bọt nước trắng toát, trăng sao trên cao càng lúc càng sáng nên thơ. Tiếng hò hét nô đùa vui vẻ vang một góc trời, nó và hấn vừa rượt đuổi, vừa té nước nhau. Mãi đến khi cả

hai mệt lử mới chịu nằm lăn ra bãi cát.

Cả hai không ai nói với ai câu nào, không khí yên tĩnh, chỉ nghe thấy từng đợt sóng nối tiếp nhau rì rào, rì rào...

Nó thôi không nằm nữa mà ngồi dậy, hấn thấy vậy cũng ngồi dậy theo.

- Anh biết không? Ngày bé lúc mẹ tôi đọc “Nàng tiên cá” cho tôi nghe tôi đã từng ước được làm một nàng tiên cá để được vùng vẫy giữa biển xanh. Thực thích biết bao.

- Ủ. Biển thật đẹp. Cô cũng thật may mắn vì được mẹ cô đọc truyện cho nghe.

- Anh không được à?

- Ủ. Từ khi tôi 3 tuổi bố mẹ tôi đã đi suốt, ông bà tôi cũng bận bịu đủ thứ chuyện nên tôi phải tự lập._hấn nói giọng trầm trầm, xa xăm giống như đang kể chuyện của một ai đó.

- Chắc anh tủi thân lắm nhỉ?

- Mới đầu thôi. Về sau quen rồi cũng đỡ. Nếu thích tôi sẽ tự đọc cho tôi nghe.

Nó không nói gì nữa, không khí lại trầm xuống. Gió càng lúc càng mạnh làm nó thấy lạnh nhưng lại không muốn về. Hấn thấy nó ôm vai xoa xoa thì lại ô tô lấy cái chăn mỏng ra choàng lên người nó.

- Gió biển đêm lạnh lắm. Hay tôi đưa cô về nhé.

- Tôi chưa muốn về.

- Được! Tôi ở lại với cô.

- Cảm ơn anh._nó nói khẽ.

- Bình thường lúc cãi nhau với tôi cô nói to lắm mà, sao nói cảm ơn lại như muỗi kêu vậy?

- Thì cảm ơn! Được chưa?

- Nghe như tôi ép cô nói ý.

- Đã thế tôi rút lại lời cảm ơn.

Hấn im lặng, thôi không đùa nữa, yên lặng ngồi cạnh nó.

- Biển đẹp nhỉ?_hấn cất giọng trầm trầm.

- Ủ.

Lại im lặng. Hấn ghét cái không khí này. Thà nó cứ tía lia như mọi ngày thì hay hơn. Nó im lặng như thế này hấn cũng không biết phải nói gì cả. Gió biển từng cơn, từng cơn thổi vào người, kích thích mó mắt hấn sụp dần xuống. Hấn ngủ. Nó đang phiêu diêu theo gió, theo những suy nghĩ bộn bề thì chợt thấy vai mình nặng trĩu. Hấn ngủ gật. Lại còn ngang nhiên tựa vào vai nó mà ngủ ngon lành mới sợ chứ. Nó quyết định trả đũa bằng cách...tựa lại vào vai hấn ngủ luôn. (Ta thiết kế giường đẹp thế kia mà không thêm ngủ -_-)

...5:30p a.m...

Hấn nhú mi, tỉnh dậy, người tê rần. Vậy là cả tối hôm qua hấn ngủ ngoài bãi biển. Để người khác biết chuyện này chắc hấn không còn chỗ nào để chui quá. Hấn cựa người, một bên vai nặng nặng báo hiệu sự hiện diện của “vật gì đó”. Hấn quay sang, bất giác nở một nụ cười. Nó mái tóc hạt dẻ mềm mượt rủ xuống trán, hàng mi dài, dày, cong vút che đi đôi mắt tinh nghịch, đôi môi anh đào ửng ửng bĩu ra, cái mũi hồng hồng chắc do cả đêm chịu lạnh. Tuy tư thế hơi kì cục nhưng nó ngủ rất ngon lành. Hấn rút điện thoại trong túi ra, chụp một tấm làm kỉ niệm. Trong ảnh một cậu thanh niên với nụ cười rạng rỡ, trên vai là cô gái xinh đẹp đang say ngủ. Rất đơn giản nhưng vô cùng đẹp mắt. Hấn vui vẻ đặt luôn làm hình nền.

Hấn nhìn điện thoại, đã 6h rồi sao? Nếu không về có lẽ cả hai sẽ muộn mất. Hấn khẽ lay lay vai nó.

- Ừm...nó cất tiếng kêu như một con mèo nhỏ lười biếng làm hấn phải bật cười.

Hấn cúi xuống, ghé vào tai nó:

- Dậy đi mèo lười.

Nó giật mình tỉnh dậy. Đập vào mắt nó là khuôn mặt nhìn nghiêng của hấn. Ai nha, nó đã bao giờ nói rằng xương hàm của hấn rất đẹp chưa? Nhìn nghiêng thực là siêu cấp đẹp trai nha. Ánh bình minh đang lên ánh lên khuôn mặt hấn tạo thành một mảnh hồng hồng. Làn da như sứ lại càng thêm nổi bật khiến nó không thể rời mắt. Nó lắc lắc đầu, xua tan mấy ý nghĩ đen tối trong đầu (nghĩ gì ta ;-?)

- Cô còn lắc nữa là vai tôi nát vụn đó.

Nó lúng túng ngồi thẳng dậy:

- Xin lỗi!...Ừm...Cảm ơn!

- Cô hâm à? Đã xin lỗi rồi còn cảm ơn.

- Xin lỗi vì đã khiến vai anh mỏi, còn cảm ơn vì anh đã không đẩy tôi ra.

- Trông cô đáng yêu lắm. Như trẻ con ý.

Hấn nói hồn nhiên mà không biết mặt “ai đó” đang nóng dần lên.

- Cô sao thế?

- A! Không có gì.

- Vậy đi về nhanh đi.

- Ừ.

Hai người nhanh chóng trở về trường. Vừa đi về phòng đã thấy cô bạn Lan Anh đứng ở cửa.

- Cậu tìm bọn tớ có chuyện gì không?

- Cô hiệu trưởng bảo tớ dẫn các cậu lên lớp. Mà hai người mới sáng ra đã đi đâu vậy? Làm tớ gõ cửa đau cả tay.

- À! Hôm qua bọn tớ đi ăn rồi ra biển chơi, ai dè ngủ quên luôn ngoài đó.

- Hai người không thấy lạnh à?

- Không. Ngoài Bắc bọn tớ bây giờ còn đang mặc áo khoác ý.

- Ừ. Hai người đi thay đồ đi rồi tớ dẫn hai người lên lớp.

- Ừ. Mà Lan Anh, cậu cho tớ mượn đồng phục được không? Tớ không mang theo đồng phục.

- Được thôi. Đợi tớ về phòng lấy cho.
- Cảm ơn cậu nha.
- Không có gì đâu._Lan Anh xoay người về phòng.
- Tôi vào thay đồ trước.
- Ừm.

Chỉ chưa đầy 2p sau Lan Anh đã mang cho nó một bộ đồng phục.

- Đây! Cậu vào thay đi.
- Cảm ơn cậu nha.
- Ừ. Tớ đợi ngoài này nhé.
- Ừ. Tớ ra ngay._nó xoay người ôm bộ đồng phục vào trong.

Hắn vừa ra khỏi nhà tắm thấy nó liền biết ý lấy cặp rồi đi ra ngoài, cùng Lan Anh chờ nó. 5p sau nó bước ra, trên người là đồng phục trường MOON: áo sơ mi trắng bằng ren, váy lụa màu hồng phấn hai tầng xếp li, nơ hồng được thắt duyên dáng trên cổ.

- Đồng phục trường cậu đẹp quá._nó reo lên.
- Của trường cậu cũng đẹp mà.
- Thôi hai cô nương ơi! Sắp muộn rồi._hắn lên tiếng để phá tan sự ca tụng của hai người.
- Ừ. Hai người theo tớ.

Lan Anh đi trước dẫn đường, nó và hắn đi theo ngay sau.

Qua khoảng sân kí túc xá vào một tòa nhà, lại đi vòng vèo thêm một lúc thì Lan Anh cũng dừng lại.

- Đến rồi. Đây là lớp 11B1 tớ đang học. Hai người ở ngoài để tớ vào nói với các bạn một tiếng nhé.
- Ừm._nó cười cười

Hắn chỉ lặng lẽ gật đầu.

Tiếng Lan Anh trong lớp vọng ra:

- Các bạn trật tự. Tớ có việc muốn thông báo đây.
 - Nói đi lớp trưởng._cả lớp đồng thanh.
 - Hôm nay lớp ta vinh hạnh được đón hai bạn từ trường SKY đến học cùng. Cả lớp vỗ tay chào đón nào.
- Một tràng vỗ tay thật lớn và lên. Lan Anh đi ra cửa gọi nó và hắn:
- Hai người vào lớp đi.

Hắn bước vào trong tràng “Ồ” lớn của đám nữ sinh. Trường nữ sinh này hiếm con trai cực kì luôn. Người trên bục giảng kia không những là con trai mà còn là một “siêu cấp mỹ nam” nha. Hàng hiếm đó.

Nó cũng bước vào ngay sau đó. Tiếng ồn ào lại một lần nữa nổi lên:

- Oa! Dễ thương quá!_một nữ sinh reo lên.
- Hai người trông thật quý phái nha.
- Cảm ơn các bạn đã khen._nó mỉm cười thân thiện.
- E hèm. Chào đón thế đã. Có gì để ra chơi nói tiếp. Bây giờ vào lớp rồi, hai người xuống kia ngồi đi._Lan Anh nói rồi chỉ xuống cái bàn cuối lớp dãy trong cùng.

Hai người nhanh chóng về chỗ ngồi.

Hai tiết học đầu tiên trôi qua nhanh chóng. Trường nữ sinh có khác, giáo viên toàn là nữ. Nó chăm chú ngồi nghe giảng, rất ra dáng học sinh ngoan.

“Reee...eeeengggg”

Chuông ra chơi vừa vang lên hấn đã đứng dậy lúi tuột nó đi.

- Đi đâu vậy?

- Đi ăn chứ đi đâu! Không lẽ cô không đói.

“Ơc”

Nó chưa kịp trả lời thì bụng đã lên tiếng thay. Nó mãi nghe giảng nên không để ý đến em yêu kêu gào còn hấn thì đâu có nghe nên bụng nó kêu réo gì hấn biết. Nó xấu hổ cúi đầu thật thấp làm hấn phì cười:

- Đi nhanh lên không hết chỗ ngồi._nói rồi lại kéo nó đi.

Canteen giờ giải lao đông nghịt người, khó khăn lắm mới đi được vào cửa.

- Tìm chỗ ngồi đi, tôi đi mua đồ ăn.

- Ừ.

Hấn nhanh chóng đi ra quầy bán đồ ăn, nó đi loanh quanh tìm chỗ, cuối cùng cũng thấy một chỗ có ba người mới rời đi. Nó nhanh chóng ngồi xuống. Hấn cũng nhanh chóng quay lại với một khay đồ ăn.

- Ăn đi này._hấn nói rồi đẩy bát cháo thịt băm nóng hổi về phía nó.

- Cảm ơn anh._nó cầm lấy cái thìa nhanh chóng xử lí tô cháo.

Hấn thì ung dung vừa ăn bánh mì pate vừa uống sữa.

“Cạch”

Nó đặt thìa xuống bàn, hấn cúi xuống nhìn nó:

- No chưa?

- Chưa.

- Muốn ăn gì để tôi mua?

- Bánh kem nhỏ vị cafe.

- Được rồi! Uống sữa đi này._hấn lại đẩy một cốc sữa đến trước mặt nó.

Nó hào hứng nhận lấy cốc sữa uống một ngụm. Hình như sữa ngọt hơn thì phải (có ai biết sao ngọt hơn không =]]).

Hấn chen vào đám đông mua bánh cho nó rồi lại quay trở lại bàn.

- Ăn mau đi không vào lớp bây giờ.

- Cảm ơn anh nhiều lắm._nó cười híp mắt.

Nó cầm đĩa lên, sẵn lấy một miếng bánh đưa tới trước mặt hấn:

- Aaaa....

- Làm cái gì vậy?

- Ăn đi này. Nấn nỉ đấy.

Hấn ngượng ngùng ăn miếng bánh trên tay nó.

- Rồi đấy! Cô ăn đi. Mà sao cô lại bón cho tôi?

- Bình thường bố tôi hay mua đồ ăn cho tôi tôi cũng bón cho ông như thế.

- Cô trẻ con thế?

- Kệ tôi.

Nod bữu môi quay đi, chăm chú ăn nốt chỗ bánh còn lại. Hắn ngồi nhăm nháp sữa chờ nó ăn xong rồi lên lớp.

Ăn xong vẫn chưa hết giờ ra chơi nhưng nó vẫn kéo tay hắn về lớp. Hắn là hàng hiếm có khác, đi đâu cũng nhận được ánh mắt soi mói của đám nữ sinh. Hắn thì khó chịu ra mặt, chẳng bù cho nó cứ tằm tằm suốt. Vào đến lớp tình trạng cũng không khá hơn. Cả đám con gái túm lại chỗ nó “hỏi thăm” bạn mới làm nó suýt bị đè bẹp rúm...

15. – Chương 15

Chương 15: Rắc rối (2)

Nó bị giam cùng hắn trong tình cảnh dở khóc dở cười. Sau khi đám nữ sinh không moi được tí thông tin gì từ “nam chính” lạnh lùng, phúc hắc kia thì ngay lập tức nó từ nhân vật phụ bị đập ra một xó được nâng lên tầm ới vì lí do đơn giản là nó là “bạn cùng lớp” với nhân vật chính hàng hiếm kia.

“Reeee....eeeeeeengggg”

Nó đang bị xoay như chong chóng bởi cái đồng câu hỏi lung tung kia thì chuông hết giờ ra chơi vang lên. Lạy chúa tôi. Nó thề là nó chưa bao giờ bao giờ yêu tiếng chuông ấy như lúc này. Việc chúa vừa làm thực đã cứu rồi được linh hồn nó. Về nhà có lẽ nó nên cầu nguyện và đọc kinh cũng nên. Cơ mà căn bản nó không theo đạo nên không cần đúng không. Thật lòng thành tâm là được rồi. Nó thậm chí cười trong bụng một tiếng hả hê.

Đám đông lộn xộn được giải tán, nó được trở về với không khí yên bình yêu thương.

Lan Anh lại xuất hiện ở trên bục giảng, vỗ vỗ tay hào hứng:

- Cả lớp trật tự để tớ giới thiệu bạn mới này.

- Oh yeah!_một tràng hò hét vang lên rồi cả lớp im bật, hồi hộp chờ đợi xem người sẽ xuất hiện là ai.

- Hai bạn vào lớp đi._Lan Anh quay ra cửa gọi.

Hai chàng trai cao khoảng trên 1m8, mặc đồng phục quý phái bước vào, trông rất thu hút. Hai người đứng cạnh Lan Anh khiến cô bạn có chiều cao 1m60 tròn trĩnh bị lọt thỏm xuống rất buồn cười.

- Đây là hai bạn trường STAR cử đến trường mình. Các bạn tự giới thiệu đi.

- Chào các bạn, mình là Hoàng Tuấn Kiệt._anh chàng với mái tóc màu nâu xoắn ôm lấy mặt cực điển trai, bên tai đeo khuyên một bên lấp lánh cất tiếng.

- Chào các bạn, mình là Phạm Thế Duy. Rất vui được học cùng các bạn. Mong các bạn chiều cố._Cậu bạn với mái tóc đen thần Việt cười khoe cái răng khểnh rất duyên.

Một tràng pháo tay nữa lại nổi lên.

- Được rồi. Các bạn xuống ngồi bàn cuối kia cùng hai bạn trường SKY nhé.

- Cảm ơn cậu._Duy lại cười khoe răng.

Nói xong thì anh chàng rất hăng hái xuống chỗ bọn nó ngồi vào cạnh nó cho anh bạn của mình ngồi ngoài cùng (bàn bên MOON được chia làm hai dãy bàn, một bên bàn 4 chỗ, một bên bàn 2 chỗ như kiểu bàn đi thi đại học. Bạn nào chưa thi đh không biết tưởng tượng ra được không -_-)

Giáo viên vào lớp ngay sau đó tiếp tục buổi học. Nó đang ngồi vẽ linh tinh thì nghe thấy tiếng gọi.

- Bạn ơi!

- Chuyện gì thế bạn?_nó khó hiểu nhìn sang cậu bạn với dấu hỏi chấm to đùng.

- Không có gì. Mình chỉ muốn làm quen thôi.

Nó thầm thấy buồn cười. Kiểu làm quen này nó gặp không ít nhưng cậu bạn này có vẻ đáng tin, chắc không phải loại con trai mới gặp nó bị “tình yêu sét đánh” nên nó cũng niềm nở đáp lại:

- Ủ. Mình tên là Huyền Thy, là học sinh trường SKY.

- Tên bạn hay thật, đẹp như người bạn vậy.

- Tớ biết tên tớ hay mà. Cậu khen làm gì tổn công._nó cười toe toét.

- Tớ chưa thấy ai như cậu luôn đấy.

- Thì bây giờ thấy này.

- Ủ. Mà SKY trường cậu ở Hà Nội à?

- Ủ. Thế STAR trường cậu ở đâu?

- Trường tớ ở TP.HCM.

- Nhưng tớ nghe giọng cậu không giống người miền Nam lắm.

- Ủ. Tớ người Bắc nhưng vì ham chơi nên bỏ tớ đẩy tớ vào STAR để rèn luyện.

- Thật sao? Trường cậu toàn Nam sinh à?

- Ủ. Toàn là nam sinh với đồng qui định biến thái vô cùng.

- Sao cậu nói trường cậu thế?

- Bla...bla...blê...blô

Nó và cậu bạn mới cứ ngồi nói hươu nói vượn, hết chuyện trên trời dưới biển lại những chuyện lung tung không đầu không cuối, thỉnh thoảng còn xen vài cái cười trộm. Nó cứ vô tư tía lia mà không biết bên cạnh có một ánh mắt sắc lẹm dõi theo nó từ đầu đến cuối.

Hắn cảm vai nó xoay đến thẳng nhìn bằng, còn hảo tâm nhắc một câu:

- Ngồi học nghiêm chỉnh. Không được làm mất danh tiếng SKY.

- Xìììì..._nó bĩu môi không thèm nhìn hắn.

- Thôi. Tí ra chơi nói chuyện tiếp nhé._Duy cười nói với nó.

- Ok.

Những giờ ra chơi tiếp theo hắn bị coi như không khí, nó chỉ chăm tía lia với cậu bạn mới, không thèm nhìn tới sắc mặt u ám của “đồng không khí” kế bên. Hai người này mới gặp mà cứ như bạn thân lâu lắm mới gặp lại làm hắn chỉ muốn ngay lập tức kéo nó lại, không cho tiếp xúc với tên kia.

11h30 tan học, cả lũ kéo nhau về KTX. Năm người đi trên hành lang dài. Nó thì tía lia, nói cười vui vẻ, Duy pha trò khiến Lan Anh không khỏi bật cười, Lan Anh thỉnh thoảng chêm vào một câu làm nó với Duy cười lẫn lộn, tên Kiệt gì đấy cũng không kiệt sỉ bằng hắn vì thỉnh thoảng còn biết nở nụ cười, còn hắn không khác gì tên âm hồn vất vưởng bị người ta nợ một số tiền lớn không trả lẳng lẳng đi sau cả đám. Đến cửa phòng Lan Anh thì cô nàng dừng lại, chào nó với hắn:

- Bọn tớ vào phòng đây.

- Ở thế cậu với hai bạn ý ở cùng phòng à?

- Ủ.

- Vậy các cậu vào phòng đi. Tớ cũng vào đây.

Chưa kịp để nó nói thêm gì hắn đã lôi tuột nó vào trong phòng để “cách li”.

- Làm gì thế?

- Cô nói nhiều nhức đầu.
- Liên quan gì đến anh. Anh không nghe thì bịt tai lại.
- Tiếng của cô bịt tai rồi vẫn nghe thấy.
- Vậy lần sau tránh xa tôi ra.
- Đi thay đồ để đi ăn. Không đói à?

Nó định cãi tiếp nhưng bụng lại đang biểu tình nên đành thôi. Các cụ có câu “Có thực mới vực được đạo” mà trước giờ người xưa nói là cấm có sai. Nó muốn có sức để cãi nhau với hấn thì phải ăn tiếp năng lượng đã. Nghĩ vậy nó lườm hấn một cái rồi mở tủ lấy quần áo vào nhà tắm.

Bên phòng bên Lan Anh đang chỉ chỗ để đồ cho hai bạn cùng phòng:

- Cậu có thấy bất tiện không?_Duy hỏi.
- Cũng hơi hơi. Nhưng tại năm nay trường sửa phòng nên mới như thế này. Nhưng không sao, hai cậu một giường, tớ một giường mà. Lo gì._Lan Anh cười tươi.
- Cậu không ngại là yên tâm rồi._con hén Kiệt (xỉ) bây giờ mới lên tiếng.

“Cốc...cốc...cốc”

- Ai đấy?_Lan Anh cất tiếng hỏi.
- Tớ! Thy nè. Các cậu xong chưa để đi ăn. Tớ đói lắm rồi.
- Chờ chút. Bọn tớ thay đồ đã.
- Ok. Nhanh nha.
- Hai cậu vào thay đồ đi. Tớ thay sau.
- Được rồi.

5p sau cả bọn đã tập trung ngoài cửa phòng Lan Anh rồi lại tíu tít đi ra canteen.

Canteen trưa đông nghịt người, các chàng trai “ga lăng” để hai cô gái đi kiếm chỗ ngồi còn mình thì thân chinh vào dòng người để mua đồ ăn. Nó với Lan Anh tìm được một bàn trong góc còn trống tiến tới ngồi xuống chờ đợi. Trong lúc chờ đợi lại tám chuyện linh tinh.

- Đồ ăn đến rồi đây.

Ba khay đồ đầy ắp thức ăn được đặt xuống. Hấn lẳng lặng ngồi cạnh nó, Duy và Kiệt ngồi xuống ghế đối diện.

- Mọi người ăn đi._Lan Anh cười.

Cả đám bắt đầu lâm trận. Khi hấn đang chuẩn bị gấp miếng nộm thì nó gạt đũa hấn ra. Hấn nhú mày nhìn nó khó hiểu. Nó cười cười ghé tai hấn nói thầm:

- Trong đó có ớt anh không ăn được.
- Ừ.

Hấn trả lời đơn giản một tiếng. Trong lòng thì vui như mở cờ, nó vẫn nhớ được sở thích của hấn. Hấn bắt đầu rũ bỏ bộ mặt u ám, tươi tỉnh hơn, thỉnh thoảng gấp thức ăn cho nó.

Bữa trưa kết thúc là lúc gần 1h rồi. Lan Anh đề nghị đến phòng tập để bàn bạc kế hoạch luôn. Cả lũ lại kéo nhau tới phòng tập.

- Bọn mình tập võ gì đấy?_nó cất tiếng hỏi trong khi Lan Anh lại cái tủ gần đấy ôm ra một đồng kịch bản.
- Cô bé lọ lem.
- Cái gì?_nó cùng Duy đồng thanh hét lên.

- Chúng ta tập vở “Cô bé lọ lem”._Lan Anh nói lại chắc như đinh đóng cột.

- Vở đấy có bọn trẻ con mới muốn xem._”con hên” phát biểu câu thứ hai trong ngày.

- Nhưng mà bọn mình 17t rồi diễn vở đấy bọn trẻ con biết nó cười cho. Hổng hết hình tượng của tớ._Duy vuốt tóc hất một cái.

- Xin hôn ạ._Lan Anh cười cười vỗ vai Duy.

- Thế bây giờ phân vai như thế nào?_hắn- con hên thứ hai bây giờ mới chịu lên tiếng.

- Đợi Tiên về bọn mình mới phân vai được. Không biết cậu ấy về làm gì mà lâu quá. Suốt từ hôm chủ nhật đến giờ.

- Tiên là ai?_nó thắc mắc.

- À, Tiên là bạn cùng phòng với tớ, cũng là hội phó trường MOON.

- Ai! Tớ vừa nghe có người nhắc đến tớ nha._một cô gái xinh xắn với mái tóc xoăn buộc bồng bước vào cười tươi.

- A! Tiên! Cậu về rồi đấy à?

- Dĩ nhiên rồi. Tớ đi lâu quá rồi còn gì? Còn đây là...

- À! Quên. Đây là Thy, bạn ngồi cạnh tên Duy, cái bạn đang khoanh tay tựa tường kia tên Kiệt còn kẻ ngồi ghế cao cao tại thượng kia là Phong. Các cậu ấy được SKY với STAR cử tới.

- Chào mọi người. Tớ là Thủy Tiên, rất vui được gặp các cậu.

- Bọn tớ cũng vậy._đáp lời Tiên là nó và Duy, hai con hên vẫn kiêu lời.

- Bây giờ đủ người rồi chúng ta bàn cụ thể nhé._Tiên nói.

- Ừm. Mọi người nhìn vào kịch bản đi. Vở kịch sẽ được chia làm hai màn. Màn 1 từ đầu cho đến đoạn Lọ Lem gặp bà tiên. Màn hai từ đoạn Lọ Lem đi dạ hội đến hết._Lan Anh phổ biến kế hoạch cho cả lũ.

- Được rồi. Vậy phân vai như thế nào đây?_Duy hỏi.

- Để kịp thời gian cho vở diễn nên sẽ có hai Lọ Lem là tớ và Thy, Thủy Tiên vào vai bà tiên này, Duy là sứ giả nhé. Còn vai hoàng tử với vua cha thì để cho Phong hoặc Kiệt, người này làm hoàng tử thì người kia làm vua cha. Bây giờ các cậu chọn xem ai hợp hơn.

- Hai người này lằng lằng làm hoàng tử không hợp đâu. Cho Duy làm hoàng tử đi._nó lí lắc.

- Không được._một tiếng trầm trầm vang lên làm nó lạnh sống lưng.

Hắn thôi không ngồi ghế nữa mà ngồi xuống đám mấy người kia khoanh chân tròn lại.

- Sao không?

- Tôi đẹp trai tôi làm hoàng tử.

Nhờ một câu phát biểu của hắn mà cả lũ cùng phá lên cười. Hắn thấy tự dưng bị cười thì gất lên:

- Cười cái gì mà cười?

- Haha...Tôi chưa thấy ai ảo tưởng sức mạnh như anh...haha...cười chết tôi mất...haha._nó vừa nói vừa cười, khóe mắt đã có nước.

- Im hết cho tôi._hắn quát lên khiến cả bọn im bật, chỉ riêng nó vẫn cố bịt miệng nhưng vai còn rung rung.

- Thôi đi Thy. Cậu ấy sắp phát hỏa rồi._Duy vỗ vai nó một cái.

Cố gắng lắm bó mới ngồi được nghiêm chỉnh.

- Vậy Phong làm hoàng tử, Kiệt làm vua cha. Bây giờ các cậu đọc qua kịch bản đi._Lan Anh nói.

Cả bọn im lặng ngồi đọc kịch bản. 5p sau nó quăng quyển kịch bản xuống, nhảy dựng lên:

- Tớ không làm Lọ Lem!!!
- Sao vậy?__Tiên, Lan Anh và Duy đồng thanh hỏi nó.
- Nhìn đây!_nó nói rồi ngồi xuống cầm quyển kịch bản lên đọc rành rọt.-” Hôn lễ của hoàng tử và Lọ Lem diễn ra trong sự ủng hộ nồng nhiệt và những lời chúc phúc của thần dân toàn vương quốc. Trong ánh sáng rực rỡ của mặt trời, hoàng tử trao cho Lọ Lem một nụ hôn ngọt ngào.” Đấy!
- Cả lũ nhìn nhau một lúc rồi ngớ người. Tình tiết này chui từ đâu ra thế? (Là ta *chỉ chỉ* quá tuyệt đúng không? muahaha :v ta phục ta quá =)). Sau một hồi ngơ ngẩn, Lan Anh nh
- ư nhớ ra điều gì bèn nói với cả lũ:
- À! Cô nàng biên kịch lại truyện này của trường mình có nói là thêm một chi tiết thú vị rất hợp với sở thích lãng mạn của các nữ sinh. Ra là chi tiết này. Thật hay nha.
- Hay con khỉ. Tớ muốn đổi vaiiiiiiiiiii.
- Muộn rồi. Không ai đổi với cậu đâu.__Tiên cười đều giả.
- Hay để tớ đóng Lọ Lem mặc đồ rách rưới cho, cậu đóng Lọ Lem xinh đẹp đi Lan Anh.__nó túm tay cô bạn nài nỉ.
- Không chơi.__Lan Anh cười toe.
- Để tớ đóng Lọ Lem cho.__Duy cười.
- Cũng được.__Nó hào hứng.
- Cậu bị khùng rồi à Thy. Duy là con trai, cậu ấy nói vậy để trêu cậu đó.
- Nó nghếch mặt ra. Sau khi nghĩ thông thì quay sang đâm thùm thụp vào lưng Duy ngồi bên:
- Cậu dám gài tớ. Cậu được lắm.
- A! Cô nương nhẹ tay! Tại hạ già rồi. Thực không chịu được nếu cô nương ra tay mạnh vậy đâu.__Duy vẫn nhe nhorn làm nó tức xì khói đầu.
- Thôi nào. Cậu không đổi cho ai được đâu. Chấp nhận số phận đi.__Tiên cười, hàm răng trắng đều tăm tắp.
- Tớ phản đốiiiii. Không thể ức hiếp tớ như thế.__nó phụng phịu.
- Phản đối vô hiệu.__Lan Anh lè lưỡi trêu nó.
- Vậy là nó đành chấp nhận số phận “nghiệt ngã” trời ban cho. Không lẽ tại lúc sáng nó Lạ chúa lung tung nên giờ bị nhận quả báo sao? Ông trời đúng là một thằng mù mà. Nó thảm than trời trách đất trong lòng.
- Mãi đến 6h tối cả lũ mới dừng tập kéo nhau ra ngoài ăn vì canteen trường chỉ phục vụ sáng với trưa thôi. Ăn xong đã là 7h30, cả lũ lại kéo nhau về tắm rửa.
- Nó tắm xong ngồi trên giường chờ hắt ra, trong đầu rối tung rối mù. Hắt vừa tắm xong đi ra, tay vẫn còn đang cầm khăn lau đầu, thấy nó ngồi thừ ở đấy thì cất tiếng hỏi:
- Làm sao thế?
- Làm sao bây giờ?
- Tôi hỏi cô mà cô lại hỏi lại tôi là sao?
- Không phải. Cái giường đó.
- Cái giường làm sao?
- Không lẽ ngủ chung?
- Vậy đưa gối tôi xuống sàn nằm.

- Nhưng đêm anh bị lạnh sẽ ồm mắt.

- Còn cách nào khác nữa đâu. Nếu thương tôi thì tôi với cô ngủ chung giường. Đẳng nào cô cũng từng ôm tôi đi ngủ rồi còn gì._hắn cười.

- Ôm cái đầu anh._nó đáp nguyên cái gối về phía hắn.

- Tôi nói không đúng sao?_hắn đỡ lấy cái gối, lại càng cười tươi rói.

Nó tức muốn điên, chỉ muốn xông đến khâu miệng hắn lại. Người ta bảo “Trong cái khó ló cái khôn” thực đúng. Đúng lúc này nó lại nảy ra ý tưởng mới.

- Được rồi. Anh sang phòng bên với tôi một chút._nó nói rồi kéo tay hắn đi, chẳng cần biết hắn có đồng ý hay không.

Tới trước cửa phòng Lan Anh nó đưa tay lên gõ cửa.

“Cốc...cốc...cốc...”

- Ai vậy?_Thủy Tiên hỏi.

- Thy đây. Mở cửa cho tớ với.

- A! Đợi tớ chút.

Cửa được mở ra ngay sau đó, nó lôi tuột hắn vào trong trước mấy con mắt tròn dẹt của mọi người.

- Hai người sang đây có chuyện gì?_Lan Anh hỏi.

- Hìhì. Có chuyện cần nhờ các cậu đây._nó cười giả lả.

- Nhìn mặt cậu gian lắm nhá._Duy cảnh giác.

- Đâu có. Cậu cứ nghĩ oan cho tớ._vẫn là nụ cười ngọt ngào.

- Thế tóm lại là cô muốn làm gì?_hắn khó hiểu nhìn xuống (chênh lệch chiều cao :v).

- Tớ muốn gửi Phong ở bên này.

Một câu nói của nó như sấm động giữa trời quang làm cả lũ há hốc miệng nhìn nó như người ngoài hành tinh.

- Không được à?_nó vẫn nắm tay hắn cúi đầu nhìn đất, chân di di vẽ ra mấy vòng tròn.

- Bọn tớ không hiểu ý cậu._con hên lên tiếng phá vỡ không khí kì quặc.

- Là thế này. Bây giờ tớ mượn Lan Anh với Thủy Tiên sang bên kia ngủ với tớ còn gửi Phong bên này ngủ cùng phòng với các cậu. Vì tớ là con gái mà. Nam nữ thụ thụ bất thân đấy. Như vậy là giải quyết được đúng không?_nó kiên nhẫn trình bày.

- Trời. Không ngờ cậu có thể nghĩ ra chuyện này nha._Lan Anh thốt lên, ánh mắt không tin nổi nhìn nó.

- Hìhì._nó ngượng không biết làm sao lại đành ngoác miệng ra cười.

- Được thôi._Tiên, Lan Anh cùng Duy đồng thanh.

- Được rồi. Im lặng là đồng ý. Vậy gửi Phong ở đây với hai cậu nhé._nó vui vẻ đẩy hắn ra rồi lại giường khoác tay hai cô bạn đi ra.

Chuẩn bị đến cửa nó mới quay lại nói to:

- Các cậu ngủ ngon nhé.

Nói xong nhanh chóng lôi hai cô bạn đang đỏ khốc đỏ cười ra ngoài.

Những ngày tiếp theo cả lũ phải tập hùng hục để kịp ngày công diễn. vở kịch đã khá ổn, duy chỉ có cảnh Lọ Lem hôn hoàng tử trong phần cuối là rắc rối thôi. Dĩ nhiên nó không bao giờ hôn hắn rồi, nhưng có giả

vờ vẩn phải dí sát mặt vào nhau. Mỗi lần như vậy nó lại thăm hỏi thăm mười tám đời tổ tông kẻ nào bày ra trò này (Tội nghiệp ta quá T.T).

Về phần tối ngủ thì bên nó với hai cô bạn rất vui, rôm rả suốt ngày. Còn bên kia thế nào à? Nó “Không quan tâm – Chi Dân”....

16. – Chương 16

Chương 16: Yêu sau lưng em

Chả mấy chốc hôm nay đã là 20/12, ngày trường nó đến MOON. Hai con bạn nổi khổ của nó vừa đến đã lập tức lôi kéo nó đi chơi mất tằm mất tích để bù đắp cho quãng thời “bỏ bê” nó. Phòng nó được chuyển tới thêm hai chiếc giường nữa còn phòng Lan Anh thêm một chiếc nữa theo đúng phân công của trường. Vậy là công cuộc “ăn nhờ ở đậu” của hần nơi “phòng người” được kết thúc. Nhưng cũng may cho nó, bạn cùng phòng của nó là hai con bạn thân cùng bồ mà bồ hai đứa cũng là bạn thân của hần. Suy ra, nó sẽ không phải chung giường với hần. Vậy là vui rồi. Nó mang theo tâm trạng hưng phấn cùng hai con bạn phiêu dạt Nha Trang.

Mãi đến 6h tối ba nàng mới trở về phòng, trên tay là cả đồng túi to nhỏ đủ loại, đủ màu vô cùng sắc sỡ. Vứt tạm cái đồng đồ mới mua xuống sàn, nó lên giường ngồi thở.

- Ngày 23 bắt đầu có hoạt động rồi. Cơ mà bao giờ bồ mới diễn kịch?_Thảo hỏi.

- À! Kịch thì đúng đêm 30/12 diễn rồi dạ hội đón giao thừa luôn.

- Thật hả?_Mi mắt sáng cả lên.

- Ủ. Chắc chắn luôn._nó bảo đảm.

- Vậy mai đi mua đồ dạ hội nha. Tổ sẽ chọn đồ ấy bồ, đảm bảo lung linh luôn._My vỗ ngực.

- Không phải hôm nay các cô đi rồi đó sao?_hần chỉ vào đồng đồ la liệt dưới đất.

- Đây mới chỉ là quà lưu niệm thôi._Thảo nhìn hần bằng ánh mắt khinh thường, kiểu như “không hiểu tâm lý phụ nữ” gì cả.

- Thôi kệ. Con gái mà. Mua càng nhiều càng ít. Vợ tao muốn mua bao nhiêu tao chiều tất._Tú thần nhiên.

- Chồng chỉ được cái giới nịnh thôi._Thảo ôm cổ Tú thơm cái chụt vào má anh chàng rồi cả hai ôm nhau cười.

- E hèm! Nơi công cộng nhá.

- GATO với tội này hả?_Tú nháy mắt.

- Ồ. Hai người làm gì cũng phải nghĩ đến tôi Ép ấy đau khổ như thế nào chứ. Biết các thanh niên bị “É” thường có nhiều trò phá đám không?

- Bồ dám?_Thảo trừng mắt với nó.

- A ha ha! Xin lỗi đại tỷ._nó cười giả lả.

- Bây giờ kiếm người yêu đi._Mi đề nghị.

- Yêu ai?_nó mặt ngơ ngác nhìn Mi.

Không hẹn mà cả 4 ngón tay cùng chỉ về phía nó. Nó ngơ ngác quay đầu, chỉ thấy mỗi hần đang ngồi trên giường, khó hiểu quay qua nhìn đám kia với ánh mắt nghi ngờ. Hần thì này giờ không để lọt tai chữ nào, thấy 4 người kia chỉ về phía mình rồi ánh mắt kì quặc của nó cũng thấy nhột bèn tung ánh mắt cảnh cáo về phía đằng kia.

- Đừng nói mấy người nói tên âm hồn đằng sau tôi nhá..._nó nghi ngờ thử đưa ra ý kiến.

Cùng lúc nó nhận được bốn cái gật chắc chắn. Nó nhảy dựng lên:

- Mấy người điên hết rồi. Thôi. Kiểm trò gì chơi đi. Bây giờ còn sớm mà không làm gì phí buổi tối ra.
- Hay đi ra biển đốt lửa trại đi._Hải đề xuất.
- Ý kiến rất tuyệt._Mi phụ họa.
- Ủng hộ bốn tay._Thảo và Tú cùng giơ hai tay lên.
- Thế ý kiến hai người thế nào?_Hải thấy nó với hần im lặng thì cất tiếng hỏi.
- Tùy. Tao sao cũng được._hần cất giọng trầm trầm.
- Đồng ý thôi. Nhưng đi rủ thêm mấy bạn nữa cùng đi cho vui.
- Ai cơ?_Mi hỏi nó.
- Các bạn phòng bên. Mấy người tập kịch cùng tớ ý. Vui vẻ, dễ thương lắm.
- Vậy được. Thay đồ đi rồi đi.

Cả lũ lục tục đi thay đồ. Xong xuôi rồi mới sang gõ cửa phòng bên.

- Ai đó?

Tiếng nói vừa truyền ra, nó còn chưa kịp trả lời thì cửa đã mở. Đứng trước mặt nó là Quân.

- O! Quân ở phòng bên này sao?
- A! Thy! Quân đang tính nhắn tin hỏi Thy ở phòng nào để rủ Thy đi chơi này. Ai ngờ Thy ở ngay phòng bên. Thật trùng hợp quá._Quân cười tươi.

Chưa kịp để nó nói câu tiếp theo hần đã chặn ngang:

- Cô có định đi không đây?
- O! Chồng ơiiiii!

Một tiếng gọi ngọt đến chảy nước vừa vang lên hần đã vô thức lùi lại, quay đầu chuẩn bị rồi đi thì ngay lập tức tay đã bị chụp lấy. Mặt hần đã xuất hiện mấy gạch đen. Không phải chứ. Sao lại có sự trùng hợp kiểu cầu huyết như thế này chứ? Đúng là oan gia ngõ hẹp mà. Hần né con nhỏ được cả tuần vậy mà giờ phút này nhỏ lại từ đâu chui ra thế này. Ông trời thực biết trêu ngươi nha. Hần tắm rửa trong dầu. Hần quay người, suýt bị đau mắt bởi “con sinh vật” trước mặt. Nhỏ mặc nguyên một bộ đồ đồ chơi đồ choét, chẳng theo một gu thời trang nào cả, trông đến kinh khủng khiến hần phải nhắm mắt lại để khỏi làm ô uế mắt mình.

- Cô rút ra! Tránh xa tôi ra! Càng xa càng tốt._nói xong hần hất tay con nhỏ làm nhỏ loạng choạng lùi lại mấy bước.

Nó không để tâm nữa, quay qua nói với Quân đang mắt chữ A miệng chữ O:

- Tớ sang rủ các bạn đi chơi. Quân đi cùng luôn chứ?
- Dĩ nhiên rồi. Để Quân vào gọi mọi người.

Khoảng 15p sau cả bọn 12 đứa đã tập trung ngoài cổng trường. 12 người chia làm 3 xe tiến ra biển trong tâm trạng vô cùng hào hứng. Xe nó ngồi gồm nó, Lan Anh, Tiên và Duy, bốn người được phân công đi mua đồ ăn. Lan Anh rẽ vào siêu thị lớn trên đường, bốn người nhanh chóng mua rồi ra ngoài bãi biển đã hẹn.

Ngoài bãi biển, mấy đứa con trai đang đi kiếm củi, Thảo với My đang ngồi buôn chuyện, riêng nhỏ Kim leo đèo theo sau, bám hần không rời.

- Tôi nói cô rút ra xa tôi cơ mà._hần phát khùng vì bị bám theo nên quát nhỏ.
- Không. Vợ thích đi theo chồng .
- Vậy kệ cô. Miễn cách xa tôi 2 mét là được.
- Vợ...

- Còn nói nữa tôi lập tức biến mất.

- Vâng.

Nó mới tới nơi, thấy hai con bạn thì kéo Lan Anh cùng Tiên lại ngồi nói chuyện, Duy thì đi đến chỗ đám con trai đang loay hoay nhóm lửa.

- Giới thiệu với hai cậu đây là Thảo và Mi, bạn thân từ bé của tớ đây. Còn đây là Lan Anh và Thủy Tiên, hội trưởng với hội phó trường MOON cùng tập kịch với tớ đó.

- Chào các cậu. Rất vui được làm quen._Thảo cười, chìa tay ra bắt.

- Bọn tớ cũng vậy._Lan Anh hào hứng đưa tay ra bắt lại.

- Bla...blô...

Cả nhóm hòa nhập rất nhanh, chỉ một lúc sau đã như quen thân từ lâu lắm, vui vẻ ngồi nói chuyện.

- Ngày mai các cậu đi mua sắm với bọn tớ không? Mai bọn tớ định đi mua quần áo với phụ kiện cho đêm dạ tiệc._Mi hào hứng nói với hai cô bạn mới.

- Được thôi. Bọn tớ cũng đang định đi mua._Lan Anh cười.

- Vậy mai đi chung luôn. Chúng ta sẽ trở thành “Ngũ đại mỹ nhân” của buổi dạ hội._Thảo cười lớn.

- Bọn tớ phải diễn kịch nên chắc xong mới thay được đồ ra.

- Tớ chẳng hứng thú với dạ hội lắm. Diễn kịch xong chắc tớ về phòng luôn._nó nói.

- Không được. Thảo nói bọn mình phải làm “Ngũ đại mỹ nhân” nên chúng ta phải cùng xuất hiện chứ._Tiên thuyết phục.

Nó đang định nói thêm thì bị một tiếng gọi cắt ngang:

- Mấy nàng ơi. Nhóm được lửa rồi. Ra ngoài thôi.

- Ok.

Vậy là nó, Quân cùng bốn cô bạn mang đồng đồ mới mua ở siêu thị ra bày lên miếng vải đã được trải sẵn trên cát.

- Party, people!!!!_nó hét lên bắt đầu bữa tiệc.

Cả lũ cùng nhau ăn uống, hát hò thật vui vẻ rồi còn trờ trờ chơi nữa. Mãi đến khi cả lũ thấm mệt mới ngồi nghỉ.

- Oa! Chơi vui quá đi!!!!_nó ngồi phịch xuống bãi cát nói to.

- Vui quá! Hôm nào tiếp tục nhé._Quân cười tươi, cầm lấy khăn giấy trên tấm vải lau mồ hôi cho nó.

- Cảm ơn cậu._nó cười với Quân.

- Chơi đủ rồi thì về thôi. Tôi mệt rồi._hắn nhìn thấy cảnh “chương tai gai mắt” thì lên tiếng.

- 10h rồi, về nhanh không kí túc đóng cửa là bọn mình ở ngoài đấy._Tiên giục.

Cả lũ dọn dẹp rồi kéo nhau ra về. Đến nơi cũng là lúc chuẩn bị đóng cửa, may mà bác bảo vệ biết Lan Anh nên châm trước cho cả bọn.

Về phòng, sáu người phải xếp hàng đi tắm. Nó cùng bốn người kia đã tắm xong, chỉ còn hắn vào tắm cuối vẫn đang trong phòng tắm.

- Thảo ngủ cùng tớ được không?_nó dùng đôi mắt cún con cầu xin con bạn.

- Không! Tớ thích ôm chồng tớ hơn ôm bồ._Thảo bấu môi rồi ôm Tú đang ngồi trên giường.

- Hai người là con trai với con gái đấy. Các cụ bảo “Nam nữ thụ thụ bất thân” mà.

- Ui giờ. Bà cổ lỗ sĩ nó vừa thôi. Ngủ chung thôi chứ có làm gì đâu mà sợ. Hay bà..._Hải lấp lửng câu nói, nhìn nó bằng ánh mắt vô cùng đều giả.

- Hay hay cái đầu ông...Ông qua ngủ với Phong đi tôi nằm với Mi cho._mặt nó đỏ lên.

- Không bao giờ. Bà mơ à?_Hải hếch mặt lên.

- Mi oiiii!!!!Mi àààà!!!!

- Ai! Tôi cũng muốn giúp bồ lắm nhưng chồng tôi muốn ôm tôi ngủ nên xin lỗi bồ, bồ tự túc vậy.

- Hai người được lắm. Có sắc quên bạn._nó hậm hực leo lên giường trong tiếng khúc khích của bốn đứa kia mà không hay biết.

Lên giường, nó cẩn thận đặt cái gối ôm ở giữa. Sợ chưa an toàn, nó xuống đất lục lấy con cá voi bằng bông nó mới mua hồi sáng đặt ở giữa. Nhìn lại công trình của mình, nó hài lòng nằm xuống đắp chăn ngủ.

Hắn mới tắm xong đi ra thấy hai giường bên cũng đã ngủ hết, còn mỗi cái đèn ngủ bên hắn còn sáng. Trong ánh đèn vàng vàng, hắn thấy nó đang nằm trên giường thì hơi ngạc nhiên. Đáng nhẽ nó phải nằm nì hai cô bạn ngủ cùng rồi đuổi hắn sang giường khác chứ sao lại nằm đây. Đừng nói bắt hắn nằm đất nhá. Cũng không phải, nếu bắt hắn nằm đất thì nó phải thức chờ hắn ra rồi đưa chăn gối cho hắn để phòng hắn không chịu nằm đất chứ. Chợt hắn thấy ở giữa chăn có cái gì đó cộm lên. Tò mò hắn lật chăn ra, suýt ngã ngửa với cái gối ôm và con cá voi bông. Ai, nó nghĩ hắn biến thái vậy sao? Hắn khẽ nở một nụ cười, lên giường ngồi đúng vị trí của mình, lấy điện thoại ra lướt facebook chờ tóc khô.

Một bàn tay khê chạm vào eo hắn khiến hắn như người bị điện giật, nhất thời ngồi ngậy ngẩn mở to mắt nhìn con người đang nằm kia. Nó mắt nhắm nghiền, túm lấy con cá voi ném sang một bên, chân đạp cái gối ôm xuống tận cuối giường rồi ngích lại ôm hắn. Hắn suýt đánh rơi cả điện thoại vào mặt nó vì choáng. Dụi mắt lại xem phải mình hoa mắt không nhưng mắt hắn vẫn tỉnh lắm, vẫn đủ nhìn thấy cổ tay trắng muốt kia đang vắt trên eo mình cùng với tay áo ngủ mà xanh có cả đám Doraemon kia. Chắc chắn không sai. Hắn ngồi im, tính để nó chán thì sẽ quay đi. Khoảng 15p sau thì nó quay đi thật. Hắn thở phào nằm xuống, vừa quơ chân định quắp gối lên xếp trả cho nó thì ngay lập tức có một cánh tay chặn ngang ngực. Lần này nó còn khoa trương nằm sát hắn, rất thản nhiên kéo tay hắn ra gối rồi gác mặt mình lên ngực hắn mà ngủ. Hắn đơ toàn tập. Có trời chứng giám là hắn không làm gì nó nhá, đây là nó tự nguyện nha. Nó thở khe khẽ, phả vào ngực hắn qua lớp áo phông làm người hắn khẽ run, trái tim đã đập rộn lên. Hắn cúi người nhìn nó, nhìn từ cái trán cao tinh nghịch đến hàng lông mi vừa dày vừa cong, rồi đến cái mũi nhỏ xinh thẳng tắp. Quyến rũ nhất là đôi môi anh đào đang khẽ mở kia, như có ma lực thôi thúc khiến hắn không kìm được mà cúi xuống, chạm khẽ vào đôi môi ki

a. Trong vô thức nó mút lấy môi hắn (chị ấy đang mơ ăn kẹo mút :v í hihi). Hắn thề bây giờ ai cưỡng lại được thì người đó thành tiên, còn hắn là người phạm tội, cưỡng không lại được. Hắn nín thở hôn nó sâu hơn. Chiếc lưỡi to luôn vào trong khoang miệng nó khẽ quăn lấy lưỡi nhỏ thơm của nó. Trong bóng tối tĩnh mịch, dưới ánh đèn lờ mờ, hai con người không còn khoảng cách, chỉ còn lại mùi vị ngọt ngào cùng trái tim đang loạn nhịp của hắn. Nếu thời gian có thể ngừng lại ngay thời khắc này thực hạnh phúc biết bao. Không biết qua bao lâu, nó có lẽ khó thở nên khẽ giãy ra, hắn chợt tỉnh, luyến tiếc mà rời môi nó. Cúi xuống nhìn đôi môi bị hắn hôn đến sưng đỏ, hắn mẫn nguyện nở một nụ cười rồi ôm nó ngủ. Đêm ấy, là một đêm thật yên bình....

....Sáng hôm sau....

Mặt trời rắc những tia nắng đầu tiên xuống nhân gian. Một vài tia nắng tinh nghịch chiếu vào phòng qua ô cửa sổ gần giường của Tú và Thảo kéo rèm. Hắn chớp chớp đôi mắt nặng trĩu rồi mở ra. Đêm qua ngủ hơi muộn nên sáng nay mắt hơi khó chịu, nhưng cảm giác ngọt ngào trong tim lại đè bẹp rúm sự khó chịu kia. Nó vẫn đang tựa ngực hắn ngủ ngon lành. Trong ánh nắng sớm mai trông nó long lanh đẹp lạ kì. Trên khuôn mặt nhỏ xinh mấy sợi tóc nâu buông lòa xòa. Hắn đưa tay lên nhẹ nhàng gạt mấy sợi tóc của nó lên. Hình như ngày trước hắn có xem một bộ phim có cảnh vợ chồng mới cưới cũng giống hoàn cảnh hắn bây giờ. Trong phim, người chồng hạnh phúc ngắm vợ mình, khẽ đặt lên trán người phụ nữ yêu thương một nụ hôn ngọt ngào chào buổi sáng. Hắn tự cười chính bản thân mình. “Vợ chồng ” ư? Đến cả nói rõ lòng mình cho người ta biết hắn cũng không làm được. Mỗi khi hắn làm gì cũng chỉ khiến nó thêm chán ghét.

Mi mắt nó khê động, hần vội vàng nhắm mắt giả vờ ngủ. Nó dụi dụi mắt vào người hần, thở dài một hơi đầy khoan khoái. Đêm qua nó ngủ thật ngon, không như mấy hôm ngủ cùng Lan Anh. Nó thoải mái mở mắt to, đập vào mặt nó là cái áo phông trắng “của ai đó”, nhìn lên một chút là khuôn mặt nhìn nghiêng của hần. Làn da trắng ánh lên trong nắng làm hần đẹp trai kinh khủng nha. Mà khoan, có gì đó không đúng, không phải hôm qua nó để gối ôm cùng cá voi bông ở giữa giường rồi sao. Sao bây giờ nó nằm lấn hết cả sang bên hần. Tay nó thì đang ôm eo hần rõ chặt còn người hần thì nằm thẳng tưng. Ô mai chúa!!!!

Ô trời đất quỷ thần ơi!!!!

Nó ôm hần!!!!

Là ôm hần ngủ!!!!

Là gối lên tay hần!!!!

Mẹ ơi!!!! Giấu mặt vào đâu đây????

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaa.

Một tiếng hét long trời lở đất vang lên làm bốn đứa giường bên giật mình tỉnh dậy.

- Bà làm sao mà mới sáng ra đã kêu như lợn bị chọc tiết vậy?_Tú lè nhè.

- Tôi...tôi...hần...hần..._nó lấp bắp hết chỉ vào mình rồi chỉ sang hần.

- Làm sao vậy bồ?_Mi cất giọng còn ngái ngủ hỏi nó.

- Tổ ôm hần ngủ..._tiếng nó nhỏ dần.

- Không phải chỉ là ôm thôi sao? Có cần làm quá lên vậy không?_Thảo nhìn nó bằng ánh mắt khinh miệt.

- Thôi! Không có gì. Giải tán. Ngủ tiếp đi vợ._Hải kéo Mi nằm xuống giường.

Nó bị dội một gáo nước lạnh vì sự thờ ơ của hai con bạn. Nó chán nản nhìn xung quanh một lượt, thấy mình bị bơ quá thể, đành tự giác tụt xuống giường đi làm VSCN.

“Cốc...cốc...cốc...”

Nó vừa bước ra khỏi nhà tắm thì ngoài cửa truyền đến tiếng gõ.

- Ra ngay đây.

Nó mở cửa, tất cả phòng bên đều đang đứng ngoài.

- A! Có việc gì mà mọi người kéo nhau sang phòng tớ từ sớm vậy?

- Sớm cái đầu cậu. Nhìn đồng hồ hộ tớ cái. 8h30p rồi ạ._Quân giơ cái đồng hồ ra trước mặt nó.

- Á! Đã muộn vậy rồi sao?

- Chả vậy. Cậu có nhớ hôm nay hẹn bọn tớ đi mua sắm không đấy?_Lan Anh nhướn mày hỏi nó.

- Chết! Cậu không nói tớ cũng quên mất!_nó lấy tay vỗ tép một cái vào trán.

- Vào gọi mọi người dậy đi._Tiên cười.

- Không được. Mọi người vào giúp tớ gọi họ dậy đi._nó nói rồi tránh sang một bên.

Nhỏ Kim nhanh chóng chạy vào, định vị vị trí của hần rồi chạy tới:

- Chồng ơi!!!

Hần ngay lập tức bật dậy, xoay người né một cách rất nghệ thuật, không quên quát một câu:

- Dừng lại. Cách xa tôi 2 mét.

Nói xong hần chạy biến vào toilet bỏ mặc con nhỏ đứng ngơ ngẩn ở ngoài.

- Wao! Cô thật lợi hại._nó cười, giơ tay thành hình “like” với Mĩ Kim.

- Cô im miệng cho tôi._nhỏ Kim bực bội vò đầu lườm nó.

- Không nói thì không nói._nó quay mặt đi.

Bốn con lười kia cũng bị cả bọn lôi dậy ngay sau đó. Chờ cả bọn xong xuôi đã là 9h.

- Đi ăn sáng rồi đi mua sắm thôi._Duy cười nói với cả bọn.

- Đồng ý._cả lũ đồng thanh.

12 người lại ba xe di chuyển đi ăn sáng. Một quán phở lọt vào tầm ngắm, cả lũ dừng xe rồi kéo nhau xuống ăn. Bỗng chốc quán phở trở nên thật rộn ràng. Tiếp năng lượng xong cqr lũ mới kéo nhau đi mua sắm. Năm đứa con gái một nhóm, 6 thằng con trai cùng nhỏ Kim một nhóm đi khắp nơi mua sắm. Khoảng 12h trưa cả lũ lại tụ tập vào Mc Donalds ăn uống thỏa thuê rồi lại tiếp tụ mua sắm.

4h chiều, sau khi mua sắm đủ thứ cả lũ mới kéo nhau về. Vừa về đến phòng, nó quăng đại mấy cái túi xuống đất rồi leo lên giường nằm. Nó thiếp đi rất nhanh. Hắn cứ ngóid cạnh giường nhìn nó ngủ.

“I came in like a wrecking ball/I never hit so hard in love”

Chuông điện thoại reo làm nó thức giấc, nó quờ tay với điện thoại, nhìn thấy người gọi là Thiên thì vô cùng hào hứng chạy ra ngoài nghe. Hắn liếc thấy nó ra ngoài, ngay lập tức cũng đi theo. Nó một mình đi ra bãi biển, thích thú nhảy nhót trên bờ cát dài trong ánh tịch dương rực rỡ. Hắn vô thức lấy điện thoại ra ghi lại. Từ bao giờ hắn giống một tên biến thái thích chụp trộm nó như thế này? Hắn cũng không biết. Hắn chỉ biết trong hắn luôn thôi thúc hắn phải làm vậy. Có lẽ hắn yêu nó mất rồi. Là yêu đơn phương – loại tình yêu đau khổ nhất. Nực cười thật. Hắn còn chưa bao giờ tưởng tượng được người như hắn sẽ có ngày yêu đơn phương. Nếu ai nói Trái Đất quay quanh mặt trăng có lẽ vẫn dễ tin hơn là nói hắn yêu đơn phương.

Nó đang tung tăng trên bờ biển bỗng khựng lại cởi đôi sandal vướng víu ra rồi nhảy xuống biển. Nước biển mát rượi làm nó thích chí cười híp cả mắt. Hắn thấy lòng mình cũng vui theo. Hắn vừa định tiến lại trêu nó vài câu thì thấy nó bỗng vút cả sandal rồi chạy đi. Hắn theo hướng nó chạy tới mà nhìn. Là Thiên, ông thầy già dạy tiếng anh. Hắn chỉ kịp nhớ đến đó thì đã thấy nó chạy tới kéo cổ Thiên xuống hôn đánh chụt vào má anh một cái. Thiên cũng mỉm cười cúi xuống xoa xoa cái đầu nó. Rồi Thiên xoay lưng cho nó leo lên, công nó đi dọc theo bờ cát dài của biển hoàng hôn.

Cảnh vật trước mắt hắn mờ đi. Tim hắn nhói. Một nỗi đau lan tràn ra toàn thân. Nó yêu ông già đó, hai người trông thật hạnh phúc. Đó là lí do vì sao nó ghét hắn. Còn hắn, như một tên ngốc thâm yêu nó, thâm lo lắng cho nó... Hắn đã từng cười vào mặt những kẻ yêu đơn phương, yêu mà không dám nói. Hắn cười người ta hèn nhát, vô dụng. Còn hắn bây giờ thì sao??? Hắn cũng chỉ là một kẻ hèn nhát không hơn không kém, một kẻ chỉ biết trốn tránh tình cảm. Một giọt nước long lanh rơi xuống nền cát, loang ra thành một bông hoa trên nền cát. Hắn hít một hơi rồi quay bước. Có lẽ, yêu cũng là nhìn thấy người mình yêu được hạnh phúc....

“Đôi khi mong ước của tôi ở trên cuộc đời này

Chẳng như tôi mong dù cố gắng đến như vậy

Cứ mãi ôm hoài bóng hình trách cứ sao người vô tình

Chẳng để ý tôi người bấy lâu này vẫn yêu em đầy thôi

Đôi khi anh muốn cắt ngang những câu chuyện hàng ngày

Để cho em thấy anh yêu em đến thế nào

Nhưng lại sợ em biết lại rời xa anh,

Sống sao khi không có em

Đành đứng sau em ngậm ngùi quan tâm !

Ở sau lưng em luôn luôn có một người đợi mong

Phía sau lưng em anh luôn mong em được hạnh phúc biết không?

Cứ đi tiếp tục khi ngã gục lại trở về với anh đây
Vẫn còn đôi tay của anh đây hàng ngày trông ngóng em
Ở sau lưng em, anh xin em chớ quay lại làm chi
Cứ vô tư đi vui bên ai bỏ mặc anh bước đi
Chẳng qua chỉ là yêu lắm mà ngại ngừng chẳng dám nói ra
Đành ở sau lưng yêu em mong em hạnh phúc
Nhìn cơn mưa ngâu chỉ muốn hỏi ông trời một câu :
Cớ sao sinh ra luôn cho tôi là một kẻ đến sau
Chỉ một ước cầu mặc ái đầu ngày sau dẫu có phai màu
Một lần thôi em bên tôi.... như người yêu”

17. – Chương 17

Chương 17: Bắt cóc

Thiên công nó đi dọc bờ biển. Đứa em gái này là người mà anh yêu thương hết mực. Ngày anh còn nhỏ, bố mẹ bận đi suốt, Thy là mình anh chăm đến lớn. Chỉ mong sao anh có thể bù đắp tình cảm cho nó. Con bé cũng rất biết điều, ngoan ngoãn nghe lời. Có trời mới biết khi anh nghe tin nó về Việt Nam anh đã nổi điên như thế nào. Anh kết thúc học kì thật sớm, thi lấy bằng vượt cấp để trở về đây. Việc anh làm thầy giáo trường nó học chắc bố mẹ cũng không biết, họ còn đang mải mê với La An của họ kia.

Nó im lặng ngồi trên lưng anh nó, tâm hồn bất định. Nó thấy thương anh. Từ nhỏ anh đã bảo bọc nó thật kĩ càng, chưa bao giờ để nó phải chịu uất ức. Ngày nhỏ anh cũng thường công nó như thế này, dẫn nó đi chơi, dỗ nó ăn, dạy nó học, anh thậm chí còn giống bảo mẫu của nó luôn. Nó thương anh nhiều. Anh nó là con trai cả, chịu đủ vất vả, bố mẹ cũng kì vọng vào anh nhiều hơn. Anh dù đi học cũng vẫn phải lo việc công ty. Vậy mà khi nghe nó về Việt Nam anh nó lại chạy về đây với nó...

- Nhóc cưng đói chưa?_anh nó lên tiếng làm nó sực tỉnh.
- Em đói rồi.
- Vậy anh đưa nhóc đi ăn. Nhóc muốn ăn gì?
- Em ăn gì cũng được. Chỉ cần ăn cùng anh là cái gì cũng ngon._nó ôm cổ anh nó cười tươi.
- Miệng cưng càng ngày càng ngọt nha.
- Anh để em xuống đi. Anh công như thế này mệt lắm.
- Nhóc nhẹ phèo à. Hình như sút cân rồi thì phải. Không chịu tự chăm sóc bản thân gì hết.
- Hề hề. Tại không được ăn món anh nấu nên mới thế.
- Thôi. Không cần nịnh.

Anh nó cứ như vậy công nó đi dọc bờ biển hoang hôn trong hàng trăm ánh mắt ngưỡng mộ cùng ghen tị của khách du lịch. Bao nhiêu người xuýt xoa khen đẹp đôi làm nó buồn cười suýt ngã khỏi lưng anh nó.

Thiên công nó vào một nhà hàng ven bờ biển, gọi cho nó cả đồ ăn.

- Ăn đi nhóc._Anh nó bóc một con tôm bỏ vào bát nó.
- Vâng.

Nó gấp con tôm bỏ vào miệng, không hiểu nhà hàng này nấu dở hay tại miệng nó dở mà nó thấy chẳng có vị gì hết. Anh nó lại gấp nộm sứa cho nó.

- Cưng ăn cái này đi. Ngon lắm đấy.

Nó nhìn vào bát, sữa tươi trắng trong làm nổi bật lên những miếng ớt nhỏ đỏ au. Nếu hấn ở đây chắc chắn sẽ tránh cực xa món này luôn. Nó nghĩ rồi tự mỉm cười. Bình thường hấn sẽ bảo nó ăn từ tốn, bảo nó uống chậm kéo sặc, bảo nó ăn giống lợn đói rồi hai đứa sẽ cãi nhau chí chóe rồi cùng nhau giành đồ ăn. Mà kể cũng lạ, nó mới đi khỏi phòng được mấy tiếng mà đã thấy nhớ hấn sao???

Thấy nó cứ ngồi ngẩn ngơ mãi mà không ăn, anh nó gọi:

- Này nhóc! Không ăn mà ngồi nghĩ gì đến thù người ra vậy?

Nó bị gọi giật mình, vội nỏ một nụ cười gượng gạo trấn an anh nó:

- Hôm nay em mệt không muốn ăn lắm.

- Cố ăn một chút đi rồi anh công nhóc về phòng.

- Vâng.

...

Hấn lái xe lang thang bất định trên đường. Từ khi quen nó tim hấn bị hành hạ quá nhiều rồi. Nghe nói uống rượu có thể tiêu sầu, vậy hôm nay cứ để hấn say đi, say đi để quên nó. Rồi ngày mai hấn sẽ từ bỏ, sẽ khép chặt tim lại, không ai có thể làm đau được hấn nữa. Hấn tấp vào một quán bar lớn, hình như tên Arena gì đó. Hấn gọi một chai Whisky rồi ngồi một mình một góc. Chỉ cần say là được. Một ly...Hai ly...Ba ly... Hấn uống gọn từng ly một, càng uống càng tỉnh. Càng uống khuôn mặt nó càng hiện lên, lúc nó cười, khi nó phụng phịu, khi nó tức giận,...Tất cả như một cuốn băng tua chậm hiện lên, giày xéo tim hấn, đau đến rỉ máu. Ra đây là cảm giác “thất tình” huyền thoại sao? Hấn có nên cảm thấy may mắn vì được trải nghiệm cảm giác này không??? Hấn uống hết một chai, hình ảnh nó quay cuồng, quay cuồng rồi tối đen lại. Hấn gục. Nó biến mất rồi, nó đi thật rồi...

“Đem vứt cái thế giới gọi là tình yêu đi

Tôi lang thang đêm nay

Để mặc tôi đi

Dù thế nào tôi vẫn là một kẻ cô độc

Bên tôi chẳng có một ai, mọi thứ đều vô nghĩa

Đem vứt hết những yêu thương ấy đi

Qua đêm nay tôi sẽ đổi thay ”

Nhân viên quán bar thấy hấn nằm gục trên bàn định tiến tới gọi thì bỗng từ đâu xuất hiện hai tên áo đen tự xưng là bạn hấn. Mặc dù trông chúng không đáng tin lắm nhưng cũng không tiện hỏi nhiều, phục vụ đành để họ lấy tiền từ ví hấn thanh toán rồi dìu hấn ra ngoài.

Hấn bị nhét vào ghế sau một chiếc ô tô cũ nát, hai tên áo đen ngồi hàng ghế trước cất giọng cười man rợ:

- Bắt cóc nó dễ hơn tao nghĩ mày ạ. Thế mà bảo thằng này giỏi võ lắm, chẳng ai bắt được. Haha.

- Ôi giỏi. Nghe đồn thôi mà. Không phải bây giờ bắt được nó rồi sao?

- Đúng đúng. Trời giúp ta mà.

- Đi nhanh lên mày. Đại ca đang chờ tao với mày mang tin tốt về đấy.

Tên ngồi ghế lái nhún ga, chiếc xe lao vun vút, chạy ra khỏi Thành phố.

...

Lúc nó về phòng đã là 10h, cả phòng không có ai, nó đành đi tắm rồi lên giường nằm chờ.

10h30p bốn người kia trở về, tuyệt nhiên không thấy hấn. Nó có một linh cảm gì đấy về hấn, rất không an tâm.

- Tớ tưởng Phong đi cùng mọi người.
- Không có. Phong đi theo bồ từ lúc chiều mà.
- Theo tớ???_nó hỏi lại đầy nghi ngờ.
- Ủ. Lúc mà bồ ra ngoài ý, cậu ấy theo sau luôn._Thảo nhớ lại.
- Tớ không biết cậu ấy theo sau tớ. Tớ có linh cảm xấu về hấn. Làm sao đây?_nó bắt đầu lo lắng.
- Không phải lo đâu. Chắc nó đi đâu đó thôi._Hải trấn an.
- Khéo nó về muộn trường đóng cửa nên phải đi lang bạt đâu rồi cũng nên._Tú đưa ra giả thiết.
- Nhưng tớ vừa gọi hấn không nghe máy._nó vẫn thấy lo nơm nớp.
- Có thể nó để im lặng không nghe thấy nên không biết thôi. Yên tâm đi._Tú trấn an nó.
- Ngủ đi. Chắc tí nó khác biệt tường vào._Hải cười.
- Ủm.
- Ngủ sớm đi bồ._Thảo vò đầu nó.

Nó đành tạm thời vứt nỗi lo sang một bên chìm vào giấc ngủ. Có điều nó ngủ không được ngon, cứ có cảm giác rất sợ hãi trong giấc ngủ chập chờn.

Sáng hôm sau nó tỉnh dậy, bên cạnh vẫn trống không. Đêm qua hấn không về như lời bạn hấn nói. Cơ mà nó đang điên cái gì vậy trời? Hấn đi đâu làm gì đâu có liên quan đến nó, mắc mớ gì nó phải lo chứ?. Hấn có chân hấn đi, nó đâu buộc được chân hấn lại chứ. I don't care. I don't care. Nó tự nhủ như vậy rồi điện thoại cho Thiên rủ anh nó đi ăn sáng rồi đi chơi luôn.

....Tại nơi nào đó...

“Àooooooooo”

Một chậu nước lạnh tấp thẳng vào mặt làm hấn choàng tỉnh. Đầu hấn đau như búa bổ, choáng váng. Hấn hé mắt nhìn, ánh sáng từ cái bóng đèn nhỏ trên trần rơi thẳng vào người làm hấn chói mắt. Hấn chớp mắt vài cái để làm quen với thứ ánh sáng duy nhất này. Hấn nhìn xung quanh, là một căn phòng bỏ hoang, sắc mùi ẩm mốc, có cả tiếng chuột chí chóc, tay chân hấn đã bị trói chặt vào chiếc ghế gỗ.

- Cậu chủ tập đoàn Dương Thị đã tỉnh rồi sao? Haha._một tên đứng trong bóng tối cất tiếng cười man rợ.
- Bắt cóc???_hấn nhếch môi cười như không cười mà hỏi hấn.
- Cậu cũng thông minh lắm. Tôi chỉ muốn kiếm chút tiền từ ông bố giàu có của cậu mà thôi.
- Muốn bao nhiêu?
- Cậu nên nhớ người yếu thế hơn là cậu. Cậu béo bở như vậy chúng tôi muốn bao nhiêu chẳng được. Haha. Cậu yên tâm, chúng tôi sẽ không làm gì cậu đâu. Có tiền là chúng tôi sẽ thả cậu ngay. Đành bắt cậu hạ cổ ở đây một thời gian vậy.
- Nói rồi hấn quay người ra ngoài. Nhờ cánh cửa mở toang mà hấn thấy được ánh nắng chói chang ngoài kia. Có lẽ đã quá trưa rồi. Vậy là hấn ngủ nguyên buổi sáng trong tư thế bị trói như vậy, không biết hấn có nên tự phục bản thân thật giỏi chịu đựng không?
- Tên vừa rồi lại quay vào, trên tay là cái bánh mì khô khốc.
- Ăn đi._tên áo đen nhét vào miệng hấn.
- Hấn quay đầu không chịu ăn:
- Tồn tiền cho các người mà tôi phải ăn thứ này. Bớ tôi chắc sẽ không muốn thấy tôi bị các ông xử tệ đâu.
- Hừm. Cậu nói cũng đúng. Tôi sẽ đi mua đồ ăn khác cho cậu.

Tên bắt cóc quay người ra ngoài. Mãi cho đến khi đảm bảo hắn đã đi khuất Phong mới mò lấy điện thoại trong túi áo vest. Theo cảm giác hắn mở màn hình, chạm vào quay số nhanh gọi nó hắn cài sẵn trên màn rồi chạm vào theo bản năng. Có lẽ, đây là hi vọng duy nhất của hắn.

Chưa kịp nói gì thì hắn đã nghe thấy tiếng bước chân từ xa, hắn vội nhét điện thoại vào túi. Một tên khác mở cửa đi vào.

- Thông báo cho cậu một tin vui. Bố cậu đã đồng ý cho chúng tôi một số tiền chuộc kék xù. Cậu thực có giá. Haha._một tràng cười vang lên làm người ta sởn gai ốc.

Nó vừa bắt điện thoại, còn chưa kịp nói gì đã nghe thấy được câu nói của tên bắt cóc. Hắn bị bắt cóc sao? Vậy là nó đã nghĩ oan cho hắn. Không được. Bằng mọi giá nó phải cứu hắn.

Thiên vừa đi vào nhà vệ sinh rửa tay ra đã thấy nó mặt tái mét, li kem cũng không ăn.

- Cưng sao vậy? Có chuyện gì?

- Anh! Phong bị bắt cóc rồi! Em phải đi cứu cậu ấy.

Nó chỉ nói vậy rồi cầm điện thoại chạy đi, đến cả túi xách cũng không thèm cầm. Thiên vội thanh toán rồi cầm lấy túi chạy theo nó.

- Thy! Đợi anh.

Nó đi nhanh ra đường bắt taxi. Bao nhiêu xe đi qua không xe nào chịu dừng làm nó phát điên. May mà Thiên kịp thời lấy xe ra đến chỗ nó:

- Lên xe đi. Anh cùng em đi.

Nó ngay lập tức trèo lên xe. Gọi cho Thảo và Mi nói tình hình rồi theo GPS định vị vị trí của hắn mà đi tới. Đến ngã rẽ đường ra khỏi thành phố thì nó đã thấy xe của Tú và Hải đi song song. Nó bảo anh nó vượt lên trước dẫn đường cho hai xe kia theo sau.

Mãi tới khi trời đã nhá nhem tối thì cả bọn mới tới được nơi phát ra tín hiệu. Một nơi hoang vu, hẻo lánh xa thành phố với đường đi hiểm trở, chúng cũng thật biết chọn chỗ đi. Ba chiếc xe dừng một đoạn khá xa nơi phát ra tín hiệu. Anh nó dặn cả bọn:

- Mấy đứa ở đây gọi cảnh sát với xe cứu thương đi. Anh vào trong xem xét tình hình.

- Để bọn em đi cùng anh._Tú và Hải sốt sắng.

- Em cũng muốn đi.

- Không được. Bây giờ chưa biết tình hình bên trong như thế nào. Có thê rất nguy hiểm, anh không thể để mấy đứa xảy ra chuyện gì được._Thiên nhẹ giọng khuyên bảo.

- Em sẽ đi.

Nó nói xong không để Thiên kịp nói thêm điều gì đã cầm chặt điện thoại tiến vào. Thiên biết hiện giờ anh không có cách nào khuyên bảo nó, chỉ mong sẽ không có chuyện gì xảy ra.

- Thôi được rồi. Để anh với Thy vào. Tú với Hải ở lại bảo vệ Thảo với Mi rồi đợi cảnh sát luôn.

- Nhưng...

- Không còn nhiều thời gian nữa đâu. Hai đứa ở lại. Không được cãi.

Hai tên kia đành gật đầu. Thiên nhanh chóng chạy theo nó. Cái chấm đỏ trên màn hình càng lúc càng gần. 10m, 9m,...Nó đang tiến lại rất gần chỗ hắn bị nhốt. Qua ánh sáng của bóng đèn nó đã thấy cánh cửa rồi, bên ngo

ài chỉ có hai tên canh gác đang ngồi chơi game trên điện thoại, chửi nhau ầm ĩ.

- Mày ngu! Có mỗi việc chạm vào màn để. cho con chim không đập vào cổng mà cũng không làm được._một tên gầy nhom vỗ đầu tên béo đang cầm điện thoại.

- Mày giỏi mày chơi tao xem._tên đầu trọc uất ức.
- Đưa tao chơi cho xem._tên gầy giằng lấy cái điện thoại.
- Để xem mày làm được trò trống gì.

” Ting”

“Ting”

“Ting”

“Bụp”.

Một loạt âm thanh vang lên, nó nghe tiếng tên gầy chửi thề.

- Định mệnh. Con chim này ngu quá.
- Haha. Mày chê tao đi. Mày hơn đ** gì tao.
- Để tao thử lại.
- Không hơn được đâu.

“Ting”

“Ting”

“Bụp”

- Há há! Còn kém hơn lần trước.
- Mẹ kiếp. Flap mới chả py._tên gầy ném cái điện thoại vào tường vỡ tan.
- Mẹ mày! Điện thoại tao mới mua. Đền tao đi.
- Tao không đền làm gì được tao.
- Tao đập chết cmm. (cái này tự hiểu nhé :p)

Hai tên nhảy xổ vào đánh nhau, nó nhìn sang Thiên đằng sau. Anh nó hiểu ý gật đầu một cái. Nhanh như chớp hai anh em nó lao ra, mỗi người một tên. Chỉ nghe một tiếng “hự” rồi hai tên đã lẩn ra bất tỉnh nhân sự. Thiên lục chìa khóa rồi mở cửa phòng. Nó vào trong tìm hấn còn Thiên ở ngoài canh chừng. Bên trong phòng tối om. Nó đành bật flash điện thoại lên lò mò tìm hấn.

- Phong! Anh ở đâu?

Đáp lại nó chỉ là tiếng chuột kêu rợn người. Nó quờ quạng khắp nơi, rất nhanh đã sờ thấy được một người ngồi trong bóng tối. Nó cầm điện thoại, rọi vào nơi đó. Khuôn mặt hấn lấm lem bùn đất, quần áo xộc xệch bị trói vào ghế. Mắt hấn nhắm nghiền. Nó hốt hoảng cởi dây trói cho hấn, hấn vô lực trượt xuống khiến nó phải đỡ.

Trong mơ màng hấn ngửi thấy hương hoa sen quen thuộc trên người nó. Không lẽ hấn đã đến mức mơ màng rồi sao. Nó làm sao có thể ở đây được chứ. Nó còn đang hạnh phúc với người kia mà.

- Phong! Phong! Tỉnh lại đi._nó lay không được đành đưa tay lên tát vào má hấn.

Là giọng của nó. Hấn hình như đang ảo tưởng nặng rồi. Nhưng má hấn nhói, cái này không giống mơ. Hấn lơ mơ mở mắt, qua ánh sáng yếu ớt của đèn flash hấn thấy khuôn mặt nó đang cận kề.

- Sao lại là cô?
- Không là tôi thì là ai? Mau lên, chúng ta không còn thời gian đâu. Tôi dìu anh đi.
- Vừa rồi chân tôi bị tê thôi. Không sao rồi. Đi thôi._hấn loạng choạng đứng dậy kéo tay nó ra ngoài.
- Anh! Bọn em ra rồi.
- Đi mau!

Thiên dẫn đầu đi ra, chưa được ba bước thì ba người đã bị chặn lại.

- A ha! Cậu chủ tương lai của La An hôm nay rảnh rồi đến phá chúng tôi sao?

- Các người câm miệng.

- Được thôi. Muốn thoát ư? Không có cửa đâu? Kiếp sau đi. Chúng mày lên hết cho tao._tên đại ca hét lên.

Một đám khoảng 20 tên như trâu điên xông về phía ba người đang đứng thành vòng.

- Cậu đánh được chứ?_Thiên ghé vào tai hắn.

- Được. Tôi lo cho anh với con ngốc kia kìa.

- Vậy được rồi. Lên đi.

Ba người cùng lúc xông lên đám đá một lượt. Vì phải đấu với những tên to xác nên gặp đôi chút khó khăn. Phải cố gắng lắm đám tay sai mới gục hết. Còn lại tên cầm đầu với hai tên đang khoanh tay đứng nhìn từ đầu. Có lẽ đây là những tên thuộc dạng cao thủ.

- Em xí tên đại ca._nó cười nhả nhổ với hai người kia.

- Không được. Để anh._Thiên giành.

Hắn không nói gì, chỉ lẳng lặng đi đến trước mặt tên đại ca.

- Xuất chiêu đi!_một tiếng nói lạnh lùng (à, như kiếm hiệp nha :v)

Tên đại ca ngay lập tức nhảy bổ vào hắn. Hai tên bên cạnh cũng không nhiều lời mà lên đánh với nó cùng Thiên.

Nó vừa đánh vừa vờn làm tên kia nổi điên.

- Mày biết tay tao ranh con._tên bắt cóc bị chọc điên tức giận rống lên rồi nhảy xổ vào người nó.

Nó rất nhanh né đi. Ai dè bị tên kia chơi xấu, túm tóc nó giật lại làm đứt dây buộc tóc của nó. Tóc nó xõa tung, bộ đồ trên người không còn lành lặn khiến nó trông hơi thê thảm.

- Là mày chọc tao. Đừng trách tao ác._nó nhếch môi cười lạnh.

Trong nháy mắt vừa rồi người ta bỗng thấy một nữ quỷ lạnh lùng đang hiện thân. Nó lấy đà, thực hiện một cú đạp liên tiếp vào bụng tên bắt cóc làm hắn lùi lại. Cho đến khi hắn chạm vào tường thì nó mới xoay người, tung một cú đá vô cùng chuẩn xác vào đỉnh đầu khiến tên này ngất tại trận, khuôn mặt biến dạng bê bết máu thật đáng sợ.

Thiên đã hạ được tên kia. Hắn cũng đang ra những đòn cuối cùng khiến tên kia gục xuống.

- Lần sau chọn người bắt cóc thì tránh mặt tao ra nhá._hắn giẫm lên ngực tên đại ca cảnh cáo.

- Thôi. Mau ra khỏi đây đi._Thiên giục hai đứa nó và hắn.

Ba người xoay bước ra ngoài. Nó nhìn cái áo tả tơi trên người thấy ngượng nên định quay lại lột áo tên nào đó khoác tạm, vừa lúc thấy nòng súng đen sì bóng loáng của tên cầm đầu lóe lên dưới ánh đèn đang hướng về phía hắn.

“Đoàng”

- Cẩn thận!_nó theo phản xạ lao ra ôm lấy lưng hắn.

Mọi thứ trước mắt nó tối sầm. Đau...

18. – Chương 18

Chương 18: Sau cơn mưa trời lại sáng

Thiên cùng hấn ngay lập tức quay lại, chỉ thấy nó đang khuyu xuống. Hấn nhanh chóng đưa tay ra đỡ nó để nó không ngã xuống đất. Qua lòng bàn tay, hấn cảm nhận được một thứ ấm nóng đang tuôn ra ào ạt.

Thiên như con thú bị thương, ngay lập tức tiến tới đập tới tấp vào mặt tên vừa nổ súng:

- Mày chán sống rồi sao? Nó mà có mệnh hệ gì tao sẽ giết mày. Giết mày!

Mỗi một cú đá Thiên đều dồn thật nhiều sức lực. Tên bắt cóc bây giờ mặt đã bê bết máu, răng đã gãy mất 2 – 3 chiếc.

Cảnh sát vừa ập vào thấy Thiên điên cuồng như vậy thì vội xông vào kéo anh ra:

- Việc này đã có pháp luật giải quyết. Giết người sẽ phải ngồi tù. Cậu bình tĩnh lại đi.

- Tôi phải giết nó! Nó đáng chết!_Thiên cố đập thêm mấy cái nữa.

- Nhanh lên! Cô ấy không qua được mất._hấn hét lên rồi ôm lấy nó lao ra ngoài.

Xe cứu thương chờ bên ngoài thấy hấn bế nó lao ra thì vội chuẩn bị để đưa nó đến bệnh viện. Bốn người kia đứng gần đó thấy vậy vội chạy tới túm áo hấn hỏi tới tấp:

- Thy sao vậy?_Thảo nước mắt lưng tròng túm chặt áo hấn.

- Trúng đạn rồi. Buông ra! Tôi đi cùng cô ấy._hấn gạt tay Thảo ra rồi leo lên xe.

Thiên vừa chạy ra ngoài đã thấy xe chuẩn bị đi vội nhảy lên, chỉ kịp nói với theo với mấy đứa kia:

- Đến bệnh viện Thành phố.

Chiếc xe cứu thương mau chóng chuyển bánh. Bác sĩ đang làm sơ cấp cứu cho nó.

Hấn nắm tay nó không rời. Nếu không vì hấn có lẽ nó đã không bị bắn. Nó mà có làm sao chắc hấn sẽ ân hận cả đời mất. Xin chúa hãy giúp cô ấy vượt qua.

Đường buổi đêm thưa xe, chiếc xe cứu thương mau chóng đến được bệnh viện. Ngay lập tức nó được đưa sang một chiếc xe đẩy vào phòng cấp cứu. Suốt đoạn đường vào hấn cùng Thiên đều chặt theo. Mãi cho đến khi đến cửa phòng cấp cứu thì bị chặn lại:

- Xin lỗi người nhà bệnh nhân không thể vào.

Cô y tá buồng một câu nói bất hủ theo đúng kiểu phim truyền hình rồi đóng cửa cái rầm ngăn cản nó với thế giới bên ngoài.

Đèn phòng cấp cứu được bật sáng. Thiên vô lực ngồi phịch xuống ghế chờ. Nó không thể xảy ra chuyện được. Nếu không kể cả có chết anh cũng sẽ phanh thây cái tên chết tiệt kia ra. Hấn không kiên nhẫn đi qua đi lại trước cửa phòng cấp cứu. Hấn chưa bao giờ sợ mất một cái gì như bây giờ. Một nỗi sợ mơ hồ, khủng khiếp đang bóp nghẹt trái tim hấn. Nếu có thể thì ngàn vạn lần cứ để viên đạn kia ghăm vào người hấn đi. Nhìn nó đau hấn càng đau gấp trăm gấp vạn lần kia.

Cửa phòng cấp cứu bật mở, hấn nhảy xổ ra túm lấy hai vai cô y tá dồn dập:

- Cô ấy sao rồi?

- Mất máu quá nhiều. Tôi cần đi lấy máu để tiếp gấp. Anh mau tránh ra.

Tay hấn cứng đờ rồi buông thõng. Làm ơn đi!!! Đừng mang nó đi. Trước giờ người hấn yêu thương luôn vậy sao? Ngày đó, nếu hấn không chạy lung tung ngoài đường thì bà hấn cũng không phải đẩy hấn ra còn mình hứng trọn cú đâm của tên say rượu ấy. Hấn suy sụp ngồi thụp xuống, trong lòng hoàn toàn hoảng loạn.

Cô y tá vừa nãy quay lại, giọng hốt hoảng:

- Ngân hàng máu đã hết máu A. Người nhà bệnh nhân có đây không? Chúng tôi cần xét nghiệm máu người thân để truyền cho cô ấy.

- Tôi là anh bệnh nhân. Đi mau._Thiên cầm tay cô y tá mà lôi đi.

Thiên là anh trai nó? Vậy tức là hần hiểu lầm nó rồi. Nếu hần không hiểu lầm thì đâu có chuyện uống say. Mà không uống say thì có 10 tên tới lôi hần đi cũng không được. Nếu như...Cuộc đời vốn không có nếu như. Hần sai rồi. Nỗi lo trong hần ngày một lớn dần. Hần nguyên rửa ai đã tạo ra cái cuộc đời cầu huyết này cho hần. Hần hận...Hần hận...(bình tĩnh nào con trai. Kíp cam. Để mẹ tính ('-.-))

Chưa đầy 5p sau Thiên đã quay lại, trên mặt là sự đau thương tột cùng.

- Sao rồi anh?_Mi khóc lóc nhảy vào túm lấy áo Thiên.

- Không được. Anh không cùng.

Cánh tay Mi buông lỏng, vô lực ngắt đi. Hải vội vã bế cô nàng đi tìm bác sĩ.

- Chị thử máu tôi xem cùng không?_hần tiến đến trước mặt cô y tá đang dùng bộ đàm liên lạc để xin hiến máu.

- Được! Mời anh theo tôi.

Tiếng bước chân đi xa dần, không khí vẫn căng thẳng. Mỗi giây trôi qua lại khiến người ta nghẹt thở. Mãi sau mới thấy cô y tá quay lại.

- May quá! Cậu ấy cùng nhóm máu nhưng có lẽ mệt quá đã ngắt đi, hiện đã được đưa vào phòng hồi sức. Mọi người đến xem cậu ấy thế nào đi.

- Cảm ơn cô.

Ba người mau chóng tới phòng hồi sức. Thấy hần nằm đó Tú vội ra canteen bệnh viện mua cho hần bánh với sữa.

- Cậu tỉnh rồi à? Ăn đi này.

Hần vừa lơ mơ mở mắt đã thấy Thiên đang ngồi trước mặt. Hần bật người ngồi dậy muốn chạy tới chỗ nó thì người đã xụi lơ nằm trở lại giường.

- Bác sĩ nói cậu bị mất sức, cần nghỉ ngơi. Ăn cái này đi để lấy sức._Vừa nói Thiên vừa đỡ hần ngồi dậy.

Hần đón lấy cái bánh mì cùng hộp sữa trên tay Thiên ăn một chút. Kì thực từ đêm uống rượu trong bar đến hôm nay hần chưa ăn gì. Lúc bọn bắt cóc đưa đồ ăn mua ở nhà hàng tới hần cũng không động nên có lẽ hơi mệt.

- Được rồi! Chúng ta đi xem cô ấy như thế nào đã.

Hần nói rồi ngồi dậy xuống giường. Năm người kia lập tức theo sau đến phòng cấp cứu. Vừa tới cũng là lúc cửa phòng cấp cứu mở, nó được đẩy ra ngoài, sắc mặt nhợt nhạt, phải thở oxi.

- Bác sĩ! Em tôi sao rồi?

- Cô ấy đã qua cơn nguy kịch. Bây giờ chỉ là hôn mê hậu phẫu. Lát nữa cô ấy tỉnh lại. Chỉ cần chăm sóc tốt thì vài ngày là có thể xuất viện rồi.

- Vâng! Cảm ơn bác sĩ.

Hần cùng Thiên nắm lấy cái giường bệnh của nó theo y tá đến phòng bệnh VIP. Trời đã sáng, vậy là nguyên đêm qua thức trắng. Thiên đã đuổi được bốn đứa kia về rồi, còn mỗi hần vẫn đang cứng đầu thôi.

- Cậu về trường nghỉ ngơi đi. Minh tôi trông con bé là được rồi._Thiên vỗ vai hần khi hần đang ngồi nhìn chăm chăm vào nó.

- Tôi không sao. Anh cứ để tôi ở đây với cô ấy. Anh về trường đi.

- Đừng ngang bướng nữa cậu nhóc.

- Tôi không phải cậu nhóc.

Sau một hồi đôi co Thiên đành cờ trắng xin hàng. Nếu Thy nhà anh ngang một thì cái tên trước mặt phải ngang năm ngang mười.

- Thôi được. Tùy cậu. Cậu ngồi đây trông con bé đi. Tôi đi mua đồ ăn.

- Được. Anh cứ đi đi.

Hắn ngồi cạnh giường bệnh của nó, đau lòng nhìn khuôn mặt kia tái nhợt không sức sống, môi cũng nhợt nhạt đi rất nhiều. Nếu không tại hắn nó đâu có phải nằm đây. Và hắn sẽ được gánh lấy đau đớn này để khỏi đau lòng như thế này khi thấy nó nằm đây.

Vén lại sợi tóc lòa xòa trên trán nó, hắn nhìn kĩ nó để nhớ kĩ khuôn mặt nó hơn. Khuôn mặt nhỏ, thon gọn, làn da trắng mịn như sứ, mũi cao thanh tú, đôi môi lúc nào cũng hồng tươi bây giờ đang trắng nhợt. Hắn cầm tay nó áp vào má mình thăm thì:

- Xin lỗi em...

Hắn vừa nói xong cảm thấy má mình nhột nhột, tay nó khẽ động. Nó nặng nề mở mắt ra, trước mắt không có gì ngoài một màu trắng đến lóa mắt. Có phải nó được lên thiên đường rồi không? Rồi mỗi rằm hay mừng một rồi Tết rồi Thanh minh nó đều sẽ được ngắm chuỗi với gà khỏa thân mà không thể lao vào cắn xé không? Họ bảo trên thiên đường cái gì cũng trắng. Vậy là nó đi thật rồi (“-.- có cần làm quá vậy không? Mới vào vai thôi mà)

- Cô tỉnh rồi à?

Ế! Cái giọng này nghe quen quen nha! Đúng rồi! Không lẫn vào đâu được. Là hắn. Là tên đáng ghét. Không lẽ lúc nó đỡ cho hắn rồi mà hắn vẫn chết ư? Kiểu đạn bay xuyên qua người trong phim Hollywood không phải hay có kiểu vậy sao? Cơ mà hắn đâu nhĩ? Có người đi cùng kể cũng vui nha.

Không thấy nó trả lời, hắn đưa tay ra trước mặt nó hươ hươ hai cái rồi thò cả mặt lại nhìn. Nó đang cười cười thì thấy cái mặt yêu nghiệt của hắn. Ai nha! Ông trời có mắt nha. Haha. Cuối cùng hắn cũng xấu boát đi rồi?

- Sao người xấu tính, xấu nét, khó ưa như anh cũng được lên thiên đường nhĩ?_nó hỏi một câu rất gợi đòn.

- Cái gì? Bà cô ơi! Bà chưa hết choáng à? Bà đang trong bệnh viện.

- Ế! Vậy là tôi chưa chết. Oh zeeeeeee._nó phấn khích quờ tay lung tung rồi ngay lập tức nhắm mắt.- Á! Đauuuuu!!!

Hắn vội đỡ lấy tay nó để xuống, không quên nghiêm mặt dặn:

- Vết thương chưa khỏi. Nằm im đi.

Nó ngoan ngoãn nằm im nhìn trần nhà. Sao để trắng làm gì, về nguyên cái dải ngân hà lên có phải đẹp không? Như vậy người bệnh nằm sẽ không phải nhìn màu ảo não, lạnh lùng này nha.

- Anh Thiên đâu?_nó hỏi bằng quơ.

- Đi mua đồ ăn rồi. Mà không hiểu sao lâu quá rồi không thấy về. (điều kinh. Mới 15p chứ mấy)

- Chắc bị cô nào bắt giấu rồi.

- Ừ. Ngủ đi.

- Tôi ngủ nhiều lắm rồi.

- Chưa đủ.

- Đu rồi.

Cuộc khẩu chiến có lẽ sẽ tiếp diễn vô thời hạn nếu Thiên không mở cửa đem đồ ăn vào.

- Cậu bắt nạt nhóc cưng của tôi sao?_Thiên trừng mắt nhìn hắn.

- Đúng rồi anh. Anh ta gây sự với em.__nó không ngoan.

- Không đúng. Là cô không bghê tôi.

- Không phải.

- Phải.

Thiên đầu óc lùnh bùng. Em gái anh khỏe nhanh quá cơ. Mới tỉnh mà cãi nhau như đúng rồi.

- Thôi.__Thiên hét lên.

Hai người đang cãi nhau dành ngậm miệng nhưng vẫn không thôi lườm nhau một cái xém lông mày.

- Nhóc cưng ăn cháo nhé!__Thiên cẩn thận bưng bát cháo đi tới.

- Để tôi bón cho.__hắn chìa tay ra đỡ lấy bát cháo đang bốc hơi nghi ngút trên tay Thiên.

- Được. Vậy cậu bón đi. Xong thì cho nó uống thuốc. Tôi ra ngoài ăn sáng.__nói xong ra ngoài đóng cửa mặc đôi trẻ bên trong.

Hắn đặt bát cháo ở tủ đầu giường, cẩn thận đỡ nó ngồi dậy rồi mới bắt đầu bón cho nó. Nó ngồi ngoan ngoãn chờ hắn thổi rồi đút cho từng thìa đơn giản vì nó ĐÓIIIIIIII. Nó ăn gần hết bát cháo thì ngừng không ăn nữa:

- Tôi no rồi.

- Ừm. Vật thôi không ăn nữa. Uống thuốc đi.

Hắn xoay người để bát cháo trên tủ, lấy cốc nước lọc rồi một nắm thuốc xanh đỏ đủ các loại đưa cho nó.

- Không uống đâu.__nó đẩy tay hắn ra xa.

- Phải uống.

- Anh ơi! Cứu em với!!! Em bị ngược đãi.__nó hét ầm lên.

Thiên ngay lập tức đập cửa xông vào (phá hoại của công này ^^)

- Đâu? Đâu? (hay hỏi “đâu đâu” là con chó vện. há há :v)

- Đó! Hắn ép em uống thuốc.

- Cái này anh không biết.__Thiên phủ tay chính lại cái áo phông rồi ung dung đút tay túi quần ra ngoài.

Mặt nó bây giờ gạch ngang gạch dọc xám xịt. Cảm giác bị bỏ rơi dâng lên đau lòng.

- Thấy chưa? Anh cô còn không cứu cô. Uống đi này!__hắn đưa nắm thuốc cho nó.

Nó méo máo khóc không ra hơi cầm lấy thuốc và nước.

- Không uống được không?__nó mắt long lanh nhìn hắn.

- Không. Phải uống.

- Vậy quay đi tôi uống.__nó mặt gian nhìn hắn.

- Đừng nghĩ có thể ném thuốc đi.

- Xììì...Không uống.__nó bĩu môi.

Hắn

cúi xuống, ghé tai nó nói nhỏ:

- Nếu không uống...Tôi hôn cô.

“Dùggggg”

Một tiếng sét nổ ngang tai nó. Thiên a!!! Biến thái!!! Biến thái!!!! >.<>

- Uống không?

- Có.

Nó nhắm tịt mắt lại cho cả nắm thuốc vào miệng rồi ực một cái. Vị đắng làm nó nhăn mặt lại. Hé hé mắt ra, trước mặt là một cây kẹo Lollipop to bằng cả mặt nó.

- A! Kẹo!!!_nó phấn khích reo lên như một đứa trẻ.

Hắn mở cái bao ni lông ra rồi đưa kẹo cho nó.

- Ăn đi khỏi đắng.

Nó hào hứng đón lấy cái kẹo gặm nhấm một hồi. Ăn hết cái kẹo thì lăn ra ngủ. Hắn kéo chăn đắp lên cho nó rồi ngồi nhìn. Hắn đã thấm mệt, mắt cứ díp lại, rồi hắn gục xuống cạnh giường, ngủ lúc nào không hay.

Thiên vừa mua ít hoa quả đem vào phòng thì đã thấy hai đứa nằm ngủ lả lác trên giường. Nhanh chóng đặt giỏ hoa quả lên tủ đầu giường, anh vui vẻ huýt sáo đi ra. Em gái đã có em rể chăm lo rồi anh cũng không nên ở đây ở đây làm kì đà cản mũi nha.

Nó dậy trước, thấy hắn ngủ cạnh giường. Cái thể loại người ở đâu đi chăm người bệnh mà nằm lăn ra ngủ còn hăng say hơn cả người bệnh thế này hở? Trông hắn lúc ngủ dễ thương hơn lúc thức nhiều. Lúc thức thì như ông già lúc nào cũng lạnh lùng, lúc ngủ trông như trẻ con vậy, yêu chết đi. Tự nhiên nó muốn sờ vào mặt hắn ghê. Nó đưa tay ra chạm vào khuôn mặt hắn. Cảm giác nhột nhạt làm hắn tỉnh dậy. Sau 2s nhận định vấn đề hắn liền giả vờ ngủ để xem thử nó muốn làm gì. Nó vuốt vuốt má hắn, mịn chết đi được. Vuốt má chán rồi nó quay qua vuốt vuốt đầu hắn rồi vò tung lên (like a dog :v).

- Hình như tôi thích anh đồ đáng ghét ạ!

Hắn giật mình đánh thót một cái, tí nữa thì bật dậy hỏi nó. Có ai nghe điều nó mới nói không? Là nó có tình cảm với hắn, là nó thích hắn, là hắn không yêu đơn phương, là hắn sẽ có cơ hội nói rõ lòng mình, là... Hắn thực sự đang rất vui, đã lâu lắm hắn mới thấy mình vui như thế này. Một dòng nước ấm ngọt ngào chảy trong từng mạch máu đến từng tế bào làm người hắn lâng lâng. Thực khó tả.

Những ngày tiếp theo cứ sáng ra Thiên lại vào thăm nó rồi về, cho nó ăn rồi uống thuốc đã có hắn lo nên anh khỏe re. Hắn đã được cấp thêm một giường trong phòng bệnh của nó, ngày ngày quản lí ngăn nó đi phá phách, ép nó uống thuốc bằng phương thức biến thái của hắn.

Hôm giáng sinh hắn còn bê một cây thông nhỏ về phòng rồi mua ổi người một cái mũ len đỏ có bông trắng. Tuy đón giáng sinh trong bệnh viện nhưng nó vẫn rất vui.

Mấy ngày sau bác sĩ kiểm tra lần cuối cho nó.

- Chúc mừng cô bé! Cháu có thể xuất viện được rồi!_ông bác sĩ già đầy gọng kính ôn tồn nói với nó.

- Cháu cảm ơn bác sĩ ạ._nó cười toe.

- Bây giờ chỉ cần đi làm thủ tục xong là có thể xuất viện được rồi. Bây giờ ta có việc đi trước. Tạm biệt cháu.

- Vâng. Cháu chào bác sĩ.

Ông bác sĩ già vừa đi ra, nó hớn hở nhảy xuống giường. Oh yeah!!! Nó bây giờ có thể tha hồ chạy nhảy rồi.

- Nhảy vừa thôi nhóc._Thiên gấp lại tờ báo đang đọc đặt lên mặt bàn.

- Anh mau dọn đồ. Em ra trước đây. Hé hé. Tự do muôn năm!!!_nó nhảy chân sáo ra ngoài.

Thiên thấy nó mặc nguyên bộ đồ kẻ sọc đặc trưng ra ngoài hắng giọng gọi giật lại:

- Cưng định cứ thế mà đi à?

- Sao cơ ạ?_nó khó hiểu quay đầu lại nhìn anh, không thể này thì thế nào???

- Bộ đồ kia cũng khá giống ở trại tâm thần.

Nó ngay lập tức hiểu ra vấn đề, chạy lại phía anh nó chìa tay ra:

- Em quên. Đưa đồ cho em.

Thiên mở túi đồ bên xanh lấy ra bộ quần áo đưa nó. Nó lại tung tăng nhảy chân sáo vào toilet thay đồ.

- Xonggggg! Đi anh._nó ôm twy Thiên lôi đi.

- Không chờ Phong quay lại à?

- Kệ hần. Cứ kè kè theo em như giám sát ý. Phải tranh thủ trốn đi trước khi hần trở lại.

Nói xong lại ôm tay Thiên kéo đi.

- Không hiểu cậu ta làm thế nào bắt em uống thuốc được nhỉ? Lại còn làm em ngoan ngoãn nghe lời nữa chứ. Anh phải hỏi mới được._Thiên lầm bầm.

Mặt nó bắt giắc đỏ lên. Nếu hần không động tí là dọa hôn nó thì đừng mơ nó nghe lời nha. Nhưng mà khổ, vỏ quýt dày có móng tay nhọn, móng tay nhọn lại có bấm móng tay, nó vẫn chưa quên lần nó không nghe lời bị hần hôn rồi còn cắn môi nó chảy máu làm miệng nó đau mất hai ngày liền. Tên đó không đùa được.

- Anh nói nhiều thế làm gì. Xììì. Anh không đi em đi trước.

Nói rồi lại nhảy nhót tung tăng ra ngoài. Nó mở cửa mà không nhìn rồi nhảy ra, đập cái bịch vào “bức tường” lùi lại mất hai bước.

- Đi mà không nhìn. Mất để trang trí thôi à?..._những lời tiếp theo chưa kịp thốt ra nó đã nuốt trở lại. Kẽ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đang hằm hằm đứng trước cửa, mắt tóe lửa nhìn nó.

- Sao nhảy nhót ngoài này? Đi đâu?

- Ra việnnnnnn!!!_nó hét lên phấn khích rồi lách qua người hần nhảy chân sáo ra ngoài.

- Đứng lại!_hần túm lấy tay nó lôi lại.

- Gì nữa?

- Ai cho ra?

- Bác sĩ chứ ai? Hỏi ngu kinh điển.

- Cô nói ai?_hần lườm nó một cái.

- A haha! Không có gì. Không có gì._nó cười nịnh nọt.

- Chờ tôi. Tôi đi với cô.

- Thôi làm giám sát viên đi (“-.-)

- Không.

- Vậy mặc xác anh.

Nó tiếp tục tung tăng nhảy chân sáo ra ngoài, vừa nhảy vừa huýt sáo âm ỉ, hát vắn vơ linh tinh. Hần khoan thai đi sau nó, nhìn bóng dáng nhỏ nhắn nhảy dưới ánh nắng sớm tinh khôi.

Chỉ khổ mỗi Thiên, từ anh trai bị giáng xuống chức “phu xách đồ” cho nó. Ra đến cổng bệnh viện, xe hần đã đậu sẵn. Nó lẳng xăng mở cửa leo lên ghế sau ngồi. Thiên mở cửa đặt đồ vào gần chỗ nó rồi lên ghế phụ lái ngồi. Chiếc xe sang trọng tiến thẳng về MOON...

19. – Chương 19

Chương 19: Dạ hội

...Trường nữ sinh quý tộc MOON...

Nó vừa về đến trường nó đã bị lôi tuột sang phòng Lan Anh. Vừa vào nó đã thấy có cả một lũ ngồi bên trong.

- A haha! Có cần chào đón tớ nồng nhiệt vậy không?_nó lên tiếng.

- Bỏ qua đây._Mi lạnh lùng chỉ vào cái đệm ngồi ở giữa phòng.

- Ế! Làm gì long trọng vậy? Tớ đứng đây được rồi.

- Bảo cậu qua thì qua đi._Lan Anh nháy mắt.

Nó nhìn mặt lũ kia một lượt đề phòng, mãi cho đến khi thấy bọn chúng không có vẻ đang làm chuyện xấu mới tiến lại ghế đệm rồi ngồi xuống.

- Được rồi._nó nhìn mấy người ánh mắt chờ mong.

Bốn cô bạn không nói không rằng chạy lại ôm chầm lấy nó. Mặt nó méo xệch không biết nên vui hay nên cười.

- Làm gì thế này? Không phải tớ còn sống sờ sờ đây sao? Khóc rồi dây tèm lem ra người tớ bẩn kinh.

- Có tin bọn tớ giết bỏ bây giờ không?_Thảo nước mắt đầy mặt đầm khế vào tay nó.

- Được rồi! Được rồi! Tớ thực không đỡ nổi bốn người đâu. Đứng dậy nào._nó vỗ vỗ vai mấy con bạn.

Bốn đứa rời khỏi người nó, lau mặt rồi ngồi lên trên giường.

- Cậu khỏe hẳn chưa vậy Thy?_Tiên hỏi nó, mũi mới khóc xong hồng hồng trông như thỏ con.

- Tớ lúc nào chả khỏe. Xem này._nó đứng dậy vòng tay ra trước tạo dáng kiểu lực sĩ.

- Chả có tí thịt nào._Thảo thản nhiên phán một câu làm nó suýt ngã ngửa.

- Khỏe vậy cũng tốt. Tối nay có người đóng kịch công diễn rồi._Lan Anh cười tươi vỗ tay đôm đốp.

- Hả? Kịch? Bắt tớ diễn á? Không được! Tớ chưa khỏe đâu. Vai còn đau quá đây này._nó ôm vai nhần nhó.

- Thôi đi cô. Đừng có giả vờ. Cậu có đau cũng phải diễn. Chiều đi tổng duyệt lần cuối. Nhớ về phòng cậu nói Phong chiều đi tập đấy._Lan Anh nói với nó.

- Sao tớ phải nói với hần.

- Cậu cùng phòng.

- Vâng._nó lại bị đàn áp.

- Về phòng nghỉ ngơi đi rồi 2h tập trung nhé mấy nàng.

- Ok.

Nó cùng Thảo và Mi về phòng. Không thèm nhìn hần đâu nó đã nói to:

- Lan Anh nói 2h chiều đi tổng duyệt.

- Thành Phong đang tắm._Tú không nỡ thấy nó lảm nhảm một mình nên hảo tâm nhắc nhở.

- Hở?

- Hở cái gì? Thành Phong đi tắm rồi bà lảm nhảm với cái giường làm gì?_Hải châm chọc.

- Sặc. Sao không nói sớm._nó tức suýt hộc máu. May mới nói có một câu.

- Bà có hỏi đâu?_Tú thản nhiên.

- Làm tổn cả kalo của tôi không à.

Cửa phòng tắm mở ra, hấn chỉ quần khăn tắm ngang hông đi ra. Mái tóc ướt dính lại, nhỏ vài giọt chảy xuống xương quai xanh gợi cảm, chảy xuống người trắng bốp của hấn. Mẹ ơi! Hấn có múi, kiểu múi tiêu chuẩn luôn ấy. Vô lí! Thật quá vô lí! Người hấn nhìn gầy mà.

- Cô về rồi à? Tưởng phải ở lại chém gió banh trời ra chứ?

- Á á á á á...Đồ biến thái mặc đồ vào._sau n giây nhận ra vấn đề là nó đang nhìn hấn “bán nude” nó mới hét âm lên.

- Mặc làm gì? Đẹp mà. Bỏ không ngắm để yên tôi ngắm._Thảo nhìn hấn chăm chăm.

“Cốc”

Một cái cốc đau điếng từ trên trời giáng xuống trán cô nàng rồi ngay lập tức mắt Thảo bị che đi.

- Em còn biết xấu hổ không?

- Ai bảo anh không chịu cho em xem?

- Thích xem à?

- Ủ. Cởi ra xem nào._Thảo gỡ tay Tú nhào vào lột áo pull của Tú.

Giường bên xuất hiện tiếng cười khoái trá của Hải và Mi.

- Phong! Tao hận mày!_Tú gào âm lên, tay vẫn đang phải chống đỡ với cô “vợ bé nhỏ”.

- Tao vô can._hấn hờ hững buông một câu.

Nó mất tròn mắt dẹt nhìn con bạn “tự nhiên như ruồi Hà Nội” đang đùa với bạn trai kia. Ôi mẹ ơi! Đã tiến bộ đến thế này rồi sao? Đây không phải Thảo mà nó biết nha. Tình yêu đã biến con người “thoái hóa biến chất” vậy sao? (“-.- có làm quá không má)

Nó mãi suy nghĩ mà không để ý hấn vẫn đang bán nude tiến đến trước mặt nó. Mãi cho đến khi ngửi được mùi hương quen thuộc nó mới ngẩng đầu lên nhìn đã thấy hấn tiến đến sát sạt, ngẩng đầu lên là nó có thể thấy ngực vạm vỡ của hấn, còn xả đầu t* hồng hồng nữa. Nó như bị đông cứng, nhất thời không cựa quậy được. Mãi cho đến khi còn khoảng 5 cm nữa thì nó sẽ úp nguyên cái mặt vào người hấn nó mới hét âm lên:

- Á á á á á á!!!

Tiếng hét vô cùng thảm thiết khiến đôi đang vật lộn trên giường với đôi đang ngồi cười kia giật mình mà nhìn sang. Một cảnh tượng vô cùng vô cùng không trong sáng phải cảnh báo cho trẻ em nha.

- Anh...anh...định làm cái gì?_nó theo phản xạ đưa hai tay lên che chỗ-mà-ai-cũng-biết-là-đâu-đấy)))

- Lấy cái này!_hấn vòng tay sang bên cầm lấy bộ quần áo.

Sự thật là lúc lấy đồ để đi tắm hấn quên không cầm vào. Đến khi nhận ra quên đồ thì ra ngoài lấy. Ai dè bọn nó lại về đúng lúc vậy. Hấn cũng không thoải mái khi cứ bán nude như thế này trước bàn dân thiên hạ a. Chung qui lại là tại con mẹ tác giả (why? sao lại là ta? ta vô tội T.T)

Hấn cầm lấy bộ quần áo rồi định quay đi rồi không hiểu hấn nghĩ gì mà quay lại cúi xuống nhìn thẳng vào nó:

- Mà cô nghĩ tôi định làm gì?

Hấn bây giờ y như sói già gian ác cao cao tại thượng mà nhìn tiểu bạch thỏ vùng vẫy. (Nham hiểm! Quá nham hiểm!)

- Không...không..._nó lấp bắp, mặt đang bắt đầu hồng hồng.

- Hay là cô muốn..._hấn bỏ lửng câu nói.

- E hèm. Mờ ám quá nha!_bốn nhân vật “bị lãng quên” bây giờ mới lên tiếng phá tan cái không khí mờ ám trong phòng.

Hấn biết ý đứng thẳng người quay đi, thản nhiên buông một câu:

- Tôi không có hứng thú với sân bay.

Nó mặt đã đỏ nay càng đỏ hơn, tưởng như sắp cháy rồi.

- Đồ biến thái. Anh đi chết đi!_nó rút chân giày búp bê đang đeo hướng hần mà phi tới.

“Bộp”

Chiếc giày đáng thương chưa kịp chạm vào hần đã đập vào cửa nhà tắm rồi rơi xuống.

- Cô đang phá hoại của công._hần thò đầu ra khỏi cửa nhà tắm thản nhiên nhìn nó.

- Anh chết đi!

Một chiếc giày nữa nhằm hướng nhà tắm bay tới nhưng số phận nó cũng không hơn “bạn” là mấy, tiếp tục va vào cửa rồi xuống đất nằm “cắm tử”.

Nó ôm cục tức to dùng ầm ỨC nằm xuống giường nghe tiếng cười hả hê của mấy người cùng phòng.

- Mấy người không ngậm miệng tờ lập tức dùng băng dính dán miệng các người._nó giận dữ cảnh cáo.

- Được rồi! Được rồi! Hạ hỏa đi._Tú mặt nhăn nhăn nhin cười nhìn nó.

- Không được nhăn mặt nhin cười. Nín!_nó nằm úp xuống giường nhưng vẫn có thể tưởng tượng ra cái bản mặt méo mó của mấy đứa kia.

- Bà cô ơi! Bọn tôi cười cũng bị cấm. Chắc có ngày bọn tôi bị bà bức điên mất thôi._Hải nói giọng đau khổ.

Cả lũ lại phá lên cười. Nó hùng hổ ngồi dậy lườm cho cả bọn mấy cái khiến cả bọn im bất mới tạm thời hả giận nằm xuống giường ngủ thiếp đi. Hần mặc xong quần áo ra ngoài đã thấy nó nằm ngáy khò khò cũng biết ý nằm xa xa nó chút.

1h30 hần hô hào gọi cả lũ dậy rồi kéo nhau đi tới phòng tập. Suốt mấy tiếng đồng hồ tập miệt mài mọi thứ mới ổn. Vì nó bị thương hơn một tuần nên mọi người xúm vào giúp nó nhớ lời thoại và động.

- Xong rồi!!! Tổng duyệt thông qua. Xin một tràng pháo tay vì nỗ lực của chúng ta nào._Lan Anh hào hứng cười lớn nói với mọi người.

Một tràng vỗ tay vang lên.

- Thôi. Hôm nay mọi người vất vả rồi. Bây giờ về tắm xong quay lại đây chuẩn bị nhé. Tối nay là đêm quyết định đó.

- Đồng ý._cả bọn hô to.

Đúng 6h dàn diễn viên đã có mặt đông đủ và được make up tỉ mỉ. Riêng nó, Lan Anh với Thủy Tiên phải mang theo váy dạ hội vì tối diễn kịch mặc đồ nhân vật. Chẳng mấy chốc màn đêm đã buông xuống.

7h30p, học sinh ba trường tập trung lại sân khấu ngoài trời rộng lớn. Ở giữa sân là đài phun nước lớn được chiếu sáng long lánh. Thức ăn được bày la liệt trên bàn dài trải khăn trắng tinh. Bóng đèn được giăng khắp nơi trên những cây to trên sân làm cả sân trường sáng lung linh huyền ảo. Một buổi dạ hội đúng chất quý tộc. Các nữ sinh khoác trên mình những bộ đồ đắt tiền với đủ loại màu sắc đi qua đi lại. Các nam sinh cũng diện âu phục sang trọng, chín chắn hẳn lên. Tiếng nhạc du dương phát ra êm ái, nhẹ nhàng.

8h, tất cả đều đã có mặt đông đủ, MC giới thiệu hiệu trưởng lên tuyên bố khai mạc. Một hồi kèn được thổi lên, trang trọng y như nghi lễ của Hoàng gia Anh. Bà hiệu trưởng đã ngoài 50, trên mặt đã xuất hiện những dấu vết của thời gian nhưng trông vẫn vô cùng quý phái, nhã nhặn trong chiếc váy dạ hội màu kem khoan thai bước tới bên bục phủ nhưng đồ được đặt ở trung tâm sân khấu.

- Thưa thầy Dương Hải Long – hiệu trưởng trường quý tộc SKY và thầy Nguyễn Trần Bảo – hiệu trưởng trường nam sinh quý tộc STAR cùng toàn thể các em học sinh của ba trường thân mến. Dạ hội tất niên của ba trường theo thông lệ 5 năm tổ chức một lần. Năm nay, trường nữ sinh quý tộc MOON vô cùng vinh hạnh được đón tiếp các trường bạn đến tham dự dạ hội. Và sau đây, tôi xin trân trọng tuyên bố **DẠ HỘI TẤT NIÊN CHÍNH THỨC BẮT ĐẦU.**

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên hòa vào cùng tiếng kèn, cô hiệu trưởng thanh nhã bước xuống, tấm màn nhung đỏ sau lưng được kéo lên. Võ kịch chính thức được công diễn. Lan Anh xuất hiện vô cùng xinh đẹp dù đang mặc quần áo rách rưới, rồi mẹ kế cùng hai đứa con riêng ra tay hãm hại không cho nàng đến dạ hội do nhà vua tổ chức...

Rồi thì Tiên đóng vai bà tiên xuất hiện và bùm một cái, nó được đưa lên trong một bộ trang phục dạ hội màu xanh biển dịu dàng đến vũ hội khiêu vũ cùng hoàng tử. Nó cùng hắc khiêu vũ thật uyển chuyển, nhẹ nhàng khiến cho bao con mắt bên dưới không thể rời khỏi. Rồi thì 12h điểm nó chạy đi và làm rơi một chiếc giày. Màn kịch diễn ra rất trôi chảy, không ai bị quên lời hay mắc phải lỗi. Cuối cùng, đám cưới của hoàng tử cùng Lọ Lem được tiến hành. Kiệt đóng vua cha ngồi trên ngai vàng gật gù vuốt chòm râu giả. Diễn viên quần chúng cũng chỉ trở khấp nơi y như được xem đám cưới thật. Duy được thêm vai cha sứ mặc áo thầy tu đứng trên bục. Hắc một thân ple trắng đến lóa mắt, khuôn mặt hoàn hảo nở nụ cười hạnh phúc, một nụ cười rất thật. Nó mặc váy cưới màu trắng xòe rộng còn có cả phần đuôi cá được nâng bởi Thảo và Mi đi sau chậm chậm tiến vào. Khi nó còn cách hắc một bước chân thì hắc đưa tay ra nắm lấy tay nó để cho hai người đứng song song.

- Hoàng tử, con có đồng ý lấy Lọ Lem làm vợ không? Con sẽ yêu mến, an ủi, kính trọng và giữ gìn nàng, khi đau yếu cũng như khi mạnh khỏe, khi trẻ trung cũng như lúc về già, khi giàu sang cũng như lúc nghèo khó, từ bỏ mọi người khác để sống trung trinh với chàng suốt đời không?

- Con đồng ý...hắc trả lời với một nụ cười rạng rỡ trên môi.

Khoảnh khắc đó trái tim nó như ngừng đập. Có phải nó đã ảo giác rằng trong lời nói của hắc ẩn toàn là chân thành, giống như hắc đã ấp ủ muốn nói câu này từ lâu lắm.

- Lọ Lem, con có đồng ý lấy hoàng tử làm chồng không? Con sẽ yêu mến, an ủi, kính trọng và giữ gìn chàng, khi đau yếu cũng như lúc mạnh khỏe, khi trẻ trung cũng như lúc về già, khi giàu sang cũng như lúc nghèo khó, từ bỏ mọi người khác để sống trung trinh với chàng suốt đời không?

- Con...Con đồng ý.

- Nếu không ai phản đối, ta tuyên bố kể từ giờ phút này hai con đã là vợ chồng. Chúa sẽ ban phúc lành cho các con. Bây giờ mời cô dâu chú rể hôn nhau để chứng tỏ tình yêu.

Nó sợ câu nói này, sợ cảnh này. Rất rất sợ. Hắc thấy được hoang mang trong mắt nó. Hắc ôm lấy nó, một tay nắm gáy nó, một tay để bên eo nó cúi xuống và.....chẳng làm gì cả. Vì nửa người hắc che lấy nó nên nhìn bề ngoài rất giống hôn thật. Khán giả sau một hồi ngây ngất nhìn cảnh hạnh phúc trước mặt bấy giờ mới như sực tỉnh vỗ tay rầm trời. Hắc buông nó ra, nắm lấy tay nó. Mọi người có vai đều lên sân khấu cúi chào. Vừa cúi đầu chào xong nó đã giằng tay ra chạy mất. Hắc nhanh chân đuổi theo nhưng vừa đến WC nữ thì phải dừng lại. Nó đóng cửa cái rầm rồi hắc còn nghe thấy tiếng chốt cửa lạch cạch. Không phải chứ? Nó định làm gì? Hắc hoang mang đi đi lại lại bên ngoài WC nữ. Mãi một lúc sau nó mới thò đầu ra.

- Cô làm sao vậy?

- Tôi đi thay váy ra, nó bị tuột dây.

- Váy mà làm tôi hết hồn Tưởng cô làm sao? Nhưng sao cô vẫn mặc bộ đồ này?

- Váy dạ hội của tôi bị ai xé rách rồi. Không mặc được.

- Vậy làm sao giờ?

- Anh ra ngoài đi. Tôi không vào đâu.

- Không được. Đi với tôi.

Hắc cứ thế lôi nó ra ngoài trong cặp mắt trằm trồ kinh ngạc của mọi người. Không phải kịch giả tình thật chứ? Mà nếu có thật cũng thật mừng cho họ. Một cặp trời sinh.

Hắc vừa ra đã bị con nhỏ Mĩ Kim bám lấy lôi đi, nó đành tìm một góc vắng ngồi xuống ăn chút bánh. Giữa sân các đôi đang vô cùng sôi động với điệu "Cha cha cha", còn nó ngồi một mình, buồn lạ. Các nam sinh lữ

lượt kéo đến mời nó nhảy nhưng đều bị nó từ chối. Một đôi giày da xuất hiện trước mặt nó, người đó cất giọng:

- Quí cô xinh đẹp, cô có vui lòng nhảy cùng tôi một điệu không?

Nó ngẩng đầu lên tính từ chối nhưng khi nó thấy đó là Quân thì khẽ mỉm cười. Quân cũng cười lại rồi ngồi xuống chỗ trống bên cạnh.

- Sao cậu không ra ngoài kia nhảy?

- Không phải cậu cũng vậy sao? Tôi không biết nhảy nên ngại._nó cười nhẹ.

- Cậu giấu tôi làm gì? Lúc này trên sân khấu cậu nhảy rất đẹp. Tất cả đều chăm chú nhìn cậu nhảy đấy.

- Thật vậy sao?

- Thật mà. Tôi thề luôn đấy.

Nó chỉ nhìn Quân cười mà không nói. Điệu nhạc sôi động kết thúc, thay vào đó là một bản Valse nhẹ nhàng.

- Nhảy với tôi một bài nhé._Quân đứng dậy, một tay đưa về phía nó, một tay vắt sau lưng bộ dáng rất tao nhã.

Nó mỉm cười nhìn Quân, đưa tay ra trước nhưng chưa kịp đặt lên tay Quân đã bị một bàn tay to nắm lấy lôi đi. (đó biết ai nào)))

Nó bị lôi đi không thương tiếc. Cổ tay bị nắm chặt đến nỗi muốn rơi ra ngoài. Sau khi bị kéo đi một nơi vô định, nó không chịu được nữa nó mới giằng tay ra, ánh mắt khó hiểu nhìn người trước mặt đang vô cùng tức giận đến trán nổi gân xanh.

- Anh bị điên à?

Hắn nhìn kó trừng trừng không chớp mắt, khẽ gằn giọng:

- Phải! Tôi đang điên.

- Anh điên thì điên một mình đi. Lôi tôi ra đây làm gì?

- Tôi...tôi..._hắn ấp úng vò vò mớ tóc trên đầu nhìn nó, không biết phải nói sao.

- Nếu không nói thì tôi đi._nó xoay người định bước đi thì hắn vội giật lại ôm nó trong lòng.

Không khí im lặng bao trùm. Trăng trên cao sáng vằng vặc soi rõ hai người đang đứng ở vườn hoa sau trường mà ôm nhau, đổ một cái bóng dài xuống nền cỏ đầy sương. Nó đứng im nghe tiếng tim hắn đập vững chãi trong lồng ngực, hắn tựa cằm lên đầu nó im lặng, không ai nói với ai câu nào. Phải năm phút sau hắn mới đột ngột kéo nó ra, cho nó nhìn thẳng mắt mình, con ngươi long lanh trong ánh sáng mờ nhạt toát lên vẻ hấp dẫn chết người. Hắn hít một hơi, chậm rãi nhả ra một câu:

- Anh yêu em!!!

Cùng lúc những tiếng nổ xuất hiện, pháo hoa nở bung rực rỡ đủ màu chiếu lên con người xinh đẹp kia. Nó không tin nổi vào tai mình, lấp bắp hỏi lại:

- Anh...mới...nói cái gì?

Hắn mỉm cười, nắm lấy tay nó nhắc lại:

- Anh yêu em ngốc ạ.

Nó bàng hoàng nhìn hắn rồi xoay người bỏ chạy. Hắn định đuổi theo nhưng chợt dừng lại. Có lần hắn đọc trên mạng khi các cô gái được tỏ tình thường xảy ra ba trường hợp: trường hợp 1 – vui vẻ chấp nhận, trường hợp 2 – lạnh lùng từ chối, trường hợp 3 – bỏ chạy cũng tức là kiểu từ chối lịch sự. Vậy là hắn thuộc trường hợp ba, kẻ thất bại. Ánh sáng của pháo hoa vẫn lập lòe trên nền trời lóe sáng rồi tắt phụt đi. Vậy là những ngày qua, hắn tự mình cái quyền ảo tưởng. Hắn thua rồi. Mãi là người thua cuộc trong trò chơi tình ái rắc rối này.

Nó chạy trên sân trường rộng lớn, chạy miệt mài. Đầu óc nó trống rỗng làm nó hoảng sợ. Nó không hiểu vì sao nó chạy trốn. Nó không hiểu nó chạy trốn điều gì? Nó chỉ biết là nó phải chạy. (Ta thề cái này ta vô tội nha :p). Nó chạy thẳng ra biển, kiệt sức mà ngồi trên bờ cát dài. Ánh trăng sáng cùng pháo hoa chiếu lên người nó tạo ra một thứ gì đó đẹp đến lung linh, kì ảo. Một mình nó ngồi đấy, cảm nhận từng cơn gió biển mang theo cái mùi vị đặc trưng khiến người ta say lòng. Nó cần có thời gian để bình tâm lại.

“Soạt”

Một chiếc áo vest đen choàng lên người nó. Nó ngạc nhiên quay đầu lại nhìn, không thể tin nổi khi thấy anh mình đang ở trước mặt.

- Anh! Sao anh lại ở đây?

- Anh đang chờ xem pháo hoa thì thấy nhóc hốt hải chạy ra ngoài nên anh theo sau. Nhóc sao vậy?

- Hấn...hấn nói yêu em...Em..em không biết phải làm sao?

- Nhóc cũng thích hấn đúng không?

- Nhưng...

- Đừng nhưng gì hết. Tình yêu là thứ phải cảm nhận bằng trái tim. Hãy nghe theo tim em mách bảo.

- Nhưng em sợ...

- Nếu em cứ tiếp tục sợ, cứ tiếp tục núp trong cái mai rùa kiên cố vững chắc của em có thể em sẽ bỏ lỡ tình yêu đích thực của đời mình. Lúc đó em hối hận thì cũng đã quá muộn rồi.

Nó im lặng, trong lòng rối bời. Hằng trăm thứ ngổn ngang bộn bề làm nó mệt mỏi. Tình yêu thực quá phức tạp.

Thiên cứ im lặng ngồi cạnh nó thật lâu, mãi cho đến khi nó mệt quá thiếp đi thì anh mới công nó về phòng mình. Có lẽ bây giờ nó chưa thể đối mặt với hấn, vậy thì để anh dành thời gian cho hai người cùng suy nghĩ, cùng cảm nhận trái tim nhau....

20. – Chương 20

Chương 20: Chính thức tỏ tình

Nó tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài. Nó vươn vai, lười biếng ngồi dậy đưa mắt nhìn quanh. Trong phòng vắng hoe, không biết anh nó đã đi đâu mất. Bước xuống giường, ngay trên tủ nhỏ đầu giường có một mẫu giấy vàng nổi bật. Nó cầm lên xem, nét chữ cứng cáp, đẹp đẽ của anh nó hiện lên.

” Nhóc à!

Anh có việc phải ra ngoài. Nếu nhóc dậy rồi thì xuống sân trường đi.

Anh có một bất ngờ nho nhỏ cho nhóc đấy ^^

Thương em,

Thiên”

Nó mang cái đồng hồ bấm giờ ra ngoài. Một chùm bóng sặc sỡ bay lên. Oa! Không biết ai hạnh phúc vậy nha! Được tỏ tình lãng mạn chết đi. Mà không lẽ Thiên gọi nó ra để xem người khác được tỏ tình à? Không sợ nó GATO sao? Nó đang mải nghĩ thì dòng chữ trắng trên tấm vải đỏ gắn dưới chùm bóng làm nó giật mình:

“ĐỒNG Ý LÀM BẠN GÁI CỦA PHONG, THY NHÉ!!!”

Nó theo bản năng ngó xuống tìm kiếm bóng dáng của hấn nhưng không thấy đâu. Chỉ thấy dưới sân có rất nhiều người đang đứng đó cười thật tươi. Thiên đứng vẫy tay gọi nó:

- Nhóc con! Mau xuống đây!

Nó máy móc gạt đầu một cái rồi mang theo trái tim đang đập thình thình mà lại thang máy xuống tầng 1.

Nó chậm chậm đi ra, nhìn tất cả mọi người với ánh mắt khó hiểu:

- Mọi người làm gì vậy?

Không một ai lên tiếng trả lời. Tất cả đứng nhìn nó cười rồi tự động dãn ra hai bên. Hắn từ trung tâm đoàn người đi ra, trên tay là một đóa hoa đỏ hồng rực rỡ. Nhạc nổi lên, hắn đưa tay chỉnh lại mic rồi vừa tiến về phía nó vừa cất tiếng hát:

“Baby life was good to me
But you just made it better
I love the way you stand by me
Through any kind of weather
I don't wanna run away
Just wanna make your day
When you felt the world is on your shoulders
Don't wanna make it worse
Just wanna make us work
Baby tell me I will do whatever
I t feels like nobody ever knew me until you knew me
Feels like nobody ever loved me until you loved me
Feels like nobody ever touched me until you touched me
Baby nobody, nobody,until you
Baby it just took one hit of you now I'm addicted
You never know what's missing
Till you get everything you need,yeah
I don't wanna run away
Just wanna make your day
When you feel the world is on your shoulders
Don't wanna make it worse
Just wanna make us work
Baby tell me,I'll do whatever
See it was enough to know
If I ever let you go
I would be no one
Cause I never thought I'd feel
All the things you made me feel
Wasn't looking for someone until you
Nobody, nobody, until you”

Hắn cất giọng hát âm áp trầm trầm, xung quanh mọi người cùng nhảy theo một điệu nhảy đẹp mắt. Nó thấy cảm giác giây phút này như ngừng lại còn nó thì như không tồn tại. Niềm hạnh phúc trong nó quá lớn, người nó yêu cũng yêu nó. Vậy là đủ. Người lạnh lùng khô khan như hắn đã vì nó mà có thể lãng mạn tới tình đến mức này. Thời điểm này, nó chắc chắn không do dự, chắc chắn sẽ bắt chấp tất cả để nghe theo con tim, để hết lòng yêu hắn.

“No body, no body, until you”

Hát xong câu cuối cùng cũng là lúc hắn tiến bước chân cuối cùng đến gần nó. Hắn quì xuống, đưa bỏ hoa lên, ngẩng đầu nhìn nó với ánh mắt đầy yêu thương mà cất giọng trầm trầm:

- Đồng ý làm người yêu anh nhé!

Nó nhìn hắn, chầm chậm đưa tay ra đón lấy bó hoa. Một giọt nước mắt lăn ra trên má, giọt nước mắt hạnh phúc lấp lánh trên khuôn mặt mê người.

Hắn đứng dậy, đưa tay lên khẽ lau đi giọt nước mắt trên má nó:

- Ngốc à! Đừng khóc!

Mọi người xung quanh đang đắm chìm trong hạnh phúc của đôi trẻ bấy giờ mới như sự tĩnh vô tay vang dội, tiếng huyết sáo hò hét cổ vũ. Bỗng có ai đó hét lên:

- Hôn đi!!!!

Cả đám đông như phấn khích đồng loạt hô lớn:

- Hôn đi! Hôn đi! Hôn đi!

Nó mỉm cười nhìn mọi người rồi khẽ kiễng chân lên, kéo cổ hắn xuống mà đặt một nụ hôn lên môi hắn. Vừa định buông ra thì nó đã bị cái tên tham lam biến thái ôm chặt lấy, ngấu nghiến mà hôn trước sự cổ vũ nhiệt liệt của mọi người (giỏi lắm con trai ^^)

Nụ hôn đó có lẽ sẽ kéo dài vô tận nếu không bị một người phá đám (đoán xem ai nào))))

- Cắt! Làm rất tốt! Mọi người vỗ vẫy rồi. _ông hắn đi ra hô thật to.

Đôi trẻ giật mình vội buông nhau ra.

- Ông!!!!!! _hắn rống lên (hí hí! ai bảo hai đứa mày trên người mẹ mày F.A :v)

- Ông đây! _ông hắn cười toe làm hắn tức muốn xì khói đầu. Rồi ông quay sang nó vẫy tay.- Cháu dâu lại đây với ông nào!

Má nó bối vì hai từ “cháu dâu” của ông hắn mà đỏ hồng lên. Nó bẽn lẽn tiến lại gần ông.

- Cháu dâu thấy ông đạo diễn tốt không? Quá đạt luôn nhá! _ông hắn cười lớn.

- Ông!!!! _hắn rống lên rồi nhìn ông với đôi mắt rực lửa.

- Cháu dâu xem nó sắp nổi điên rồi kìa! Được rồi! Được rồi! Ông không nói nữa là được mà.

Ông hắn cầm lấy tay nó cùng tay hắn đang quay người giả vờ dẫn dỗi kia rồi đặt tay hắn vào trong tay nó.

- Ông trao bằng chứng của ông cho cháu. Bây giờ cháu có toàn quyền xử lý nó. Nếu nó dám chống cự thì cứ việc bảo ông. Ông sẽ xử nó đến nơi đến chốn luôn.

- Vâng ạ. _nó cười toe toét với ông rồi quay sang hắn.- Anh nghe gì chưa? Ông đã giao anh cho em, kể từ giờ anh dám bắt nạt em thì em sẽ mách ông cho ông trị anh.

- Dạ! Nghe rồi! Ông à! Ông nỡ bán cháu đi như thế này sao? _hắn mặt đau khổ nhìn ông nội.

- Cháu đang tự thân tượng hóa bản thân sao? Ông là cho cháu đi, không phải bán. Cháu là đồ miễn phí.

Hắn mặt méo mó nhìn ông khóc không ra nước mắt:

- Ông à! Ông có cần đối xử với cháu vậy không?

- Cần!

Nó không nhịn được mà cười thành tiếng. Ông hẳn thật “dễ thương”.

- À quên! Ông đã nói chuyện hai đứa với bố mẹ cháu rồi! Họ bảo ngày mai hoặc ngày kia sẽ về Việt Nam để hủy bỏ hôn ước giữa cháu với Mĩ Kim, tiện thể xem mặt con dâu tương lai luôn.

- Thật ạ?_nó hoang mang nhìn ông hẳn.

- Không lo đâu! Ông với thằng Phong ưng cháu là được. Bố mẹ nó không ưng thì ông đuổi cổ cả hai ra khỏi nhà luôn.

- Cháu cảm ơn ông. Yêu ông nhất!

Nó chuẩn bị nhào vào ôm ông một cái thì đã bị hẳn kéo lại:

- Không cho em ôm.

“Cốp”

- A! Đau cháu! Cháu làm gì mà ông đánh cháu!_hắn ôm cái trán bị ông cốc đổ ửng.

- Mày còn dám so đo với cả ông. Không đánh không được.

Điện thoại ông hẳn vang lên, ông rút điện thoại ra rồi nhìn hai đứa nó:

- Ông có việc đi trước! Gặp hai đứa sau.

- Vâng ạ! Cháu chào ông._nó cười tươi đưa tay ra vậy.

- Haizzz! Có người hạnh phúc quá quên luôn ông anh trai rồi._Thiên từ đâu chui ra.

- Bọn mình bị ra rìa rồi! Haizzz!!!_một lũ lại thở dài ngay cạnh.

- Tại sao ngày xưa anh không tỏ tình lãng mạn như thế này với em?_Thảo quay sang hỏi Tú.

- Không phải em tự giác chạy theo anh sao?_Tú cười híp mắt.

- Á à! Anh được lắm. Vậy chia tay đi, anh không yêu em phải không?

- Ai nói thế nào! Anh yêu em ai cũng biết mà vợ!_Tú cười giả lả.

- Chỉ được cái giới nịnh thôi ông kênh ạ!_Thảo yêu thương lấy ngón trỏ dí trán Tú một cái.

- Anh chỉ nịnh mỗi mình vợ thôi!

- E hèm! Vợ chồng mày cứ ở đây đóng phim tình cảm đi!

Hắn nói rồi nắm tay nó đi ra trước mặt mọi người:

- Hôm nay rất cảm ơn mọi người đã giúp em chinh phục được cô ấy._hắn cúi đầu.

- Để cảm ơn mọi người em sẽ mời mọi người đi ăn nhé._nó nói rồi cười tươi ôm tay hẳn.

- Hôm nay phải cho cô cậu ý sạt nghiệp phải ở lại rửa bát trừ nợ mới được nha mọi người._Lan Anh nói lớn.

- Đồng ý!_mọi người đồng thanh hô to.

- Đi nào. Party is ing!_nó hào hứng hét lên rồi kéo tay hẳn đi.

- Phong!

Một giọng nói gọi hẳn làm hẳn đứng lại. Nó nhìn Quân đang đứng trước mặt khó hiểu:

- Chuyện gì thế Quân?

- Hi! Tớ muốn gặp riêng Phong một lát! Được không Thy?

- Không phải cậu thầm thích Phong chứ?_nó nháy mắt tinh nghịch.

“Cốp”

Trán nó bị cốc đau điên. Nó ôm trán, phần uất quay lại nhìn “tác giả”.

- Nhìn gì anh! Em chỉ giỏi nghĩ lung tung. Đi trước đi nhé. Lát bọn anh theo sau.

- Đi thì đi._nó bấu môi phụng phịu bước đi.

Chờ đến khi sân trường không còn ai rồi thì Quân mới mở miệng:

- Cậu phải chăm sóc cô ấy cho thật tốt đấy!

- Tôi tự biết làm như thế nào, cậu không cần quan tâm.

- Tôi không nói đùa đâu! Chỉ cần cậu làm cô ấy tổn thương, tôi nhất định sẽ đến cướp cô ấy đi.

- Sẽ không bao giờ có ngày đó đâu.

- Mong rằng cậu sẽ làm được._Quân cười buồn rồi quay người bước đi đi.

Cậu đã thua chính bản thân mình, cậu mới chính là kẻ hèn nhất chỉ biết đứng sau lưng người ta. Lúc nó vui, khi nó buồn, lúc nó đau yếu thì người bên cạnh vẫn chưa bao giờ là của cậu. Quân cầm điện thoại trong tay, hình ảnh cô gái xinh xắn giữa cánh đồng hoa bồ công anh này cứ để cậu giữ cho riêng mình được không? Hít một hơi thả lỏng người. Những gì có thể cậu đã làm rồi, dù nó không biết tình yêu cậu dành cho nó, dù nó ở bên người khác nhưng chỉ cần nó hạnh phúc thì cậu cũng sẽ thật vui. Số mệnh đã sắp đặt rằng cậu chỉ là người đã đắp áo cho nó ở kiếp trước, không phải người chôn cất nó. Vậy thì cứ chấp nhận số mệnh đi...

Dưới ánh nắng, một bóng lưng cô độc chói mắt. Hắn tự hứa rằng hắn sẽ làm được, sẽ không bao giờ buông tay nó, đem đến cho nó những thứ tốt nhất trên đời. Nhất định vậy....

21. – Chương 21

Chương 21: Hạnh phúc anh và em

Thấm thoát đã hơn một năm kể từ ngày hắn tỏ tình với nó. Tình cảm của hai người ngày càng sâu sắc. Bố mẹ hai bên gia đình cũng đã gặp nhau và rất hài lòng với nhà thông gia.

Cuối tháng Năm trời ngày càng nắng to càng gay gắt, học sinh khối 12 của SKY ai cũng đang chăm chỉ ôn luyện để đối đầu với kì thi sắp tới trừ một số người. Top 10 học sinh giỏi nhất toàn trường được xét tốt nghiệp thẳng, hắn và nó còn nhận được thư mời học của một trường đại học bên Mỹ nổi tiếng, vậy là gần như không phải lo lắng gì nữa rồi. Bố mẹ hai bên đã bàn bạc cho hai người qua Mỹ học đại học, vừa học vừa giúp quản lí chi nhánh công ty bên đó luôn. Khỏi phải nói nhân vật chính vui mừng như thế nào luôn, cô cậu ấy bấy giờ rời nhau ra một tí là phải nhắn tin, gọi điện liên miên mới chịu được nha. Để hợp pháp hóa quan hệ của hai đứa, hai nhà quyết định sẽ cho hai người đính hôn rồi qua Mỹ nhập học, chờ đến khi hắn đủ 20 tuổi thì đi đăng kí kết hôn rồi mới làm đám cưới. Nó và hắn dĩ nhiên đồng ý cả hai tay luôn. Lễ đính hôn được ấn định sẽ tổ chức vào ngày 2/6.

....

Hắn vừa ngủ dậy đã không thấy nó bên cạnh, có lẽ nó bận đi đâu rồi. Cũng được, hôm nay hắn đã hẹn nhà thiết kế đến lấy nhẫn rồi. Hắn với lấy điện thoại ở đầu giường ra tìm số điện thoại trong danh bạ gọi cho Tú và Hải rủ hai người đi cùng mình. Hai thằng bạn cũng rất hào hứng đồng ý đi cùng hắn luôn.

Hắn mở tủ quần áo lấy một bộ đồ ra thay. Vừa thay xong ra ngoài đã thấy chuông cửa reo inh ỏi. Hắn khoan thai xuống dưới nhà mở cửa cho hai thằng bạn chí cốt.

- Mà làm gì lâu thế? Đừng bảo nói chuyện điện thoại với tao xong còn ôm vợ ngủ tiếp nhá._Tú nhăn nhó.

- Còn cần mà phải hỏi sao? Chắc chắn là vậy rồi._Hải nhìn Tú khinh thường ném một câu.

- Sao hôm nay mà khùng thế Tú?_hắn sau khi nhìn một hồi người đang cau có trước mặt lên tiếng.

- Sáng ra vợ nó đã biến mất không thấy tăm hơi nên nó mới nổi điên như vậy đấy._Hải giải thích.

- Vợ tao cũng không ở nhà._hắn buông một câu.

- Hở? Mà cũng vậy nữa à? Vợ tao cũng đi mất dạng rồi. __Hải trầm trồ.

- Thôi kệ, chắc ba nàng lại rủ nhau đi shopping mà sợ ba thằng mình theo cản nên lên đi rồi. Thôi, đi đến chỗ thằng Sehun lấy nhẫn với tao đi.

- Ờ đi. Tao cũng muốn xem nhẫn mà thiết kế như thế nào.

Ba người ba xe từ từ rời khỏi biệt thự nhà hần phóng tới một công ty đá quý rất lớn ở Royal City.

Hần cùng hai thằng bạn đi thẳng vào văn phòng của giám đốc. Dừng trước cửa, hần giơ tay lên gõ.

“Cốc...cốc...cốc”

- Mời vào! __Một giọng nói lơ lớ vang lên.

Hần đẩy cửa bước vào. Sehun đang mãi miết với đồng giấy tờ cao ngất trên bàn bấy giờ mới ngẩng đầu lên.

- Cậu tới rồi sao Phong?

- Ừ. Hôm nay tới để lấy nhẫn đây.

- Tôi làm xong rồi! Để tôi vào lấy cho cậu.

- Sehun! Mà lại bơ bọn tao! __Tú nhìn con người đang chuẩn bị rời đi kia.

- Tao không mời chúng mày vẫn đang ngồi đấy thôi! Tao mời làm cái gì?

- Mày được lắm. Cho mày lui. __Tú cười toe.

Sehun là con lai Việt – Hàn, là một nhà thiết kế nổi tiếng trong giới thiết kế đá quý mặc dù tuổi đời cậu ta còn rất trẻ. Hần quen Sehun trong một lần tình cờ đi ngang qua lúc anh chàng gặp trấn lột. Lúc đấy hần cùng hai thằng bạn không nghĩ nhiều mà nhảy xuống giải vây cho Sehun rồi từ đấy thành bạn thân luôn. Lúc hần nói muốn tự thiết kế nhẫn và muốn Sehun tự tay chế tác thì cậu ta rất hào hứng đồng ý.

- Nhẫn của mày này Phong! __Sehun đặt một chiếc hộp bọc nhung đỏ trước mặt hần.

Hần cầm chiếc hộp lên, mở ra. Chiếc nhẫn bằng vàng trắng sáng loáng, nổi bật với viên kim cương đen to được viền bởi hàng chục viên kim cương trắng nhỏ xung quanh. Mặt trong nhẫn còn được khắc hai chữ “PT” nổi bật.

- Cảm ơn mày Hun ạ!

- Mày khách sáo thế làm gì? Nhờ mày tao cũng kiếm được một khoản khor khor. Haha. __Sehun cười lớn nhìn hần.

- Mày có cần nói toẹt ra thế không?

- Ài! Hun à? Bấy giờ tao cưới vợ phải nhờ mày thiết kế nhẫn rồi. __Hải cười tươi.

- Không phải bố vợ mày là ông chủ công ty đá quý lớn nhất Đông Nam Á này sao? Cần gì thằng thiết kế dỏm như tao.

- Đúng rồi đấy! Mày chỉ cần thiết kế cho tao là được. __Tú lém lỉnh.

“Keng”

Một âm thanh vang lên khiến ba người dừng lại câu chuyện quay sang nhìn nơi phát ra tiếng động, chỉ thấy hần đang cúi người xuống nhặt cái nhẫn lấp lánh trên sàn gỗ nâu bóng loáng.

- Phong! Làm nhẫn mới đi! __Tú căng thẳng.

- Sao phải vậy? __hần nhú mày nhìn Tú khó hiểu.

- Tao nghe nói làm rơi nhẫn cưới là đen đủi lắm. __Hải lo lắng.

- Mày mê tín như vậy từ bao giờ thế Hải?

- Phim Hàn bọn tao có nhiều cảnh thế lắm. __Sehun chen vào.

- Lại đến mày nữa. Phim với đời thực khác nhau mà.__Hắn bắt đầu thấy không vui.
- Chưa chắc. Phim là từ đời thật viết ra mà.__Tú phát biểu.
- Phải đó! Mày để thằng Hun làm lại cái khác là được rồi. Còn hơn một tuần nữa chắc kịp.__Hải đồng tình.
- Tao chẳng tin. Tao chỉ cần nhấn tao thiết kế cho vợ tao thôi.__Hắn cố chấp buông một câu.
- Vậy thôi. Tùy mày. Chắc bọn tao lo linh tinh.__Sehun gật đầu nói với hắn.
- Ủ. Cảm ơn mày nhiều lắm Hun ạ!
- Mày nói lần thứ hai rồi đấy!
- Thôi! Đi ăn đi. 11h rồi kìa.
- Đi thôi! Thằng Phong trả tiền.__Tú lại hào hứng như thường.
- Chờ tao xếp lại đồng kia đã.__Sehun chỉ vào đồng giấy tờ ngổn ngang trên bàn.
- Ủ. Nhanh lên. Tao đói rồi. Sáng nay bị vợ bỏ đói.__Hải xoa xoa bụng.
- May mà tao chẳng có vợ, chẳng có người yêu nên tự mình chăm mình. Chỉ có tao tốt với bản thân tao nhất. Keke.__Sehun cười đều.
- Tao nghĩ mày có vấn đề.__Hải buông một câu.
- Đúng rồi! Hình như nó gay mày ạ, mấy lần đi ăn cùng thằng Han thấy nó chăm thằng Han kĩ lắm.__Tú ra vẻ dăm chiêu sờ cằm.

“Veooooo”

Một quyển hồ sơ bay vèo vào một cái đầu đúng trán Tú.

- Mày mới gay ý. Luhan là em trai người tao thích. Muốn có được chị phải lấy lòng em là đương nhiên.
- Á dừ! Sưng trán tao rồi.__Tú ôm trán.
- Ra là mày đơn phương. Hô hô. Đẹp trai lai láng thế kia mà phải yêu đơn phương.__Hải ôm bụng cười.
- Chúng mày rảnh quá mà trêu nó. Hun mày có nhanh để đi ăn không? Tao đi trước bây giờ.__hắn lên tiếng giải vây.
- Được rồi! Đi thôi!__Sehun cầm lấy cái áo vest trên ghế khoác lên người.

Bốn người ăn uống chán chê rồi nhà ai nấy veef.

....

Một tuần qua đi nhanh chóng, thoát cái hôm nay đã là ngày đính hôn của nó và hắn.

Lễ đính hôn được tổ chức ở một khách sạn 6 sao sang trọng nhất Hà Nội. Ngày hôm nay khách sạn được bao hoàn toàn, trừ những người có thiệp mời thì không một ai có thể vào trong. Vì là lễ đính hôn của công tử và tiểu thư của hai tập đoàn lớn nhất nhì Việt Nam và đứng trong hàng top thế giới nên khách mời toàn là thương nhân hoặc những người nổi tiếng.

Khách sạn được trải thảm đỏ từ cửa ra vào tới hội trường tổ chức. Dọc hai bên thảm là những chậu hoa hồng đỏ thắm trồng trong chậu cẩm thạch trắng rất tinh tế. Trong hội trường nhân viên khách sạn lũ lượt ra vào để chuẩn bị. Bên ngoài vệ sĩ cũng đi tuần tra đảm bảo an ninh. Một lỗi dù nhỏ nhất cũng không được phép có. Mọi thứ phải thật hoàn hảo.

Bố mẹ nó cùng bố mẹ hắn mỗi nhà một bên đứng đón khách, khuôn mặt ai cũng tươi rói, niềm nở chào hỏi. Nó ngồi trong phòng chờ để cho đội ngũ chuyên gia giỏi nhất make up cho. Mặc dù bình thường nó vốn đã đẹp nhưng trong ngày trọng đại này nó phải thật nổi bật để sánh vai cùng hắn. Hắn đã mặc xong đồ từ đời nào, trơ trẽn mà ngồi lì trong phòng cùng nó không chịu ra ngoài tiếp khách.

- Anh ra ngoài đón khách với bố mẹ đi.__nó bị hắn nhìn đến mặt đỏ lên.

- Anh không thích! Bố mẹ có cần anh đâu. Anh ở đây ngắm em còn hơn.
- Oa! Cô tiên nào đây?_Thảo bước vào reo lên.
- Chuyện! Bỏ không thấy nguyên một đội ngũ trang điểm thế kia à?_Mi chỉ chỉ.
- Tại tớ đẹp sẵn chứ bộ._nó nháy mắt.
- Ài! Mấy cậu dám không chờ bọn tớ à?_Lan Anh tươi cười khoác tay Kiệt bước vào.
- Tớ còn tưởng các cậu không ra được cơ._nó cười toe.
- Không ra sao được. Minh là bạn tốt mà._Duy nhí nhảnh nắm tay Tiên bước vào.
- Đông vui ghê ha! Tớ có chỗ không?_Sehun tươi cười bước vào.
- Hunie à!!! Cậu càng ngày càng đẹp trai nha!_nó cười toe toét.
- Thế bỏ chạy với tớ đi. Cưới cái thằng âm hồn kia làm gì?_Sehun nháy mắt với nó.
- Cậu muốn chết à?_hắn nãy giờ im lặng bây giờ mới mở miệng.
- Đùa thôi mà! Làm gì căng thẳng vậy.
- Phong! Anh có mời Quân không đấy?_nó quay người lại hỏi hắn.
- Mời rồi!_hắn dài giọng.
- Ế! Tao nghe mùi dấm chua!_Hải trêu hắn.

Hắn đang định quạt cho thằng bạn một trận thì bên ngoài đã truyền tới tiếng của MC:

- Hôm nay là ngày rất có ý nghĩa với hai bên gia đình ông bà Dương và ông bà Lê. Ngày hôm nay chính là lễ đính hôn của cậu Dương Hải Phong và cô Lê Huyền Thy. Sau đây mời hai nhân vật chính bước ra để chúng ta tiến hành lễ đính hôn.

Cả bọn kéo nhau ra ngoài. Hắn từ bên phải bước ra, trên người diện một bộ ple trắng thủ công của Italy được cắt may vừa vặn, bên trong là áo sơ mi trắng thắt nơ bướm bằng lụa màu đen. Với chiều cao đáng nể và gương mặt ưa nhìn, đẹp như một chàng hoàng tử từ trong mơ bước ra đẹp đến lóa mắt, thu hút mọi ánh nhìn của tất cả quý bà, quý cô có mặt trong buổi tiệc. Nó bước ra từ bên trái sân khấu, không hề kém cạnh với vẻ ngoài của hắn. Nó mặc một chiếc váy trắng dài ngang gối cầu kì. Mái tóc búi cao được điểm bằng chiếc vương miện đính đá lấp lánh. Làn da trắng tinh khiết càng làm nổi bật bộ trang sức cũng như quần áo trên người làm người ta khó mà rời mắt. Thật là một đôi tiên đồng ngọc nữ khiến người khác ghen tị mà.

Lễ đính hôn được cử hành. Trước sự chứng kiến của tất cả mọi người có mặt hắn tự tay đeo nhẫn cho nó rồi để nó đeo lại ỉnh. Rồi hai người cầm tay nhau mở chai rượu vang rót lên 10 tầng ly được xếp tinh tế. Tất cả khách mời được chuyển rượu tới, cùng nâng ly chúc mừng đôi trẻ. Trong tiếng hò reo chúc phúc của mọi người, hắn đặt lên môi nó một nụ hôn cháy bỏng...

Kết thúc buổi lễ, hắn định đón nó đi thì bị bố mẹ nó cản lại, ông bà Lê nói là muốn làm cơm mời gia đình hắn, con dâu phải trở tài nên hắn không thể đón đi. Hắn đành ngậm ngùi theo bố mẹ về, chờ đến tối sang nhà nó.

Nguyên một buổi chiều nó tất bật cùng mẹ nó đi chợ lựa những thứ tươi ngon nhất về để làm cơm, lúc nấu thì nó tự mình làm, không muốn để mẹ nó phải

nhúng tay vào. Mẹ nó chỉ cười để cho Thiên xuống làm chân phụ bếp cho nó sai vặt. Mặc dù vậy khi Thiên xuống được nó bày cho đĩa hoa quả rồi nói chỉ cần anh ngồi yên là được. Như vậy càng mừng, đỡ bị bóc lột sức lao động.

7h, chiếc Audi quen thuộc dừng trước sân nhà nó. Ông bà Dương cùng hắn bước xuống. Bố mẹ nó đã đứng chờ sẵn niềm nở đón tiếp.

- Chào anh chị! Mời anh chị vào nhà!_mẹ nó đưa tay ra mời.

- Vâng. Cảm ơn anh chị. __mẹ hấn cười hiền.

- Con chào bố mẹ! __hấn cúi người chào bố mẹ vợ.

Tiếng “bố mẹ” kia thật có ích, bố nó vỗ vai hấn:

- Con rẽ ngoan vào nhà đi.

Năm người bước vào nhà, ngồi xuống bộ sofa bằng da tinh tế trong phòng khách nói chuyện phiếm. Hấn mãi không thấy nó ra, nóng ruột hỏi ngay:

- Bố mẹ ơi! Vợ con đâu rồi ạ?

- Thằng nhóc này! Mới xa nó được mấy tiếng đồng hồ đã không chịu nổi rồi à? __bố hấn vỗ vai trêu.

- Hìhì. __hấn không biết nói gì đành gãi gãi đầu cười gượng gạo.

- Thôi! Ông thông gia đừng trêu thằng bé nữa. Xem mặt nó đỏ lên rồi kìa. __bố nó cười lớn.

- Haha. Ông nói phải! __bố hấn cười phụ họa.

- Thy đang ở dưới bếp với Thiên đấy. Con xuống đấy đi để chúng ta nói chuyện. __mẹ nó cười hiền.

- Vâng! Con xin phép bố mẹ! Con xuống dưới phụ vợ con.

- Anh phụ được không hay anh xuống phá nó? __mẹ hấn cười.

- Mẹ này...

- Thôi được rồi! Anh đi đi!

Hấn đứng dậy cúi chào rồi đi thẳng xuống bếp. Vừa đến nơi hấn thấy nó đang một mình loay hoay đánh vật với bàn ăn to đùng.

- Vợ ơi! __hấn ôm eo nó làm nó giật mình, suýt nữa theo phản xạ mà cho hấn một cước.

- Sao anh lại vào đây? Ra ngoài đi để em nấu nốt. Ở đây ám mùi bây giờ.

- Kệ! Anh không ra đâu. __hấn vẫn ôm eo nó, gác mặt lên hõm vai nó mà không nhéo.

- Ngoan! Bỏ em ra đi. Em thương nhá!

- Cho chồng một cái đi. __hấn cười nham hiểm.

- Cho cái gì? __nó ngơ ngác nhìn hấn.

- Cái này... __vừa nói hấn vừa xoay người nó lại, tìm đúng môi nó mà hôn ngẫu nhiên.

- Ai! Anh nghe mùi khét! __Thiên vừa đi từ toilet ra, không nhìn thấy đôi trẻ mà phá bình.

Nó vội vã đẩy hấn ra, mặt đỏ lên.

- A ha ha! Anh chưa thấy gì đâu! Anh đi lên nhà đây. __Thiên sau khi gây sự nhận ra vấn đề thì vội vàng cúi mắt.

Nó tắt bếp, may mà đây là mấy miếng chả giò cuối cùng, cháy cũng không ảnh hưởng lắm.

- Vợ... __hấn dài giọng.

- Sao chồng? __nó chăm chú bày món, không thèm nhìn hấn.

- Tiếp được không?

- Bố mẹ xuống bây giờ.

- Không chịu đâu. __hấn không nhéo.

- Ngoan. Tí em bù nhá. __nó đành thỏa hiệp.

- Vợ nói rồi nhá! Yêu vợ lắm cơ! __hấn lại ôm lấy nó từ đằng sau rồi lấy má cọ cọ vào cổ nó.

- Thôi! Buông em ra rồi đi dọn bàn đi.
- Tuân lệnh phu nhân._hắn đứng nghiêm chào kiểu quân đội.
- Đi đi. Còn đứng đấy nữa à?

Hắn cười vui vẻ rồi quay ra tủ lấy bát đĩa bày ra ngoài. Xong xuôi tất cả, nó cùng hắn ra mời bố mẹ vào ăn cơm.

Bữa tối hôm đó trôi qua rất vui vẻ. Mẹ hắn tấm tắc khen nó nấu ăn giỏi, bà thật yên tâm.khi giao con trai độc nhất cho nó. Mẹ nó thì ngồi cười rồi bảo nó còn vụng về lắm rồi nhờ mẹ hắn nâng đỡ. Bữa ăn kết thúc mọi người còn được thưởng thức bánh kem và sữa chua hoa quả của nó nữa. Ông bà Dương thực không còn lời nào để khen cô con dâu vừa đẹp người vừa đẹp nét này. Hắn thích chí cười đến híp cả mắt lại luôn.

Dùng xong tráng miệng thì người lớn cùng anh Thiên lên nhà uống nước còn nó và hắn được giao cho trọng trách “rửa bát” thiêng liêng. Hắn rất hăng hái xắn tay áo rồi rửa bát còn nó đứng bên tráng lại rồi xếp bát vào tủ. Dọn dẹp xong hai người lên phòng nó dọn đồ để về nhà hắn rồi mai hai đứa bay qua Mỹ luôn.

Hắn xách vali xuống cầu thang rồi để gọn lại một chỗ kéo nó ngồi xuống ghế Sofa.

- Thưa bố mẹ! Bây giờ cũng muộn rồi, con xin phép bố mẹ đưa vợ con về nhà rồi còn nghỉ ngơi mai bọn con bay sớm.
- Ủ! Con về đi._mẹ nó cười hiền.
- Chúng tôi cũng xin phép anh chị về luôn. Mai chích tôi còn phải bay qua Đức giải quyết công việc.
- Vâng! Anh chị về nghỉ đi.

Bố mẹ nó cùng anh Thiên tiễn nó ra xe. Mãi cho đến khi bóng chiếc xe khuất hắn mới vào lại nhà thu dọn hành lí để mai đi Nga.

...7h30, sân bay Quốc tế Nội Bài, Hà Nội...

Bố mẹ hai nhà cùng hai đứa nó có mặt ở sân bay để đi nước ngoài. Bố mẹ hai nhà dặn dò hai đứa tỉ mỉ rồi còn khuyên hai người phải biết giúp đỡ, nhường nhịn nhau. Nó với hắn chỉ cười ngoan ngoãn lắng nghe.

- Xin thông báo chuyến bay mang số hiệu K0611 từ Nội Bài đến sân bay Quốc tế X thuộc bang California, Mỹ sẽ cất cánh vào lúc 8h đúng. Kính mời hành khách mau đến làm thủ tục để chuyến bay được cất cánh đúng giờ. Xin cảm ơn!

Tiếng loa phóng thanh trong trẻo vang lên. Nó và hắn ôm tạm biệt bố mẹ rồi hắn đẩy hành lí đi trước, nó đi ngay cạnh vào làm thủ tục rồi lên máy bay.

Sau gần một ngày bay mệt mỏi, nó và hắn cũng đã về được ngôi nhà mà bố mẹ hai bên đã chuẩn bị cho nó. Hai người tắm rửa rồi lên giường ngủ một mạch.

Sáng hôm sau, nó cùng hắn đến trường nhận lớp. Vì học lớp nhảy cóc 4 năm thành 3 năm nên nó và hắn sẽ phải đi học luôn. Hai người cứ cùng đi bộ dọc theo con phố nhộn nhịp đến trường rồi cùng học trong lớp đến chiều rồi lại cùng nhau đi vợ về nhà, ghé qua chợ gần đó mua đồ về nấu ăn. Một cuộc sống hạnh phúc bình dị cứ thế trôi qua...

22. – Chương 22

Chương 22: Tạm xa

Thời gian trôi thật nhanh, mới vậy mà đã ba tháng kể từ ngày hai đứa sang Mỹ. Tuy rất bận bịu với việc học và thỉnh thoảng hai đứa cũng phải lo một số việc của chi nhánh công ty bên này nhưng hai đứa chưa khi nào cãi cọ hay xảy ra mâu thuẫn. Một cuộc sống hạnh phúc như trong mơ khiến bao người ghen tị (trong đó có ta --)

Hai người vừa mới ngủ dậy, nó đang ốp trứng cho bữa sáng còn hắn thì được giao nhiệm vụ lấy sữa ra từ tủ lạnh.

“I came in like a wrecking ball/I never hit so hard in love”

Điện thoại nó reo lên, nó đang dở tay nên nhờ hấn nghe hộ.

- Phong! Anh nghe điện thoại hộ em! Em đang dở tay.

Hấn đặt cốc sữa lên bàn, với tay lấy điện thoại của nó, người gọi là bố nó.

- Dạ! Con nghe đây bố!

- Phong à? Con chuyển điện thoại cho Thy hộ bố.

- Vâng. Bố đợi con chút._hấn cầm điện thoại tới chỗ nó.- Bố nói muốn gặp em. Để anh làm nốt cho.

- Ừm. Anh làm nốt cho em nhé._nó lau tay rồi nhận lấy điện thoại từ tay bố nó.

- Con nghe đây bố!

- Thy à con! Hai đứa dạo này sao rồi?

- Bọn con vẫn ổn bố ạ. Bố mẹ khỏe không?

- Bố mẹ vẫn ổn. Thy à! Chi nhánh công ty bên Hàn Quốc có chuyện, anh Thiên con đang bận ở Đức không đi được, bố thì đang mắc cuộc họp ở HongKong, mẹ con lại đang bên Philipine. Con sang bên đó giải quyết cho bố được không?

- Vâng. Để con đi cho.

- Ừ. Cảm ơn con nhé.

- Bố cảm ơn gì chứ? Công ty này con cũng có một phần trách nhiệm mà.

- Con nói như vậy ta an tâm rồi. Ta đã đặt vé máy bay cho con rồi. Chuyển từ sân bay X sang Incheon sẽ cất cánh lúc 9h ngày mai.

- Vâng! Con biết rồi.

- Vậy con chuẩn bị đi nhé. Có lẽ chuyến này sẽ đi hơi lâu đấy.

- Vâng. Con sẽ sắp xếp.

- Vậy được rồi! Bỏ vào hộp đây, có gì nói chuyện với con sau nhé.

- Vâng. Con chào bố.

Hấn chờ nó tắt điện thoại rồi mới đặt bánh mì nướng cùng trứng ốp la xuống bàn trước mặt nó rồi cất giọng hỏi:

- Bố bảo gì thế em?

- Bố bảo chi nhánh bên Hàn Quốc có chuyện mà bố mẹ với anh Thiên đều bận nên nhờ em sang đó giải quyết.

- Anh đi cùng em.

- Không được! Anh ở đây còn đi học chứ. Bố bảo có thể chuyến đi này sẽ lâu đấy.

- Không chịu đâu! Em cũng phải học còn gì.

- Anh nên nhớ năm 17 tuổi em đã học đại học năm III ở London rồi. Nếu không vì theo anh sang đây bây giờ em đang học năm IV rồi ý. Thôi! Ngoan ở lại đi học chăm chỉ em thương nhá.

- Ừ ừ._hấn chu chu môi.

Nó lấy tay bẹo má hấn kéo lấy kéo để.

- Không được quyền rũ em nghe chưa? Không nghe lời em cho anh ngủ ngoài Sofa.

- Ấy đừng! Anh nghe là được mà._hấn phụng phịu.

- Ngoan nhá! Em đi làm nhanh rồi em về mà._nó vò vò đầu hần.

- Anh biết rồi. Ăn nhanh còn đi học không muộn giờ.

Hai người ăn sáng rồi lại cùng nắm tay nhau đi trên con phố tấp nập của Mỹ phồn hoa. Mọi thứ vẫn vậy, vẫn luôn hối hả, chẳng chịu dừng lại đợi ai bao giờ.

Hai người trải qua buổi học nhanh chóng. Chiều hôm đấy về, hần nhất quyết đòi trở tài nấu ăn để tiễn vợ. Nó ngồi ngắm hần loay hoay trong bếp. Cái dáng cao cao, gầy gầy lụi cụi trong bếp. Đây là người đàn ông nó yêu, đây là người nó chọn để gắn bó cả đời. Cảm ơn số mệnh đã đưa hần đến bên nó.

- Làm gì mà cười mờ ám thế vợ yêu?_hần ghé sát vào mặt nó thăm thì.

- Cười mờ ám gì? Chồng bị atsm à?

- Anh chỉ nói sự thật thôi.

- Anh chỉ giỏi suy diễn._nó lại túm lấy má hần mà kéo.

- Ai! Đau! Mặt V-line của chồng sắp bị vợ kéo thành bánh bao rồi._hần chu chu mỏ suýt xoa.

- Ai bảo chồng đẹp quá hại con nhà người ta. Phải làm cho chồng xấu bớt đi._nó lè lưỡi trêu hần.

- Vậy anh cũng phải làm vợ xấu đi không vợ sang Hàn Xêng nhiều người đẹp trai quá vợ bỏ chồng mất._hần đưa tay lên tìm má nó.

Nó vội né khỏi tay hần.

- Còn lâu mới bắt được vợ._nó lè lưỡi rồi chạy quanh bàn ăn.

- Lu pa ca chi!_hần lấy ngón cái quệt mũi nhìn nó.

- Come on, babe!

Hai người rượt nhau chạy ầm ầm. Cuối cùng nó cũng bị hần ôm chặt.

- Lần này không dạy vợ tới nơi tới chốn là không được.

- Haha. Chồng đẹp trai không chấp nhặt với vợ đâu nhỉ?_nó cười nịnh nọt.

- Không! Chồng xấu lắm.

- Í! Có mùi khét.

Hần khịt khịt mũi, đúng có mùi khét thật.

- Thôi chết! Nồi thịt kho của chồng.

Hần buông nó ra chạy lại tắt bếp, mở nồi ra đã thấy khói bốc mù mịt, khét lẹt.

- Món thịt kho thất bại rồi! Chắc nhện đói quá!_nó nhìn hần cười cười.

- Không phải tại vợ sao?_hần ầm ừc nhìn kẻ đầu sỏ.

- Hôm nay là anh tự nhận nấu cơm nhá.

- Không sao! Còn mấy món này đủ hai đứa ăn thoải mái._hần cười híp mắt chỉ vào đồng trên bàn.

- Hai người ăn hết được cũng lên hàng siêu nhân ý._nó ngồi vắt vẻo trên ghế đánh giá.

- Vậy thôi! Hôm nào vợ về anh nấu lại cho vợ ăn nhé!

- Lúc nào chả được. Chồng còn phải ở với vợ dài dài. Mau ăn đi. Em đói rồi!

- Ừm. Vợ yêu ăn đi.

Hần ngồi xuống ghế đối diện gấp thức ăn cho nó. Một bữa tối rất đầm ấm, ngọt ngào.

Ăn xong, hần rửa bát, nó tráng lại bát rồi úp vào tủ. Xong xuôi, hần ôm lấy nó, bế nó từ bếp lên phòng ngủ. Đặt nó xuống giường, hần giục:

- Vợ mau đi tắm đi. Sang thu rồi không được tắm nước lạnh đâu.

- Em biết rồi.

Nó mở tủ lấy bộ quần áo vào tắm trong khi hấn ở trong phòng ôm lap làm luận văn. Nó tắm xong ra ngoài bảo hấn vào tắm. Hấn ngoan ngoãn nghe lời, lấy một bộ quần áo đi vào.

Nó nằm trên giường suy nghĩ mông lung. Nhớ đâu nó đi lâu quá hấn không có ai chăm sóc thì phải làm sao đây? Còn nó, nếu đi xa mà cứ nhớ hấn liệu có làm được gì nên hồn không? La An là tâm huyết cả đời của ông bà nội giao lại cho bố nó và bây giờ đến lượt nó với anh phải có trách nhiệm với La An. Chỉ mong rằng mọi việc sẽ không quá tồi tệ, có thể càng nhanh giải quyết càng tốt.

- Vợ ơi! Em lại không chịu sấy khô tóc rồi.

Hấn vừa tắm xong ra ngoài, mái tóc còn ẩm ẩm ghé vào mặt nó làm một giọt nước rơi trên mặt nó ẩm ẩm.

- Em lười lắm. Chồng sấy tóc cho em đi._nó không nheo ôm lấy cổ hấn.

- Lớn rồi mà còn làm nũng.

Hấn kéo mũi nó một cái rồi mở cái ngăn kéo trên cùng của tủ đầu giường lấy máy sấy ra sấy cho nó. Nó ngồi trên đùi hấn, chân để thoải mái trên giường mặc hấn sấy tóc cho. Nó thích cảm giác được ngồi trong lòng hấn như vậy, rất yên tâm, dường như bất kì điều gì cũng chẳng thể làm hai người xa nhau.

- Được rồi đây! Sấy gần khô thôi không hư hết tóc vợ._hấn vò vò đầu nó.

Nó làm như không nghe thấy, vòng tay ôm lấy tấm lưng hơi gầy của hấn, áp mặt vào lồng ngực nghe tiếng tim đập rộn ràng trong ngực kia.

Hấn để mặc nó ôm. Có trời mới biết hấn không muốn xa nó như thế nào. Chết tiệt! Tại sao lại xảy ra chuyện đúng vào lúc này chứ. Vất vả lắm hai người mới có thể bên nhau mà.

- Em đi sắp xếp hành lí!_nó buông hấn ra, quay mặt đi để hấn không nhìn thấy giọt nước đang lăn trên má nó.

- Ủm! Anh giúp em.

Nó soạn đồ xếp vào cái vali nhỏ, hấn giúp nó chọn vài bộ đồ công sở đặt trên giường để nó gấp lại. Nghĩ ra điều gì đấy, hấn lại phía cửa phòng, mở ra đi xuống dưới. Một lúc sau hấn quay lại, trên tay là một bọc ni lông trong suốt, bên trong là đủ các loại thuốc.

- Đem theo cái này. Nếu ốm phải uống thuốc nghe chưa. Anh sợ em lười đi mua thuốc bệnh nặng thêm.

Nó không nói gì, lẳng lặng cầm lấy túi thuốc rồi bỏ vào một góc trong hành lí. Xong xuôi nó đóng vali lại, khóa thật chặt. Hấn giúp nó đem vali bỏ vào góc phòng.

- Muộn rồi! Vợ đi ngủ đi mai còn bay.

Hấn trèo lên giường ôm lấy nó.

- Ủm._Nó ôm lấy hấn, vùi khuôn mặt nhỏ nhắn vào lồng ngực kia.

Không ai nói với nhau câu nào, chỉ nghe tiếng hơi thở sát kề. Mãi lâu sau, tưởng chừng như cả hai đã ngủ nó mới lên tiếng, giọng nhỏ như muỗi kêu:

- Ngày mai em phải đi, không biết bao lâu mới về được với chồng. Chắc em sẽ nhớ chồng nhiều lắm.

- Vợ ngốc! Nhớ ít thôi! Tập trung vào công việc rồi nhanh về với chồng.

- Vợ sẽ cố.

- Vợ nhớ phải tự lo cho bản thân, không được bỏ bữa đâu đấy. Trong túi thuốc có vitamin, nếu mệt thì lấy uống nghe chưa.

- Vâng.

Lại một hồi im lặng kéo dài.

- Mai chồng xin nghỉ đưa vợ ra sân bay nhá?
- Không được!
- Sao không?
- Chồng mà ra em sợ em không đi được mất.
- Ủ. Thôi vậy! Ngủ đi muộn rồi.
- Vâng.

Hắn ôm lấy nó thật chặt, hai người mau chóng chìm vào giấc ngủ yên bình.

...8h sáng hôm sau...

Chuông báo thức vang lên réo rắt. Nó tỉnh dậy tắt báo thức đi, bây giờ nó đã không còn là đứa ham ngủ đập đồng hồ nữa rồi. Nhìn sang bên cạnh. Trống trơn. Có lẽ hắn đi học rồi. Nó nhìn thấy mẫu giấy xanh ở cạnh điện thoại, cầm lên xem. Những dòng chữ cứng cáp, ngay ngắn rất đẹp của hắn hiện lên:

“Vợ yêu dậy rồi thì nhớ ăn sáng nhé. Bữa sáng chồng nấu rồi, để trên bàn ăn đó.

Vợ nhớ đi nhanh rồi về với chồng đây, không được thấy trai Hàn đẹp mà quên chồng đâu.

Nói thế thôi chứ chồng biết vợ yêu chồng nhất mà

Những ngày vợ không ở đây chồng sẽ nhớ vợ lắm nhưng chồng sẽ cố chịu, lúc vợ trở về chồng sẽ đòi cả gốc lẫn lãi luôn. Chồng thề đấy :p

Phong <3 thy=“” :*=“” :*=“”=“”>

Nó mỉm cười cầm tờ giấy nhét vào ví rồi đi vào trong VSCN. Xong xuôi, nó xuống ăn sáng rồi bắt taxi ra sân bay.

Sân bay nhộn nhịp nhưng chỉ có mình nó. Nó thật may mắn vì hắn không ra tiễn, nếu không có lẽ nó đã không đi rồi. Từ bao giờ hắn đã trở thành một phần không thể thiếu được trong nó? Nó không biết. Có lẽ, rất lâu rồi. Hắn như in sâu vào máu thịt, vào trái tim nó.

Hít một hơi dài, nó kéo vali vào trong. Một bóng dáng cao gầy đứng dõi theo nó cho đến khi nó khuất hẳn sau cánh cửa ra sân bay rồi mới quay đầu về. Hắn đã trốn học nhưng nó không muốn hắn đi tiễn nên chỉ còn cách tiễn lên này thôi.

Chuyến bay cất cánh mang nó đi thật xa, thật xa người nó yêu thương....

Chuyến bay thật dài làm nó mệt mỏi. Seoul bây giờ đang là khuya nhưng đường phố vẫn đông đúc như vậy. Nó bắt một chiếc taxi rồi đến khách sạn bố nó đã đặt sẵn. Ngày trước nó có được học tiếng Hàn vì hồi đấy nó cực ham mộ mấy nhóm nhạc Hàn Quốc nên quyết tâm học để nói chuyện cùng thần tượng. Nghĩ lại, bây giờ cũng có lúc dùng đến.

Chiếc taxi dừng trước cửa một khách sạn xa hoa, nó đi vào trong lấy chìa khóa rồi lên phòng tắm rửa. Gọi phục vụ đem cho ít đồ ăn, nó ăn vội vàng rồi nhớ ra có lẽ hắn đang chờ nó thế là nó lấy lap ra lên Skype. Nick hắn đang sáng, nó lấy tai nghe, đặt lap trên đùi rồi gọi nói chuyện với hắn:

- Chồng chờ vợ mãi. Cố

sắp dài như con hươu rồi._hắn phụng phịu bĩu môi.

- Vợ xin lỗi mà. Chả mấy khi vợ đi vắng, thả cho chồng đi chơi còn gì.
- Chồng mới không cần vợ thả. Nhớ vợ chết đi. Chồng đang ăn pizza này, vợ ăn không?_hắn chìa miếng bánh trước camera.
- Chồng lại lười rồi. Phải nấu ăn đi chứ. Ăn linh tinh vậy không đủ dinh dưỡng thì sao? Người đã gầy sắp không thấy tí mỡ nào rồi.
- Không phải gầy mà lơ cơ thể săn chắc.

-...

Hai đứa cứ thế ngồi liên thiên mấy giờ. Chợt nhớ ra điều gì, hấn hỏi nó:

- Bên đây bây giờ là mấy giờ rồi?

Nó liếc mắt vào cái đồng hồ ở góc máy tính:

- 2h sáng rồi.

- Ặc. 2h mà vợ còn không mau đi ngủ đi. Mai làm sao có sức mà đi làm?

- Vợ bạn nói chuyện với chồng mà.

- Vậy thôi. Không nói nữa. Vợ ngủ đi.

- Vậy vợ đi ngủ đây. Chồng yêu ngủ ngon. Moazzz.

Nó hôn gió một cái rồi tắt máy đi ngủ luôn.

Những ngày tiếp theo nó ngập trong công việc. Giám đốc chi nhánh bên này không may qua đời vì tai nạn xe hơi mà cuộc họp cổ đông 1 tháng sau mới được tổ chức để bầu cổ đông mới nên tạm thời vị trí này bỏ trống. Công việc nguyên một tuần dồn lại làm nó bận tới mất tối mũi. Gần như nó chẳng có thời gian để về khách sạn. Ban ngày thì bảo trợ lí mua cho nó mấy hộp mì rồi cứ thế lao đầu vào công việc. Đến đêm khi nhân viên về hết từ lâu nó mới đứng dậy đi pha mì rồi pha luôn caphe để thức đêm làm việc. Số giờ nó được ngủ chỉ đếm trên đầu ngón tay. Lúc hấn gọi bó chỉ nghe qua loa rồi lại tiếp tục làm. Tuy mệt mỏi rồi nhưng chỉ cần nghĩ tới có thể nhanh chóng về với hấn là nó lại có thêm động lực tiếp tục công việc.

Sau năm ngày ăn ngủ ở công ty nó cũng đã làm xong phần việc bị ứ đọng. Giao lại công việc cho Phó giám đốc, nó tự thưởng mình một buổi xả hơi ngủ nướng trong khách sạn.

Một tháng trôi qua thật nhanh. Cuộc họp cổ đông nó mong đợi cuối cùng cũng diễn ra, giám đốc mới được bầu ra, vậy là nó có thể trở về với hấn.

Ngay khi vừa kết thúc cuộc gọi nó đã gọi điện đặt vé máy bay. Chuyến bay được ấn định vào lúc 10h đêm. Nó hào hứng gọi cho hấn. Sao hai hồi chuông thì hấn cũng bắt máy.

- Alô! Vợ à? Anh nghe đây!_giọng hấn còn ngái ngủ.

Nó quên mất sự chênh lệch múi giờ này, có lẽ bên kia mới đang tảng sáng.

- Hic! Em quên bây giờ mới tảng sáng. Làm chồng mất ngủ rồi.

- Không sao đâu. Mãi vợ mới chịu gọi, kể cả nửa đêm anh cũng phải dậy nghe.

- Giải nịnh lắm cơ. À mà hôm nay em về. Chuyến lúc 10h đêm nên chắc chiều mai về tới nơi.

- Ô zê! Vợ về rồi. Không phải ngủ một mình, không phải ăn mì gói rồi!_hấn sung sướng hét ầm lên trong điện thoại.

- Điếc tai em bây giờ.

- Hi. Chồng xin lỗi vợ ạ.

- Hi. Chồng ngủ tiếp đi. Em đi bàn giao công việc rồi còn về thu dọn hành lí.

- Ừm. Chiều mai anh ra sân bay đón vợ.

- Em biết rồi. Yêu chồng lắm. Moazz._nó hôn gió qua điện thoại.

- Anh cũng yêu vợ anh lắm lắm._hấn cười cười.

Nó không ngắt điện thoại mà để cho hấn tắt trước. Ai dè, hấn cũng không chịu tắt luôn.

- Sao chồng không tắt máy.

- Anh chờ vợ tắt.

- Vậy em tắt đây. Bye bye.

Nó cúp điện thoại rồi về phòng bàn giao lại công việc cho giám đốc mới rồi về khách sạn thu dọn hành lý. Trước khi ra sân bay, nó ghé vào một quán ăn ăn uống no say rồi mới ra sân bay về Mỹ.

Chuyến bay mau chóng cất cánh, một chuyến bay dài....

23. – Chương 23

Chương 23: Mất người anh yêu

Hôm nay chủ nhật được nghỉ học, hắn tranh thủ ngủ nướng nhưng bụng kêu gào làm hắn phải thức dậy. Theo thói quen, hắn đi lấy một cái bánh mì cùng hộp sữa rồi vào phòng khách ngồi xem tivi. Chương trình ngày cuối tuần khá nhàm chán, hắn đưa điều khiển lên tắt ti vi nhưng vì không nhìn nên bấm nhầm vào kênh nào đó. Hắn nhúu mày khó chịu rồi cầm điều khiển định tắt thì bỗng khựng lại, trước màn hình 40 inches là một cô phóng viên tóc vàng đang đứng ở một nơi nào đó:

- Xin chào các bạn. Đây là chương trình của đài CNN News. Hiện tại chúng tôi đang có mặt ở sân bay Quốc tế X. Nơi xác của các nạn nhân đi trên chuyến bay HA1802 đi từ sân bay Incheon, Hàn Quốc đến sân bay X, California, Mỹ gặp nạn vào lúc 11h theo giờ địa phương tại vùng biển thuộc đảo Jeju, Hàn Quốc được đưa về. Theo thông tin mới nhất nhận được, con số thương vong đã lên tới con số 200 người, trong đó có cả phi hành đoàn, 43 hành khách còn lại hiện vẫn đang mất tích và đang tiếp tục được tìm kiếm. Hiện nay, đội cứu hộ quốc gia Hàn Quốc vẫn đang tìm kiếm tung tích của chiếc hộp đen để điều tra nguyên nhân vụ tai nạn trên. Chúng tôi sẽ tiếp tục cập nhật tin tức mới nhất đến quý khán giả. Phóng viên Jenifer Lawren tác nghiệp tại hiện trường.

Điều khiển trong tay hắn rơi xuống đất. Tai hắn lùng bùng hết cả lên. Chuyến bay đó là chuyến bay nó đi để về đây mà. Không thể nào chứ? Hắn không tin, nhất định không tin. Hắn cúi người định với lấy điều khiển thì thứ hắn nhìn thấy trên màn hình tivi kia làm hắn giật nảy mình. Trên màn hình to lớn, camera chia vào rất gần một người được đắp khăn trắng đưa ra. Điều đấy vốn không có gì quan trọng nếu cánh tay của cái xác đó không thò ra và chiếc nhẫn đính hôn hắn thiết kế riêng cho nó lại đang nằm ở ngón áp út cái xác ấy. Hắn đơ người ra. Không phải chứ? Không thể nào. Là nhầm lẫn, nhầm lẫn thôi phải không? Nó không sao cả, không sao cả đúng không? Hắn hoa mắt rồi. Chắc ngủ chưa đủ giấc đó. Hoặc cũng có thể là hắn đang mơ thôi đúng không?

“Đừng vội vàng em hãy là em của ngày hôm qua/Đừng bỏ mặc anh một mình nơi đây”

Điện thoại reo lên làm hắn sực tỉnh, theo vô thức vội chụp lấy điện thoại đưa lên tai:

- Thy à? Thy? Là em đúng không?

- Phong à! Là ta đây! Có phải con bé đi chuyến bay đó không? Ta vừa xem thời sự rồi. Ta đã gọi cho con bé nhưng không được..._ông Lê giọng lo lắng, bên cạnh là tiếng nức nở của bà Lê.

Hắn cố gắng bình ổn lại giọng nói, cất giọng bình tĩnh nhất có thể:

- Vâng. Là chuyến đó.

- Vậy là nó..._giọng ông Lê đã nghẹn lại.

Hắn có thể cảm nhận được gương mặt họ lúc này. Bây giờ bình tĩnh là cần thiết nhất. Hắn nhẹ giọng an ủi:

- Bố đừng lo. Vẫn còn một số người mất tích. Vợ con phúc lớn mạng lớn có lẽ không sao đâu.

Hắn thực không dám nói chuyện hắn thấy cái xác có đeo nhẫn kia cho bố mẹ nó. Hai người mà biết có lẽ sẽ ngất mất. Có thể chỉ là cùng làm bằng chất liệu đấy, không phải nhẫn hắn thiết kế, chỉ là trùng hợp thôi.

- Con..._giọng ông Lê lạc cả đi, cả nửa ngày không nói thêm được từ nào.

- Bố yên tâm. Có tin tức gì con sẽ báo ngay cho hai người. Hai người cứ yên tâm đi.

- Có gì con nhớ gọi ngay cho chúng ta đấy.

- Vâng! Con biết rồi!

Tắt điện thoại, hắn quay người vợ vội lấy áo khoác trên mắc, cầm theo điện thoại, ví tiền cùng chìa khóa xe mà lao ra ngoài. Đường phố ngày nghỉ mặc dù đã gần trưa vẫn đông như nêm cối, hàng dài xe ô tô chỉ có thể nhích từng chút một trên đường.

Ruột gan hắn đang như thiêu như đốt, nóng lòng muốn tới sân bay xác minh. Cứ tình hình này sợ đến mai cũng không đến được. Hắn mở cửa ô to chạy ra ngoài. Hắn cứ thế chạy, nhằm hướng sân bay mà đi tới. Trên vỉa hè thành phố mùa thu, một cậu thanh niên cao gầy đang chạy thật nhanh, dường như chỉ cần chậm một chút là thứ gì đó sẽ tan biến. Niềm tin? Niềm hi vọng??? Không ai biết ngoại trừ người đang chạy kia.

30p chạy rong rã, chân hắn rã rời, rất muốn khụy xuống nhưng có gì thôi thúc hắn chạy tiếp. Sân bay đã ở ngay trước mặt, xe cảnh sát, xe cứu thương lộn xộn, tiếng khóc thét làm người khác sờn da gà. Hắn chạy đến nơi thì mồ hôi đã ướt đầm, thấm ra cả một mảng lưng áo khoác. Hắn chống tay lên gối hít thở. Vừa lúc có cảnh sát đi qua, hắn túm lấy người đó vội hỏi:

- Xin lỗi! Cho tôi hỏi một chút. Anh có thấy cái xác nào có đeo một chiếc nhẫn bằng kim cương đen không?

- Tôi có thấy một cái xác ở kia. Nhưng chắc anh không thấy được gì đâu. Cái xác cháy đen rồi.

- Cảm ơn anh.

Hắn theo hướng tay người cảnh sát chỉ mà đi tới. Có một cái xác trong góc tay thò ra ngoài cang. Hắn tiến lại gần lật tấm vải màu trắng đang phủ trên đó xuống. Cái xác biến dạng không khỏi làm hắn ghê sợ. Cái xác bị cháy đen sì, mặt mũi biến dạng không ra hình thù, có lẽ bị ngâm nước biển nên đôi chỗ bị loét ra đỏ lôm. Cái xác này có chiều cao ngang nó, mái tóc chưa cháy hết cũng có màu hạt dẻ, quan trọng nhất là trên tay cái xác đeo chiếc nhẫn hắn tự tay thiết kế, tự tay đeo cho nó ngày đính hôn.

Một giọt nước mắt nóng hổi lăn trên má hắn, rơi vào cái hốc mắt nhắm tịt đen ngòm của cái xác. Hắn thấy trước mặt mình mờ dần, rồi đen tối, màu đen kinh hoàng....

Lúc hắn tỉnh dậy đã là buổi trưa 2 ngày sau ở Việt Nam, gia đình hai bên ngồi cạnh giường hắn trong biệt thự. Hai mẹ mắt đã đỏ hoe, sưng húp. Hai ông bố tiêu tụy, xanh xao. Thiên như người vô hồn ngồi thẫn ra trên ghế. Tay hắn cầm đầy dịch truyền, từng giọt, từng giọt chảy xuống lạng lẽ.

- Mọi người như vậy là sao hả? Thy không sao cả! Cô ấy bảo con đi đón mà. Tại sao lại đưa con về đây? Con phải đi đón cô ấy.

Hắn vùng dậy giựt hết đồng dây nhợ trên tay chạy đi. Thiên bừng tỉnh đuổi theo thì thấy hắn đang đứng ngoài cửa với ánh mắt bàng hoàng.

Trong sân, một chiếc quan tài màu đen mở nắp được đặt ngay trước một chiếc bàn bày một đĩa hoa quả, hai cây nến trắng và ảnh nó đang tươi cười. Mọi người đang xếp hàng tiến đến đặt từng bông hoa hồng trắng vào trong quan tài kia. Thảo, Mi, Lan Anh cùng Thủy Tiên đang ôm nhau ngồi một góc khóc nức nở. Bạn của hai người ai cũng ngồi ủ rũ với đôi mắt đã đỏ hoe.

- Các người làm trò gì vậy? Cái xác này không phải cô ấy. Cô ấy chưa chết. Chưa chết mà. Các người mau dừng lại. Không được làm thế.

Hắn chạy tới giật hết hoa trên tay mọi người, gạt đổ bàn thờ, chạy tới ôm lấy quan tài.

- Phong ơi! Mẹ xin con! Con hãy bình tĩnh lại đi con ơi!

Mẹ hắn mới chạy xuống đến cửa thấy hắn như vậy thì chạy lại nhưng bị trượt ngay sau đó, nằm sõng xoài dưới đất.

- Em không sao chứ?_bố hắn đỡ lấy mẹ hắn.

Mẹ hắn dường như không biết đến đôi chân rướm máu kia mà liên tục gọi hắn:

- Phong ơi! Phong ơi!

Hắn không nghe thấy, không nhìn thấy bất kì điều gì. Hắn chỉ biết phải ngăn những người kia lại, không thể để họ lại gần.

- Anh sẽ bảo vệ em! Anh thề đấy! Sẽ không ai có thể làm gì em được đâu!_hắn ôm lấy cả cái xác lẫn miếng khăn trắng lên.

- Phong ơi!_mẹ hắn nấc lên nghẹn ngào rồi ngắt đi trong vòng tay bố hắn.

Thiên tiến tới túm lấy vai hắn, xoay người hắn lại giáng cho hắn một cú đấm. Hắn bàng hoàng buông cái xác ra làm nó rơi trở lại trong quan tài. Thiên không tìm được mà hét lên:

- Thy nó đi rồi! Đi thật rồi! Cậu làm như thế này có ích gì không? Để nó yên. Nó đã quá đau rồi.

Hắn ôm lấy má bị Thiên đấm sưng đỏ lạnh người mặc kệ khoe miệng đang rỉ máu. Bỗng nhiên hắn cười phá lên như một kẻ điên. Hắn cười rất to nhưng nước mắt lại không ngừng trào ra, chảy xuống miệng đắng ngắt. Trời bỗng đổ mưa, một cơn mưa thật to, từng hạt từng hạt mưa sắc lạnh cứ thế quật vào người hắn đau buốt nhưng hắn không cảm nhận được. Giờ phút này hắn trống rỗng, tim như vỡ ra, chết từ lâu rồi.

....

Bên bờ sông buổi chiều tà mưa cũng đã tạnh, bầu trời thu ảm đạm, nặng nề đến tang thương. Từng ngọn gió mỏng manh thổi vào một cái dáng cao gầy đứng bên mép nước. Hắn – ánh mắt vô hồn nhìn theo từng dòng nước trôi mãi về xa kia, tay vẫn ôm khư khư cái bình nhỏ màu trắng trong tay. Giá như lúc đó hắn ngăn không cho nó đi chuyển bay đó, giá như lúc đó nó lơ đãng quên giờ không lên được máy bay, giá như máy bay đừng bị trục trặc, giá như... Cuộc đời này vốn luôn có hàng trăm, hàng nghìn cái giá như. Hắn hận. Hắn hận kẻ mù mắt đang ngồi trên cao kia. Tại sao tàn nhẫn với hắn như vậy? Tại sao còn đưa hắn lên đỉnh cao của hạnh phúc trước khi dìu hắn xuống tận cùng của đau thương như vậy? Nếu muốn trừng phạt thì phạt mình hắn là đủ rồi, tại sao còn nhẫn tâm cướp đi mất người hắn yêu thương. Tại sao? Tại sao chứ?

Bố mẹ hai bên cùng Thiên lặng lẽ đứng nhìn bóng dáng cô độc mong manh của hắn mà đau xót khôn nguôi. Có lẽ, ông trời đã quá ghen tị với hạnh phúc của hai đứa nó nên đã cướp nó đi chẳng? Thực quá độc ác rồi. Còn gì đau lòng hơn khi kẻ đầu bạc phải tiễn người đầu xanh?

Hắn đứng lặng một hồi lâu rồi mới chậm rãi mở nắp bình trắng trên tay kia ra. Hắn bốc từng nắm, từng nắm một tro cốt của nó xuống dòng sông. Từng hạt tro bay theo gió rơi xuống mặt sông rồi bị những xoáy nước cuốn đi, cũng giống như nó bị số mệnh cuốn đi thật xa khỏi cuộc đời hắn. Mất hắn ráo hoảnh. Khi quá đau thương thì nước mắt cũng sẽ biến mất. Cuộc đời này vợ hắn chỉ có thể là nó. Nó đã đi trước vậy thì hắn sẽ chờ ngày được đi đoàn tụ với nó, dù có thành ma cũng an lòng...

“Trời đất không dung tình

Tứ thuở bướm yêu hoa

Tình này còn lại mãi

Kiếp kiếp không lìa xa”

24. – Chương 24

Chương 24: Được cứu sống

.....Đảo Jeju, Hàn Quốc....

Chanyeol đi dạo dọc theo bờ biển dưới cái nắng cuối ngày. Hình ảnh một chàng trai cao, gầy, mặc quần jean xanh cùng áo phông trắng thật đơn giản vậy mà làm cho bờ biển vắng vẻ kia trở nên đẹp lạ lùng. Đây có lẽ là những giờ phút thanh thoi hiếm hoi của anh. Đã bao lâu rồi anh cũng không còn nhớ là mình được đi nghỉ. Ngày anh còn bé, bố mẹ rất nhiều lần hứa đưa anh đi chơi nhưng chẳng lần nào họ làm được. Bố anh lúc nào cũng bận rộn, cũng đồ án, lúc nào cũng blouse trắng trong bệnh viện ngọt ngào. Mẹ anh cũng blouse trắng ở riết trong căn phòng với đủ thứ hóa chất xanh đỏ cùng đồng ống nghiệm thủy tinh đủ loại. Anh lớn hơn một chút, được đi học, trường tổ chức đi chơi xa thì bố mẹ không cho phép, sợ anh bị thương, sợ anh bị bệnh. Họ cứ mãi bảo bọc anh như vậy. Anh ngọt ngào, anh sợ kiểu thương yêu đó nhưng anh không trốn tránh. Ít ra, họ còn có một chút gì quan tâm đến anh. Ngày anh thi đại học, anh cũng thi

Y như bố mẹ mong muốn với thành tích cao. Họ không khen anh, không thấy tự hào về anh như bố mẹ của người khác, họ coi đó là điều hiển nhiên. Anh cũng không buồn, vì anh biết cuộc đời anh vốn vậy, tẻ nhạt, chỉ là những nốt trầm buồn khổ trong bản nhạc vui tươi của cuộc đời. Có lẽ nếu Baekhuyn – bạn nối khố của anh mà không kéo anh đi đến biệt thự riêng của cậu ta ở đây có lẽ bây giờ anh vẫn đang vui đùa vào đông bệnh án cao ngất kia rồi. Ở cái tuổi 24 của anh, người ta vẫn đang lao đầu vào để thực hiện ước mơ, cogn anh sao? Anh không có ước mơ. Đơn giản vậy thôi.

Ngẩng đầu lên ngắm quanh cảnh xung quanh, hít một hơi thật thư thái, anh đang định quay người rời khỏi thì lại nhìn thấy phía xa kia có một chấm đen. Tò mò, anh đi chậm chạp về phía đấy.

Một người phụ nữ nằm sấp sóng xoài trên bãi cát, không biết là còn sống hay đã chết. Anh ngồi xuống lật cơ thể cô người phụ nữ lại. Trước mặt anh là một cô gái còn khá trẻ, chắc chỉ tầm 20 – 21 tuổi, khuôn mặt bị ngâm nước nhợt nhạt, mắt nhắm nghiền. Đưa ngón tay lại gần mũi người con gái. May quá. Cô ấy vẫn còn thở, còn thở là còn có thể cứu. Không nghĩ ngợi thêm gì nữa, Chanyeol lập tức bế bổng người con gái chạy về phía trạm xá của dân trên đảo cách đó không xa. Đưa cô gái vào làm một vài thao tác sơ cấp cứu đơn giản, anh chụp cho cô ấy chiếc mặt nạ dưỡng khí. Tình hình đã có vẻ khá hơn. Anh lấy khăn sạch lau sơ qua cát cùng vết bẩn ở chân tay cho người đang hôn mê kia. Lau xong anh mới phát hiện ra trên người cô ấy có một vài vết thương khá nặng. Với trang thiết bị ở đây e rằng không thể đảm bảo được sự sống cho cô ấy, phải về Seoul ngay mới kịp. Nghĩ là làm, Chanyeol rút điện thoại gọi cho Baekhuyn.

- Baekhuyn à? Giúp tớ chuẩn bị thuyền đi. Chúng ta phải về Seoul gấp.
- Sao vậy? Khó khăn lắm mới kéo được cậu đi nghỉ mà bây giờ đã đòi về là sao?
- Tôi không có thời gian để nói rõ cho cậu. Mau chuyển bị thuyền đi. Lên thuyền rồi vừa đi vừa nói.
- Cậu thật là.... Thôi được, tớ ra ngoài bờ biển chờ cậu.
- Cảm ơn cậu nhé.

Baekhuyn cảm thấy có chuyện gì đó không ổn. Bình thường lúc nào Chanyeol cũng rất điềm tĩnh, không bao giờ thấy cậu ta biểu hiện bất kì cảm xúc gì. Có lẽ phải có chuyện gì gấp lắm cậu ta mới vội vã như vậy. Gom đại đồng hành lí, Baekhuyn khó cửa căn biệt thự, vội vã ra phi thuyền riêng neo ngoài bờ biển đợi Chanyeol.

Trong khi đó, Chanyeol đang mau chóng lấy một vài thứ thuốc cho vào túi cài ngang thắt lưng. Khoác lấy bình dưỡng khí rồi bế bổng cô gái lên, nâng tốc độ nhanh nhất ra địa điểm Baekhuyn đang chờ. Tuy nhiên, việc di chuyển khá khó khăn bởi những thứ trên người anh thực nặng. Chanyeol bước từng bước vững chắc mà đi tới. Ohải mất tới 15p Chanyeol mới ra được chỗ hẹn, Baekhuyn ở trên phi thuyền thấy bạn chặt vật như vậy vội nhảy lên đỡ lấy bình dưỡng khí.

- Cô ta là ai vậy? _Baekhuyn thắc mắc.
- Tớ phát hiện ra cô ấy trên bờ biển. Mặc dù đã cấp cứu nhưng sức khỏe cô gái này rất yếu. Ở đây không đủ trang thiết bị nên tớ phải đem về Seoul.
- Được rồi! Để tớ lên trước rồi cậu đưa cô ấy cho tớ, cậu không bế được lên đâu.
- Ừ.

Baekhuyn nhanh chóng nhảy lên thuyền rồi đưa tay ra đỡ lấy nó, Chanyeol leo lên ngay sau đó. Baekhuyn vội vã lại phía buồng lái, khởi động thuyền nhằm hướng Seoul đi tới. Chanyeol túc trực bên cô gái kia tìm cách giữ cho cô gái không bị nặng thêm.

Sau vài tiếng đồng hồ rờn rã, họ tới Seoul lúc trời đã tối muộn. Ở đây taxi khá vắng nên phải rất vất vả mới bắt được taxi. Cô gái đã có vẻ rất yếu rồi, nếu không kịp tới bệnh viện có lẽ sẽ không cứu được.

Vừa xuống taxi, Chanyeol đã bế lấy cô gái chạy vào, vừa chạy vừa la lớn:

- Mau chuẩn bị cấp cứu!

Hai cô y tá nhanh chóng đẩy chiếc giường về phía Chanyeol. Đặt cô gái xuống giường, anh nói y tá đem cô gái vào phòng cấp cứu còn mình mau chóng đi thay đồ.

...Phòng cấp cứu...

- Nhịp tim bao nhiêu?

- 65/75. Nhịp tim đang giảm.

- Huyết áp bao nhiêu?

- 90/105. Huyết áp đang giảm.

- Chuẩn bị điện tim!

- Xong!

- Điện tim lần moojt!

Người nó giật nảy lên rồi rơi xuống trở lại giường trắng toát.

- Nhịp tim bao nhiêu?

- 63/75. Vẫn đang tiếp tục giảm.

- Tăng điện áp. Điện tim lần hai!

Người nó tiếp tục nảy lên cao hơn. Trong phòng cấp cứu khuôn mặt ai cũng vô cùng căng thẳng, chỉ có tiếng hỏi đáp ngắn gọn. Chanyeol trên trán đã bắt đầu rịn ra mồ hôi. Không được. Bằng mọi giá anh phải cứu được cô gái này. Cô ta đã mạnh mẽ sống sót được đến lúc anh tìm thấy thì chắc chắn sẽ có đủ mạnh mẽ để sinh tồn.

- Bao nhiêu?

- 60/75. Vẫn tiếp tục giảm, bắt đầu nguy kịch.

- Tiếp tục tăng điện áp! Điện tim lần ba!

- Xong!

Máy điện tim được dí vào lồng ngực nó. Người nó nảy lên như một con cá đang mạnh khỏe bị bắt lên bờ đang ra sức giãy dụa.

- Bao nhiêu?

- Tăng lên rồi! 62/75 và vẫn đang tiếp tục tăng.

- Được rồi.

Mọi người trong phòng cấp cứu thở phào nhẹ nhõm. Cô gái này cũng thật biết dọa người đi.

Nó được đưa ra khỏi phòng cấp cứu vào phòng hồi sức. Cả đêm hôm đó, Chanyeol luôn túc trực bên cô gái để đề phòng biến chứng có thể xảy ra. Mắt anh chăm chăm dán vào màn hình nhìn nhịp tim và huyết áp của nó. Những tiếp títt đều đều vang lên. Có vẻ cô ấy đã không sao nhưng dù gì cẩn thận vẫn hơn. Bây giờ vấn đề cô gái này cần chỉ là thời gian để có thể tỉnh lại mà thôi.

Những ngày tiếp theo vì vẫn đang trong thời gian nghỉ phép nên Chanyeol luôn túc trực bên giường bệnh của cô gái kia. Anh không hiểu cô ấy có gì khiến anh có thể kiên trì như vậy. Anh không biết và cũng không muốn biết.

Đã là đêm thứ ba kể từ khi nó được đưa ra khỏi phòng cấp cứu nhưng nó vẫn còn hôn mê. Liệu có khi nào cô gái này bị quá nặng, khó tỉnh lại được không? Chanyeol vẫn nhìn chăm chăm màn hình, người đã mệt mỏi ra rồi. Rồi anh ngủ quên lúc nào không hay...

25. – Chương 25

Chương 25: Mất trí nhớ

....Sáng hôm sau....

Mi mắt nó rung rung, khê cựa người. Toàn thân nó hoàn toàn đau nhức. Mi mắt nặng trĩu thậm chí còn không muốn nâng lên nhưng có một sức mạnh vô hình nào đó khiến nó mở mắt. Mọi thứ mờ nhạt một màu trắng xóa lóa mắt. Chớp đôi mắt rồi mở ra, lần này nó đã có thể nhìn rõ hơn được mọi vật. Trước mắt là trần nhà màu trắng, trên cây cột bằng ngón chân cái làm bằng inox là một bình nước đang nhỏ giọt. Đầu óc nó trống rỗng không thể nhớ ra được điều gì. Nó là ai? Nó đang ở đâu? Nó tại sao lại ở đây? Tại sao người nó đau như vậy? Trước kia nó ra sao? Hàng đồng câu hỏi được đặt ra làm đầu óc nó quay mòng mòng nhưng hoàn toàn bất lực, không thể nghĩ được bất kì điều gì cả. Thả lỏng cánh tay đã tê rần. Nó chạm phải thứ gì đó. Mở thật to mắt quay đầu sang bên cạnh. Một người lạ mặt đang nằm gục cạnh giường của nó nhắm nghiền mắt. Anh ta là ai? Tại sao anh ta lại nằm đây chứ? Có khi nào anh ta là người nhà của nó không?

Chanyeol bị đụng vào tay thì liền tỉnh dậy. Cô gái đó đã tỉnh, mở to đôi mắt mà nhìn anh một cách hiểu kì. Anh mỉm cười thò tay lấy chiếc đèn pin chuyên dụng ra kiểm tra cho nó. Nó đã ổn. Thật may mắn!

Nó mấp máy môi muốn nói điều gì đó nhưng không được, chiếc mặt nạ dưỡng khí hoàn toàn chặn lại lời của nó. Như hiểu được nó muốn gì, Chanyeol cất giọng:

- Cô đã tốt hơn rất nhiều. Đợi cô khỏe thêm chút nữa tôi sẽ để cô thở tự nhiên.

Nó chán nản cụp mắt xuống, nó hiểu lời anh ta nói. Tại sao nó lại bị thương nặng đến mức phải thở ôxi như vậy. Hành động của người này có lẽ là bác sĩ, vậy người thân của nó đâu? Tại sao không có một ai tới chăm nom nó? Lại là câu hỏi đau đầu. Nó mệt mỏi tiếp tục thiếp đi.

Chanyeol thấy nó ngủ rồi thì đi sắp phòng cho nó có thể chuyển qua. Có lẽ cô gái kia chưa thể tỉnh lại ngay được nên anh sẽ về nhà thay đồ rồi vào lại cũng được. Nghĩ là làm, Chanyeol cầm áo khoác lên rồi hướng về phía nhà để xe bệnh viện mà đi tới.

Nó tỉnh dậy thấy mình đã được chuyển đến một phòng khác, mặt nạ dưỡng khí cũng đã được tháo ra. Nó nhìn xung quanh một lượt rồi dừng lại ở cái đồng hồ đơn giản treo phía đối diện. Đồng hồ đã chỉ đến 11h, đến bây giờ nó mới cảm thấy bụng đang sôi ọc ạch rất khó chịu. Nó đói. Nhưng nếu muốn ăn thì nó phải có tiền, và tiền thì không thể từ trên trời rơi xuống. Nó mải nghĩ mà không thấy Chanyeol đã đi vào từ lúc nào. Anh đặt cặp lồng cháo lên tủ đầu giường rồi mới lên tiếng hỏi nó:

- Cô tỉnh rồi sao? Có đói không? Ăn chút cháo nhé?_giọng nói trầm trầm vang lên không hợp với khuôn mặt trẻ măng kia.

Nó khê gật đầu. Chanyeol mỉm cười rồi múc cháo ra bát cho nó. Chỉ đơn giản là cháo trắng có một chút thịt băm nhưng thật thơm, lại còn rất nóng hổi, khói trắng vẩn vút từ bát cháo bay lên tỏa ra mùi thơm khắp căn phòng. Anh để bát cháo trên nóc tủ, xoay người giúp nó ngồi dậy, còn cẩn thận kê thêm cái gối trắng mềm sau lưng nó. Xong xuôi, Chanyeol mới bưng bát cháo ngồi xuống cạnh giường để đút cho nó. Múc một thìa cháo vừa phải, anh đưa lên miệng thổi cho nguội bớt rồi mới đút cho nó. Nó ngoan ngoãn há miệng ngồi ăn. Rồi như chợt nhớ ra điều gì nó mới cất tiếng hỏi:

- Anh là ai? Tại sao lại giúp tôi?

- Tôi là Park Chanyeol, bác sĩ của bệnh viện này. Mấy hôm trước tôi cùng bạn đi nghỉ mát gặp được cô đang hôn mê nằm bên bờ biển nên đưa cô về đây. Cô không nhớ gì hết sao?_Chanyeol vẫn đút cháo cho nó thật cẩn thận rồi trả lời.

Nó đau khổ lắc đầu:

- Tôi thực sự không nhớ gì hết. Tôi là ai? Tôi ở đâu? Tôi bao nhiêu tuổi? Gia đình tôi, người thân tôi như thế này tôi đều không nhớ. Chỉ cần tôi nghĩ thì đầu sẽ rất đau. Tôi...

- Không sao đâu. Có lẽ là cô tạm thời mất trí nhớ thôi. lát nữa tôi đưa cô đi kiểm tra.

- Nhưng...

- Cô ăn mau đi không nguội.

Chanyeol lại ngồi tỉ mỉ đút từng thìa cho cô gái, thỉnh thoảng còn dùng khăn giấy lau đi chút cháo dính trên khóe miệng. Ăn xong, để nó nghỉ ngơi một lát anh mới dẫn nó qua phòng chụp điện đồ não. Sau khi

làm cả đồng xét nghiệm với chụp chiếu nó lại cùng Chanyeol ra ngoài ngồi đợi kết quả.

Phải đến 1h đồng hồ sau, một bác sĩ tầm 30 tuổi mới mở cửa gọi:

- Đã có kết quả rồi đây.

Nó nóng lòng đứng dậy muốn đi vào nghe kết quả thì bị Chanyeol chặn lại, anh ấn nó ngồi trở lại ghế:

- Cô ngồi đây, để tôi vào. Tôi là bác sĩ, tôi sẽ nghe rồi sẽ cùng tìm cách giúp cô. Được không?_anh nở một nụ cười.

Nó im lặng, khẽ gật đầu một cái.

- Vậy được. Tôi vào trong. Cô ở ngoài này chờ tôi.

Nói rồi anh xoay người bước vào trong, Minseob thấy cậu ta vào ngồi ở ghế trước mặt mình rồi mới lên tiếng:

- Chanyeol, trước hết em cho anh biết cô gái kia là ai?

- Em chỉ là thấy cô ấy bị thương nằm trên bờ biển nên đem về đây cứu giúp thôi.

- Ừ. Em nhìn xem._Minseob đưa cho Chanyeol một tấm phim chụp não.

- Em thấy chỗ này không? Ở đó có một cục máu bị tụ chèn ép dây thần kinh nên tạm thời cô ấy chưa thể nhớ ra được._vừa nói Minseob vừa chỉ vào tấm phim.

- Vậy bao lâu cô ấy mới có thể nhớ ra?

- Cái này anh không chắc lắm. Có thể một hai ngày, một hai tuần, một hai năm, hoặc cũng có thể là không bao giờ.

- Tại sao?

- Cái này tùy thuộc vào mỗi người thôi. Thế em định xử lí sao với cô ấy?

- Em cũng chưa nghĩ đến. Đến đâu thì đến vậy.

“Cốc...cốc...cốc...”

Tiếng gõ cửa vang lên làm gián đoạn cuộc nói chuyện của hai người. Chanyeol đứng dậy, cười với Minseob rồi nói:

- Em đi trước đây. Cảm ơn anh nhé.

- Ừm. Mà em nên cẩn thận với cô gái kia. Xuất thân của cô ta có lẽ không tốt đâu.

- Vâng. Em biết rồi.

Chanyeol xoay người ra khỏi phòng thì có một người nữa đang vào, anh cũng không để tâm, đi nhanh ra ngoài. Nó đang hồi hộp chờ bên ngoài thấy Chanyeol ra liền chạy tới túm lấy tay áo anh:

- Bác sĩ nói sao? Bao giờ tôi có thể nhớ lại?

- Cô không sao đâu. Chỉ một thời gian ngắn nữa là cô có thể nhớ lại ngay thôi. Đừng quá lo lắng.

Nó ỉu xiu như quả bóng bị xì hơi, chán nản ngồi xuống ghế.

- Đừng lo lắng quá mà. Bây giờ quan trọng là chữa khỏi mấy vết thương trên người cô trước đã. Đi về phòng thôi.

Chanyeol xoay người bước đi, nó đành đi theo anh. Cuộc sống không có trí nhớ thực sự rất khó chịu.

....

Sau một tuần nằm trong bệnh viện, sức khỏe của nó đã hồi phục, những vết thương đã lành và đang lên da non. Tự nhiên nó lại thấy sợ ngày phải ra viện. Hơn một tuần nó ở đây trừ anh chàng bác sĩ kia ra thì không có bất kì một ai vào chăm sóc nó. Có khi nào nó không có gia đình, chỉ là một kẻ lang thang đầu

đường xá chợ không? Nếu vậy thật thì nó phải làm sao? Rồi nó sẽ đi đâu về đâu đây? Hàng tá câu hỏi quanh đầu nó. Nó thực sự thấy lo lắng rất nhiều.

- Cô đang nghĩ gì vậy?_Chanyeol vừa thực hiện xong một ca phẫu thuật đã vội vã qua đây lại thấy nó đang ngồi trầm tư.

- Tôi đang nghĩ xem tôi sẽ phải đi đâu khi tôi được xuất viện. Anh thấy đấy, tôi hình như không có gia đình. 10 ngày ở đây toàn do anh chăm sóc tôi.

- Tôi biết. Có lẽ cô chỉ là khách du lịch.

- Tôi thực không nhớ gì cả.

- Không sao đâu. Rồi sẽ nhớ ra thôi. Hay bây giờ thế này, tạm thời cô cứ về nhà tôi rồi khi nào nhớ ra cô lại về với gia đình.

- Như thế sẽ rất phiền anh.

- Không sao. Nhà tôi rất rộng mà lại chỉ có mình tôi ở. Nếu cô thấy ngại thì cứ ở nhà dọn dẹp rồi nấu cơm cho tôi coi như trả công cũng được.

- Anh không sợ tôi sẽ vợ vét sạch nhà anh sao?

- Tôi tin cô không phải người như vậy._Chanyeol nở một nụ cười tỏa nắng.

“Bips”

Bộ đàm trong túi áo blouse của Chanyeol vang lên, anh đứng dậy nói với nó:

- Bây giờ tôi phải đi rồi. Gặp cô sau nhé.

- Tạm biệt anh.

Chanyeol lại chạy đi. Công việc của anh lúc nào cũng dồn dập khiến anh thực sự mệt mỏi, lúc nào cũng luôn tay luôn chân vậy mà không hiểu sao bố anh vẫn có thể chịu đựng được tới bây giờ. Thật khâm phục ông quá.

Nó ngồi trên giường nhìn bóng người cao gầy kia đi khuất. Thực sự anh ta rất tốt. Sẵn sàng giúp đỡ nó mặc dù chẳng biết nó là ai. Nó thấy sống mũi mình cay cay.

Hít một hơi dài, nó đứng dậy, khoác thêm áo rồi ra ngoài đi dạo. Khuôn viên bệnh viện mùa thu đầy ắp lá vàng, lá trải thành từng thảm, từng thảm xa tít tắp. Ở đây cũng có nhiều người đang tản bộ như nó. Không khí thực yên bình.

Chanyeol đang ở trong văn phòng tranh thủ đọc bệnh án, người thấy mỏi nên anh đứng dậy, lại phía bàn uống nước pha ỉnh cốc cafe rồi đi tới khung cửa sổ hướng về phía vườn hoa bệnh viện. Anh thích khung cảnh này, nắng vàng trải dài, lá vàng đang rụng rơi khiến anh cảm thấy thư thái hơn. Có lẽ anh hơi khác người chăng? Nhấp một ngụm cafe, vị thơm của cafe quện với sữa thơm lừng ấm áp, anh đưa mắt nhìn ra xa rồi không tự chủ dừng mắt nhìn cái bóng dáng đang đi dọc trên con đường lát gạch trắng ở vườn hoa. Cái bóng dáng cô độc, mỏng manh thực khiến cho người ta muốn ôm vào lòng mà bảo vệ. Anh thấy thương cô gái đó nhưng đó có phải sự thương cảm bình thường không thì anh không rõ. Nếu thấy cô cười anh cũng sẽ vui mà cười theo, nếu thấy cô trầm tư ngồi một mình thất thần anh cũng sẽ thấy lòng mình nhộn nhạo. Cảm giác đó....rất khó nói.

“Bíp”

Tiếng bộ đàm vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của Chanyeol. Anh cầm bộ đàm lên, bấm nghe:

- Chanyeol nghe.

-...

- Tôi tới ngay.

Nhấp thêm một ngụm cafe rồi anh mới luyến tiếc rời mắt khỏi bóng dáng kia mà quay người ra ngoài.

....

Ngày hôm sau, nó chính thức được xuất viện, Chanyeol cũng được nghỉ. Anh vào đón nó. Đưa cho nó bộ quần áo, bảo nó vào thay còn anh thu dọn một chút. Nó nhận lấy vào trong thay đồ rồi ra ngoài đã thấy Chanyeol dọn dẹp phòng sạch sẽ rồi.

- Chúng ta về nhà thôi._Chanyeol nở một nụ cười.

- Đành mặt dày làm phiền anh vậy._nó cũng cười lại.

Hai người sóng vai nhau ra ngoài, lên xe Chanyeol rồi rời khỏi bệnh viện. Đi khoảng 15p, chiếc xe đã dừng lại trước cửa một ngôi nhà, Chanyeol quay sang nói với nó:

- Tới nơi rồi.

Nó gạt đầu rồi mở cửa xe ra ngoài. Nhìn ngôi nhà trước mặt, nó không khỏi cảm thán thốt lên một câu:

- Nhà đẹp quá!

Chanyeol không nói gì chỉ cười. Căn nhà này được mua bằng tiền lương anh tích cóp được. Mặc dù ở nhà này hay nhà bố mẹ cũng không khác nhau nhưng anh vẫn thích có một nơi cho riêng mình nên đã bất chấp sự ngăn cản củ

a bố mẹ mà mua nó. Căn nhà chỉ là nhà hai tầng đơn giản, bên ngoài được sơn màu trắng. Bên cạnh được trồng một dây thường xuân xanh biếc vắt vẻo trên tường. Hàng rào cao tầm 1mét được làm bằng gỗ sơn màu trắng. Trong sân có một cây rêu quạ vàng ươm đang rụng lá, dưới gốc cây là một chiếc xích đu sơn trắng. Trông khá dịu hiu.

- Đi vào nhà thôi.

Anh nhấn “bíp” một cái bật hệ thống bảo vệ của xe rồi tiến tới cầm tay nó dắt vào nhà. Bên trong được trang trí nội thất rất trang nhã, tinh tế với màu chủ đạo là trắng đen.

- Vì công việc của tôi hơi bận nên ít khi về nhà nên nhà hơi bừa bộn tí. Cô thông cảm nhé!

- Tôi thấy rất gọn gàng mà. Bài trí cũng đẹp nữa.

- Tôi trang trí linh tinh vậy ý mà.

- Anh thật giỏi._nó giơ ngón tay cái lên tỏ ý khen.

Chanyeol chỉ cười không đáp. Nó thật dễ thương. Như nhớ ra điều gì anh quay lại nói với nó:

- Cô có lẽ cần một cái tên chứ nhỉ?

- Ủ. Cũng đúng. Người nào mà chả có tên.

- Vậy gọi cô là Yuri nhé.

- Được đó. Tên rất hay.

- Anh chắc nhiều tuổi hơn Yuri nên em có thể gọi là anh, cứ tôi với cô mãi nghe buồn cười lắm.

- Vâng. Em biết rồi anh Chanyeol._nó cười tươi.

- Bây giờ có lẽ chúng ta phải đi shopping một chuyến. Yuri cần thêm quần áo. Với lại tủ lạnh nhà anh trống trơn rồi.

- Vâng. Chúng ta đi.

Hai người cùng nhau tới siêu thị mua sắm. Chanyeol mua tã quần áo cho nó rồi mua cả một bộ chăn gối mới cho nó. Nó cùng Chanyeol chọn xong lại đi mua đồ ăn. Lúc về, Chanyeol bảo nó nấu cơm còn mình thì lên dọn phòng trống bên cạnh để cho nó ở trong đó. Xong xuôi rồi anh xuống cùng nó ăn cơm.

Những ngày tiếp theo hầu như Chanyeol không có thời gian ở nhà. Nó ở nhà một mình cũng chán nên thường nấu cơm trưa cùng cơm tối đem cho anh. Chanyeol cũng biết nó chán nên xin cho nó đi chăm sóc người già ở bệnh viện. Như vậy nó vừa đỡ chán, anh lại cũng có thể gặp nó bất kì lúc nào.

Cuộc sống yên bình cứ thế trôi qua...

26. – Chương 26

Chương 26: Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén

Đã năm năm trôi qua kể từ khi nó tới ở cùng nhà với Chanyeol. Thời gian trôi qua lâu như vậy mà vẫn không một ai tới tìm nó mặc dù nó cùng Chanyeol đã đăng tin ở rất nhiều tờ báo cũng như ti vi. Người đến không phải không có nhưng họ thường chỉ là những người thấy nó có tiền nên nhận bữa vậy thôi. Những lúc như vậy nó đều rất buồn, ngày qua ngày, hi vọng của nó về gia đình cũng đã vụt tắt. Nó ngăn Chanyeol không tiếp tục phung phí tiền bạc vào những việc vô bổ đó nữa. Đối với nó bây giờ, người quan trọng nhất chỉ có anh mà thôi.

Chanyeol không thể lí giải được tại sao anh lại yêu người con gái này. Anh yêu nó suốt năm năm hai người ở bên nhau. Trái tim nguội lạnh của anh cũng đã được nó hâm nóng, biết yêu thương trở lại. Hàng ngày anh sẽ cùng nó đến bệnh viện, trưa sẽ ăn cơm cùng nhau, tan ca hai người sẽ về nhà cùng nhau nấu bữa tối, nếu đêm anh phải đi gấp thì nó sẽ ngồi ngoài sofa chờ anh về. Anh không nhớ được số lần phải bế nó về phòng là bao nhiêu, chỉ biết thực rất nhiều. Cuộc sống chỉ đơn giản vậy mà cũng đã khiến anh cảm thấy thật vui vẻ. Bố mẹ anh cũng không có điều gì phàn nàn về nó nhưng thực sự họ bên nhau từ trước đến giờ vẫn chỉ là danh nghĩa hai người bạn. Anh muốn cho nó một danh phận đáng hoàng. Vậy thì phải hành động.

Sắp tới ngày Valentine, đường phố Seoul ngập tràn không khí từ trong các cửa hiệu, các trường học, các công ty và bệnh viện cũng không là ngoại lệ. Các nữ điều dưỡng viên cùng làm với nó đang tranh thủ giờ nghỉ mà thảo luận xem ai sẽ được tặng cái gì? Ai sẽ có một ngày lãng mạn nhất? Rồi đủ thứ ý kiến được đưa ra. Nó chỉ cười. Bốn mùa Valentine trước nó cùng anh đi siêu thị mua đồ ăn về nấu ăn tối như thường ngày rồi sẽ mua thêm một hộp chocolate thật to để cùng ăn lúc xem phim sau bữa cơm. Như vậy đã là rất ấm áp rồi, đâu cần thêm gì đâu.

Một tiếng gọi cắt ngang dòng suy nghĩ của nó:

- Yuri! Năm nay Chanyeol sẽ tặng em thứ gì?_Hyoyeon cười tươi nháy mắt tinh nghịch.
- Chanyeol với em thực sự chỉ là bạn thôi mà._nó mỉm cười đáp lại.
- Chị nói dối! Chị xem có bạn nào mà ở chung nhà rồi ngày ngày cùng nhau đến bệnh viện, cùng nhau ăn trưa lại cùng nhau đi về không?_Taeyeon lém lỉnh.
- Đúng rồi đấy!_một đám người cùng đồng thanh.
- Em nói thật mà. Em với anh Chanyeol không có gì đâu. Bọn em sống chung nhà vì em mất trí nhớ không nhớ được gia đình, ở nhà bọn em cũng mỗi người một phòng. Còn đi làm chung là để em đỡ tốn tiền taxi thôi mà._nó giải thích.
- Không đúng. Anh Chanyeol thích chị thật mà._Sooyoung chặn lời nó lại.
- Các em nói chuyện gì mà vui vẻ thế?_Chanyeol bước vào nở một nụ cười thật tươi.
- Anh Chanyeol lại đến gọi chị Yuri đi ăn trưa đấy à? Bọn em đang đoán xem ngày Valentine anh Chanyeol sẽ tặng gì cho chị Yuri đấy?_Taeyeon cười lém lỉnh.
- Anh đừng nghe bọn họ nói bậy. Mình đi thôi._nó kéo tay Chanyeol đi.

Chanyeol mỉm cười chào mọi người:

- Anh với Yuri đi trước. Các em cứ tiếp tục bàn đi nhé._nói xong rồi cùng nó tới canteen.

...Canteen bệnh viện...

Chanyeol đang chăm chỉ ngồi lựa hành ra cho nó. Không hiểu sao cứ mỗi khi ăn hành là nó sẽ bị nôn hết ra. Mà thức ăn bệnh viện thì không thể dọn họ không bỏ vào được. Biết bao lần Yuri phải bỏ món có hành không dám ăn rồi.

- Chanyeol! Anh đừng nhặt nữa. Mau ăn đi. Em không ăn món đó là được mà. Đâu phải thiếu đồ ăn?_nó mỉm cười nhìn anh.

- Không được. Yuri thích món này mà.

- Em không thích nữa. Anh mau ăn đi.

- Vậy thôi. Em ăn đi._Chanyeol biết là nó cố tình nói thế nhưng anh cũng không nói gì thêm, là nó lo cho anh mà. Tự nhiên trong lòng anh thấy thật ấm áp.

Hai người ăn trưa xong thì mỗi người một việc tắt bật, ngày Valentine cũng bị quăng ra sau đầu.

Đêm trước ngày Valentine, Chanyeol chờ nó đi ngủ rồi dậy chuẩn bị vài thứ. Mãi đến khuya xong xuôi hết, đảm bảo cho tất cả thật hoàn mĩ rồi anh mới đi ngủ.

...Sáng hôm sau...

Nó tỉnh dậy như mọi ngày, tắt bật thấy đồ đi làm rồi chợt nhớ ra hôm nay là ngày nghỉ của nó. Chanyeol không biết có đi làm không? Nó muốn đi xem phim với anh hay làm bất kì điều gì cũng được, chỉ cần có thể ở bên anh một ngày là mãn nguyện rồi. Nó nhìn cô gái trong gương rồi bật cười. Nó có lẽ đang rất mơ mộng. Người như nó có gì mà đòi yêu anh? Anh đẹp trai, anh tài giỏi, anh có điều kiện. Còn nó thì sao? Không có trí nhớ, cũng không xinh đẹp, tài cán chẳng bằng ai, lấy gì mà muốn yêu anh chứ?

“Cốc...cốc...coosc...”

Tiếng gõ cửa làm nó giật mình trở về thực tại. Chanyeol còn ở nhà, không lẽ hôm nay anh cũng được nghỉ sao?

- Yuri! Em dậy chưa?

- Em...em dậy rồi!

- Mở cửa cho anh.

- Vâng.

Nó chậm chạp tiến đến cánh cửa mở ra, Chanyeol đứng cao hơn nó cả cái đầu cúi xuống nở một nụ cười với nó:

- Hôm nay anh với em được nghỉ. Chúng ta đi picnic được không?

- O...

- Em mau thay đồ đi. Anh chuẩn bị xong hết rồi!_Chanyeol cười rồi xoay người nó đẩy vào trong rồi đóng cửa lại xuống nhà chờ.

10p sau nó mới xuống. Tóc búi cao, áo bông thật dày, khăn quàng cổ màu kem, váy ngắn xếp li mặc ngoài quần tất, chân đeo boots lông. Nhìn nó đúng chuẩn gấu bông luôn. Nhìn nó cười hài lòng, anh cầm cái chụp tai màu trắng trên bàn tiến tới chụp vào tai nó rồi nắm tay nó đi ra:

- Đi thôi!

Hai người ngồi trên xe đi một đoạn đường dài. Nó thỉnh thoảng len lén liếc nhìn Chanyeol. Ai có thể tin được người đàn ông này 29 tuổi rồi không? Trông anh thực như học sinh trung học thôi vậy. Góc mặt nhìn nghiêng của anh rất đẹp, mái tóc vuốt ngược nam tính, đôi mắt nhìn thẳng về phía trước kiên định.

- Em nhìn thế anh sẽ ngại đấy!_Chanyeol mắt vẫn nhìn phía trước cất giọng trầm trầm.

Nó xấu hổ quay mặt đi, ai bảo nó lố quá làm gì. Nó đành quay mặt ra ngắm cảnh. Cây cối đang đâm chồi dưới những lớp tuyết trắng, một màu xanh tươi mới, non trẻ đẹp mắt.

Sau hơn 2h đồng hồ trên xe cuối cùng họ cũng tới một đồng cỏ xanh tuyệt đẹp. Nó thực thắc mắc tại sao có thể có vườn cỏ đẹp như vậy mà không dính chút tuyết nào chứ? Cơ mà cũng không quan trọng, miễn có chỗ đẹp chơi là được rồi. Chợt nó nhìn thấy một con bướm màu vàng rất đẹp mắt. Vậy là cuộc rượt đuổi bắt đầu. Nó chạy khắp nơi đuổi theo muốn bắt con bướm. Chanyeol nhìn bóng dáng chạy nhảy của nó chỉ

cười, nó cứ như vậy bao giờ mới lớn được đây? Anh mở cốp xe lấy tấm thảm ra trải dưới một gốc cây to, bày đồ ăn ra rồi cất tiếng gọi nó.

- Yuri! Em mau lại đây.

Nó vừa chuẩn bị tóm được con bướm thì Chanyeol gọi làm nó quay đầu lại nên con bướm thừa dịp bay mất. Nó ầm ỨC xì mặt dậm chân bình bịch, ăn vạ Chanyeol:

- Tại anh làm sổng mất con bướm của em rồi. Anh đền em đi!

Chanyeol phì cười trước biểu hiện của nó. Người con gái này cứ đơn giản như vậy mà len vào trái tim anh từng chút, từng chút để rồi bây giờ trái tim anh chỉ toàn là nó. Nở một nụ cười, anh đứng dậy lại phía nó. Nó dùng ánh mắt ầm ỨC nhìn con người trước mặt:

- Anh mau khom người xuống.

- Làm gì vậy?_Chanyeol nhìn nó khó hiểu.

- Anh cao, nói chuyện với anh em mỗi cổ. Khom xuống mau!

Chanyeol lại bật cười sáng khoái rồi cũng nhún người xuống theo ý nó.

- Được chưa ạ?

- Được rồi! Cho anh nói._nó hào hứng xoa xoa mái đầu được vuốt bảnh bao của anh.

- Không được làm hỏng tóc của anh!

- Em cứ thích làm đấy._nó tiếp tục vò tung mái tóc Chanyeol lên.

- Em hư quá đi.

Nó khanh khách bật cười rồi chợt nhớ ra điều gì nó bỏ tay xuống nhìn Chanyeol sẫm soi:

- Anh bảo muốn nói gì mà.

- Anh muốn dẫn Yuri đến một nơi. Nhưng trước hết anh phải bịt mắt em lại đã.

Nói rồi Chanyeol rút chiếc khăn mùi xoa từ trong túi quần dờ thảng dậy gấp gọn rồi bịt mắt nó lại.

- Em không được ăn gian đâu đấy nhá.

- Ai mà thèm ăn gian. Xììì..._nó bĩu môi.

Chanyeol mỉm cười rồi dắt tay nó bước đi. Đi một đoạn, nó cảm thấy dưới chân bị lún xuống, hình như chỗ này có tuyết thì phải.

- Chanyeol, sắp đến chưa vậy?

- Sắp rồi.

Đi thêm vài bước thì Chanyeol reo lên:

- Đến rồi! Để anh cởi bịt mắt cho em.

Chiếc khăn vừa rời khỏi mắt nó đã choáng ngợp trước những thứ trước mặt. Nó đang đứng trong một hình trái tim được bao bởi vô số hoa hồng. Màu đỏ của hoa nổi bật trên nền tuyết trắng xóa. Trung tâm trái tim là dòng chữ "C <3 y" cũng=" được=" cảm=" bởi=" hoa=" hồng.=" nó=" còn=" chưa=" hết=" ngạc=" nhiên=" thì=" chanyeol=" đã=" lấy=" đâu=" được=" một=" bó=" hoa=" hồng=" bó=" thành=" hình=" trái=" tim=" cầm=" trong=" tay=" mà=" quì=" xuống=" đưa=" đến=" trước=" mặt=" nó.=">

- Đồng ý làm bạn gái anh nhé!

Đầu nó bỗng chốc hoa lên, trong đầu nó hiện lên những hình ảnh chớp chồn của một ai đó. Một chàng trai cầm một bó hoa bước ra từ đám đông còn hát một bài hát gì đó. Người đó tiến lại phía nó nhưng nó hoàn toàn không nhìn thấy mặt người kia. Đầu nó rất đau khiến nó ngồi thụp xuống mà ôm đầu.

- Yuri! Em sao vậy?_Chanyeol lo lắng hỏi nó.

Nó lắc lắc đầu, nở một nụ cười trấn an:

- Em không sao! Chỉ thấy hơi đau đầu chút thôi!

- Anh xin lỗi! Tại anh._Chanyeol cúi mặt xuống, đặt bó hoa sang một bên.

- Anh định làm gì với hoa của em thế?

- Ô..._Chanyeol ngẩng đầu lên nhìn nó ngạc nhiên.

- Từ giờ anh là bạn trai em. Thuộc quyền sở hữu của mình Yuri em thôi. Anh hiểu chưa?

- Yuri!!! Là thật sao.

- Em không thích nói đùa.

Chanyeol lập tức đứng dậy ôm chầm lấy nó mà xoay vòng vòng làm nó kêu oai oái.

- Thả em xuống! Em chóng mặt!

Chanyeol thả nó xuống, ôm ngang eo nó mà cười:

- Em tăng cân rồi Yuri ạ!

- Anh là đồ đáng ghét._nó dấm nhẹ vào ngực Chanyeol.

- Ghét anh thật sao?_Chanyeol cúi người cọ cọ mũi mình vào mũi nó làm nó xấu hổ đỏ mặt.

- Không nói với anh nữa._nó đẩy anh ra.

Anh bật cười sáng khoái rồi dắt nó lại phía anh đã bày đồ ăn. Cả ngày hôm đó hai người chơi đùa thật vui vẻ. Một Valentine ấm áp cho cả hai.

Mãi cho đến khi gần tối hai người mới lục tục thu dọn ra về. Tối được nhà đã là 7h tối, Chanyeol giục nó đi tắm trước còn mình đi nấu vài món đơn giản. Nó tắm xong trên người mặc bộ quần áo hình mèo kitty, xỏ đôi dép bông xuống bếp tính nấu bữa tối thì Chanyeol đã nấu gần xong rồi. Nghe tiếng bước chân, Chanyeol quay lại mỉm cười với nó:

- Em xuống rồi à? Chuẩn bị thưởng thức tay nghề của anh đi. Hôm nay anh sẽ phục vụ em.

Nó cười lém lỉnh trả lời:

- Được thôi! Nhưng để em giúp anh bày bàn ăn.

- Cũng được._Chanyeol nở nụ cười thật tươi.

Nó tiến lại giá để bát, vì đĩa sâu lòng được để trên cao nên nó phải kiễng đống với. Bất thành linh Chanyeol ôm eo nó từ đằng sau, với lấy chiếc đĩa cho nó.

- Em phải uống thêm nhiều sữa cho ối được.

Nó hoàn toàn không nghe thấy anh nói gì. Đầu nó lại hiện lên hình ảnh nó cùng một người con trai ở trong bếp, hai người còn mặc đồ đôi nữa. Người đó có dáng người cao, gầy nhưng vòng tay rất rắn chắc, người đó cũng đang ôm nó như Chanyeol ôm nó lúc này vậy. Khuôn mặt người đó rất gần nhưng nó lại chẳng thể nhìn rõ. Người này là ai? Tại sao nó không thể nhìn được mặt người đó chứ? Tiếng nói của Chanyeol bên tai đánh thức nó khỏi dòng suy nghĩ, giọng nói trầm ấm đồng dạng từng chữ truyền vào tai nó:

- Yuri à! Thực sự hôm nay anh rất hạnh phúc. Cảm ơn em nhiều lắm.

Nó quay đầu lại cười tươi nói với anh.

- Em cũng rất hạnh phúc. Cảm ơn anh rất nhiều.

Chanyeol cười mãn nguyện rồi cúi xuống đặt lên môi nó một nụ hôn. Thật lâu sau đó khi nó gần như ngộp thở anh mới luyên tiếc rời đi. Mặt nó đỏ như gấc, không dám nhìn thẳng vào mặt anh làm Chanyeol phì cười. Đưa tay kéo má nó một cái rồi anh kéo nó về phía bàn ăn:

- Ăn cơm đi. Em cũng đói rồi.

Nó ngưng ngưng gật đầu rồi bắt đầu ăn cơm. Hai người ăn cơm trong một không khí rất ngọt ngào, khiến người khác ghen tị...

27. – Chương 27

Chương 27: Come back home

Thời gian trôi qua thật nhanh, mới vừa xuân mà bây giờ đã là hè rồi. Thời tiết Hàn Quốc cũng thật lạ, mùa đông thì rét cắt da cắt thịt, mùa hè lại nóng như thiêu, thực chẳng muốn đi đâu cả. Nó đang được nghỉ theo phân công nghỉ vòng tròn, 2 tuần nữa mới phải đi làm lại kìa. Không lẽ cứ ở nhà chơi không như thế này cũng chán mà đi chơi thì đi đâu được chứ? Với cả đi một mình cũng quá nhàm chán đi.

“Cạch”

Cánh cửa mở ra, Chanyeol tươi cười đi vào trong sự ngạc nhiên của nó:

- Sao anh lại về nhà giờ này?
- Anh biết em được nghỉ hai tuần nên muốn đưa em đi du lịch tránh nóng.
- O! Anh không phải đi làm sao?
- Anh đổi tuần nghỉ với Joong Huyn. Bây giờ em yên tâm chưa?
- Thật tốt quá!_nó vui mừng hét lên nhào tới ôm cổ Chanyeol.
- Em đoán xem anh sẽ đưa em đi đâu?
- Em không biết. Đi đâu có biển đi. Em thích biển.
- Ủ. Mình đi biển Nha Trang ở Việt Nam.

Đầu nó lại đau. Lâu lắm rồi mới đau lại. Trong trí óc của nó lại hiện lên hình ảnh nó đang ngồi dựa vào vai một ai đó. Khuôn mặt người đó thật gần mà ánh sáng lóa quá làm nó không thể nào nhìn rõ mặt.

- Em sao thế Yuri?_Chanyeol nhéo mũi nó.
- A! Em không sao! Chỉ là nghe thấy cái tên Nha Trang này quen quen.
- Tối hôm nọ anh với em có xem chương trình du lịch đó. Nha Trang được bầu là một trong mười bãi biển đẹp nhất thế giới đó.
- À! Đúng rồi.
- Nó mặc dù nói thế nhưng cũng chưa thật vừa lòng. Cái từ Nha Trang này hình như rất có ý nghĩa với nó. Nhưng ý nghĩa là gì thì nó không thể nhớ ra.
- Được đi nghỉ cùng em thật thích._Chanyeol thoải mái tựa đầu vào vai nó mà hít hà mùi thơm từ tóc nó.
- Nó khẽ mỉm cười. Nếu quá khứ kia nó đã không muốn nhớ vậy thì cứ quên đi. Không phải bây giờ nó đã có anh rồi sao. Bất kì thứ gì khác cũng chẳng còn quan trọng.
- Em lên thay đồ đi rồi mình đi mua sắm chút. 9h tối nay mình bay.
- Sao sớm vậy anh?
- Anh muốn được đi chơi cùng em càng lâu càng tốt.
- Vâng. Vậy em lên thay đồ._nó tụt xuống từ đùi Chanyeol lên tầng trên thay đồ.

Nó thay xong xuống dưới, Chanyeol nắm tay nó rồi hai người cùng đi mua sắm đủ thứ. Mua xong hai người về nhà nấu cơm cùng ăn xong mới khóa cửa nhà chắc chắn rồi bắt taxi ra sân bay. 9h, chuyến bay cất cánh, nó thản nhiên tựa đầu vào vai Chanyeol mà ngủ ngon lành. Chanyeol ngồi nhìn nó ngủ được một lúc cũng mệt quá mà thiếp đi.

Nó và Chanyeol đáp xuống sân bay lúc tảng sáng. Về đến khách sạn là nó thay mỗi bộ đồ rồi lăn ra ngủ mặc Chanyeol tự sắp xếp mọi việc.

7h sáng, Chanyeol gọi nó dậy. Nó uể oải hé mắt nũng nịu:

- Cho em ngủ chút nữa thôi!

Chanyeol cười, dưới ánh nắng nụ cười đó càng thêm sáng lên chói lọi:

- Này nhóc! Em không muốn ra biển sao?

Nghe nói đến biển là nó tự giác bật dậy như lò xo, túm lấy cổ tay Chanyeol mà lòi:

- Đi mau anh!

Chanyeol bật cười, chỉ chỉ vào người nó:

- Em định cứ như thế này mà đi sao?

Nó cúi xuống nhìn cái váy ngủ màu trắng có con mèo Doraemon màu xanh dương rất dễ thương. Đúng là không ổn thật. Nó ngượng ngùng gãi gãi đầu cười trừ, xấu hổ tới mức muốn độn thổ.

Chanyeol bật cười khi nhìn điệu bộ này của nó. Hai má cứ hồng ửng y như quả táo làm người ta chỉ muốn cắn. Anh xoa đầu nó:

- Em vào trong VSCN rồi thay đồ đi.

- Vâng.

Nó đi lại cái tủ đồ trong phòng lấy đồ rồi vào VSCN. Khoảng 15p sau nó ra ngoài, trên người là váy hai dây maxi chuyên dụng đi biển. Mái tóc được xõa tự nhiên được buộc một cái khăn trắng làm bờm. Trông nó giống như một cô tiên nhỏ thanh nhã, xinh đẹp vô cùng.

- Em mau tới đây ăn sáng rồi chúng ta ra biển._Chanyeol ngồi trên chiếc bàn ngoài ban công vẫy tay gọi nó.

Nó bước ra ban công, thích thú hít một hơi thật dài, cảm nhận không khí biển trong lành len vào từng tế bào thật thoải mái.

- Yuri! Em không ăn mau trứng sẽ tanh mất!

- Vâng._nó tươi cười xoay người ngồi xuống giải quyết bữa ăn thật nhanh gọn.

- Em xong rồi!_nó hào hứng.

- Giải lắm! Bây giờ uống hết cốc sữa này đi.

Nó ngoan ngoãn đón lấy cốc sữa tu một hơi.

- Xong rồi ạ!_nó đặt cái cốc không xuống bàn.

- Xem em này!_Chanyeol nhào người qua lấy khăn lau miệng nó. – Sữa dính tèm lem hết rồi.

- Để em tự làm._nó cầm lấy tờ khăn giấy trong tay Chanyeol bồi rồi lau miệng.

- Lại đây với anh._Chanyeol cầm tay nó dắt vào trong để nó ngồi trên ghế.

- Làm gì vậy ạ?

Chanyeol không trả lời mà đi lấy một đồng kem dưỡng da, kem chống nắng các kiểu đặt trước mặt nó ra lệnh:

- Bôi kem dưỡng da trước rồi bôi kem chống nắng sau xong mới được đi.

Nó phụng phịu nhìn anh bằng ánh mắt cún con:

- Không bôi được không? Mấy thứ này rắc rối lắm. Bôi xong da cứ như da cá ý. Em không bôi đâu.

Chanyeol chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm. Biết không thể khuất phục được nó anh đành phải ngồi xuống bôi cho bố. Nó giật nảy người tránh đi.

- Thôi được rồi! Em tự bơi!

Chanyeol hài lòng nở một nụ cười nhìn nó.

- Em ngoan như vậy ngay từ đầu có phải hơn không?

- Anh xấu tính!

Nó ngồi bơi lặn lướt vào người nhưng đến lưng thì không biết phải làm thế nào. Chanyeol hiểu ý liền lại gần cầm lọ kem từ tay nó:

- Để anh bôi cho.

- Vâng.

Nó đành ngoan ngoãn để cho Chanyeol bôi một lượt sau lưng.

- Được rồi! Đi nào!_Chanyeol với lấy cái mũ rộng vành chụp lên đầu nó rồi choàng thêm cái khăn voan lên tay cho nó.

Hai người dắt tay ra ngoài, hướng bờ biển mà đi tới.

....

Hôm nay hắn tới Nha Trang để dự lễ đầy tháng của con trai vợ chồng Lan Anh – Kiệt. Đáng nhẽ hắn và nó đang sống thật hạnh phúc, đáng nhẽ bây giờ con của hai người còn lớn hơn rất nhiều rồi, đáng nhẽ...Còn cả ngàn thứ đáng nhẽ mà nó và hắn phải được hưởng. Hắn hận ông trời, tại sao quá nghiệt ngã với hắn quá vậy? Tại sao? Tại sao chứ? Năm năm qua không đêm nào hắn ngủ yên, đêm nào hắn cũng nằm mơ thấy nó: lúc nó cùng hắn gặp nhau lần đầu, lúc hai người ngồi cùng bàn, lúc nó với hắn chơi khăm nhau, lúc nó ở nhà hắn, lúc hai người đi Nha Trang tham dự dạ hội, lúc nó đỡ đàn cho hắn, lúc nó nhận lời làm bạn gái hắn, rồi những ngày tháng hạnh phúc sánh đôi cùng nhau trên con đường nhộn nhịp của thành phố,...Tất cả vẫn như mới hôm qua vậy mà giờ đã thật xa... Đêm nào bình tĩnh gối đầu cũng ướt đầm. Hắn tự biến mình thành một kẻ lạnh lùng, sẵn sàng làm đau bất kì ai muốn yêu thương hắn. Hắn giống như một con nhím yếu đuối, chỉ biết xù lông để dọa người ta không chạm vào mình.

Ăn cơm vẫn luôn là hắn nấu rồi bày bát đĩa cho hai người, rồi lại tự ngăn người ra trước sự thật đau thường đó. Hắn chẳng thể nhớ nổi đã bao lần hắn nhốt mình trong bóng tối nhìn ảnh nó đầy áp trong điện thoại, nỗi nhớ nó ngày càng đầy lên làm hắn đau đớn. Hắn đã từng nghĩ sẽ đi theo nó nhưng nhìn bố mẹ hắn đau lòng hắn lại không nỡ. Bố mẹ nó cũng rất nhiều lần giục hắn quen một cô gái khác nhưng yêu một người thực không dễ quên. Hắn thấy giận nó. Tại sao còn nói yêu hắn mãi mãi chứ? Hay mãi mãi của hai người vốn khác nhau???

Hắn lái xe trên đường rồi không tự chủ được mà dừng lại bờ biển ngày xưa. Hắn xuống xe, bắt đầu đi lang thang. Biển vẫn vậy, vẫn là hàng dừa xanh rợp bóng đung đưa trong gió, vẫn là những nắng, những gió, những sóng bạc đầu, những bờ đá khi xưa. Bờ biển này là nơi nó đã cùng hắn tựa vào nhau mà ngủ một đêm thật yên bình rồi cùng ngắm bình minh rực rỡ. Cảnh vẫn đó mà người đâu rồi???

Hắn lôi từ trong áo ra sợi dây chuyền bạc giữ chiếc nhẫn của nó, đặt một nụ hôn lên đó thầm thì:

- Vợ à! Anh đang ở nơi mình cùng ngắm bình minh đấy. Đợi anh! Vợ nhé! Anh sẽ đến...nhanh thôi! Đừng yêu người khác được không? Anh sẽ ở vậy chờ vợ mà!

Hắn cứ thầm thì với cái nhẫn như tự nói với mình. Hắn đã từng ném cái nhẫn xuống cái hồ nước nhà hắn khi anh Thiên đưa cái nhẫn cho hắn. Hắn nghĩ chính cái nhẫn chết tiệt này đã làm nó mãi mãi rời xa hắn. Nếu hắn không dùng chiếc nhẫn này...Có phải nó sẽ không rời xa hắn mãi mãi không? Nhưng rồi hắn lại không thể bỏ chiếc nhẫn được, trong đêm mưa tâm tã nhảy xuống hồ mà mò lại chiếc nhẫn mặc bố mẹ hai bên ngăn cản. Nó là thứ duy nhất ở cùng nó lúc nó gặp nạn, cũng là thứ chứng minh hai người thuộc về nhau. Hắn sẽ giữ nó cho cả hai. Nghe nói khi chết người ta sẽ đi qua một quán trà, uống thứ nước để quên hết kiếp này. Nếu nó uống rồi hắn sẽ dùng chúng để nó nhớ lại. Hai người có lẽ sẽ lại được bên nhau...

Hắn cứ đứng như vậy, mặc cho nắng chiếu lên người đổ bóng dài xuống nền cát mịn, để cho gió thổi tung những lọn tóc mềm mại, mơn man khắp da thịt, xoa dịu bớt nỗi nhớ đông đầy trong tim.

...

Nó cùng Chanyeol đi bộ khoảng chừng 15p thì ra tới bờ biển. Nó thả tay anh ra, chạy ù về phía biển. Rồi lại như nhớ ra cái gì nó lại chạy lại phía anh:

- Em sao vậy?_nụ cười trên môi Chanyeol vụt tắt.

- Anh được thăng chức xách dép cho em._nó lè lưỡi rồi cúi xuống cởi đôi sandal treo vào tay anh xong lại chạy đi.

Một bóng dáng mảnh khảnh trong chiếc váy trắng thanh nhã bay phấp phới, mái tóc dưới cái mũ không chịu yên thân cứ tung bay tạo thành một cảnh thật đẹp.

Chanyeol cười mỉm nhìn theo bóng lưng nó. Không hiểu sao hôm nay anh có một cảm giác rất lo lắng, giống như là sẽ mất đi thứ gì đó rất quan trọng nhưng chính anh lại không lí giải được lí do vì sao lại vậy. Anh không muốn nói cho nó, sợ nó lại nghĩ tiêu cực. Cũng có thể do anh suy nghĩ quá nhiều mà thôi. Hít một hơi thật sâu, anh đi thật chậm về phía nó.

...

Hắn đã đứng đây đã rất lâu rồi. Đưa tay lên nhìn đồng hồ, gần đến giờ tiệc được tổ chức. Có lẽ hắn cũng nên đi thôi. Lại lôi sợi dây bạc ra hôn lên chiếc nhẫn, hắn thầm thì:

- Mình đi vợ nhé! Hôm nào anh lại dẫn em ra đây!

Nói rồi hắn phóng tầm mắt ra xa rồi tiếc nuối nhìn biển một lần nữa. Chợt hắn nhìn thấy một dáng người rất quen thuộc, từng cử chỉ đều giống y xì nó, từ cách vén tóc rồi cầm váy. Nhưng thế giới này đâu có thiếu người giống nhau chứ? Hắn cũng đã bao lần nhận nhầm nó trên phố đông người rồi bị người ta chửi là điên, khùng, vô duyên mãi đấy thôi. Nó xa...Xa thật rồi. Hắn định quay người bước đi thì một cơn gió to thổi tới làm bay cái mũ rộng vành người con gái kia đang đội làm khuôn mặt lộ ra. Giây phút này hắn như chết sống, toàn thân tê dại như bị điện giật. Khuôn mặt đó là khuôn mặt hắn mong nhớ suốt năm năm trời

i, khuôn mặt đó là khuôn mặt của người hắn yêu tới quên cả sinh mạng, hắn có thể quên bất kì thứ gì nhưng chắc chắn khuôn mặt này là không thể nào quên. Hắn nhắm mắt, lắc đầu để bắt bản thân mình phải tỉnh táo. Mở mắt ra, vẫn là nụ cười ấy. Hắn đưa tay lên dụi dụi mắt, chính xác là khuôn mặt đó, là nó không thể sai được. Hắn chạy thật nhanh về phía nó đang đứng. Hắn hoàn toàn không mơ, hắn thấy gió vẫn thổi bên tai, vẫn thấy cát lạo xạo dưới đôi chân trần. Hắn ôm chầm lấy nó, ôm thật chặt, giống như là sẽ không bao giờ buông tay. Mà không phải giống như, mà là chắc chắn sẽ không bao giờ buông tay.

Nó bị một người đàn ông lạ mắt ôm bắt ngờ thì hoảng sợ mà giãy ra khỏi vòng tay đó. Hắn thấy tay mình trống rỗng, ngẩng đầu lên nhìn thì thấy nó mặt mếu máo như sắp khóc mà hét lên:

- Anh là ai? Tại sao lại ôm tôi?

Nó cứ nhiên lại nói tiếng Hàn. Hắn ngỡ ngàng tốt độ. Có lẽ nào không phải nó? Có lẽ nào chỉ là người giống người thôi sao? Không, hắn không tin. Một lần nữa hắn túm lấy nó, vạt khăn voan trên người nó ra. Một vết sẹo tròn to bằng đồng xu nằm bên vai phải. Đúng là nó. Chắc chắn là nó, hắn không lầm, nó còn sống. Còn sống. Nó không bỏ hắn đi.

Một cơn đau truyền tới làm hắn xây xẩm mặt mày lùi lại vài bước. Một thứ chất lỏng chảy từ trong miệng ra khiến miệng hắn tanh ngòm. Hắn đưa mắt nhìn lên chỉ thấy nó đang núp sau lưng một người đàn ông cao ngang ngực hắn. Người đàn ông này đang vô cùng tức giận mà trừng mắt nhìn hắn:

- Anh là ai? Tại sao cứ nhiên giữa ban ngày ban mặt lại dám ngang nhiên sàm sỡ vợ tôi?

28. – Chương 28

Chương 28: Nhớ ra anh

Hắn sững sờ mở to mắt nhìn người trước mắt. Có phải khả năng nghe tiếng Hàn của hắn có vấn đề rồi không? Người này cứ nhiên lại nói vợ sắp cưới của hắn là vợ của anh ta. Có phải nhầm lẫn gì rồi không?

Thy của hắn không thể nào yêu người khác. Nhưng cũng không đúng, cô gái kia có diện mạo giống nó, cũng có vết sẹo của viên đạn nằm đó nhưng hình như lại không biết hắn là ai, còn tỏ ra vô cùng sợ hãi hắn. Phải chăng có điều gì đó xảy ra mà hắn không biết chăng???

“Hức...hức...”

Nước mắt nó tuôn như mưa, mỗi giọt nước mắt như từng mũi dao nhọn hoắt đâm vào lồng ngực hắn đau buốt. Nó đang khóc vì sợ hãi hắn, nó khóc trong lòng người khác không phải hắn. Nhìn nó khóc hắn đau như muốn chết đi. Năm năm qua nó ra sao? Hắn thực rất muốn biết.

- Yuri nín đi! Mình về nhé!_Chanyeol nhìn nó đau xót, đưa tay lên gạt những giọt nước mắt đầy trên khuôn mặt tèm lem nước của nó.

Chanyeol vừa quay người đi được ba bước thì cảm nhận được người bị kéo lại, anh quay người nhìn nó.

- Chanyeol! Anh ta...

Tay người con trai kia đang nắm chặt lấy cổ tay nó không chịu buông. Chanyeol gần giọng:

- Anh làm ơn bỏ tay cô ấy ra. Anh không thấy vợ tôi rất sợ anh sao?

Hắn đành buông tay nó ra, Chanyeol liền kéo nó đi mất. Hắn đã nhanh chân chặn trước mặt Chanyeol:

- Tôi có chuyện muốn nói với anh.

- Tôi nghĩ giữa hai chúng ta không có gì để nói.

- Anh làm ơn đi! Chuyện này rất quan trọng với tôi.

Chanyeol nhìn người con trai trước mặt, ánh mắt anh ta nhìn nó chứa đựng rất nhiều tình cảm. Nó cũng muốn tìm lại quá khứ, anh không thể chỉ có thể ích kỉ cho riêng bản thân mình được.

Hắn mong chờ nhìn người con trai trước mặt. Dù gì anh ta cũng có lẽ là người biết rõ khoảng thời gian qua nó sống như thế nào. Hắn thấy người con trai kia không nói gì, có lẽ đã hiểu cho hắn rồi.

- Đây là danh thiếp của tôi. Bất kì khi nào anh rảnh hãy gọi cho tôi, tôi sẽ đến ngay.

Chanyeol nhận lấy tấm danh thiếp rồi kéo nó tránh khỏi người hắn mà đi. Anh bây giờ có biết bao suy nghĩ. Liệu khi tìm được về quá khứ nó có còn yêu anh không? Liệu khi nó nhớ lại quá khứ trước kia nó sẽ quên anh không? Anh không muốn. Ngàn vạn lần không muốn. Nhưng nếu anh không cho nó nhớ lại liệu có khi nào nó sẽ hận anh suốt đời không???

- Chanyeol..._nó khều khều tay anh.

- Sao vậy Yuri?_anh nhìn nó cười hiền.

- Mình về Hàn Quốc được không anh? Em sợ người kia lắm._nó rụt rè.

- Không sao đâu! Họ nhận nhầm em thôi. Bây giờ chúng ta đi tham quan nhé!_Chanyeol cười thật tươi.

Nó gật nhẹ đầu. Người kia vừa rồi làm nó thực sự rất sợ. Anh ta giống như bị điên vậy.

Chanyeol dẫn nó đi tới những cửa hàng bán đồ lưu niệm, rồi còn kéo nó đi công viên hải dương học nữa. Nó thích thú nhảy nhót tung tăng chỉ trở khắp nơi, dán cả mặt vào bể kính mà nhìn làm anh phì cười. Nó có thể cứ đơn giản mãi bên anh như thế này được không?

Trưa, Chanyeol dẫn nó đi ăn đồ biển. Nó thích thú ngồi ăn đủ thứ hải sản. Chanyeol bóc cho nó con tôm rồi đặt vào bát nó. Nó đang nhìn anh tự nhiên lại thấy đau đầu. Lại là người con trai đó. Hai người ngồi trong một nhà hàng nào đó nhìn ra biển, trời chạng vạng tối, ánh đèn vàng vàng chiếu lên dáng người đầy rất thanh nhã, khi nó cố gắng nhìn khuôn mặt người đó lại chỉ là một màu trắng xóa.

- Yuri! Yuri! Em sao vậy?_Chanyeol hươ hươ tay trước mặt nó.

- A! Em không sao! Trông anh đẹp trai quá thôi!_nó cười lấp liếm.

- Anh vốn rất đẹp trai mà. Nhưng ngắm anh không no được. Em ăn đi!_Chanyeol cười hiền.

- Vâng!

Sau khi ăn trưa, hai người lại cùng nhau đi chơi khắp những danh lam thắng cảnh nổi tiếng của Nha Trang đến tối mới về khách sạn.

Nó tắm trước rồi ra sofa ngồi chờ Chanyeol đi tắm nhưng vì mệt quá mà nó ngủ thiếp đi. Chanyeol ra ngoài thấy nó nằm cuộn người trên ghế thì tiến tới bế nó đặt lên giường đắp chăn cho nó.

Trông nó ngủ thật yên ổn. Đường như không có bất kì thứ gì trên đời có thể phá vỡ nó, làm nó tổn thương được. Anh luôn muốn có thể luôn sát cánh bên nó, luôn có thể nhìn nó cười, luôn có thể chăm sóc nó. Anh đưa tay lên vén sợi tóc xòa ra trên mặt nó. Anh có thể ích kỉ một chút được không? Có thể mãi không cho nó nhớ lại được không? Anh không thể. Anh không có quyền. Cầm lấy tờ danh thiếp lên, anh nhìn số điện thoại trên đó rồi quay số. Chân chừ thật lâu anh mới đủ can đảm để nhấn gọi. Đầu dây bên kia bắt máy rất nhanh, như thể đang chờ mỗi cuộc gọi này vậy.

- Alô! Hải Phong xin nghe!

- Tôi là người sáng nay anh gặp ngoài bãi biển. Chúng ta cần nói chuyện.

- Được! Anh nói đi! Địa điểm ở đâu?

- Quán bar trên sân thượng khách sạn Clinton. Vì Yuri ở đây nên tôi không đi xa được.

- Được! 15p nữa tôi sẽ đến.

- Được! Tôi chờ anh!

Chanyeol cúp máy, thở một hơi nhẹ nhõm. Cuối cùng anh cũng đã làm được. Dù gì cũng phải đối mặt một lần, anh không thể cứ mãi trốn tránh mà xóa đi quá khứ của nó.

Anh đứng dậy thay đồ. Trước khi đi anh còn nhìn nó thật lâu, đặt trên trán nó một nụ hôn rồi đứng dậy lên sân thượng khách sạn chờ hần.

Không lâu sau hần đã xuất hiện ngoài cửa. Nhìn quanh quất, hần nhận ra ngay người con trai đó. Người đó đang ngồi lặng lẽ, ánh mắt mông lung nhìn sang thành phố lấp lánh đủ màu bên cạnh. Hần tiến lại gần ngồi xuống.

- Anh đến lâu chưa?

- Cũng mới thôi._Chanyeol thôi không nhìn bên kia quay qua nhìn hần.

Ánh đèn vàng vàng được giăng thành hình lưới ở quán Cafe ngoài trời soi rõ khuôn mặt hai người con trai đang ngồi đối diện nhau trầm mặc. Hai người cứ im lặng, không ai nói với ai câu nào. Mãi cho đến khi Chanyeol định mở lời trước thì hần lại cất giọng trầm trầm, ánh mắt nhìn xa xăm:

- Cô ấy tên là Huyền Thy, tên rất đẹp phải không? Tôi và cô ấy quen nhau khi chúng tôi học lớp 11. Mới đầu chúng tôi không ưa nhau, suốt ngày tìm cách chơi xấu nhau, tôi không biết bao lần bị cô ấy làm tức chết. Rồi chúng tôi cá cược, ai thua sẽ thành osin riêng của người kia. Cô ấy cũng nhận lời, về sau cô ấy thua phải dọn đến nhà tôi. Chúng tôi đều thích nhau nhưng lại nghĩ người kia không có tình cảm với mình. Lúc chúng tôi tới Nha Trang này để tập kịch thì tôi bị bắt cóc. Vết sẹo trên vai cô ấy là do cô ấy lao ra đỡ viên đạn mà tên bắt cóc bắn tôi. Rồi tôi tỏ tình, cô ấy nhận lời, chúng tôi đã có một khoảng thời gian thật hạnh phúc. Chúng tôi thậm chí đã đính hôn, chỉ chờ tôi đủ tuổi là chúng tôi sẽ tổ chức đám cưới._hần nở một nụ cười hạnh phúc. – Đang lúc chúng tôi trên đỉnh cao hạnh phúc thì cũng là lúc số mệnh nghiệt ngã chia cách chúng tôi. Anh có hiểu cảm giác mất đi người mình yêu thương hơn cả sinh mạng đau đến như thế nào không? Năm năm qua, mỗi đêm ngủ tôi đều mơ thấy cô ấy, từng hình ảnh của cô ấy cứ hiện lên làm tôi đau đớn. Tôi tưởng cô ấy đã mãi ra đi sau tai nạn máy bay tàn khốc đó nhưng ngày hôm nay nhìn thấy cô ấy tôi tin rằng ông trời đã ban cho tôi một ân huệ thật lớn. Nhưng ngay sau đó ông ta cũng đã giáng cho tôi một đòn trí mạng. Cô ấy không hề nhớ tôi, không nhớ bất kì điều gì liên quan đến tôi cả. Cô ấy thậm chí còn sợ hãi tôi._giọng hần nghẹn lại, một giọt nước long lanh rơi xuống bàn kính nhưng hần rất nhanh lấy tay lau đi. – Anh có thể cho tôi biết năm năm qua cô ấy sống ra sao không?

Chanyeol nhìn hần, chậm rãi mở miệng:

- Tôi vốn là bác sĩ bệnh viện Seoul. Năm năm trước trong khi đi nghỉ trên đảo cùng bạn tôi có đi dạo trên bờ biển thì phát hiện ra cô ấy đang nằm hôn mê bất tỉnh. Sau khi đưa cô ấy về trạm xá trên đảo sơ cứu thì tình trạng cô ấy bị xấu đi do bị thương nặng. Tôi đã cùng bạn đưa cô ấy quay lại Seoul ngay để cấp cứu. Cô ấy hôn mê mấy ngày trời, khi tỉnh thì cô ấy không còn nhớ gì cả. Tôi dẫn cô ấy đi kiểm tra thì họ nói cô ấy có một cục máu tụ chèn ép dây thần kinh do va đập mạnh và mất trí nhớ không biết bao giờ có thể nhớ lại. Tôi đã đưa cô ấy về nhà, tìm việc cho cô ấy rồi cùng nhau làm việc, cùng về ăn cơm. Tôi đã yêu cô ấy và tình yêu của tôi chắc chắn không ít hơn anh.

Hắn bàng hoàng. Nó đã phải chịu thật nhiều đau khổ trong khi hắn thì cứ nghĩ nó đã chết. Hắn thật ngu ngốc. Tại sao ngày đó hắn lại tin cái nhần mà không đi xét nghiệm ADN cái xác đó chứ? Nếu lúc đó mà cái xác không phải hắn sẽ đi tìm và sẽ thấy nó đúng không? Hắn thật đáng chết. Ngàn vạn lần đáng chết.

Cuộc nói chuyện của hai người bị gián đoạn bởi một tiếng gọi thất thanh:

- Phong!!!

29. – Chương 29

Chương 29: Cạnh tranh công bằng

Hai người cùng quay đầu lại chỉ thấy nó trên người mặc nguyên cái váy trắng hồi sáng đã đầm đìa mồ hôi, mặt nhợt nhạt rồi dần dần ngã xuống. Trên tấm thảm nhung đỏ, nó trắng nhợt nằm đó giống như bột nước, có thể vỡ tan bất kì lúc nào. Hai người hốt hoảng chạy tới, hắn tới trước bế thốc nó lên. Hắn hét lên với Chanyeol:

- Chìa khóa xe trong túi áo tôi. Mau xuống lấy xe. Audi trắng số 0611. Tôi sẽ bế cô ấy xuống.

Chanyeol mặc dù không muốn nhưng vì an toàn của nó mà cũng theo lời hắn móc chìa khóa từ trong túi chạy đi. Hắn bế nó chạy thật nhanh ra ngoài. Chết tiệt! Thang máy có người. Hắn không suy nghĩ nhiều bế nó chạy suốt 10 tầng lầu. Ra đến ngoài cửa xe đã đậu sẵn, Chanyeol mở cửa sau cho hắn rồi lên ghế lái.

- Nhanh lên. Bệnh viện thành phố. Đi theo GPS trên màn hình đó._hắn chỉ vào màn hình.

Chanyeol gật đầu phóng xe đi thật nhanh. Suốt đoạn đường đi nó không ngừng mê man giãy dụa, mồ hôi tuôn đầm đìa. Hắn chỉ có thể ôm chặt lấy nó, cầu nguyện nó sẽ không sao.

Xe dừng trước cửa bệnh viện, hắn đạp cửa bế nó chạy vào trong. Chanyeol đứng nhìn theo bóng dáng hốt hải của hắn. Vậy là linh cảm sẽ mất nó là đúng. Lòng anh chột thất. Anh là người đến sau, có thể tình cảm không thắng nổi được tình cảm của bọn họ. Anh nên rút lui chẳng? Không thể. Mãi mãi là như vậy. Năm năm trời anh dành hết tình cảm cho nó. Anh yêu nó không kém người con trai kia. Anh không tin trong năm năm kia nó không có tình cảm với anh. Anh không tin năm năm của anh thua ba năm của hai người bọn họ.

Hít một hơi dài, anh chạy nhanh vào trong cũng là lúc cửa phòng cấp cứu đóng lại. Cố gắng bình tĩnh nhất có thể, anh ngồi xuống ghế chờ, hắn thì đi đi lại lại trước cửa phòng cấp cứu. Đây là lần thứ hai hắn phải đưa nó đi cấp cứu rồi. Thật là...

Sau 30p, cửa phòng cấp cứu bật mở, nó được đẩy ra. Cả hai nhanh chóng lại gần, hắn cất tiếng hỏi:

- Bác sĩ! Cô ấy sao rồi?

- Cô ấy là do quá xúc động mà dẫn tới hôn mê. Bây giờ không sao rồi, có thể sáng mai cô ấy sẽ tỉnh lại._người bác sĩ trẻ đẩy lại gọng kính rồi nói với hắn.

- Cảm ơn bác sĩ.

- Đó là trách nhiệm của chúng tôi.

- Vâng. Tôi muốn chuyển cô ấy tới phòng VIP.

- Được._người bác sĩ gật đầu rồi quay qua cô y tá bên cạnh. – Cô đưa bệnh nhân vào phòng đi. Tôi đi trước.

- Vâng._cô y tá gạt đầu rồi quay người định đẩy xe đi.

Hắn đỡ lấy đầu xe rồi nói với cô y tá:

- Cô dẫn đường đi!

- Được! Mời anh theo tôi!

Hắn vừa định bước đi thì Chanyeol cũng nắm lấy đầu giường:

- Tôi có thể tự mình đẩy._hắn buông mấy chữ đơn giản.

- Tôi cũng muốn đẩy!_Chanyeol ngang ngạnh.

- Hai người nhanh lên._cô y tá không chịu được mà giục.

- Tôi đẩy!_hắn gạt tay anh.

- Tôi sẽ làm._Chanyeol bám chặt đầu giường.

- Hai người tránh ra. Tôi sẽ đẩy._cô y tá phát bực tiến tới gạt tay hai người.

Chanyeol và hắn đành tránh sang bên cạnh để cô y tá đẩy. Hai người cao ngang nhau, mặt lạnh như tiền đi bên cạnh hộ tống khiến không khí hắc ám bao trùm làm cô y tá phát run.

- Tới rồi! Phòng số 10! Làm phiền hai người mở cửa giúp tôi!

Không ai nói với ai câu nào, cả hai cùng tiến tới mở cửa, mỗi người một bên mở rộng cánh cửa.

Cô y tá đẩy nó vào, kê gối xong đắp chăn cho nó rồi dặn dò hai người:

- Nếu cô ấy có chuyện gì thì phải gọi chúng tôi ngay đây.

- Tôi biết rồi. Cảm ơn cô!_hắn trả lời.

- Được. Vậy tôi ra ngoài trước.

Cô y tá xoay người ra ngoài. Chanyeol cùng hắn mỗi người một bên ngồi nhìn chăm chăm vào nó. Bên ngoài trời bắt đầu mưa, tiếng mưa đập vào cửa kính lộp độp, trong phòng tiếng đồng hồ “tích tắc, tích tắc” nặng nề đếm thời gian trôi.

Thật lâu sau đó, Chanyeol mới mở miệng:

- Tôi có chuyện muốn nói với cậu, chúng ta ra ngoài nói chuyện.

Hắn ngạc nhiên mở to mắt nhìn anh. Anh ta biết tiếng việt sao?

- Không cần nhìn tôi như thế! Mẹ tôi là người Việt. Bây giờ đi được chưa?

- Được!

Hắn kéo chăn lên cho nó rồi cùng Chanyeol ra ngoài. Hai người đứng ngoài hành lang nhìn mưa đập vào khung kính, ánh đèn bệnh viện chiếu lên tường trắng lạnh lùng, đêm càng thêm tĩnh mịch.

- Anh muốn nói gì?_hắn không kiên nhẫn mà lên tiếng trước.

- Có vẻ như Yuri đã nhớ lại được mọi chuyện. Tôi muốn cùng cậu cạnh tranh công bằng.

- Được! Tôi chấp nhận!

- Vậy thì tốt. Chờ khi nào Yuri khỏe lại chúng ta sẽ cùng cầu hôn cô ấy. Cô ấy nhận lời ai thì người kia phải tự động rút lui, không được giở thủ đoạn tranh đoạt.

- Được! Quân tử nhất ngôn!_hắn chìa tay ra.

- Quân tử nhất ngôn!_Chanyeol nắm lấy tay hắn.

Hai người nhìn nhau rồi cùng lúc siết chặt lực tay. Trong ánh sáng trắng của bóng đèn trên cao, bóng hai người con trai đổ xuống tỏa ra sự kiên quyết khó tả. Hai người nắm tay nhau thật lâu rồi cùng lúc buông ra. Không ai nói với ai câu nào cùng quay lại phòng bệnh của nó.

Khung cảnh cũ tiếp tục diễn ra. Hai người hai bên ngồi nhìn nó đang nhột nhạt nằm trên giường.

Hắn nhìn nó lòng không khỏi nhói lên. Trông nó tiều tụy nằm trên giường này không khác 6 năm trước là bao. Hắn ngồi đó mông lung mà nghĩ đến chuyện sau này. Nó vẫn vậy, vẫn là người hắn yêu nhất nhưng có khi nào tình cảm của hắn không so được với tình cảm của người kia. Họ đã bên nhau năm năm. Năm năm, một thời gian không dài nhưng đủ khiến nhiều thứ thay đổi. Có khi nào tình cảm của nó cũng đã thay đổi? Có điều gì có thể chắc chắn nó sẽ chọn hắn mà không phải Chanyeol?

Chanyeol ngồi im lặng. Tình cảm của hai người không phải anh không thấy. Nhưng nếu bảo anh buông tay nó anh lại không cam lòng. Vậy thì cứ để nó quyết định đi. Dù gì cũng là anh đã cố hết sức mình.

Dưới ánh sáng trắng, hai người đàn ông ngồi trầm ngâm bên giường bệnh, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng.

....

Ánh nắng sớm mai len lỏi chiếu vào phòng bệnh qua ô cửa kính sát đất. Cơn mưa hôm qua đã gột sạch mọi thứ. Mấy bông hoa ngoài kia đầm nước vươn lên trong nắng lung linh, trời ít mây khiến mặt trời càng được thoải mái mà chiếu sáng.

Mi mắt nó khê rung, nó nặng nề mở mắt, lại là tường trắng. Lại bệnh viện sao? Nó có nên tự phong nó là người có duyên nhất với bệnh viện không nhỉ? Ba lần vào bệnh viện thì hai lần bị thương nặng, một lần là do hắn đưa vào, một lần là Chanyeol đưa vào, lần này là cả hai. Có phải nó nên tự hào về trình độ của trai của mình không nhỉ? Nó tự cười rồi nặng nhọc nhích người dậy đưa mắt nhìn quanh. Trong căn phòng chỉ có mình hắn đang gục bên giường nó mà ngủ. Hắn đang ở thật gần. Khuôn mặt này nó đã từng nghĩ sẽ nhớ suốt đời vậy mà đã quên mất năm năm nay. Mắt nó không tự chủ được mà cay cay, từ khóe mắt nó, một giọt nước mắt rơi xuống, lăn qua gò má trắng nhột xuống đôi môi khô khốc, chảy bào trong miệng nó đắng ngắt.

- Phong!_một tiếng gọi chứa đầy tình cảm bị kìm nén bao lâu nay bật ra từ môi nó.

Hắn nghe thấy nó gọi mình thì choàng tỉnh. Ngẩng đầu lên thấy nó đang nhìn mình, trên má là vệt nước dài long lanh.

- Đồ xấu xa! Cuối cùng em cũng chịu dậy rồi!_hắn nói mà giọng nghẹn lại.

- Anh biết mặt anh bây giờ giống con khỉ đột không?_nó bật cười dù nước mắt vẫn đang rơi.

- Em..._hắn định cãi lại nó nhưng thôi, nó tỉnh là an tâm rồi. – Đồ ngốc! Sao em bỏ anh đi lâu vậy? Biết anh nhớ em nhiều lắm không hả đồ xấu xa?

- Em không biết._nó cười tươi.

Hắn yêu thương ôm nó vào lòng, đưa tay gạt đi dòng nước trên má nó. Hắn ôm nó từ đằng sau, tựa đầu lên vai nó mà cất giọng thật trầm, thật nhẹ:

- Anh đã nghe Chanyeol kể hết rồi. Anh tưởng em đã bỏ anh đi mãi. Có phải anh đáng chết lắm không?

- Ngốc ạ! Là tại em mà!_nó tựa vào ngực hắn nói thật khê khàng.

- Anh đã thấy cái xác đeo nhẫn đính hôn của chúng ta. Anh tưởng đó là em. Anh đã vô cùng thất vọng. Tại sao nhẫn của em lại trên tay người đó?

- Hôm đó em gặp lại Tiffany, cô ấy học cùng em hồi bọn em bên Anh. Cô ấy đang làm ở Mỹ, hôm đó cô ấy bay cùng chuyến với em, lại ngồi ngay bên cạnh nữa. Lúc thấy nhẫn của em cô ấy vô cùng thích thú nên hỏi em cho đeo thử. Em cởi ra cho cô ấy đeo thử rồi lúc máy bay gặp nạn không kịp lấy lại. Cô ấy đã đẩy em ra cửa nhưng mình thì bị kẹt lại. Cô ấy..._nó lại khóc, những giây phút đó thật kinh hoàng.

- Được rồi! Đừng khóc nữa!

Cuộc nói chuyện của hai người bị tiếng cửa mở làm gián đoạn. Chanyeol từ bên ngoài vào, trên tay là một cặp lồng màu xanh ngọc. Hắn không tự nguyện mà buông nó ra ngồi lại vị trí của mình. Chanyeol tiến tới đặt cháo xuống rồi quay qua cười nói với nó:

- Yuri! Em tỉnh rồi!

Nó mắt chữ A miệng chữ O nhìn Chanyeol. Anh nói tiếng Việt sôi như vậy sao?

- Hai người thật giống nhau. Anh biết tiếng Việt lạ lắm sao?

- O...không. Nhưng Chanyeol à, tiếng Việt của anh thực sự rất giỏi.

- Mẹ anh là người Việt._Chanyeol cười. – Anh lấy cháo cho em nhé!

Nói rồi không để nó gật đầu Chanyeol đã quay người tỉ mẩn múc cháo ra cho nó.

- Oaaa! Thơm thật đó.

Hắn lườm nó một cái. Hắn thấy máu nóng trong người đang bốc lên đầu. Tại sao nó dám thân mật với người con trai khác trước mặt hắn? Hắn là không khi à???

Chanyeol cầm bát cháo nóng hổi đi tới, ngồi xuống ghế cạnh giường.

- Để anh bón cho em!_Chanyeol cười với nó.

- Để tôi!_hắn bật dậy như lò xo đưa tay định cầm lấy bát cháo.

- Không cần. Tôi làm được!_Chanyeol né cánh tay hắn lạnh lùng buông một câu.

Không khí trong phòng trầm xuống, ngột ngạt không thở nổi. Nó méo mó ngồi nhìn hai người đang đấu mắt trước mặt. Nếu ai không biết còn tưởng đây là hai chàng đoạn tụ đang nhìn nhau say đắm a!

- Chanyeol à! Để em tự mình ăn!_nó cầm lấy bát cháo trên tay anh mà cầm cúi ăn, lơ luôn hai người trước mặt.

....

Những ngày sau đó nó còn phải đứng ra làm quan tòa nhiều lần vì hai người đó rất thích giành với nhau. Nhìn họ ai nói được là một người đã 29 với một người đã 25 tuổi đầu chứ? Phân xử còn mệt hơn phân xử cho đám trẻ mẫu giáo kia.

Hôm nay là ngày thứ tư nó ở trong bệnh viện. Sáng dậy nó đã không thấy hai người kia đâu. Bác sĩ đến kiểm tra và nói nó có thể xuất viện, thủ tục đã làm xong hết rồi. Nó cảm thấy kì quặc nhưng cũng không tiện hỏi thêm. Hai người kia vẫn không hề xuất hiện. Nó đành tự dọn dẹp phòng. Đang gấp đồ cái chăn thì có tiếng mở cửa, nó định ninh là hai người kia nên không quay đầu mà cất tiếng

hỏi:

- Hai người đi đâu bây giờ mới về?

Không có tiếng trả lời. Nó khó hiểu quay người lại thì thấy cả đồng người lồ nhố đứng ngoài cửa.

- O! Sao mọi người lại ở đây?_nó ngạc nhiên nhìn đám bạn dsang đứng đầy ngoài cửa.

Không ai trả lời, cứ đứng yên như vậy nhìn nó làm nó chột dạ đưa tay lên sờ sờ mũi. Sao mặt bọn họ nghiêm trọng vậy? Nó còn chưa kịp trả lời thì người đã bị ôm cứng ngực:

- Con nhỏ ngu ngốc, dằn độn, xấu xa...Hức...Biết bọn ta đau như thế nào khi tưởng mi đi Tay Thiên thỉnh kinh rồi không hả? Sao đưa xấu xa nhà mi không đi luôn đi. Còn về làm gì?_Thảo nước nử.

- Vậy là không muốn thấy tớ về sao?_nó mỉm cười xoa xoa đầu cô bạn.

- Bờ đừng nghe nó nói linh tinh. Nó khẩu xà tâm Phật đó._Mi nói trong nước mắt.

- Tớ biết mà.

Nước mắt nó lại chảy ra. Ba người cứ đứng đó ôm nhau khóc tu tu.

- Ba người còn định diễn đến bao giờ. Tớ sắp bị mấy người làm cho cảm động rơi nước mắt rồi.__Tiên ngẩng mặt lên ngăn cho nước mắt không chảy ra.

Nó bật cười vỗ lưng hai cô bạn:

- Được rồi! Tớ vẫn sống. Không cần thảm thiết như vậy.

Hai cô bạn phì cười đẩy nó ra, Tú lên tiếng:

- Bà vẫn xấu như xưa.

- Xììì..Tôi biết tôi không đẹp bằng vợ ông rồi.__nó bấu môi. – Oa! Nhóc nào dễ thương quá vậy?

- Con trai tớ đây!__Lan Anh cười tươi.

- Cho tớ bế thử coi.__nó đi qua hai cô bạn tiến tới chỗ Lan Anh.

Lan Anh đưa bé cho nó bế. Thằng bé nhìn nó cười thích chí. Mắt híp lại, má phúng phính hồng thật đáng yêu chết người.

- Dễ thương quá đi! Giá bây giờ tớ cũng có con nhỉ.

- Thế thì cưới thôi. Bọn tớ mài răng chờ cổ cưới lâu lắm rồi.__Duy nháy mắt.

Mặt nó trầm xuống. Nó sợ phải lựa chọn. Hai người đều rất quan trọng với nó.

- Bà sao thế?__Hải lay vai nó.

- A! Không sao.__nó cười trừ.

- Dọn xong chưa? Cần bọn tớ giúp gì không?__Kiệt lên tiếng.

- Không cần đâu. Tớ làm xong hết rồi. Mà mọi người thấy Phong đâu không? Từ sáng giờ không biết đi đâu rồi.

- Không!__cả nhóm đồ thanh.

Nó ngửi thấy mùi bất thường trong thái độ của đám bạn. Hình như bọn họ có điều gì giấu nó.

- Chồng ơi! Xách túi cho Thy đi!__Thảo lên tiếng phá tan không khí.

- Chúng ta ra ngoài thôi.__Lan Anh cười.

- Đi mau thôi!__Thảo và My túm lấy tay nó.

Cả bọn cùng nhau đi ra ngoài. Đến bây giờ nó vẫn chưa hết thắc mắc xem hai người kia đi đâu.

Vừa thấy bóng nó đang đi ra hần cùng Chanyeol đã chỉnh lại cà vạt, vuốt vuốt lại bộ comple trên người, ôm lấy hoa, rồi chuẩn bị nhả.

Nó nhìn thấy hai người thì chạy ra mà quát lên:

- Hai người đi đâu cả sáng vậy? Làm em lo lắng chết được!

Cả hai người không nói không rằng, cùng quì xuống gơ hoa cùng nhả lên mà đồng thanh:

- Đồng ý làm vợ anh nhé!

Nó sững sờ. Giây phút nó không mong đợi nhất cuối cùng cũng đến. Nó phải làm sao đây? Nếu nhậ lời người này thì sẽ làm đau người kia. Nó phải làm gì bây giờ? Theo lí trí hay theo trái tim?

Hai người con trai quì dưới nền gạch trên sân bệnh viện nín thở chờ đợi câu trả lời của nó. Mặc dù bên ngoài cả hai đang rất bình tĩnh nhưng trong lòng luôn sợ hãi mình sẽ thua người kia.

Thật lâu sau đó nó mới tiến về phía Chanyeol trong ánh mắt kinh ngạc của đám bạn cùng ánh mắt sững sờ của hần...

30. – Chương 30

Chương 30: Kiếp này...chồng của em chỉ có thể là anh ấy !

Hắn bắt động nhìn nó tiến về phía Chanyeol. Trong lòng hắn, trái tim đang vỡ tan thành trăm nghìn mảnh găm vào người đau đớn. Hắn vùng dậy bỏ chạy, mặc cho đám bạn nhốn nháo gọi tên. Nơi khóe mắt hắn một giọt nước mắt lăn dài. Hắn chạy điên loạn, giọt nước rơi xuống mặt đất vỡ tan.

Nó chỉ quay người nhìn hắn rồi cầm tay Chanyeol đi về phía ghế đá.

- Chanyeol! Có chuyện này em cần nói với anh.

- Em nói đi. Anh nghe đây!_Chanyeol không giấu được nụ cười hạnh phúc.

Nó chọn anh, không phải người con trai kia. Vậy là tình cảm của nó với anh nhiều hơn. Anh quả thực là người hạnh phúc nhất trên đời rồi.

Nó nhìn khuôn mặt tươi cười của Chanyeol mà lòng thấy nhói. Nó phải nói sao với anh đây? Tình cảm nó dành cho anh không phải không có nhưng số mệnh đã an bài rồi...Nó chỉ có thể yêu mình hắn, chứa mình hắn trong trái tim mà thôi. Hín một hơi dài, nó nhìn Chanyeol nói thật nghiêm túc:

- Chanyeol à! Em rất biết ơn anh vì đã mang cho em cuộc sống này lần thứ hai. Ân tình này dù có chết đi em cũng không trả hết. Em xin lỗi... Nhưng kiếp này...chồng của em chỉ có thể là anh ấy!

Chanyeol thấy tai mình lùng bùng, anh nghe nhầm sao? Chắc chắn không nhầm. Người anh yêu nhất lại nói kiếp này chồng cô ấy chỉ có thể là người kia. Anh không tìm được mà hét lên:

- Vậy tại sao lúc đó em lại chọn đi cùng anh?

- Yeol à! Em không chọn. Em chỉ muốn cùng anh nói chuyện._nó nhìn anh thành khẩn.

Anh nhìn vào đôi mắt nâu đã mê hoặc anh bao lâu nay. Hình bóng anh trong đó không tồn tại. Vậy là anh bị ảo tưởng. Ảo tưởng rằng năm năm của anh sẽ hơn ba năm ít ỏi đó của hai người. Vậy là anh là kẻ thua cuộc thảm hại trong trò chơi tình ái này. Đơn giản vậy thôi.

Nó nhìn anh lòng không khỏi day dứt. Tình cảm anh dành cho nó chắc chắn không ít hơn của hắn. Nhưng Chanyeol à, trái tim con người chỉ có thể chứa một người, trái tim em cũng chỉ có thể chứa hắn. Đành để anh đau một lần, rồi quên em đi vậy. Em vốn không xứng dành cho anh...

- Chúng ta có thể làm bạn được không?_nó nhìn thẳng vào mắt anh.

- Kh....Có! Nếu không thể ở bên em với tư cách của một người chồng, thì anh sẽ ở bên em với tư cách của một người bạn.

- Cảm ơn anh!_nó ôm Chanyeol một cái rồi chạy đi tìm hắn.

Chanyeol nhìn bóng dáng quen thuộc xa dần, khuất sau những cành cây xanh rì mà lòng quặn thắt. Anh có thể nói dối nó như vậy nhưng lòng mình thì anh không dối được. Ai nói nhìn người mình yêu được hạnh phúc thì mình cũng hạnh phúc? Toàn đối trá cả. Anh không làm được. Không thể...Nhưng không thể thì sao? Không phải nó vẫn chỉ chọn lựa người kia mà không chọn anh đó sao? Anh với nó, chỉ là hữu duyên vô phận. Vậy anh sẽ giữ tình yêu này cho nó...Chỉ mình nó mà thôi...

“ Ngày tháng êm đềm giờ là quá khứ

Của một chuyện tình buồn đã qua

Nói thế nào...Anh cũng vẫn còn yêu em nhiều

Lần cuối khi em nhìn anh ấm áp

Đã trôi qua rất lâu rồi

Chẳng còn gì là tiếc nuối
Những kỉ niệm trong ánh mắt em...
Anh nhớ những lúc khi ta mỉm cười nhìn nhau
Bao tiếng yêu sâu không cần phải nói
Anh ngỡ như chúng mình
Sẽ chẳng thể nào lìa xa nhau
Sẽ mãi bên nhau...
Nào ngờ đâu sóng gió xô tan những ước mơ đầu khi vẫn bên nhau
Người em yêu lúc trước trở về với những ngọt ngào em chưa thể quên
Giờ đành buông tay kết thúc
Hay anh phải níu kéo em về với những yêu thương?
Dù trái tim đã vỡ tan theo tháng năm dài bên nhau...
Thế thôi anh sẽ chỉ nhìn em...QUAY LƯNG”

Nó chạy khắp nơi tìm hấn mà không thấy, mồ hôi bắt đầu rịn ra bên thái dương. Không phải chứ? Nó tiếp tục chạy, lại nghe thấy tiếng bàn tán của hai chị nào đó:

- Cậu ta thật kì lạ. Ngồi đó không nói không rằng thật đáng sợ.
- Công nhận. Cái cún nhà em bị cậu ta dọa tới khóc thét.
- Cơ mà phải công nhận cậu ta cũng thật đẹp trai đi.

Nó nghe mấy câu đầu đã thấy giống hấn, nghe được câu cuối này thì có thể khẳng định là hấn. Nó đến gần hai người kia hỏi:

- Hai chị thấy người đó đang ngồi ở đâu?
- Chỗ ghế đá kia kìa. Cô quen cậu ta sao?
- Vâng.
- Vậy cô ra xem cậu ta sao đi. Cậu ta cứ im im ngồi đó làm bọn trẻ không dám ra chơi luôn.
- Vâng. Em cảm ơn.

Nó chạy tới nơi được chỉ thì thấy hấn đang ngồi ủ rũ như mèo con mắc mưa. Ai! Nó có nên tự nhận nó có tài khi khiến mỹ nam đẹp trai ngồi ngời ngời vậy thật tình không nhỉ? Nếu có chắc nó có nguyên vài antifanpage trên facebook cũng nên. Nó cười tươi chạy lại vò vò đầu hấn:

- Nàyyyyyy!!!!

Hấn bị gọi thì ngẩng lên nhìn người trước mặt bằng ánh mắt vô hồn rồi lại cụp mắt xuống, đắm chìm trong thế giới riêng mình.

- Này! Dám cho em ăn bơ à?_nó kéo hai má hấn cười ngọt ngào.
 - Muốn gì?_hấn nhìn thẳng vào mắt nó buông hai từ ngắn gọn.
 - Ra đây là cách anh đối xử với vợ anh. Vậy thì hoa với nhần kia em không nên nhận thật rồi._nó bĩu môi.
- Hấn đơ ra. Não không kịp phân tích hết được những điều vừa được tai truyền vào. Hấn ngược mắt nhìn nó hỏi ngô nghê:
- Cái gì cơ?
 - Nhần với hoa anh mua cho em đâu?_nó chìa tay phải ra.

- Không phải em nhận lời Chanyeol rồi sao?

- Ngốc ạ! Kiếp này...Chồng của em chỉ có thể là anh.

Nó cười ngọt ngào rồi cúi xuống đặt lên môi hắn một nụ hôn. Nó chỉ định chạm nhẹ rồi đứng thẳng dậy nhưng còn chưa kịp đứng lên eo đã bị ôm lấy kéo xuống mà ngồi trên đùi hắn. Môi bị hắn tham lam mà cướp lấy. Đôi môi này năm năm qua hắn luôn khao khát, đôi môi này dù trước đây, bây giờ hay sau này đi nữa vẫn luôn có thể quyến rũ hắn từng phút, từng giây.

- Mẹ ơi! Cô chú kia làm gì vậy?_một con nhóc mặc váy hồng đứng nhìn mẹ nó rồi chỉ vào hai người đang thắm thiết trên ghế đá.

- À! Chú đang giúp cô hô hấp nhân tạo!_bà mẹ trẻ đỏ mặt giải thích đại rồi đưa đứa bé đi xa.

- E hèm!

Một tiếng hắng giọng vang lên khiến đôi trẻ giật mình buông nhau ra. Quay đầu lại là nguyên một đoàn phá đám gồm bố mẹ hai bên cùng đám bạn nó. Nó đỏ mặt kéo hắn đứng dậy.

- Trẻ con bây giờ càng lúc càng tự nhiên rồi!_bố hắn phán một câu làm mặt nó hồng lên.

- Không phải tại ông thì tôi đã quay được lâu hơn rồi._mẹ hắn tiếc nuối cất điện thoại vào túi xách.

- Bố mẹ..._hắn dài giọng.

- A ha ha! Xin lỗi cậu cả!_bố hắn giả vờ khúm núm.

- Sao bố mẹ lại đến đây?_hắn nhin tức nhìn bố mẹ mình hỏi.

- Không phải mày thất tình muốn tự tử sao? Tao gọi cô chú tới cản mày. Nhưng xem ra bây giờ không cần rồi._Tú tặc lưỡi.

Cả đám bỏ lăn bỏ càng ra cười làm mặt hai đứa ngày càng nóng lên.

- Nhóc con à! Càng ngày con càng có khí phách rồi. Về rồi cũng không buồn nói cho bố mẹ một tiếng lại ở đây đóng phim tình cảm với nhau ở đây. Có phải không cần hai ông bà già này nữa rồi phải không?_bố nó tươi cười nhìn nó.

- Bố!!!! Mẹ!!!!_nó thật khó khăn mới gọi được hai tiếng này, không nghĩ ngợi mà lao vào ôm chầm lấy bốn người trước mặt.

- Thôi nào! Lớn đùng rồi mà khóc nhè là xấu lắm nha._mẹ nó mắt rưng rưng xoa đầu nó.

- Bà cũng vậy mà còn nói con!_mẹ hắn cũng khóc, những giọt nước mắt hạnh phúc lăn trên gương mặt đã xuất hiện nếp nhăn.

- Cho con ké một chân nhập hội với nào!_Thiên từ đâu chui ra cười toe toét.

- Anh!!!_nó reo lên rồi chạy lại ôm cổ anh nó.

- Con bé xấu xa này!_anh nó giơ tay cốc một cái vào trán nó.

Nó đau khổ ôm trán nhìn anh nó phẫn uất.

- Sao anh đánh em?

- Ai bảo cô đi lâu không về làm thằng Phong ở nhà khóc nhè._anh nó cười toe toét.

- Em không về được mà._nó oan ức nhìn anh nó.

- Thôi! Được nghe kể hết rồi ạ!_anh nó cười hiền xoa xoa đầu nó.

Mọi người đều thật vui vẻ trong niềm vui trùng phùng. Cuối cùng ông trời vẫn là có mắt, vẫn biết phân biệt tốt xấu.

....

Câu chuyện li kì về tình yêu cách núi ngăn sông của nó và hẳn được báo chí ca ngợi hết giấy hết mực. Các cặp đôi đều rất ngưỡng mộ hai người. Nó không để tâm lắm, chỉ cần được ở bên hẳn, cuộc sống này với nó đã là quá hạnh phúc rồi.

Hôn lễ của nó và hẳn được tổ chức vào ba tháng sau đó.

Đám cưới xa hoa được tổ chức tại biệt thự nhà hẳn. Cả căn biệt thự được trang hoàng rất đơn giản nhưng lại toát lên vẻ sang trọng kinh người. Khách mời đến chung vui đông vô kể. Lan Anh cùng Kiệt bế cậu con trai tới tham dự; Tú với Thảo cùng Hải và Mi đã được gia đình cho phép và chuẩn bị làm đám cưới đôi; Tiên cùng Duy hạnh phúc bên nhau đến dự lễ cưới; Sehun cũng đã چرا đỡ được chị gái của Luhan, ba người thật xinh đẹp tới dự lễ cưới; anh nó cũng dẫn chị dâu tiểu bạch thủ hiền lành của nó về ra mắt (là ta ý :3); gây ngạc nhiên nhất với nó là đôi của Quân cùng Mĩ Kim, hai người họ nhờ đi du học cùng trường giúp nhau mà nảy sinh tình cảm, bây giờ đang cực kì hạnh phúc. Tuy nhiên, vẫn có một người mà nó đợi thì mãi vẫn không tới. Lúc nó gọi mời anh dự đám cưới thì điện thoại báo không liên lạc được. Nó đành gọi cho Baekhyun nhờ anh ấy thử liên lạc với anh nhưng đến tận bây giờ anh vẫn không xuất hiện. Có lẽ sẽ là không tới.

Hôn lễ được tiến hành thật long trọng trong tiếng chúc phúc của tất cả mọi người. Một đám cưới thật hoành tráng là mơ ước của biết bao cô gái. Nó hạnh phúc trao cho hẳn nư hôn. Từ giờ, không gì có thể chia cắt được nó và hẳn nữa.

Tối hôm đó nó nhận được một gói bưu phẩm không đề người gửi, bên trong là một chiếc đĩa CD cùng một miếng sừng hình cỏ bốn lá. Nó tò mò mở CD lên, Chanyeol xuất hiện trên màn hình. Vẫn là nụ cười ấm áp đó, vẫn là khuôn mặt không đoán được tuổi đó...

” Yuri à! Anh biết em tên là Huyền Thy nhưng với anh thì Yuri là của anh, không phải của Phong.

Em nhìn này, anh đang ở châu Phi đó. *camera được quay xung quanh, nó thấy được những hình ảnh thiên nhiên rất đẹp, rất hoang dã*. Em thấy nơi này đẹp không? Sau khi về Hàn Quốc anh đã quyết định sẽ qua đây để chữa bệnh cho những người dân nghèo. Họ rất thân thiện nhé! Anh sắp thành thổ dân rồi này! *Chanyeol chìa cánh tay đen nhem cho nó xem*

Anh xin lỗi vì không thể về dự đám cưới của em. Có thể em nói anh ích kỉ nhưng anh không thể nhìn thấy em cùng Phong vào lễ đường được. Cứ để anh trốn chạy, để anh nhớ về Yuri của anh nhé!

Cỏ bốn lá kia là anh làm riêng cho em. Em yên tâm, mảnh sừng đấy là anh nhặt được của một con voi chết vì ốm, không phải sản bất động vật hoang dã đâu *cười*. Anh luôn mong tất cả mọi điều tốt đẹp nhất sẽ đến với em. Nhấn với thần

g nhóc kia nếu nó làm em khóc một lần thôi thì anh nhất định sẽ về Việt Nam bắt cóc em qua châu Phi với anh luôn đấy. Anh không nói đùa đâu. *cười*

Điều cuối cùng anh muốn nói với em là...

DỪ TRÁI ĐẤT NGỪNG QUAY ANH VẪN SẼ YÊU EM. EM PHẢI SỐNG THẬT TỐT VÀO ĐÂY”

Đoạn video kết thúc, nước mắt nó đã đầm từ lúc nào. Nó thật sự đã làm anh tổn thương rất nhiều. Ân tình của anh có lẽ nó sẽ mãi nhớ trong lòng này. Nó sẽ theo lời anh, sống thật tốt, thật hạnh phúc bên hẳn. Mong anh cũng sẽ mau quên nó để tìm được hạnh phúc cho riêng mình.

Bạn thấy đấy, tình yêu không phải lúc nào cũng đẹp, lúc nào cũng trải đầy hoa hồng. Đôi khi thử thách giúp tình yêu bền chặt hơn.

Đôi lúc, không phải bạn cứ yêu người khác là sẽ được đáp lại nhưng bạn hãy cứ yêu hết mình. Ít nhất bạn cũng sẽ không hối hận khi đã cố gắng hết sức cho tình yêu của mình.

Ice xin chân thành cảm ơn các bạn đã ủng hộ Ice và truyện “Nếu bỗng ta chạm nhau” từ những ngày đầu tiên đến chương cuối cùng này.

Nếu Ice có làm phật lòng thì mong các bạn bỏ qua cho Ice nhé

==== The End ====

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-bong-ta-cham-nhau>